

[Đồng Nhân Tám Cầm] Đoạn Niệm

Contents

[Đồng Nhân Tám Cầm] Đoạn Niệm	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	14
7. Chương 7	16
8. Chương 8	18
9. Chương 9	22
10. Chương 10	24
11. Chương 11	27
12. Chương 12	29
13. Chương 13	31
14. Chương 14	33
15. Chương 15	34
16. Chương 16	37
17. Chương 17	39
18. Chương 18	41
19. Chương 19	44
20. Chương 20	46
21. Chương 21	49
22. Chương 22	51
23. Chương 23	53
24. Chương 24	56
25. Chương 25	58
26. Chương 26	60
27. Chương 27	65
28. Chương 28	67
29. Chương 29	70
30. Chương 30	73
31. Chương 31	77
32. Chương 32	80
33. Chương 33	82
34. Chương 34	85
35. Chương 35	87
36. Chương 36	90
37. Chương 37	93
38. Chương 38	96
39. Chương 39	99
40. Chương 40	104

41. Chương 41	108
42. Chương 42: Ngoại Truyện 1: Huỳnh Khang Kiện	114
43. Chương 43: Ngoại Truyện 2: Trắc Tử Lâm	116

[Đồng Nhân Tắm Cám] Đoạn Niệm

Giới thiệu

Thể loại: Đồng nhân tắm cám, nữ phụ, ngược luyến tàn tâm. Nhân vật chính: Cám - Trắc Bách Diệp

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-nhan-tam-cam-doan-niem>

1. Chương 1

Thành phố H vào thu nổi tiếng với vẻ đẹp lãng mạn của những con đường tình yêu rợp bóng hoa bằng lăng. Sắc tím mộng mơ của những bông hoa như khảm vào nền trời xanh trong vắt không gợn mây, không khó tìm những cặp tình nhân tay trong tay dạo bước trên những con đường đẹp cổ kính.

Tại nhà thờ Đức Bà tọa lạc giữa trung tâm thành phố đang diễn ra 1 hôn lễ khá ấm cúng. Khách mời cười nói ồn ào, mặt tươi rạng rỡ tranh thủ qua lại chào hỏi nhau. Trong phòng chờ, các cô gái tất bật trang điểm, sửa soạn cho nhân vật chính ngày hôm nay. Mọi người đang cười nói rôm rả thì có 1 chàng trai mặc vest đen thanh tú bước đến, các cô gái tản ra vội liếc mắt đưa tình với cậu.

- Chị gái em hôm nay quá xinh đẹp. Anh rể thật có phúc mới được lấy chị làm vợ nha!

Cô gái mặc chiếc váy cưới bông bồng xoay người lại hiện ra 1 gương mặt được trang điểm khá đẹp. Nụ cười e lệ đầy hạnh phúc làm khuôn mặt cô bừng sáng hơn.

- Em trai dẻo mồm của chị, trông em như thế này xem chắc là các cô phù dâu của chị sẽ tương tự e phát khổ thôi. Lại đây chúng ta chụp kiểu ảnh lưu niệm nào.

Ở 1 góc tối của hành lang có tiếng cãi cọ của 2 người đàn ông không rõ mặt.

- Cậu đừng gây rắc rối nữa. Mọi chuyện đã chấm dứt từ lâu rồi, cậu đừng khiến cho tôi trở thành kẻ khốn kiếp gieo rắc đau khổ cho người khác.

- Không, nghe tôi nói này Hải Nam. Cậu biết rõ trái tim tôi hướng về ai mà, trước đây tôi không đủ dũng khí để thừa nhận điều đó nhưng giờ thì khác. Tôi phải mất rất nhiều thứ để nhận ra điều gì là quan trọng với mình và giờ tôi quyết không từ bỏ đâu.

Người đàn ông kia cay đắng ôm trán cười nhạt:

- Cậu hãy nhìn xem đây là đâu. Cậu sẽ trả lời mọi người như thế nào? Cậu sẽ phản bội Bách Diệp ư? Cậu đã dựng nên tất cả và bây giờ muốn nói buông là ư sao? Cậu nghĩ tôi có thể an tâm khi biết mọi chuyện cậu gây ra là vì tôi ư?

Nói rồi người đàn ông đó quay người bước đi. Mỗi bước anh đi tưởng như có hàng vạn mũi tên xuyên thấu lồng ngực. Lúc này người đàn ông còn lại chạy đuổi theo ôm lấy anh từ đằng sau, những giọt nước mắt nóng hổi lăn dài trên má:

- Xin em đừng đi, Hải Nam. Hải Nam anh yêu em!

Yêu ư? Mọi chuyện đã muộn rồi.

Giờ cử hành hôn lễ đã đến. Khách mời đứng lên vỗ tay chào đón chú rể bước vào. Chú rể là 1 người đàn ông thành đạt và phong độ, hần bước đi trên thảm đỏ nở 1 nụ cười mơ hồ, khỏe mắt phiếm hồng.

Chỉ trong giây lát nữa thôi hần sẽ trở thành chồng của người con gái sắp bước vào gian phòng này. Nhìn sang phù rể bên cạnh, anh đang cúi gằm mặt, tưởng như thể xác ở đây nhưng tâm trí đã đi xa. Chút chua xót dội lại, hần nắm chặt tay thành quyền ánh mắt kiên định như thể vừa đưa ra quyết định mà hần sẽ không bao giờ hối hận. Âm nhạc nổi lên, cô dâu bước vào lễ đường trước sự chúc phúc của khách khứa. Cô cảm thấy lâng lâng như đang bay chứ không phải đang đi trên đôi chân của mình nữa vậy. Nơi chú rể đang đứng kia, nơi vị cha xứ đạo mạo sẽ làm lễ cho cả 2 bọn họ thành đôi, cô và hần sẽ cùng nhau gắn kết không rời. Có thể mọi người cho rằng cô là cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga nhưng ngày hôm nay cô sẽ là cô dâu xinh đẹp nhất, xứng đáng sánh đôi với người mình yêu.

Trước lời nguyện cầu cha xứ giành cho cả hai, cô đón lấy ánh mắt của hần, mỉm cười dịu dàng chan chứa. Nhưng đối mặt với cô lại là đôi mắt đen thẫm phẳng lặng sâu không thấy đáy, cô không nhìn ra trong đôi mắt ấy có chút tình cảm gì với mình. Nỗi hoang mang cuộn lên như làn sóng bao trọn lấy cô, như muốn nhấn chìm cô vào 1 nỗi lo sợ vô hình.

- Trắc Bách Diệp, con có đồng ý lấy Tần Minh làm chồng không?

Câu hỏi của cha xứ vang lên kéo cô ra khỏi cảm xúc không lành mạnh. Cô nở nụ cười đẹp nhất và đáp:

- Con đồng ý!

- Tần Minh, con có...

- Con không đồng ý!

Tiếng nói rõ ràng của hần vọng khắp gian phòng rộng lớn như tiếng sấm khuấy động đám đông. Hần vừa nói gì? Không đồng ý ư? Đây hần là 1 trò đùa dai không đúng lúc của hần. Không đồng ý? Có phát điên mất, thể tình cảm của họ trong thời gian qua là sao? Không lẽ những cái ôm ấp áp, những chiếc hôn nồng cháy vừa qua chỉ là hư vô? Tình cảm của người đàn ông này đối với cô chỉ là trò đùa sao?

Hần quay ra phía mọi người, đồng dục tuyên bố:

- Trên đời này người duy nhất tôi yêu là Hải Nam. Tôi muốn tuyên bố cho mọi người biết ngoài Nam tôi không lấy ai hết.

Nói rồi hần quỳ xuống, lấy ra chiếc nhẫn cưới và hướng về phía người phù rể đứng thất thần khi nãy và mỉm cười:

- Hải Nam, em hãy ở bên anh mãi mãi nhé! Dù cho có bất kì trở ngại khó khăn nào, anh cũng sẽ chỉ hướng về phía nơi em. Hãy cùng anh đi hết những chặng đường còn lại, anh yêu em.

Đầu Bách Diệp như vỡ ra tiếng “bùm”! Hần đang làm trò quỷ gì vậy? Tên khốn vô lương tâm hần lại đang dùng chiếc nhẫn cưới mà đáng lẽ là của cô trao cho người khác, hơn nữa lại là 1 người đàn ông. Một luồng khí lạnh thấu xương chậm rãi lan tỏa khắp cơ thể, thấm vào từng mạch máu. Cô thì ra lại trở thành con rối trong tay anh ta, là tấm bình phong cho anh ta trong suốt những ngày tháng qua. Cô đã quá ngây thơ khi 1 người như hần bỗng đứng tiếp cận và lựa chọn người con gái quá đỗi bình thường như cô để làm người yêu. Cô thật ngu xuẩn khi nghĩ rằng hần lại có thể thật tâm thật ý yêu cô. Ha ha, nghiệt ngã thay!

Tầm mắt cô khóa chặt lên 2 người bọn họ, chỉ hận không thể tiến lên giết chết cả hai nhưng thân thể không tài nào nhúc nhích, cả giọng nói cũng không phát ra được chữ nào. Cô chỉ có thể bất lực nhìn theo bóng dáng 2 người đàn ông đập tan mộng tưởng về tương lai tươi đẹp của mình, nhìn họ nắm tay nhau chạy khỏi lễ đường mà không rõ kẻ nào còn tung những cánh hồng đỏ thắm trên con đường của họ. Thật nực cười,

thật bị ai, thật nhục nhã. Bách Diệp thét lên cái tên mà cô đã từng yêu điên cuồng rồi ngã vật xuống đất:
“ TẦN MINH” *****

Mở mắt ra là 1 màu trắng xóa không khỏi khiến Bách Diệp chói mắt. Cô chỉ mở mắt nhìn trần trần lên trần nhà và im lặng khiến cho bố mẹ và em trai vô cùng lo lắng. Từ khi tỉnh dậy, cô chỉ giữ nguyên cảm xúc như vậy, không khóc lóc tí tê hay mắng chửi gì cả. Sự im lặng nơi cô tạo nên 1 áp lực vô hình cho tất cả mọi người, mặc cho những lời hỏi han trò chuyện của bố mẹ. Giờ cô không muốn phải nghĩ đến cảm xúc của người khác nữa, cô chỉ muốn làm theo ý mình.

- Bệnh nhân bị chấn động tâm lí quá mạnh, sợ rằng cô ấy có thể rơi vào tình trạng trầm cảm nghiêm trọng.

- Ôi con tôi... hu hu.. mong bác sĩ giúp cho. Giờ chúng tôi vô cùng rối bời không biết phải làm gì. Xin bác sĩ hãy giúp con tôi.

- Hai bác hãy bình tĩnh lại, chúng tôi sẽ cố hết sức.

Bách Diệp thu lại ánh mắt, cô ngồi dậy nhìn ra ngoài khuôn viên bệnh viện đến thần thờ. Trong lòng cô giờ đây rối như tơ vò nhưng trên tất cả cô cảm nhận được nỗi căm hận kẻ bội bạc kia ghê ghớm. Hắn ta là kẻ đồng tính, cô không hề có định kiến gì với việc đó nếu hắn chịu công nhận mọi chuyện ngay từ đầu, cô sẽ không phải chịu đau đớn như thế này. Nhưng tên hèn nhát đó lại lựa chọn cách thức tàn nhẫn như vậy để bảo vệ cho mình, hắn không xứng đáng được sống như vậy. Cô phải giết hắn, giết cả người hắn yêu rồi sau đó sẽ tự sát theo. Cô đã quyết định như vậy và hành động thật.

Cô bình tĩnh gọi điện thoại cho hắn, thật may là hắn nhận cuộc gọi của cô. Cô hẹn hắn muốn nói rõ mọi chuyện lần cuối, và quả nhiên hắn đồng ý. Cô đã chuẩn bị sẵn 1 con dao gọt hoa quả lấy trộm được và bí mật trốn khỏi bệnh viện. Kế hoạch đã gần thành công, cô gần như đã có thể đâm hắn từ đằng sau 1 cái ôm nếu như em trai cô không kịp thời ngăn lại. Tần Minh sợ hãi lùi xa khỏi cô như tránh 1 con quỷ vậy, hắn không ngờ cô lại có gan làm chuyện này. Bị em trai khống chế, cô điên cuồng vùng vẫy gào thét đòi giết hắn. Phải đến khi vì quá kích động nên ngất đi thì cậu mới có thể gọi điện thông báo cho bố mẹ. Sau lần này, cô bị mọi người thay phiên nhau quản lí chặt chẽ, ai cũng sợ cô sẽ lại 1 lần nữa gây chuyện rồi sau này phải hối hận cả đời. Thế nhưng từ hôm đó, cô chỉ sống lặng lẽ như 1 chiếc bóng, không nói, không cảm xúc như thể sự kiện kinh hoàng kia không hề liên quan tới cô vậy.

Gần đây cô hay nằm mơ 1 giấc mộng lặp lại nhiều lần. Trong mơ cô thấy mình ở 1 nơi như làng quê thời cổ đại, tuy mọi thứ mơ hồ nhưng cô chắc chắn rằng mình được giao nhiệm vụ lên núi hái thuốc cùng với 1 cô gái, vì mãi chơi nên cô bị trượt chân ngã xuống vách núi. Cảnh trong mơ chân thực đến nỗi làm cô tỉnh dậy không thể xác định được mình đang ở đâu nữa. Đêm nay cũng vậy, sau khi vật vờ trong giấc mộng, cô ngồi cuộn tròn trên giường khóc, tiếng khóc bị thít chặt nơi cổ họng làm lồng ngực thêm nhức nhối. Cô không thể sống tiếp tục như thế này nữa, không thể. Bản tính yếu đuối và ngu muội trong cô lựa chọn cách giải quyết duy nhất mà cô đã định.

- Chị ơi, chị mở cửa ra đi. Đến giờ ăn sáng rồi. Chị... chị... mau mở ra đi. Đừng làm em lo.

Đáp lại những tiếng gọi có phần mất kiểm soát của cậu em là khoảng lặng cô tịch đến đáng sợ. Cậu có 1 linh cảm không tốt, cậu mong rằng mình chỉ suy nghĩ lung tung mà thôi nhưng sự im lặng đến khả nghi của chị gái khiến mối lo sợ trong lòng càng gia tăng. Bố mẹ lo lắng thúc giục đập cửa ầm ỉ. Cậu đập cửa xông vào nhưng không thành, bên trong đã bị chặn lại bởi 1 thứ gì đó khá nặng. Cậu hoảng loạn nhảy ra ban công trước cửa phòng chị, thật may là cửa ko đóng. Ngay khi giật tung chiếc gièm gió xanh lá cây chị cậu yêu thích, chân tay cậu rụng rời như mất hết sức lực, đôi mắt dại ra vương đầy tơ máu. Trên chiếc giường trước mắt cậu, cô nằm trên đó tóc tai rối bời xơ tung, gần ngay bàn tay của cô là lọ thuốc ngủ rồng ruột. Trông cô như con rối bị đứt dây không còn sự sống, cô đã lựa chọn cái chết để giải thoát cho bản thân và mọi người. Quả là 1 cách giải thoát đầy ích kỉ và không sáng suốt. Nhưng đợi đến khi hối hận thì cũng đã muộn rồi.

2. Chương 2

Cô bị cơn đau đốn đến choáng váng hành hạ bức mình tỉnh dậy. Trong tầm mắt cô bây giờ là trời đất bao la và vách núi lởm chởm đầy hung hiểm. Một trận đau đốn lại dội đến khi cô cố gắng cử động thân thể. Không thể xác định là bản thân đang ở đâu, chỉ nghe thấy tiếng người huyền ảo. Cô cố gắng cất tiếng kêu cứu nhưng âm thanh phát ra chỉ là những từ ngữ không rõ nghĩa đứt quãng: “ Hmm.. cứu... tôi...ừ...ừ..”.

Rốt cuộc cũng có người tìm ra được cô, đôi mắt nặng trĩu của cô chỉ nhìn thấy có bóng người đu dây xuống chỗ cô. Bản thân như được nâng lên nhưng lại động vào vết thương khiến cô bật ra những tiếng rên rỉ thống khổ. Được đưa lên đến nơi an toàn, cô kịp nhìn thấy nơi mình vừa nằm là 1 vách đá nhô ra của khe núi này, phía dưới là vực sâu thăm thẳm. Cô sợ hãi và choáng váng rồi kiệt sức ngất lịm lần nữa.

- Con gái cưng, dậy nào. Con ngủ như thế nào? Có khó chịu chỗ nào không?

Bách Diệp hoàn toàn không biết phải làm như thế nào với người “ mẹ” này nữa. Bà ta hoàn toàn xa lạ với cô, tất cả mọi thứ nơi đây cũng vậy. Khi cô tỉnh lại đã là 1 tuần sau khi được tìm thấy, những gì cô nhìn thấy chính là khung cảnh điển hình của vùng nông thôn thời xưa. Cô hoàn toàn bị á khẩu phải mất 1 lúc lâu mới có thể trấn tĩnh lại được. Kể từ đó, “ mẹ” cô luôn túc trực bên cạnh chăm sóc, bà là 1 người phụ nữ thôn dã cũng có chút nhan sắc, nhìn khuôn mặt lo lắng luôn ứa lệ khi chăm sóc vết thương cho cô làm cô cảm thấy thân thiết với bà hơn. Tình hình của cô bây giờ có phần trở trêu như trong những tiểu thuyết ngôn tình cô thường đọc, cô đã trọng sinh. Cô tự tử, linh hồn lại xuyên không nhập vào cô gái xấu số này và hiện cô phải sống phần đời còn lại ở 1 nơi hoàn toàn xa lạ trong thân xác của người khác. Mà lại không thể ngờ tới cô lại phải vào vai nàng Cám- nhân vật phản diện điển hình của truyện cổ Việt Nam. Cô nên khóc hay nên cười đây? Haizz!

Ngẫm lại 1 khắc kia khi đứng trước ranh giới sống còn, cô đã thật sự hối hận vì hành động ngây dại của mình. Cô còn gia đình, bố mẹ và em trai chắc chắn sẽ đau khổ vô cùng khi cô lại lựa chọn phương thức kết thúc ngu ngốc này. Giờ cô mới cảm nhận được sinh mạng bố mẹ ban cho mình thật quý giá biết bao, họ lại mất nhiều công sức để nuôi cô lớn nên người vậy mà cô còn chưa báo hiếu được ngày nào lại mù quáng vì thứ tình cảm giả dối nhất thời kia, khiến cho họ phải kẻ đầu bạc tiễn người đầu xanh. Tưởng rằng cái chết sẽ đến rất nhanh và thanh thản nhưng không ngờ giây phút giây dựa trước lần ranh sinh tử lại khủng khiếp đến vậy. Không chỉ đơn giản là nhắm mắt lại và đi về phía ánh sáng trong căn hầm tối tăm như trong sách nói mà là cảm giác bản thân bị nâng lên hạ xuống nhiều lần, bị ném qua lại và trôi nổi trong không gian, đầu óc ngưng trệ còn nội tạng thì như muốn vỡ tan. Cô thể là không bao giờ đại dột đem tính mạng của mình ra chơi đùa 1 lần nào nữa. Nếu ông trời chưa muốn ta chết, vậy ta phải sống, sống thật tốt mới được. Một cuộc sống mới đang tới, cô nghĩ mọi chuyện qua đi, vết thương kia sẽ lành lại thôi.

Tĩnh dưỡng gần nửa năm mới khỏi, khi được đón nhận từng tia nắng ấm áp thật sự cô cảm thấy như được hồi sinh lại vậy. Trong những ngày này ngoài mẹ cô còn có 1 cô chị gái nữa vẫn chăm sóc cho cô. Đó đương nhiên là Tấm, người chị gái cùng cha khác mẹ của Cám. Cô chưa từng nhìn thấy người con gái nào xinh đẹp nhường ấy. Tuy trang phục cũ kĩ có vài mảnh vá, nhưng gương mặt mộc tinh xảo, thân hình mảnh mai quyến rũ mị hoặc. Tuy làm lụng vất vả cả ngày nhưng luôn tạo cho người ta cảm giác tinh khiết, sạch sẽ vô cùng. Tấm vô cùng hiền lành, với ai cũng nói lời nhỏ nhẹ, dịu dàng hết mực. Quả nhiên là nhân vật chính điển hình mà Cám xách dép 10 năm đuổi cũng không kịp. Nhìn lại mình trong thau nước rửa mặt, cô thấy có điểm bất công. Vì sao Cám lại có khuôn mặt giống y hệt mình như vậy? Trước đây cô không hề tự tin chút nào trước nhan sắc của mình: Da nâu bóng nhờn, mặt lấm tẩm mụn, mắt nhỏ, lông mi và lông mày thưa thớt, mũi tẹt, trán dô, thân hình khẳng khiu. Vì thế mà khi tên khốn Tần Minh ngỏ lời với mình cô mới viễn vông rằng mình sẽ là nữ chính ngôn tình nhưng ai ngờ lại là nữ phụ đam mê. Thân xác này có điểm tốt hơn chút là làn da sáng hơn, không mụn và nhờn gì hết, thân hình vì được bồi bổ nên cũng gọi là có chút da chút thịt. Nhưng thế nào cũng không thấy đẹp, cô nghĩ là Cám đáng ra cũng phải có chút nhan sắc mới đúng chứ? Mẹ Cám trông cũng được cơ mà? Cô chẳng thể xác định được thời đại mà cô đang đứng đây là của triều nào vì đơn giản là nó không hề có trong lịch sử Việt Nam. Tuy vậy nó giống như bản sao của thế giới thực kia, phụ nữ thôn dã vẫn mặc yếm, váy đùm và áo tứ thân, còn đàn ông thì mặc áo the thâm và quần lá tọa. Người phụ nữ đẹp thời này phải là người có thân hình nhỏ nhắn, đầy đặn lưng ong, dịu dàng e lệ muôn phần kiều sa. Tiếc là Cám lại chẳng đạt được điểm nào như thế cả, đáng người cao ráo, gầy gò

nhưng mà với người thời này lại bị coi là xấu xí vô cùng. Haizz, chắc hẳn nàng Cám lúc trước sống rất hay gây mất lòng mọi người nên chẳng có 1 ai muốn tiếp xúc với cô cả, lại cộng thêm cả quan niệm thẩm mỹ to đùng như vậy thì càng vô phương cứu chữa mất.

Cha của Cám đã mất từ lâu, mọi việc trong nhà đều do 1 tay mẹ Cám lo liệu chu toàn. Ở nhà thì gọi tên cúng cơm là thế nhưng cô và chị cũng có những cái tên rất hay nha: Tấm tên thật là Trắc Bách Hợp còn Cám- thật may là trùng tên cô-tên Trắc Bách Diệp. Suốt mấy tháng nay cô đã nghĩ rất nhiều rồi, số phận cuối cùng của Cám hết sức thảm khốc, dù Cám trước đó có là người độc ác như thế nào thì cô cũng không nghĩ tới người hiền lương như Tấm lại có thể trả thù 1 cách đáng sợ như vậy được. Vì vậy để tránh kết cục tàn khốc đó giáng xuống mình, cô tự nhủ mình sẽ phải thay đổi cốt truyện hoàn toàn.

Ngày nào cô cũng bám theo Tấm để “cải thiện mối quan hệ”, trái ngược với phản ứng tích cực cô tưởng tượng, Tấm thấy cô niềm nở như vậy đâm ra lo sợ luôn tìm cách lẩn tránh. Bị ghét hơn nữa là người ngoài nhìn vào cứ tưởng cô lại bắt nạt Tấm. Thấy người đẹp liễu yếu đào tơ bị kẻ xấu là cô khi dễ, có người nào chịu giương mắt đứng nhìn? Đặc biệt là mấy tên trai làng mê luyến sắc đẹp của nàng lại càng thừa dịp thể hiện với người đẹp. Có kẻ còn ác miệng mắng biết trước đã để mặc cô ở ngọn núi đó tự sinh tự diệt rồi. Vậy nên kế hoạch A thất bại thảm hại. Kế hoạch B, cô sẽ án binh bất động, đối với Tấm thì tỏ vẻ xa cách không quan tâm, không gây trở ngại cho con đường cung tiến của chị, dự trù cho 1 tương lai yên bình nơi thôn quê này trồng rau chăm gà. Được chết già chính là 1 loại hạnh phúc mà đến bây giờ cô mới chân chính hiểu được.

Xem ra kế hoạch này cô vạch ra rất ổn, vậy thì bắt đầu thực hiện!

Hôm nay là ngày sinh nhật của 2 chị em Tấm và Cám, mẹ gọi 2 người lại và treo giải thưởng là 1 cái yếm lụa đỏ thắm nếu ai bắt về được nhiều tép nhất. Thật ra cô chả ham gì cái yếm lụa đỏ cả. Chỉ vì nó mà gây ra 1 đoạn hiểu lầm rồi tranh chấp đầy mưa gió về sau thì thật không đáng. Thế là Tấm làm việc Tấm, Cám thì ham chơi, hái hoa bắt bướm, ai bận việc người nấy. Nằm dựa vào 1 tảng đá khá nhẵn nhụi gần bờ, cô ngước lên trên ngắm những đám mây trắng đang lững lờ trôi với nhiều hình thù. Những kỉ niệm 1 thời gần bó lại hiện về bủa vây lấy tâm trí cô. Ngày trước hẳn thường nắm tay cô dạo bước trên con đường lát đá của thành phố cổ. Ánh mắt hẳn luôn nhìn cô đắm đuối nhưng có khi lại như đang nhìn về 1 hình bóng nào đó xa xăm. Một người ngọt ngào và tinh tế như hẳn đã hoàn toàn đồn ngã trái tim cô. Có những khi hẳn sẵn sàng chở cô trên 1 chiếc xe đạp thuê được đi chơi khắp phố thay vì ngồi trên xe ô tô xa xỉ của mình, được ngồi phía sau dựa vào tấm lưng vững chãi của hẳn làm cô chỉ mong những giây phút ấy sẽ không bao giờ ngừng lại. Hẳn từng chạy suốt 5km chỉ vì cô đi lạc hẳn trong đoàn người của lễ hội carnival năm ấy, hẳn từng vì cô tai nạn thiếu máu mà hiến máu của mình cho cô không ngần ngại. Một người như thế lại không phải vì thật lòng với cô, không phải vì yêu cô mà lại là vì lẩn trốn sự thật. Hẳn vừa đáng thương vừa trách. Cô hận hẳn vì sao không thương cô nhưng lại gieo rắc hi vọng trong cô về 1 tình yêu huyền hoặc. Cô hận hẳn bởi nhọ danh dự của cô và gia đình cô, khiến cho bố mẹ cô không còn mặt mũi nhìn người khác. Lại nghĩ về gia đình hạnh phúc của mình, sự tự trách và giận dữ với bản thân lại dâng lên cao. Cô nắm tay lại thật chặt, móng tay không dài lắm nhưng cũng đủ khiến lòng bàn tay in hẳn những nốt đỏ.

Bách Diệp bỗng thấy mũi mình cay cay, khóe mắt chua xót ầm ầm nước mắt. Cô trách bản thân quá ngốc, quá nhu nhược.

Thật không ngờ cô lại có ngày lụy tình đến vậy để rồi đánh mất tất cả những gì mình có.

Nằm chơi nhàn rỗi chán chê, cô quyết định đi đến chợ làng chơi bỏ mặc Tấm làm việc 1 mình cần mẫn trên sông. Tấm đứng thẳng người, duỗi thắt lưng mỗi nhừ và đưa tay lau tầng mồ hôi mỏng rịn trên trán, nàng nhìn theo bóng dáng Cám đang rời đi. Cám ngày càng khó hiểu, cô như biến thành người khác hoàn toàn vậy. Trước đây Cám rất ghét nàng, thường xuyên tranh giành và đố kị với nàng, nhưng Cám hiện giờ thì trưởng thành hơn, tuy rất lạnh nhạt nhưng lại kính trọng nàng hơn. Tuy là em cùng cha khác mẹ lại hay gây khó dễ cho mình nhưng nàng cũng chỉ có 1 cô em gái là Cám nên nàng vẫn thương yêu em vô cùng. Nàng chỉ mong cả nhà có thể cùng nhau sống an bình đến cuối đời là đủ. Những cơn gió mát dịu đưa đến làn hương dịu dàng của hoa bưởi gần đó, nàng vui vẻ tận hưởng cảm giác thoải mái này và phóng tầm mắt về cửa sông phía xa. Bỗng nàng giật mình nhận ra có gì đang trôi theo dòng chảy về phía mạn bờ, nàng nhanh chóng tiến lại gần và kinh hãi: 1 người bị bắt tỉnh đang nằm đó, khuôn mặt tái nhợt và hơi thở rất mỏng manh.

3. Chương 3

- Ông chủ, cho tôi 1 cái kẹo kéo kẹp bánh quế nhân lạc.

Cô nhận lấy cây kẹo từ tay ông chủ, chậm rãi thưởng thức hương vị của món quà quê chính cống mà ở thời hiện đại không có. Kẹo ăn có vị ngọt thanh kết hợp với vị bùi của dừa, thơm giòn của bánh quế thật sự đã chinh phục được khẩu vị của cô. Cả buổi rong chơi, cô đã sắm cho mình được 1 cây trâm bằng ngọc bích rất thanh nhã, tuy phải bỏ ra những 1 bách tiền(1 bách = 1 xâu tiền 1 văn) mới mua được nó nhưng cô cảm thấy không hề hối tiếc. Cô vui vẻ mang theo cây trâm về nhà, trên môi lần đầu tiên nở nụ cười thực sự trong những ngày qua.

Vừa về đến cổng, cô thấy mẹ đang khoanh tay về mặt khó chịu ngồi ngoài sân. Cô bước đến bên mẹ hỏi chuyện, chẳng là Tầm hôm nay đi bắt tép lại không ngờ bắt được 1 “ con tép lớn” đang hôn mê bất tỉnh. Đã thế nàng lại còn mang kẻ đó về nhà nữa, bây giờ lại còn mời thầy thuốc đến tốn tiền của mẹ. Tầm còn đang ở trong nhà chăm sóc cho hần, mẹ cô đang buồn bực vô cùng vì bỗng dưng nàng ta mang dây buộc mình lại còn buộc thêm cả 2 mẹ con bọn họ nữa. Bà đang tính khi tên kia tỉnh dậy là phải đòi bằng được tiền công chăm sóc và tiền thuốc men, còn Tầm thì phạt làm hết việc nhà 2 tháng. Cô vỗ vỗ vai mẹ khuyên nhủ dù sao người ta cũng là gặp nạn không mong muốn, ta giúp hần cũng là làm việc thiện tích chút đức. Không phải là cứu 1 mạng người còn hơn xây 7 tòa tháp sao? Huống hồ là 1 người tử tế thì kiểu gì cũng sẽ báo đáp ân nhân cứu mạng của mình cho bằng được, nên mẹ cứ yên tâm đi.

Rồi cô bước vào nhà xem tình hình mọi chuyện. Trên chiếc giường gỗ của Tầm, có 1 chàng trai đang nằm im lìm, còn Tầm thì đang tắt bật bên cạnh khi thì sắc thuốc khi lại thăm mồ hôi cho hần. Cô quan sát hần, quả thật là trông hần diện mạo rất anh tuấn, nho nhã. Dù đang bất tỉnh gương mặt có chút tái nhợt nhưng vẫn khiến cho ánh nhìn của người đối diện bị hút vào bởi vẻ ngoài và phong thái quý khí. Nhìn sang Tầm đang chăm chú nhìn kẻ lạ mặt kia đầy lo lắng, haizz, cô không tin là giữa 2 người bọn họ về sau không có mối liên hệ lãng nhãng. Nhưng thôi kệ đi, việc của Tầm cô không có khả năng lo và cũng không muốn lo, cô chỉ cần làm 1 cô em gái vô tâm không cản trở đến nàng là được.

Lúc này lòng Tầm lo lắng vô cùng. Chính nàng cũng không rõ vì nguyên cớ gì nhưng khi thấy chàng trai này nằm ở bờ sông lần đầu tiên nàng cảm thấy sợ hần sẽ không thể tỉnh lại nữa. Nhìn gương mặt đẹp tựa thiên tiên của hần nàng thoáng đỏ mặt. Làn da trắng mịn tựa bạch ngọc thượng đẳng, sống mũi cao uy nghiêm. Đôi mắt dài hơi xéch lên với hàng mi che rợp đôi đồng tử mà nàng tin rằng chắc chắn rất đẹp. Nàng thấy xấu hổ vì mình lại thất thố ngắm nhìn 1 chàng trai như vậy. Nàng nhắm chặt mắt lại, cố gắng dùng đôi tay che đi khuôn mặt đỏ bừng kiểu diễm như đóa hoa bung nở của mình. Nhưng nàng không kìm lòng được lại nhìn hần. Đôi môi đầy vẻ nam tính kia làm nàng tưởng tượng nếu hần cười với nàng thì sẽ có bao nhiêu nhu tình. Nàng không biết cảm giác của mình hiện tại là gì, trước những chàng trai vẫn thường sẵn đón nàng, nàng chưa từng có cảm giác xao xuyến đến vậy. Nàng rất mong hần tỉnh lại thật nhanh nhưng cũng sợ nếu hần tỉnh dậy sẽ bỏ đi mà không lưu luyến. Tâm trạng hỗn độn cứ thế khiến nàng nhanh chóng kiệt sức và ngủ gục bên giường. Ngoài kia trời tối đen như mực. Đêm đã về. Lúc Bách Diệp mở mắt tỉnh dậy thì mặt trời đã lên cao, vì được chiều chuộng nên cô không phải dậy sớm thu dọn việc nhà. Lúc vươn vai bước ra khỏi bậc cửa, cô nhìn thấy chàng trai ngày hôm qua đang trò chuyện với mẹ mình. Thấy vậy cô định quay người rời khỏi thì mẹ cô gọi lại:

- Cám à, lại đây đi con. Đây là vị công tử ngày hôm qua, Huỳnh Khang Kiện, là 1 thương nhân bán vải từ kinh thành tới đây làm ăn nhưng không may lại gặp nạn sông nước. Huỳnh công tử đây là con gái út của tôi, nó tên là Trắc Bách Diệp, năm nay được 17 tuổi xuân, nó rất ngoan hiền và hiểu lễ nghĩa. Ngài xem....bla...bla

Cô cảm thấy da đầu mình run run, không phải bà ấy muốn mai mối cho mình đấy chứ? Nhìn người ta tuy chỉ là thương nhân nhưng mà lại cao quý thế kia, còn con của bà lại như thế này thì liệu người ta có thêm liếc mắt lấy 1 cái không? Đành mỉm cười thay lời chào, quan sát kĩ diện mạo của hần quả thực là đẹp vô cùng. Haizz với những người có diện mạo đẹp cô thường không tin tưởng cho lắm. Chẳng phải Tần Minh kia cũng đẹp mã sao? Thế mà hần lại là kẻ như thế nào? Còn Tầm không phải cũng mang vẻ đẹp hiền dịu,

nét na sao? Không phải cuối truyện vẫn lựa chọn cách trả thù kinh khủng nhất dành cho mẹ con Cám sao? Vì vậy cô càng không có hứng thú với người đối diện. Những người như vậy cô không có duyên với họ, nên chỉ đành kính nhi viễn chi mà thôi.

Huỳnh Khang Kiện đứng dậy ôm quyền hướng cô chào:

- Trắc cô nương, tại hạ là Huỳnh Khang Kiện, xin được tạ ơn cứu giúp của cô. Thật may cho Huỳnh mộ khi gặp nạn được ân nhân cứu. Quả thật ơn này khó nói thành lời, trước xin vái tạ sau xin đem lễ đến tạ ơn các vị.

- Huỳnh công tử không cần đa lễ, nói đến ơn nghĩa thì ta và công tử chẳng có chút liên hệ nào. Nếu công tử muốn báo ân thì hãy tìm chị của ta. Nàng mới là người thực sự cứu người lại còn dày công chăm sóc. Thiết nghĩ chắc công tử cũng đã gặp qua nàng, không hay người có trò chuyện với nàng hay chưa?

Nói đến đây cô thấy bóng Tầm đang ôm rổ thảo dược về, bèn đẩy vị công tử anh tuấn này cho nàng và kiếm có giúp mẹ dọn hàng ngoài chợ để lại đôi nam nữ kia có không gian riêng. Cô đã nghĩ rồi, 2 người họ trai tài gái sắc rất xứng đôi. Vậy thay vì Tầm vào cung mà không biết diễn biến câu chuyện có bị lặp lại không, nếu nàng và vị Huỳnh công tử này thành đôi thì tỉ lệ thành công sẽ cao hơn.

Mấy hôm nay Huỳnh Khang Kiện rất hay lại nhà cô thăm “ân nhân“. Hấn và Tầm hay cùng nhau ngồi 1 chỗ nói chuyện, chẳng biết nói chuyện gì mà lần nào nàng cũng e thẹn, đỏ mặt còn hấn thì luôn mỉm cười ôn nhu như nước. Sống chung 1 nhà không muốn chứng kiến cảnh này cũng không được. Mẹ cô từ sau lần mai mối cho cô không thành công thì ngày ngày đều gây khó dễ cho Tầm. Còn cái yếm lụa đỏ kia đương nhiên thuộc về cô cho dù cô chẳng bắt được con tép nào. Vậy là dù muốn hay không thì diễn biến câu chuyện vẫn không thay đổi cho dù cô có làm gì đi chăng nữa. Cô thở dài khuyên bảo mẹ mãi thì bà mới chịu từ bỏ tâm niệm kia. Cô bây giờ chưa muốn lấy chồng, với bề ngoài của cô như thế này thì có ai nguyện ý thật lòng với cô? Cô muốn chờ 1 người thật lòng với cô kia. Nhưng đó cũng chỉ là lời hứa suông với mẹ, lòng cô đã chết, không còn muốn quan tâm đến ai nữa, tình yêu chỉ khiến cho con người trở nên yếu đuối mà thôi.

Một ngày đầu tuần đẹp trời, hấn lại đến nhà nhưng không may là Tầm và mẹ đã đi lên rừng hái dược liệu, ở nhà chỉ còn mỗi cô. Khi biết nàng không có nhà, hấn không hề phủi áo bỏ về mà ngồi xuống đối diện với cô bắt chuyện thân mật. Cô nghĩ hấn là muốn ngồi đợi người yêu về, tranh thủ chút thiện cảm của em vợ tương lai đây. Với mỗi câu hỏi của hấn, cô đều không mặn không nhạt trả lời, lòng tự nhủ không được có chút suy nghĩ nào với hấn. Nhưng thật sự thì sức hút của hấn rất lớn, muốn không để ý đến cũng không được.

- Có phải huynh thích chị của ta không?

Hấn không trả lời câu hỏi mà chỉ nhìn cô mỉm cười. Lần đầu tiên chạm vào ánh mắt đối phương không khiến cô giật mình. Đôi mắt hấn trong veo ẩn ẩn ý cười cùng nét dịu dàng hiếm có, đôi môi quyến rũ khẽ nhếch vể nên 1 đường cong tuyệt hảo. Tuấn nhan phiêu dật, bạch y phấp phới thật không khỏi khiến cho người ta thất thần mê muội.

- Bách Diệp muội nghĩ thế nào?

Lúc này cô mới giật mình thu hồi ánh mắt ngây dại của mình, mỉm cười đáp:

- Theo ta, huynh và chị gái ta thật sự rất đẹp đôi. Cả hai có duyên với nhau như thế, nàng cũng có ý với huynh, nếu huynh chịu đáp ứng sẽ 1 đôi 1 kiếp chung tình với nàng thì ta đồng ý chấp nhận huynh là anh rể. Tầm là người con gái tốt nhất trên đời này mà huynh gặp được đây, nên đừng bỏ lỡ.

Hấn cũng không nói thêm lời thừa thãi, chỉ mỉm cười thưởng trà và ngồi phe phẩy quạt giấy. Haizz, mặt trời sắp lặn rồi, sao Tầm vẫn chưa về chứ?

4. Chương 4

- Công tử, thuộc hạ đã tra rõ thông tin ngài cần. Xác minh Tướng quốc công Trần Nghiêm có 1 cô con gái bị thất lạc nhiều năm vẫn không ngừng tìm kiếm. Thuộc hạ đã điều tra rất kĩ và xác thực những gì ngài suy đoán khá chuẩn xác.

Vị công tử kia đứng sau màn trướng quay lưng lại với tên thuộc hạ. Không nhìn rõ diện mạo nhưng có thể cảm nhận được lãnh khí cùng ngạo khí toát ra trên con người bí ẩn đó. Khẽ nhấp 1 ngụm trà hoa nhài tinh khiết, người đó nói:

- Đã biết. Người hãy lui xuống, nhớ để ý động tĩnh của bên thất hoàng tử.

Tên thuộc hạ lùi xuống, thoát cái nhảy vào bóng đêm mịt mù không dấu vết. Trong phòng, chỉ còn lại chén trà thơm hương nhài đang dần nguội lạnh.

Bách Diệp nhìn thấy 1 con mèo rừng vằn xám đứng cách đó không xa. Cô canh nó từ mấy hôm nay rồi, chỉ vì nó luôn rình trộm gà con nhà cô lại còn toàn nhằm mỗi nhà cô để bắt nên hôm nay nó đừng hòng vô được con nào nữa. Con mèo nhìn chăm chú vào 1 chú gà con đi cách xa gà mẹ nhất, ngắm nhìn con mỗi chuyển động 1 cách khó khăn và chậm rãi từng bước tiến tới. Rồi nó nhảy bổ tới chú gà non tội nghiệp. Đáng tiếc thay, đáng ra nó đã có bữa ăn no nê như lúc đó cô không chụp bẫy nó. Nhìn con mèo xám trong cái thúng không ngừng kêu gào loạn xạ và cào cào lên cạnh thúng mong trốn thoát, cô lạnh lùng nhìn nó và nhả ra từng chữ:

- Mày to gan lắm, nhưng vào tay tao thì xem tao xử mày như thế nào nhé!

- MEOW....

Con mèo xám cảm nhận có điều không may sẽ đến, nó mở to đôi mắt xanh lá cây đẹp ma mị nhìn cô như thôi miên. Thật tiếc là nó không thành công trong việc quyến rũ đối phương vì hiện giờ cô chỉ đang nghĩ xem nên quay hay nấu thịt mèo ngon hơn.

Ở bìa rừng có 1 bóng đen ẩn sau thân cây nhìn về phía này. Ánh nhìn của kẻ đó bao trọn lấy cô gái cao gầy đang xách theo con mèo rừng lông xám mắt xanh, thân hình kẻ đó cao gầy mặc y phục đen, đeo mặt nạ nửa mặt khảm chi chít hình thù quái dị. Một cơn gió nhẹ thổi đến, kẻ mang mặt nạ đã lập tức biến mất như chưa từng tồn tại. Trong cơn gió chỉ còn vương lại chút hương Kim tước chỉ dễ chịu vô cùng.

Cuộc sống nơi thôn dã dường như rất hợp với cô nên những nụ cười thoải mái đã xuất hiện nhiều hơn. Cô hằng ngày đều chăm chỉ làm việc nhà, sáng giúp mẹ dọn hàng, còn Tầm giúp mẹ bán, nhân tố chính giúp câu khách cho những món đồ trang điểm tự tay mẹ làm từ thảo dược. Nói ra cửa hàng của nhà cô không lớn lắm nhưng nhờ vào chất lượng sản phẩm và nhân viên bán hàng nên cũng gọi là khá giả. Việc nhà cô đều chia sẻ 1 phần với Tầm, cô không muốn mình rảnh rỗi suốt ngày rồi lại suy nghĩ linh tinh. Cô nhận ra mình cũng khá có khiếu trong việc chăm gà, trồng rau. Nhìn những luống rau xanh mướt và những giàn bí bầu trĩu quả kia mà xem, cả những con gà béo khỏe nữa chứ. Thú vui vườn tược giúp cô dễ tính hơn với mọi người, giờ đây người ta không đến nỗi ghét cô như trước mà cũng sẵn lòng mỉm cười chào hỏi khi gặp cô. Một bóng xám từ trong nhà vụt chạy ra sân đuổi theo con chuột nhất chạy vài vòng. Nó vượt lên trước chặn đường, con chuột rẽ hướng chạy đi nhưng rồi vẫn bị nó chặn lại. Bách Diệp mỉm cười lắc đầu nhìn 1 cảnh con mèo xám đang vờn con chuột xấu số, ai bảo nó tham ăn vào nhằm nhà, giờ thì khổ sở dưới vuốt ngài mèo rồi đấy. Nghĩ đến lúc bắt được con mèo này cô tức giận vô cùng, nhưng nhìn bộ dạng kiêu ngạo cùng oai vệ của nó cô lại muốn giữ lại làm vật nuôi cưng, cô đặt cho nó cái tên đúng với màu lông nó luôn: Xám. Đúng thật là cô lười nghĩ nhưng không phải đó là cái tên phù hợp nhất sao? Cô dừng tay lại bước vào khoảng sân mà Xám đang đứng rồi tiện tay dùng cái xẻng làm vườn đập cho con chuột 1 phát không thể gượng dậy nổi. Con chuột đáng thương vào nhằm nhà, gặp phải con mèo hung hãn lại đáng sợ hơn là gặp phải cô chủ máu lạnh giết nó không lưu tình. Cô không dọn xác con chuột mà quay ra vườn làm tiếp, cũng không quên dặn con mèo:- Xám, tha nó đi vút, đừng để tao nhìn thấy mày vút bữa ra nhà. Nghe chưa?

- MEOW...

Cô nói chuyện với 1 con mèo như thể nó hiểu được tiếng cô vậy. Nhưng con mèo này đặc biệt là ở chỗ đó, nó rất thông minh và nghe lời chủ nhân, tuyệt đối trung thành. Đây chính là 1 trong những ưu điểm của nó khiến cô vô cùng hài lòng. Con mèo xám nhanh nhẹn tha con chuột đã chết đi đâu đó không biết nhưng rất nhanh đã trở lại, nằm ở sân sườn nắng mắt lim dim nhìn về phía cô, thi thoảng ngáp vặt vài cái trông vô cùng lười biếng. Cô không phải kẻ độc ác nhưng tuyệt đối không phải là người thiện lương gì. Con chuột kia chết dưới tay cô mau lẹ như vậy là cô đã giúp nó nhanh chóng hóa kiếp rồi, vậy còn hơn là bị con mèo xám kia vờn để đến chết vẫn còn phải mang theo nỗi sợ hãi cùng tuyệt vọng đi theo.

Tin Huỳnh Khang Kiện phải về kinh thành xử lý việc gia đình khiến cho Tấm mất ăn mất ngủ mấy hôm nay. Nàng biết 1 cô gái nông thôn như nàng thật khó để môn đăng hộ đối với hắn. Trong thời gian qua, nàng và hắn đã cùng nhau có những kỉ niệm thật đẹp, nàng yêu hắn nhưng không rõ lòng hắn liệu nàng có chiếm vị trí quan trọng hay không. Hắn chưa từng nói lời hẹn thề yêu đương nam nữ nhưng nhiều khi lại gần nàng vô cùng, hắn làm nàng ngày đêm thương nhớ, giờ đây hắn sắp rời đi không biết bao giờ mới gặp lại. Nàng cũng không thể mở lời trước nhưng lại khốn khổ vì tương tư. Trước khi đi hắn có trao cho nàng 1 chiếc vòng ngọc Hồng lục bảo tinh xảo, dặn nàng giữ cẩn thận vì hắn sẽ còn gặp lại nàng. Ôm theo tâm tư của 1 cô gái đang yêu, nàng làm việc gì cũng lơ đãng, cứ khi rảnh là lại lấy chiếc vòng ra ngắm rồi thơ thẩn cười 1 mình. Cô nhìn thấy rồi cũng lắc đầu coi như không biết gì, liệu Huỳnh Khang Kiện có quay trở lại hay không cô không biết, nhưng Tấm lại chỉ vì 1 lời hẹn suông của tên lãng tử kia mà trông ngóng bỏ lỡ tuổi xuân thì đến cuối cùng người đau khổ nhất chỉ là nàng mà thôi.

Ngôi làng mà cô đang sống có tên là làng Phúc Điền. Người dân ở đây cũng giống như cái tên của làng, tính tình hiền lương, luôn làm điều thiện. Sau làng có 1 dãy núi trải dài vô tận gồm nhiều ngọn núi lớn nhỏ khác nhau bao quanh làng thành hình trăng lưỡi liềm. Trong dãy núi có ngọn núi tên là Thiên Dữu, nơi có rất nhiều cây thuốc quý hiếm. Đường lên núi không khó nhưng với 1 người vừa mới trọng sinh và không có kinh nghiệm vào rừng như cô mà nói thì đúng là khá khó. Sau vụ tai nạn rơi xuống vực lần trước, đây là lần đầu tiên cô leo núi hái thuốc thực sự. Tuy là đã hứa với mẹ mình sẽ bám sát Tấm nhưng cô lần này thật sự bị lạc rồi. Tại vì sao? Là vì trong lúc đi cô tìm thấy cây Sâm tố nữ mà mẹ cần, cô đã gọi Tấm dừng lại và ngồi đào được kha khá những củ Sâm to cỡ nắm đấm người lớn. Thảm là ở chỗ nàng Tấm ngẩn ngơ cứ thế đi trước không nghe thấy cô gọi nên cả 2 đã lạc mất nhau, giờ đây cô đã gọi khản cả giọng mà không thấy có tiếng nào đáp trả. Tự tìm đường xuống núi thì cô lại đi lạc sang 1 vùng khá rộng và phẳng, nơi đó có mặt hồ xanh biếc in bóng trời mây, những dải đá nhẵn nhụi lấp lánh dưới ánh mặt trời. Dù sao nơi này vẫn hơn là đi loạn xạ trong đám cây cỏ kia, cô sẽ ngồi ở đây chờ Tấm quay lại tìm mình.

Ngồi sau tảng đá to nhất bên bờ cô chậm rãi thưởng thức bữa trưa muộn. Bỗng có tiếng bước chân đạp cỏ đi đến, rồi đến tiếng vực nước liên tục. Cô hé mắt nhìn qua tảng đá thì thấy cách cô không xa là 1 người thanh niên thanh tú đang rửa mặt. Những giọt nước tinh khiết được tấp lên mặt chàng, có giọt lưu lại trên làn da trắng hồng, lại có giọt lăn xuống theo đường nét gương mặt trượt xuống hõm cổ. Một mảng y phục màu xanh rêu trước ngực bị dính nước trở nên thẫm màu. Chàng mang theo 1 thanh kiếm dài vỏ đen chạm nổi màu vàng, mái tóc búi gọn cài trâm gỗ sơn xanh. Tuy chỉ nhìn được 1 bên sườn mặt nhưng cô biết chắc chắn chàng là 1 chàng trai rất thanh tú, ở chàng toát lên vẻ đẹp thanh thoát lại có chút mềm mại của nữ nhân hấp dẫn người khác. Chàng quay đầu lại nhìn thẳng vào cô, ánh mắt sắc lạnh như bắn ra hàn ý, lúc này cô giật nảy mình rụt đầu lại nấp, 1 cảm giác như thể rình mò bị bắt trộm trời dấy mạnh mẽ. Trời ạ, sao cô lại thế chứ? Mình đâu có làm gì sai đâu, nhìn tướng mạo thì chắc cũng là người đoan chính. Cô còn đang đấu tranh tư tưởng thì có bóng người đổ xuống che đi ánh sáng của cô, thì ra chàng đã bước qua đây từ lúc nào.- Xin cho hỏi cao danh quý tính của cô nương đây. Không biết đường xuống núi có còn xa nơi đây?

- Ô... Ta... cũng bị lạc đường.

Nhìn ánh mắt vụt sáng tia hi vọng rồi lại tắt của chàng cô đột nhiên thấy có chút khổ lòng. Nhìn y phục của chàng cô đoán chàng hẳn là 1 vị nghĩa hiệp nào đó trong giang hồ. Nhưng xem ra tuổi vẫn còn trẻ, không biết chàng có tiếng tăm nào không? Chàng im lặng chăm chú quan sát xung quanh, giữa 2 người là 1 khoảng cách vô hình. Cô lên tiếng phá vỡ bầu không lạnh nhạt này:

- Ta là Trắc Bách Diệp, còn công tử tên gì? Không biết công tử là người ở đâu, ta chưa từng thấy qua người.

- Tại hạ là Triệu An Bình, chỉ là 1 người lưu lạc nơi giang hồ không đáng nhắc tới. Vì có việc cần đến vài

loại thuốc quý, lại nghe nói núi Thiên Dữu có rất nhiều kì trân dị thảo nên mới cất công đến đây mong tìm được những loại thuốc cần dùng. Nhưng không ngờ do ta đã quá nóng vội tìm thuốc mà để bị lạc đường trên núi, gặp được Trắc cô nương nơi đây xem như chúng ta cũng gọi là có duyên đi.

Không lãng phí thời gian, cả 2 cùng nhau rẽ lối tìm đường. Khi thoát khỏi những đám dây leo chằng chịt bao phủ trên đầu, ánh sáng rực rỡ chói lọi của mặt trời đổ xuống thân thể họ. Họ đang đứng trên 1 vách núi cao ngất nhô ra như đầu 1 con sói đơn độc vươn cổ tru lên những tiếng gọi mặt trời. Ngược mắt lên là quả cầu lửa to lớn cực đại vùng vẫy trên nền trời xanh thẫm, phòng tầm nhìn ra xa chút là ngôi làng Phúc Điền thân thuộc được bao phủ bởi cây rừng. Tưởng như chỉ cần họ đi thẳng từ đây xuống là có thể trở về nơi ấy nhưng thực tế thường phủ phàng. Ngăn cách giữa con đường ngắn nhất về với nhà mình lại là 1 thung lũng sâu và lởm chởm đá nhọn, cô không nhìn rõ được đáy của nó nhưng hình như bên dưới có vẻ rất hung hiểm, tiếng gió rít gào thê lương như có như không truyền lên vang vọng khiêu khích bất cứ kẻ nào sẩy chân lỡ bước mà ngã xuống là ăn đứt vé 1 chiều đi xuống âm phủ làm bạn với tổ tông rồi. Đường về nhà ôi sao xa quá!

Triệu An Bình nhìn ngó xung quanh rồi lại nhìn sắc trời như muốn ngã về tây, không thể quay lại đường cũ vì có thể cả 2 sẽ không thể chờ lại nơi cũ mà hiện giờ cũng không còn sớm để tìm đường mới. Chàng đánh giá thung lũng trước mặt, khoảng cách từ mỏm đá nhô ra họ đang đứng với cảnh cây đại thụ xòe ra bờ bên kia cũng nằm trong tầm kiểm soát của chàng, nếu dùng khinh công hẳn là vẫn có thể nhảy qua và tiếp tục đi xuống núi. Lại quay qua cô gái mặt mũi phờ phạc ỉu xiu đứng cạnh mình, chàng chấp tay nói:

- Trắc cô nương, giờ cũng không còn sớm, chỉ còn con đường trước mắt là nhanh nhất để thoát khỏi đây. Nếu cô nương không ngại thì hãy đi cùng tại hạ. Chỉ có điều phải khiến cô nương chịu ủy khuất rồi.
- Nhưng... trước mắt.. không phải là đi tìm chết sao?
- Xin hãy tin ở tại hạ 1 lần. Ta đảm bảo cô nương sẽ không hề hấn gì về đến nhà mình.
- Vậy... Bách Diệp xin nghe theo lời của Triệu đại hiệp.
- Xin hãy bám chắc vào tại hạ.

Nói rồi cô cảm thấy eo mình bị nhắc bổng lên, không kịp nắm bắt được chuyện gì xảy ra chỉ nghe thấy tiếng gió xẹt qua tai. Thì ra chàng đang ôm cô trong lòng, nhún người nhảy sang bờ bên kia. Nhìn xuống vực sâu tối tăm bên dưới khiến cô không khỏi choáng váng, cô theo bản năng nép sâu hơn vào lòng chàng, 2 tay choàng chặt lấy cổ chàng không dám nói tiếng nào. Triệu An Bình thấy vậy bèn dang tay ôm trọn lấy cô, giọng nói đầy sự quan tâm trấn an cô:

- Đừng sợ, cứ tin ở ta.

Hai người họ tìm được đường xuống núi thì mặt trời cũng lặn. Thoát khỏi vòng tay của chàng bỗng cô thấy tim mình đập liên hồi, chắc là bị dọa sợ đấy mà.

Tầm đã xuống núi từ lâu nhưng do hoảng sợ vì để lạc mất Cám nên cứ nán lại chân núi không dám về. Nàng tự trách bản thân làm việc không ra gì, thật qua vô trách nhiệm, may sao khi mặt trời xuống núi, Cám đã trở về bình yên lại còn đi cùng 1 chàng trai vô cùng tuấn tú. Lúc này tảng đá trong lòng nàng mới được gỡ bỏ, nàng chạy lại hỏi han cô ân cần, sau khi biết chuyện thì cảm ơn Triệu Bình An rối rít. Cả hai chị em nhất quyết mời ân nhân về nhà ở trọ qua đêm và hứa sẽ giúp chàng kiếm thuốc.

5. Chương 5

Mọi người trong nhà ai cũng quý Triệu An Bình đến cả Xám vốn từ trước đến giờ ngoài cô thì không thêm liếc mắt đến người khác nay cũng hay quần quýt bên chàng, với yêu cầu nhờ trợ giúp tìm kiếm dược liệu quý của chàng, cô vô cùng tận tâm tìm giúp. Ngày thu thập đủ những thứ cần thiết, chàng chuẩn bị cáo từ họ để đi thì lại vì giúp Tầm tránh 1 kiếp nạn bị rắn độc cắn. Vậy là lại 1 lần nữa trở thành đại ân nhân của gia đình cô, ở lại tỉnh dưỡng 1 thời gian dài dưới sự kiên quyết của họ. Việc có thêm 1 người đàn ông

tuần tú trong nhà cũng dẫn đến vài tình huống khó xử. Điển hình như sẽ có nhiều cô gái trẻ trong làng từ sáng đến chiều đều có việc sang chơi hoặc giả dụ là sang mượn đồ, trả đồ. Trong nhà chỉ có 3 chiếc giường đơn nhưng để tiện cho việc dưỡng thương của ân nhân, cô phải cùng mẹ nằm chung 1 cái giường nhỏ bé vì có đánh chết cũng không nguyện ý nằm cạnh bên 1 mĩ nhân chim sa cá lặn để đêm đêm nằm thao thức vì than thân trách phận. Tính cách của chàng cũng giống như dung mạo của chàng, thanh lãnh và ôn hòa. Chàng cũng không phải là 1 người nồng nhiệt dễ nói chuyện, với những cô gái trẻ hướng đến chàng như hổ rình mồi đều giữ khoảng cách khá xa, tỏ rõ lập trường không cho họ chút ảo tưởng kì vọng nào. Riêng với gia đình cô thì có hòa ái hơn chút tuy vẫn thường xuyên giữ vẻ mặt trầm ổn, khi có việc nặng luôn giành phần làm, nói chuyện với 3 mẹ con họ cũng thân thiết hơn.

“ Phập “.

Cô cầm bàn cuốc vào tác đất màu mình đang xới dở dang, xoa thắt lưng mỗi nhừ vì làm việc. Bình đã theo mẹ và Tầm dọn sạp hàng ra chợ, trong nhà chỉ còn cô đang cần mẫn chuẩn bị gieo trồng 1 vụ bắp cải mới. Trước mắt tối lại 1 mảng phải đợi lúc lâu sau mới hết, cô giữ vững thân mình 1 chỗ để khỏi ngã vì đây cũng không phải là lần đầu tiên cô hạ huyết áp khi làm việc lau dưới trời nắng gắt dù có mặc đồ bảo hộ tự chế. Vừa xoay người toan bước vào nhà thì 1 cốc nước được đưa đến trước mặt, bàn tay người cầm cốc thon dài, làn da trắng sáng nhưng nơi các đốt tay có xuất hiện vài vết chai sạn do dùng binh khí. Cô mỉm cười đón lấy và uống cạn 1 hơi. Thật sáng khoái!!!

- Huynh không phải ở ngoài chợ sao?

- Bác gái bảo ta mang thức ăn về trước cho cô làm.

- Mẹ ta vẫn nghĩ nam nhi đại trượng phu như huynh không thích hợp với việc đứng ngoài chợ buôn bán, huynh cũng không cần cố chấp đi theo mỗi ngày để làm gì. Họ đã làm việc này bao nhiêu năm nay, huynh đứng ngày cả buổi cũng như là ngáng chân họ mà thôi.

- Nhưng ta cũng không thể chỉ ăn không ngồi rồi mãi được. Vết thương cũng sắp lành rồi.

- Vậy giúp ta làm vườn mỗi ngày đi.

Chàng nhìn biểu tình tính toán thiệt hơn của cô, không nhịn được mà đưa tay lên xoa đầu, ánh mắt ẩn ý cười khó thấy. Rồi chàng bước vào vườn làm thật, mảnh đất vườn nhà cô cũng không rộng lắm, đủ để trồng khoảng chục hàng rau dưa xanh tốt. Với sức lực của mình và tư thế vừa làm vừa chơi, cô nỗ lực lắm cũng mới chỉ làm được 1 nửa mảnh vườn trong suốt 1 tuần qua ấy vậy mà khi chàng làm thì chỉ mất 1 buổi đã khai xong phần đất còn lại, vun chúng thành luống và bắt đầu gieo hạt. Khi nhìn thấy mảnh đất nâu thẫm tới xốp đã được làm xong đầu vào đấy, cô suýt thì gợn ngón tay cái lên hướng phía chàng khen ngợi. Ánh nắng chiều nhu hòa phía sau chàng, những giọt mồ hôi lăn trên trán chảy dọc khắp thái dương. Đường như đứng trước mặt cô không còn là vị thiếu hiệp trẻ tuổi võ công cao cường ngày đó, chỉ đơn giản là người bạn đời thân quen đang cần mẫn làm lụng để nuôi sống cuộc sống điền viên êm ấm của họ. Cô chợt giật mình. Cái gì? Sao lại có thể nghĩ như thế chứ? Người ta và mình đứng ở 2 thái cực hoàn toàn khác nhau, mình lại dám vọng tưởng không đâu. Cô tức thì xoay người vào nhà chạy trốn chết, không để ý đằng sau mình chàng đã ngừng tay làm, ánh mắt ngưng thần nhìn về phía cánh rừng cách đó không xa. Một tháng thấm thoát trôi qua.

Hôm nay là tiết cốc vũ, mưa đổ ập xuống rào rào bất chợt. Mới 1 tiếng trước trời còn quang đãng nên cô mới coi nhẹ đi vào trong trần giao mấy kiện lá thuốc đã sấy khô. Cũng may là mình đi sớm giao hàng, nếu để trên đường gặp mưa thì công toi. Mưa rơi rả rích, đan dày trong không trung là 1 màn trắng xóa mờ ảo. Trên đường không còn 1 bóng người, ở dưới mai hiên cửa 1 vài nhà lắt nhắt vài người không kịp về nhà phải đứng tạm trú mưa. Trong tiết trời nồm nồm, tiếng vài người ồn ào trò chuyện át tiếng mưa. Bách Diệp đứng đơn độc ở 1 góc mái nhô ra của 1 tiểu viện nhìn như thoi miên xuống mặt đất đang phản xạ những hạt mưa liên hồi bắn ngược trở lại. Nước mưa đã làm ướt hết gấu váy cô, càng có xu hướng theo gió bay đến hất lên trên cao hơn nữa. Mái hiên bé nhỏ miễn cưỡng che cho cô không bị ướt như chuột lột nhưng cũng chẳng đảm bảo để che chắn nếu trời còn tiếp tục kéo dài mưa to như thế này. Không biết qua bao lâu, bụng cô đã réo lên và chân cũng đã mỏi nhừ. Cô đi lại vòng vèo vài bước và ôm bụng nhăn nhó nhìn màn mưa dày kịt. Cô ước gì bây giờ mình được nằm trên giường đắp chăn bật quạt, xem 1 phim nổi tiếng bên cạnh là 1 bát mì nóng hổi. Ngày trước cô vẫn hưởng thụ như thế đó, được lười biếng ỷ lại vào bố mẹ. Phải

chỉ bây giờ có 1 mỹ nam xuất hiện trong màn mưa tiến về phía mình, cùng mình đi trong 1 chiếc ô, 2 người tựa vào nhau truyền hơi ấm... hắc hắc.

Đột nhiên trong tầm mắt xuất hiện 1 bóng dáng nổi bật đi dưới mưa. Người đó cao, khoác trên mình chiếc áo tơi và đội mũ cối, dường như đang tìm ai đó. Không thể nhìn rõ diện mạo người nọ, cô vẫn cảm thấy dáng người này rất quen quen. Người đó dừng 1 nhịp khi nhìn về phía cô sau đó bước bộ nhanh hơn gần như là chạy đến chỗ cô. Cô đang nghi hoặc thì người đó đẩy chiếc mũ cối lên lộ ra dung mạo tuấn tú, trong trẻo. Ánh mắt sáng nhìn thẳng về phía cô, chàng đưa ra 1 chiếc ô và nói: “ Ta tìm muội mãi! Mau che ô rồi 2 ta cùng về. Lớn thế rồi còn khiến người khác phải lo, ta mà không đến thì chắc muội định chờ đến tối phải không?”

Lời nói tuy mang ý trách móc nhưng giọng điệu lại rất nhẹ nhàng, đầy quan tâm. Cô ngẩn người nhìn người con trai vì lo lắng cho cô không quản ngại đi tìm, tuy đã mặc áo tơi nhưng những hạt mưa vẫn bám lấy gương mặt nhợt nhạt, vạt áo đã ướt 1 mảng, vài sợi tóc hơi tán loạn. Thấy cô còn ngây ngốc đứng đó, chàng bật ô sẵn rồi đưa vào trong tay cho cô, khẽ mắng: “ Còn đứng ngẩn tò te ra đây, đi về thôi.”

Lúc này cô mới hồi phục tinh thần, cười hì hì theo chàng bước đi, lòng ấm áp và cả người như đang bay. Cô nhìn chàng đi bên cạnh vẫn chăm chú nhìn về phía trước, thấy lằng lằng lạ thường. Cô vốn là người rất dễ cảm động, chỉ cần người ta đối tốt với mình dù chỉ là việc nhỏ thôi cũng khiến cô thấy hạnh phúc và biết ơn rồi. Huống hồ đây lại là 1 mỹ nam bản lĩnh đầy mình, con sâu nhỏ trong lòng không ngừng gào thét: “ Hứ... Hứ... Trai đẹp ôn nhu đến vậy... với mình á...”. Tức thì 1 con sâu khác xuất hiện, đánh gãy ý niệm: “ Hừ! Đừng ngu xuẩn như vậy, người ta chỉ coi mày là em gái thôi. Cóc ghê còn đòi ăn thịt thiên nga!”. Hai con sâu người 1 câu ta 1 câu, cãi nhau âm ỉ trong lòng, còn bản thể thì như trên 9 tầng mây đi đường không để ý mà vấp phải hòn đá lớn trên đường ngã nhào về phía trước. Trong lúc này may mắn được cứu thoát nhờ vòng tay chắc chắn của mỹ nam bên cạnh. Hai con sâu náo loạn trong lòng giờ đây đều biến mất tầm thể chỗ cho đó là cảm giác tim đập thình thịch, 2 má nóng rực. Ôi trời ơi, cô đang nằm trong vòng tay của người ấy!!! Cảm giác này thật không chê vào đâu được, cô tham lam nép càng sâu hơn vào lồng ngực chàng, hoàn toàn bày ra 1 bộ dáng yếu ớt bị dọa sợ. Triệu An Bình thấy cô gái trong lòng mình có điểm lạ thường. Cả người như yếu đuối vô lực, cả gương mặt đỏ ửng dọa người, thân mình thỉnh thoảng còn run lên nhè nhẹ. Chàng chần chừ đưa tay lên sờ trán cô, thấy nhiệt độ hơi cao, vậy không phải là bị dính nước mưa nên sốt đấy chứ?

- Cô thấy trong người sao rồi? Hình như bị sốt rồi này. Chúng ta mau về thôi.

Chàng quyết định để cô mặc thêm chiếc áo tơi của mình, vừa để chống mưa ướt cũng để chống lạnh. Bản thân chàng là người luyện võ nên không hề hấn gì với thời tiết này. Thấy vai áo chàng ướt sũng, cô vội che ô về phía chàng nhiều hơn, ý rất kiên quyết muốn chàng đi chung 1 ô với mình. Cuối cùng chàng cũng đành thuận theo vì không muốn làm màu dưới trời mưa như thế này. Cô không còn thấy mưa nhảm chán nữa rồi, đi bên cạnh là 1 chàng trai như vậy đột nhiên thấy ấm áp lạ thường. Con sâu ban nãy lại xuất hiện, bản mặt dâm tà thì thầm: “ Thịt! Thịt! Thịt!” Con sâu còn lại thì lắc đầu khinh bỉ: “ Hừ, tục,tục quá.”

- Cám!!!

- O? Mẹ, mẹ gọi con?

- Sao lại ngắt người ra thế?

Bách Diệp cúi đầu, 2 má nóng bừng không nói câu nào, 2 tay cứ mân mê mép áo. Nhìn thấy bộ dạng này, bà chợt lóe lên 1 suy nghĩ trong đầu: có phải là nó đã có ý với ai? Bà mỉm cười xoa đầu con, thâm ý hỏi:

- Trông con dạo này hay để ý làm đẹp, điệu đà hơn trước nhiều đấy. Có phải...

- Mẹ hay thật. Con gái lớn thì phải vậy chứ.

- Con gái lớn thì phải tính chuyện chung thân đại sự. Con đã để ý người nào chưa? Chỉ cần con nói, mẹ sẽ đánh tiếng với nhà người ta.

- Mẹ này, con là con gái sao có thể như thế được cơ chứ. Với lại con còn muốn ở bên mẹ cả đời cơ, chăm sóc phụng dưỡng mẹ thật tốt mới là mục tiêu đời con.

- Nhưng gả con vào 1 nhà thật tốt lại là mục tiêu đời mẹ. Nói đi, là chàng trai nào lọt vào mắt xanh của con gái mẹ?

- Làm gì có ai đâu, mẹ đa nghi quá!

Cô vội quay đi hướng khác, trốn tránh ánh mắt dò xét của mẹ. Bất chợt hình ảnh người con trai kia liền xuất hiện trong tầm mắt. Chàng ôm trong lòng 1 con thỏ trắng tinh đi về phía này, vòng tay ôm chặt kia, ánh mắt dịu dàng kia thật khiến cho lòng cô nhộn nhạo. Thu hết biểu hiện của cô con gái vào trong mắt, bà nhìn về phía chàng trai tuấn tú đã quen thuộc với gia đình mình, trong lòng như đã hiểu ra mọi chuyện.

- Triệu An Bình là 1 chàng trai tốt. Có dung mạo, có thực tài, nhân phẩm cũng tốt. Nếu như làm con rể ta thì cũng được, chỉ có điều...

- Mẹ nói gì vậy. Người ta sao lại có thể làm con rể của mẹ chứ.

- Chỉ cần con thích thì cho dù có phải đánh gãy cật ta, trói lại rồi đem đi bán đường mẹ cũng làm.

-...

- Thật ra cậu ta đã ở đây cũng được 1 thời gian rồi, mẹ cũng rất thích. Chỉ có điều cậu ta là người trong giang hồ, cuộc sống chém giết nay đây mai đó không ổn định. Nếu con đi theo cậu ta thì sẽ phải chịu rất nhiều khổ cực, mà cậu ta thì chắc hẳn không nguyện ý bỏ gổ nơi sơn thôn hoang dã này. Mẹ lo con sẽ không được sống những ngày tháng bình yên. Con gái, con hãy nghĩ cho kĩ đi.

Cô ngẩn người suy nghĩ không hay biết mẹ mình đã rời đi. Mẹ nói cũng đúng, dù sao thì chàng chỉ là khách qua đường, chàng có chí hướng riêng của chàng cô không thể can thiệp vào được. Cô không biết rõ về chàng hơn nữa thứ tình cảm của cô chỉ là đơn phương 1 phía, nếu chàng biết tình cảm của cô thì chàng sẽ có thái độ như thế nào nhỉ?

Một đám lông trắng toát được đưa đến trước mắt. Cô sững sờ nhìn con thỏ trắng trong tay chàng đang được đưa ra cho mình.

- Ta thấy nó bị mắc bẫy, thương tình nên đem nó về. Tặng cô đây, chắc chắn rằng cô chăm sóc nó sẽ tốt hơn là để ta làm.

- Tặng... ta sao? Cảm ơn huynh. Chưa có ai tặng ta thứ gì đáng yêu như thế này, cảm ơn nha, hi hi.

- Cô thích là được rồi.

6. Chương 6

Vì trong trấn có diễn ra lễ hội cầu may, mọi người dân đều nô nức rủ nhau đến chùa cầu thần Phật phù hộ cho mình và người thân những điều tốt lành. Nhân dịp này, cô kéo chàng đi lễ hội tranh thủ dịp tốt để hẹn hò. Cô quyết tâm rồi, dù sao cũng phải thể hiện tấm chân tình của mình, cô thuộc nhóm hành động mà. Ngay từ sáng sớm cô đã chải chuốt đẹp đẽ, phải mất thời gian khá lâu đứng trước gương thử đồ liên tục thì cô mới ưng ý bước ra. Cô hi vọng chàng sẽ thấy cô hôm nay thật đẹp.

Phố xá trở nên nhộn nhịp, người người nô nức chen nhau trên đường chật đến mức mọi người gần như là đi sát vào nhau. Những cô gái yếu điệu trong bộ áo tứ thân lả lướt sắc sảo như những cánh bướm tụ hội cùng nhau lên chùa, các bà các mẹ cũng diện áo tứ thân nhưng với sắc màu trầm hơn, chít khăn mỏ quạ bệ mậm đồ lễ sắp đủ thứ. Đàn ông cũng ăn mặc chỉnh tề hơn, áo dài với khăn xếp, trên khuôn mặt tươi vui sáng ngời. Len lỏi trong đoàn người đông đúc, cô bước theo sau chàng hướng lên những bậc đá cổ kính của ngôi chùa. Nhìn tấm lưng rộng nhưng có vẻ gì đó khá yếu ớt, cô chỉ muốn chạy tới ôm chàng từ phía sau, tại sao chàng lại làm cô yêu đến khó kiềm chế như thế này chứ? Cô bước vội lên trước bắt kịp chàng, nhìn sang 1 bên sườn mặt vừa toát lên vẻ đẹp hào khí lại vừa có nét mềm mại như của nữ nhân, chàng quả thật quá đẹp so với cô. Với mọi lời nói và hành động của cô chàng đều không mấy để tâm, rất giữ lễ nhưng hoàn toàn xa cách. Cô từng có lúc nghĩ liệu chàng có phải là “thụ” không? Ý nghĩ này vừa xuất hiện liền bị cô đá

bay ra khỏi đầu, có lẽ chuyện cũ đã ám ảnh cô quá nhiều, cho đến bây giờ cô vẫn chưa hoàn toàn bình thản cho qua được. Lên chùa thắp hương, cầu Phật rồi rút quẻ cô đều cầu may cho đường tình duyên thuận lợi ở kiếp này, không biết chàng cầu điều gì nhưng xem ra rất thành tâm kính cẩn.

Cuối cùng cả 2 người cùng nhau đứng trên 1 cây cầu thưa người ngắm nhìn không khí náo nhiệt của con đường chính. Cô rất muốn nói lời trong lòng cho chàng biết ngay lúc này nhưng không nỡ phá vỡ giây phút an tĩnh của chàng. Sau khoảng thời gian sống chung nhà nhưng chàng chưa từng nở lấy 1 nụ cười, mà nay chàng lại mỉm cười chân thật tươi mát như gió xuân. Chàng quay lại nhìn cô, ánh mắt đầy ấp sự thân thiết và vui vẻ, chàng nói:

- Bách Diệp, hôm nay cảm ơn cô đã dẫn ta đến đây. Lâu lắm rồi ta mới lại có cảm giác thư thái và vui vẻ đến vậy. Cô đúng là cô gái tốt nhất ta từng gặp.

Cô ngẩng người ngắm nhìn nụ cười đẹp đẽ ấy. Lần đầu tiên chàng nở nụ cười thật sự chỉ dành cho cô, có phải cuối cùng chàng đã chấp nhận cô ở bên cạnh? Cô không còn tâm trí để nghĩ gì nữa, trong mắt cô chỉ còn lại hình bóng người ấy đang tắm mình trong gió xuân, những cánh hoa đào hồng phấn dịu dàng lay động trong không trung, vương vấn quanh chàng. Hoa đẹp người còn đẹp hơn hoa.

Giây phút lãng mạn đó đáng ra sẽ còn kéo dài nếu không bị gián đoạn bởi 1 tên trộm to gan dám móc túi của Triệu An Bình. Vì có một thân võ công cao siêu nên chàng dễ dàng tóm được kẻ trộm, chàng nhẹ nhàng khuyen tên đó giao trả túi tiền thì sẽ được tha đi, nhưng nào ngờ tên kia không ăn được thì đập đổ, nhanh tay quăng túi tiền xuống dòng sông bên dưới. Tức thì mặt chàng biến sắc, vội nhảy xuống dòng nước lạnh mặc cho những tiếng ngăn cản của cô. Nước ở sông này khá sâu, hơn nữa chàng nhảy xuống mà không thấy ngoi lên giống như đã biệt tăm, cô hoảng sợ gào tên chàng không ngớt khuấy động sự chú ý của mọi người. Không chần chừ thêm chút nào, cô vội nhảy vào làn nước mong tìm kiếm lại hình bóng ấy. Chìm sâu trong làn nước lạnh lẽo, những tiếng người huyên náo trên bờ chỉ còn là những âm thanh ù ù không rõ nghĩa, đôi mắt cay xè phải mất 1 lúc mới nhìn rõ đáy sông. Khi lặn xuống thêm chút nữa cô mới thấy dấu vết của chiếc vòng cổ cô tặng chàng đang từ từ nổi lên, nỗi hoảng sợ vô hình như 1 bàn tay bóp nghẹt trái tim khiến cô bơi phóng nhanh về phía đó. Cô đã thấy chàng, từ dưới đáy sông nơi có vài tia sáng yếu ớt xuyên tới, chàng đang cố gắng dẩy dựa thoát khỏi đám rêu cuốn chặt lấy mình, dường như hơi thở rất yếu ớt, khuôn mặt trắng bệch vì khó thở, đôi mắt chàng tuyệt vọng từ từ khép lại 1 cách bất lực. Cô vô cùng hoảng sợ lao về phía chàng, tát mạnh vào mặt chàng không ngừng cho đến khi chàng hoảng loạn mở mắt. Cô giữ chặt chàng bắt chàng nhìn vào mắt mình như muốn nói: hãy tin ta. Rồi sau đó cô chiếm lấy bờ môi mà mình hằng ước ao, truyền lấy cho chàng không khí để duy trì trạng thái tỉnh táo. Mặc cho ánh mắt căng ra vì bất ngờ của chàng, cô cúi xuống dùng hết sức lực nhổ đứt đám rêu bám chặt quanh chàng, cho đến khi đôi tay tứa máu thì cô mới thành công kéo theo chàng ngoi lên trên bờ. Toàn bộ sức lực còn lại cô nhanh chóng hô hấp nhân tạo cho chàng rồi ngã vật xuống bên cạnh thở hổn hển, nôn ra 1 bụng đầy nước chàng thoát chết trong gang tấc trước ánh nhìn hết sức ngạc nhiên lẫn tán thưởng của mọi người.

Cố gắng gượng dậy mỉm cười yếu ớt, cô nói với chàng:

- Mọi sự đã vậy rồi, từ nay ta sẽ chịu trách nhiệm với chàng.

Mọi người rì rầm bàn tán về sự mạnh dạn của cô gái trẻ, rồi tất cả đồng loạt vỗ tay hưởng ứng. Ngày hội cầu may năm nay có vẻ thú vị hơn mọi năm rồi.

Từ sau hôm đó, số lần Trắc Bách Diệp nhìn thấy chàng càng ít hơn. Chàng thường ra khỏi nhà từ sáng sớm, biến mất cả ngày cho đến khi tối mới về nhà, mỗi lần trở về đều mang theo vẻ mệt mỏi và xa cách khiến cô không khỏi cười khổ. Hôm nay chàng lại về muộn, cô đã đứng sẵn ở trước cổng đợi chàng nhưng khi bóng áo xanh rêu kia hiện lên trong màn đêm cô lại thấy sợ. Bởi cô thấy được ánh mắt của chàng, ánh mắt đó có lẫn sự chán ghét cùng bất đắc dĩ, lúc này cô không thể nói được 1 từ nào chỉ dành hi vọng chàng sẽ thấy ánh mắt mình mà dừng lại. Nhưng chàng lại coi cô như không khí, lướt qua cô như 1 cơn gió và đóng sập cửa phòng lại. Cô nhìn theo chàng, cái nhìn trống rỗng vô vọng, chẳng lẽ chàng không thương ta, không có chút cảm tình nam nữ sau tất cả? Cô vẫn đứng trước cửa phòng chàng suốt cả đêm cho đến tận khi trời sáng, cô muốn chờ câu trả lời từ chính miệng chàng nói.

Vài vệt sáng mới xuất hiện nơi chân trời, cánh cửa phòng chàng đã mở ra. Sớm như vậy đã muốn đi sao? Chàng sưng người lại khi thấy cô đang đứng trước phòng mình, khuôn mặt tái nhợt đầm sương đêm, 2 mắt

kiên định nhìn chàng run run nói:

- Tại sao lại lẩn tránh ta?

- Trắc cô nương, là ta có công chuyện trong người...

- Chàng gọi ta là gì? Chàng đừng biện giải nữa. Không phải ngày hôm đó ta đã nói sẽ chịu trách nhiệm sao? Lời ta nói từng từ đều thật lòng, vậy sao chàng lại không thêm đếm xỉa đến ta?

- ...

- Tại sao chàng lại im lặng. Hãy nhìn vào mắt ta đây, ta muốn nói câu này với chàng “ Ta yêu chàng”, từ lần đầu tiên gặp chàng ta đã cảm nhận được điều đó, từ khi nằm trong vòng tay chàng ta đã quyết định sẽ theo chàng cả đời rồi.

- Trắc Bách Diệp, hôm nay ta cũng nói rõ mọi chuyện với cô để cả 2 ta khỏi phải khó xử. Ta không thích cô, ngay từ đầu đã thế và sau này vẫn vậy. Bởi ta đã có người trong lòng từ lâu.

Rồi chàng rút túi tiền trong người ra lấy 1 miếng mộc bội bằng gỗ hoa đào chạm khắc 3 chữ Triệu An Bình tuy không cầu kì tinh xảo nhưng lại toát lên vẻ phóng khoáng lạ thường.

- Cô biết vì sao hôm đó ta tuy không biết bơi nhưng lại bất chấp nhảy xuống sông không? Là vì vật này, đây chính là tín vật của người đó tự tay làm cho ta. Ta cảm tạ ơn cô cứu mạng nhưng ta chỉ có thể coi cô là ân nhân mà thôi. Cô đừng đeo bám mà gây khó dễ cho ta nữa, vì ta không hề thích cô.

Rồi chàng cứ vô tình như vậy bước qua cô, dần biến mất khỏi tầm nhìn của cô. Những giọt nước mắt tủi hổ cứ thế đua nhau lăn dài trên má, chàng không yêu cô, ngay từ đầu đã vậy và sau này vẫn thế. Chàng đã có người yêu và sẵn sàng vì tín vật của người đó mà bất chấp tính mạng của bản thân. Chàng từ chối cô 1 cách lạnh lùng không bận lòng. Đau đến vậy, khổ đến thế.

Ngước mặt lên nhìn bầu trời đang ngày càng sáng rõ, cô cười dài, rốt cuộc là vẫn bị thất tình. Rồi mọi thứ xung quanh bắt đầu tối sầm lại, ý thức tan rã cô chỉ kịp cảm thấy người mình đổ về phía sau không biết có bị đập đầu vào tường không nhưng lại ngửi thấy thoang thoảng 1 mùi Kim tước chimê hoặc vô cùng.

7. Chương 7

Những ngày sau đó xảy ra 1 chuyện lớn náo loạn cả làng.

Một ngày nọ, có 1 đoàn người xe xa hoa lộng lẫy tiến vào làng đến trước nhà cô tìm gặp Tầm. Hỏi ra mới biết Tướng quốc công đương triều Trần Nghiêêm giá lâm muốn tìm gặp cô con gái thất lạc nhiều năm. Đã chắc 9 phần là nàng Tầm nên ngài muốn đón nàng về phủ quây quần bên gia đình. Vào lúc đó cô còn đang nằm dị trên giường vì đứng nguyên 1 đêm trong đêm sương lạnh lẽo lại thêm tâm trạng uất ức khiến bệnh tình kéo dài mãi không khỏi. Nghe mẹ nói lúc đó Tầm đã khóc nức nở khi nhận mặt cha đẻ, người trong thôn vây xem đông nghịt. Mẹ cô cũng không thoát khỏi tâm trạng bàng hoàng và nuối tiếc. Bà lo lắng Tầm sẽ tính toán chuyện bị chèn ép khi ở đây, lại tiếc hận không nói thêm mấy lời để níu kéo quan hệ, dù sao có dây mơ rễ má với quan lớn triều đình thì cũng có lợi. Cô chỉ lắc đầu không nói gì. Đến khi có thể rời khỏi giường thì đã là 2 tuần sau ngày Tầm rời đi, và chàng cũng đã không còn ở lại nơi đây nữa. Tiếp tục cố gắng bình thân sống, cô tự nhủ bản thân rồi sẽ ổn thôi, thời gian có thể chữa lành mọi vết thương.

Ngày lễ trung thu còn nửa tháng nữa sẽ đến, Tầm cũng hay gửi thư về hỏi thăm cô và mẹ hơn, điều này làm mẹ cô cười tít mắt cả ngày. Trong các bức thư của nàng hay nói về sự phồn hoa của đô thành, cuộc sống sung túc của tiểu thư nhà Tướng quốc công. Nàng còn đặc biệt mời cô và mẹ lên kinh thành chơi dịp lễ trung thu nơi đây, trong thư còn lấp lửng về 1 bí mật to lớn mà khi họ gặp lại thì sẽ tiết lộ. Bây giờ cô và mẹ đang ngồi trong 1 chiếc xe ngựa xa hoa do Tầm phái đến đón, cuộc sống của người giàu thật quá sung sướng. Chiếc xe này to như 1 căn phòng di động vậy, có giường, có bàn, ăn uống có người phục vụ đến tận nơi. Tuy hơi bất tiện nhưng hưởng thụ những thứ này mà không mất lấy 1 đồng thì cũng quá tuyệt rồi. Vén

chiếc rèm màu tím thắm thêu hoa mẫu đơn kiểu cách, cô nhìn xung quanh hưởng thụ quang cảnh bên ngoài ngôi làng nhỏ bé mà cô vẫn thường ở. Trải rộng xa tít tắp là những cánh đồng lúa chín vàng đang chờ thu hoạch, màu vàng tươi thắp sáng trên nền chân trời xanh thẳm. Thỉnh thoảng lại thấy những đàn cò trắng phau phau bay mãi trên bầu trời, vượt qua những cánh đồng tìm thức ăn. Càng gần đến kinh thành thì đường xá càng đông đúc hơn, tiếng hò hét, buôn bán, cãi cọ cũng làm huyên náo cả vùng. Ngồi trong xe mà lòng cô cũng thấy xao động, cô được đến kinh thành cổ đại, không khí nơi đây có sầm uất như trên phim không nhỉ? Cô thật muốn bước xuống xe ngắm phố phường, cảm nhận không khí trước lễ tết trung thu.

Còn đang choáng ngợp trước sự náo nhiệt chốn kinh kì, xe ngựa đã dừng lại ở trước cửa phủ Tướng quốc công. Tường cao, mái ngói đỏ tươi, không gian rộng rãi vô cùng. Trước cửa là 2 con sư tử bằng đá cẩm thạch kích cỡ to lớn vừa nhìn đã biết không phải vật tầm thường, từng viên ngói đỏ đều chạm hoa văn sóng cuộn uy mãnh chứng tỏ tài nghệ của người làm ra nó phải rất cao. Tầm đã đứng chờ sẵn ở ngoài cửa, cô thật sự không thể nhận ra cô gái thôn dã ngày nào nữa, giờ đây Tầm đã trở thành tiểu thư khuê các, phong thái vô cùng tao nhã, trong trẻo mà dịu dàng. Nàng mặc yếm đỏ cổ xây, áo dài cổ áo cao từ phía sau gáy, hạ thấp dần 2 bên xuống đến giữa cổ, váy dài màu hồng phấn và rộng, 1 chiếc thắt lưng to bản quần lấy eo thon nhỏ nối liền những dải vải nhon mũi nhiều màu, viền nổi dài đến tận chân. Trước trán có dùng 1 điểm trang trí hình hoa điểm lệ, tóc vấn trang nhã, gương mặt quốc sắc thiên hương trang điểm nhẹ càng tôn lên nét đẹp động lòng người. Nàng mỉm cười bước đến đỡ mẹ cô bước xuống xe, từng cử chỉ đều thanh lệ vô song, đứng cạnh nàng khiến cô bị áp lực ghê gớm, trông cô chẳng khác nào con vịt xấu xí đứng cạnh thiên nga, quả thật chỉ làm trò cười cho người ta mà thôi.- Trắc Bách Diệp bái kiến Thanh Tâm quận chúa.

- Diệp, sao lại bày ra lễ nghi phiền toái như thế. Tuy hoàng thượng sắc phong cho ta là quận chúa nhưng chúng ta là chị em đã mười mấy năm nay, tình nghĩa này sao có thể bị cách trở bởi danh vị kia được.

- Vậy...

- Cứ gọi ta 1 tiếng chị như ngày trước, ta quả thật rất nhớ mọi người. Chúng ta mau vào nhà thôi.

Nói rồi mọi người kéo nhau vào trong nhà, vừa đi vừa cười nói râm ran. Phủ của Tướng quốc công thật sự là khiến cho cô được ở rộng tầm mắt. Phủ có 1 cửa chính và 2 cửa phụ, khuôn viên rộng đến mức tưởng như đi 1 chút không cần thận có thể lạc đường, kiến trúc xây dựng theo quy luật dịch lí và phong thủy, bao gồm: cổng, ngõ, bình phong, hòn non bộ, bể cạn, sân nhà. Lối vào được trồng những hàng râm bụt và chè tàu được ngày ngày cắt xén cẩn thận. Sau bình phong là bể cạn, hồ trồng sen, hoa súng và nuôi cá cảnh. Những tòa nhà cao lớn được làm bằng gỗ lim tốt nhất, kết cấu thay vì đóng đinh là kĩ thuật ghép mộng mực tinh xảo, cổ diêm và các bờ nóc bờ quyết của tòa phủ có các đồ án tử linh (long, lân, quy, phụng) được trang trí bằng sành sứ khảm cẩn. Trong nhà gia nhân đông đúc, thị vệ đi tuần thường xuyên, không khí khá là uy nghiêm không mang vẻ ăn chơi hưởng lạc thường thấy trên phim ảnh. Một đường đi tới đại sảnh, đã thấy Tướng quốc công Trần Nghiêm ngồi chờ, 2 mẹ con cô hành lễ rồi được mời ngồi nghỉ. Dăm ba câu chuyện và cảm tạ khách sáo, 2 người được đưa đến nghỉ tại 1 khuôn viên riêng có tên Dục viên. Tầm quả thật rất chu đáo, chuẩn bị cho họ ở hẳn 1 tòa nhà rộng lớn, xung quanh là các loại dục dân dã thường thấy để họ thấy thoải mái hơn khi ở đây, người hầu kẻ hạ đầy đủ và tận tâm, những ngày tháng ở đây thật sự là như được sống ung dung, hưởng thụ.

Những ngày sau đó, Tầm hay đến Dục viên chơi, nàng thường đưa cô đi dạo quanh phủ ngắm hết cảnh đẹp nơi đây, chuyện trò rất nhiều. Bản thân cô rất ít nói, nên việc phải tiếp chuyện cười đùa với nàng thường xuyên như vậy cũng khiến cô thấy bất tiện. Từ sau khi bị chàng từ chối, cô sống càng khép kín hơn, nếu không quá cần thiết thì cô cũng không muốn tiếp xúc với bất cứ ai. Hôm đó khi đang ngồi thưởng trà ngắm hoa trong Vạn Hương uyển của Tầm thì gia nhân thông báo Thái tử Thanh Phong đến, dân thường như cô đâu dám diện kiến dung nhan của ngài bèn xin phép được lui ra. Nhưng lúc này Tầm lại ngăn cô lại và mỉm cười nói:

- Đừng lo, em cứ ở lại. Bí mật mà chị muốn nói đến lúc này em sẽ rõ.

Nhìn nụ cười tươi như hoa của nàng, cô đành nán lại chút ít để xem “ bí mật” mà nàng bảo là gì. Không lâu sau một đám người quần là áo lượt tiến tới, đi trước là 2 tên thái giám mặt chất phấn trắng, người sức nước thơm, vận áo dài bằng lụa màu xanh dệt 1 bông hoa ở mông trước ngực. Cung nữ dập đầu thướt tha đội mũ ngũ phụng, cặp tóc bằng vàng, trâm hoa điểm tuyết, áo nhật bình bằng sa màu đào đỏ họa tiết đoàn loan (hoa tròn trong có hình chim loan), xiêm bằng tơ màu trắng dệt đoàn loan. Ở trung tâm đoàn người

là 1 nam nhân cao ngất, đầu đội mũ đại triều được trang sức bằng 7 hình rồng bằng vàng và ngọc, áo bào màu đỏ thẫm thêu rồng cuộn, xiêm rồng 5 móng. Đại trang sức bằng vàng chạm rồng hoa lệ tôn lên dáng vẻ quý khí bức người. Khuôn mặt tuấn lãng, mắt phượng câu hồn nhưng cũng toát lên vẻ cao quý khó với tới, làn da trắng mịn như bạch ngọc thượng đẳng, sống mũi cao uy nghiêm. Không ai khác chính là người nàng từng quen Huỳnh Khang Kiện, mà không bây giờ phải gọi hắn là Thái tử Thanh Phong.

Tầm tiến lên phía trước nhún gối thi lễ:

- Thanh Tâm bái kiến Thái tử.

- Không cần đa lễ.

Hắn vui vẻ đỡ nàng, ánh mắt sáng bừng quan sát nàng. Rồi nhìn phía sau thấy Bách Diệp đang ngậy người như phồng cú mình thi lễ. Hắn nhếch môi ra lệnh tất cả lui xuống, trong đình giờ chỉ còn 3 người họ. Lúc này hắn vứt bỏ vẻ ngoài xa cách, ôn nhu nói:

- Bách Diệp muội đến kinh thành từ bao giờ vậy? Sao còn đứng đó, lại đây ngồi xuống.

- Dân nữ không dám, xin Thái tử ban cho dân nữ được đứng thưa chuyện với ngài.

- Tiểu muội ngốc, là muội của Bách Hợp cũng là muội của ta. Hơn nữa chúng ta cũng có mối giao hảo vì có gì mà phải lo sợ thân thể chứ.

Nhận thấy lời nói và cử chỉ thân thiện của hắn, nàng mới thận trọng ngồi xuống. Cả 3 người cùng nhau nhâm nhi trà hoa nhài tự tay Tầm ướp, nói chuyện cười vui. Phần lớn câu chuyện đều do hắn và nàng nói, chuyện trò liếc mắt đưa tình, còn cô ngồi 1 bên chỉ giống như cái bóng đèn mà thôi. Cô vẫn còn choáng váng về chuyện hắn từ 1 thương nhân bán vải vóc nay lại trở thành Thái tử tôn quý nhường này. Dù là lúc mặc thường phục bạch y hay là áo hoàng bào đỏ thẫm hắn đều hấp dẫn ánh mắt người khác. Hình bóng 1 chàng trai trẻ mặc áo xanh rêu dung nhan thanh tú lạnh lùng lại hiện về, tim nhức nhối khiến cô phải lấy cớ mệt mỏi để về Dược viên.

Cảm giác trống trải hoàn toàn bao phủ lấy cô, bước vào phòng mình cô nằm nhào lên giường ôm chặt chăn nhìn ra ngoài cửa sổ. Giờ đây chàng đang ở đâu? Cô thật không ngờ tình cảm mình dành cho chàng lại nhiều đến vậy, dù có cố gắng gượng ép bản thân quên đi nhưng hình bóng ấy cứ ám ảnh cô không rời. Việc để quên 1 người mà mình hết lòng yêu thương thật sự rất khó và mệt mỏi. Cô cảm tưởng như mình đang cạn kiệt sinh lực từng ngày, thiếu chàng giống như cô bị thiếu đi nguồn nước, quan trọng và thiết yếu. Nếu không có chàng cũng giống như người khát khô ngày một héo hon, cái chết từ từ kéo đến, không dứt dội nhưng lại đau đớn mãnh liệt. Miệng ngân nga vài câu hát cô nhắm mắt ngăn lại những dòng nước mắt chỉ chực trào ra.

“Yêu là đau thương, yêu là bể khổ. Nhưng vì có gì em lại tình nguyện nhảy vào bể khổ đó? Như con thiêu thân lao vào ngọn lửa, như là ngọn nến trước khi tàn lụi vẫn muốn lóe lên rồi chột tắt.”

8. Chương 8

Ngày lễ Trung thu cũng đã đến.

Ngoài phố nhộn nhịp và náo nhiệt hẳn lên. Nhà nhà đều treo đèn lồng đỏ tươi kiểu cách, các sạp hàng cũng đa dạng và nhiều màu sắc, trong không khí mùi thơm của các loại bánh núa giữ bước chân của khách qua đường. Trẻ em mặc đồ đẹp, vui tươi cầm đèn cá chép, hoa đăng đuổi nhau trên những con phố dài lát đá sạch sẽ. Trai gái nhân ngày này rủ nhau hẹn hò, các công tử văn nhâ phẩy quạt vịnh thơ làm quen với các cô nương e thẹn cười duyên. Có một miếng đất trống nằm ở trung tâm chợ Nhật Tân thường ngày làm nơi diễn ra các lễ hội, giờ đây cũng đang nô nức người qua kẻ lại vì đang biểu diễn múa lân. Hai con kì lân đang nhảy múa điêu luyện hấp dẫn ánh mắt người xem, tiếng chiêng trống khi khoan thai khi dồn dập càng khiến người xem phấn khích không thôi. Được ra ngoài khiến Bách Diệp cảm thấy thoải mái hơn, được vui chơi mùa lễ hội ở kinh thành phồn hoa thì còn gì tuyệt bằng chứ? Cô phóng đôi mắt hứng thú ra xa hơn để

xem những màn biểu diễn xiếc bên đường, chạy sà đến bên những sạp đồ ăn ngon. Suốt cả ngày chạy nhảy thích thú mà quên mất mình còn đang đi theo đôi trai tài gái sắc bên cạnh – Thái tử và Tấm. Hai người họ sóng bước trên đường thu hút không biết là bao nhiêu cặp mắt người khác, đẹp tựa thiên tiên, khí chất cao quý, những ánh mắt ngưỡng mộ nhìn vào họ như đang chiêm ngưỡng bức họa đẹp nhất cuộc đời. Thái tử nói với cô khi ra ngoài cứ gọi hắn là Huỳnh Khang Kiện, không cần câu nệ tiểu tiết chỉ cần gọi 1 tiếng Kiện huynh là được. Trong ngày Tết mà các đôi trai gái đều gặp gỡ này, 2 người đó cũng tranh thủ thưởng ngoạn cảnh đẹp ý vui. Hắn hôm nay không mặc hoàng phục lãnh ngạo như hôm đó, chỉ vận 1 bộ y phục đơn giản áo trong bằng tơ lụa màu trắng tay rộng phiêu dăng khoác áo dài ngắn tay màu xám bên ngoài điểm xuyết là hoa sen thêu tay bằng chỉ bạc. Mái tóc đen tuyền được buộc cao bằng 1 dải lụa màu xám có đính đá quý, 2 dải tóc buông tùy ý 2 bên mai càng làm cho hắn mang vẻ đẹp nhã nhặn. Người tôn quý cho dù có khoác vải bố lên người thì dòng máu cao quý chảy trong người đó vẫn khiến hắn nổi bật giữa đám người hướng chi là hắn lại khoác lên mình vẻ hào hoa phong nhã thế kia. Mấy lần cô mãi chơi suýt bị lạc, may mà hắn kịp thời gọi cô lại không cho đi xa. Những lần như thế cô chỉ biết lắc đầu cười trừ. Hắn nói:

- Muội mới lên kinh thành nên có nhiều thứ khiến muội thích thú đúng không? Phải cẩn thận kẻo bị lạc đấy, ta quyết định thế này, từ giờ cứ khi nào rảnh ta sẽ dẫn 2 người dạo chơi khắp nơi.

- Cảm ơn huynh nhé!

Cô biết tổng là hắn lấy cớ dẫn cô đi thăm thú để tranh thủ hẹn hò với giai nhân thì có. Nhưng cô cũng chẳng muốn đi theo làm kì đà cản mũi. Cùng lắm là những lúc đó viện cớ ở nhà thôi, không thể xen vào chuyện của họ được, tương lai hắn sẽ làm vua và Tấm là hoàng hậu, cô cần tránh xa họ được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Dạo phố mệt cả 3 cùng vào quán trà Trầm Hương nổi tiếng nhất kinh thành nghỉ chân. Không khí vui vẻ cũng lan vào tận nơi đây, các vị khách uống trà ăn bánh trung thu và đối ẩm. Nơi đây có đủ loại bánh trung thu có tiếng là mỹ vị hiếm có, hắn hào phóng gọi tất cả các loại mang lên hướng phía cô mỉm cười phóng khoáng. Không phải muốn 2 chị em cô bội thực chứ? Nhìn 1 bàn hơn chục đĩa bánh trung thu đủ hương đủ sắc, cô nghiêm mặt cẩn thận nếm thử hương vị từng loại bánh, nhưng lạ thay là cô lại chẳng cảm nhận được vị gì cả. Thử hết 1 lượt các món nhưng lại thấy trong miệng nhạt thêch, còn Tấm thì không ngớt khen bánh ngon ra sao. Những mỹ từ nàng nói ra thể hiện sự tinh tế của vị giác nhưng lại vào tai cô trở thành những tiếng ù ù không rõ. Cô... không cảm nhận được chúng. Đặt đôi đũa xuống, cô cúi đầu vội đứng dậy nói có việc quan trọng cần làm ngay nên xin phép về trước, rồi cứ thế cầm đầu chạy về phía trước mặc cho tiếng gọi lo lắng của Tấm ở phía sau ngày càng nhỏ dần. Trong đầu cô ngày càng rối loạn, gần đây cô hay bị ngất do choáng váng đến xây xẩm mặt mày, thỉnh thoảng lại bị chảy máu mũi vô cớ, ăn uống không ngon miệng và bây giờ thì lại mất vị giác. Cô không biết mình bị làm sao nữa nhưng cô rất sợ. Mãi mê suy nghĩ, cô đâm vào lồng ngực gầy rộng của 1 chàng trai, nhờ có người đó kịp thời đưa tay ra giữ thì cô mới không ngã bật ra đằng sau. Cô cố gắng trấn tĩnh lại, không ngẩng đầu lên và cúi người nói:- Tôi xin lỗi.

- Lần sau nên cẩn thận hơn.

Giọng nói này. Bách Diệp tức thì ngẩng đầu lên, chàng trai trước mắt cô một thân áo dài xanh rêu khoác ngoài áo trong đen tuyền, tay áo chèn bằng 2 tấm kim loại dát mỏng hoa văn thanh liên giản dị, chân đi dày da cao, tóc đen búi cài trâm ngọc xanh ngọc. Chính là chàng, là người con trai cô không thể nào quên giờ đây đang đứng trước mặt cô, vẫn dung nhan thanh lãnh nhìn cô không chút cảm xúc nhắc cô nhớ lại 1 đêm kia bị cự tuyệt chàng cũng nhìn cô như vậy. Cô đứng lặng im nhìn chàng, không tiến lên tiếp cận cũng không bỏ chạy mà chỉ nhìn vào đôi mắt lạnh lẽo ấy, lặng ngắm từng đường nét mà mình ngày đêm tưởng nhớ. Chàng chỉ liếc cô 1 cái rồi bước đi tiếp, bước chân vẫn tiêu sái như thế nhưng lại làm tan nát trái tim cô. Cô đứng chôn chân giữa phố, bao nhiêu người qua lại cô cũng không biết nữa, không ý thức được mình đang ở đâu và không nhận ra có 1 chiếc xe ngựa mất kiểm soát đang lao về phía mình. Người qua đường hô hoán gào thét, chửi bới cũng có, hoảng sợ cũng có, ai cũng nhìn về phía cô gái đang đứng thất thần ở giữa đường không hề tránh ra trước móng ngựa. Con ngựa lồng lộn điên cuồng tiến về phía trước, cô gái vẫn cúi đầu đứng đó, mọi người hoảng sợ chứng kiến 1 màn thảm cảnh sắp xảy ra. Nhưng trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc ấy có 1 bóng xám lướt nhanh như gió phóng đến ôm chặt cô gái kia nhảy vào ven đường an toàn. Mọi người đều nín thở chứng kiến cảnh đó rồi ào ạt vỗ tay khen ngợi chàng trai dũng cảm. Lúc này cô mới hoảng loạn nhận ra mình đang nằm trong 1 lồng ngực vững chãi của 1 người khác giới, trước mắt là vạt áo xám thêu hoa sen chỉ bạc quen thuộc, cô giật mình vùng ra khỏi vòng tay của hắn cúi người cảm

tạ hấn. Tấm từ phía sau vội vã chạy tới, hoảng loạn nắm tay cô xoay qua xoay lại hỏi han đủ kiểu. Cô chỉ mỉm cười gượng nói không sao, rồi cả 3 người không còn tâm trạng đi chơi đành hồi phủ.

Ở trên mái nhà của 1 cửa hiệu gần đó có 1 bóng áo xanh đứng đó quan sát toàn bộ sự việc, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi vẫn nắm chặt bầy giờ mới dám thả lỏng. Chàng phóng tầm mắt theo dõi bóng hình 3 người kia cho đến khi họ đã đi khuất mới nhón chân lộn vài vòng rồi biến mất.

Một mỗi mấy ngày cũng qua, Bách Diệp cũng ngó ý với mẹ muốn được ở lại kinh thành làm việc, sinh sống. Cô sẽ nhờ Tấm hỗ trợ tìm kiếm nơi ở mới, không thể cứ ở trong phủ Tướng quốc mãi được, cô dự định sẽ mở 1 cửa hàng bán đồ handmade để buôn bán, vì mặt hàng này hoàn toàn mới lạ với những người dân thời đại này. Cô tin tưởng vào tay nghề của mình vì khi trước cô từng là chủ của 1 shop handmade qua mạng và kinh doanh cũng khá khá. Cô bảo mẹ về quê bán đi mảnh vườn kiếm chút tiền vốn còn ngôi nhà thì vẫn để nguyên đó, dặn mẹ đón Xám lên ở với họ. Việc này cô đã nói với chuyện với Tấm, nàng đã đồng ý sẽ đầu tư cho cô mặt bằng và nguyên liệu nhập hàng lần đầu, cô rất cảm kích tấm lòng của nàng nhưng trong lòng vẫn có cảm giác xa cách cố hữu không thể gỡ bỏ. Ngày cô khai trương cửa hàng, Huỳnh Khang Kiện và Tấm làm khách mời danh dự, cặp đôi này đã thành công thu hút lượng lớn khách hàng đến tiệm khiến cô lòng vui như nở hoa. Những chậu hoa giấy, hoa vải, hoa đá đủ thể đủ sắc hấp dẫn ánh mắt người xem. Những trang sức phụ kiện làm từ những vật liệu quen thuộc nhưng lại đẹp đến tinh tế. Mặt hàng đắt khách nhất chính là những con thú nhồi bông đáng yêu mà chỉ có duy nhất cửa hàng của cô có, từ kiểu dáng đến chất lượng, kích thước đến màu sắc chỉ cần ra loại nào đều hết nhẵn. Công việc bù đầu cũng khiến cho cô không còn thời gian nghỉ ngơi chứ đừng nói đến là nghĩ về ai đó. Cô rất hài lòng với những gì mình có, bận rộn nhưng khiến cô có cảm giác như mình vẫn còn tồn tại. Tuy nhiên, từ sâu thẳm trái tim, cô hiểu rõ lí do vì sao mình muốn bám trụ ở nơi kinh thành phồn hoa này. Ngồi tính toán lại doanh thu tháng vừa rồi, cô thấy mình đã có thể trả được số vốn mà Tấm ứng trước cho mình, vẫn còn dư 1 chút để nhập thêm hàng. Nhưng nếu chỉ 1 mình cô làm thôi thì cũng không đủ, cô dự định sẽ thuê thêm nhân công để phụ giúp mình. Còn đang mải mê tính toán, ngoài cửa đã có 1 bóng người bước vào, phất chiếc quạt giấy 1 cách tao nhã nhất hần bước gần đến bàn trưởng quầy, nhìn cô cười tủm tỉm.

Nhận thấy có người đang nhìn mình chằm chằm cô biết thừa người đến là ai, chẳng hề ngần đầu lên cô nói:

- Quý khách, mời tự do lựa chọn vật gì ngài thích.
- Muội không thấy thái độ phục vụ khách hàng này quá lạnh nhạt sẽ đuổi hết tiền tài ra khỏi cửa sao?
- Huỳnh sao hôm nay rảnh rồi đến tiệm của ta vậy? Bách Hợp tỉ không có ở phủ sao?
- Ha ha, muội muội sao hay vậy? Quả thật là nàng đã đi lễ Phật ở nơi khác phải ngày mai mới về. Đã lâu không gặp, tình hình của muội gần đây như thế nào rồi?
- Thì ra là huynh cũng biết chúng ta lâu rồi không gặp. Nếu không phải tỉ tỉ không có nhà thì còn lâu huynh nhớ ra còn có muội muội này đúng không?
- Nghe có vẻ như muội đang trách ta dữ lắm. Ghen sao?

Cô đưa tay ra che miệng ngáp, hần quả thật nhàn rồi quá nên tự điền hóa đầu óc của mình rồi.

- Huỳnh đó, ta thật không hiểu nổi con người huynh. Đứng trước Bách Hợp tỉ thì ra về chính nhân quân tử, ôn nhu nhã nhặn. Thế mà với người khác lại biến thành kẻ chẳng hoa, tự kiêu ghê đến vậy. Tỉ ấy mà biết chắc sẽ buồn lắm.

Lúc này hần mới nhanh chóng thu hồi lại dáng vẻ mị hoặc của mình, nghiêm túc ra dáng 1 quân tử nho nhã. Về mặt mắt húng, hần nói:

- Khụ. Thôi được rồi, ta chỉ đùa chút thôi. Hôm nay ta đến là có việc nhờ đến muội 1 việc.
- ...
- Cũng sắp đến sinh nhật của Bách Hợp. Ta muốn dành tặng cho nàng 1 bất ngờ thú vị, ta muốn tự tay làm tặng nàng 1 thứ gì đó thật đẹp và ý nghĩa. Muội sẽ giúp ta chứ?
- Dạy huynh nghề của muội?

- Ta sẽ hậu tạ chu đáo.

- Sao huynh không tặng nàng trang sức châu báu trong cung? Chắc hẳn trong đó sẽ có nhiều kì trân dị bảo, hẳn có thể làm nàng vui lòng.

- Nàng không phải người như thế. Chính vì vậy mà ta mới thích nàng ấy, ta muốn cho nàng thấy tấm lòng của ta.

Cô không nói thêm lời nào, chỉ nhìn thẳng vào hắn. Ánh mắt hắn ẩn chứa nét dịu dàng trìu mến khi nhắc đến người con gái hắn yêu, cảm xúc rất chân thật. Cô nghĩ tình yêu của hoàng thất xưa nay đều không thật lòng, trong lòng họ, tình cảm nam nữ chỉ chiếm 1 phần rất nhỏ mà họ sẵn sàng đánh đổi để dành lấy tham vọng bá nghiệp. Có thể nhận được tình cảm ấm áp nhường này, Tấm quả thật rất may mắn. Cô lại nghĩ đến sinh nhật Tấm không phải cũng trùng với sinh nhật cô sao, vậy ai sẽ nguyện lòng tặng cho cô 1 món quà đây?

- Được rồi, ta sẽ giúp huynh.

- Đa tạ.

Nét cười tươi mát như gió xuân, đôi mắt cong cong, tuần nhan dụ hoặc, haizz hẳn không cần phải lại tiết ra hoocmon quyến rũ sinh vật khác giới như thế chứ. Tấm thật khổ khi phải canh giữ thật chặt hắn rồi.

Vậy là mấy ngày liền hắn đều đến tiệm giúp cô thu dọn khi trời đã tối, thuận tiện học cách làm món quà đại diện cho tình yêu lớn lao của hắn đối với Tấm. Trong những tối đó, có tiếng hướng dẫn của cô, tiếng thắc mắc của hắn, tiếng cười đùa vui vẻ và cả những lời trách mắng khi hắn làm sai. Ai ngờ được đường đường thái tử đương triều lại tự tay chạm vào mấy công việc thủ công này, đã thế lại còn khá vụng về nữa. Nếu không phải còn e dè về thân phận của hắn, cô thật muốn gõ vào đầu hắn mấy cái vì những thao tác đơn giản nhưng hắn cứ mắc lỗi lặp lại nhiều lần. Ngoài cửa sổ căn phòng sáng rực ánh nến, nơi bóng tối bao phủ có 1 bóng người cao gầy ẩn nấp, quan sát 2 người trong phòng đang bận rộn vui cười thoải mái, bàn tay nắm chặt chuôi kiếm bóp chặt. Một cảm giác tức giận bao phủ lấy cõi lòng, người đó quay người bước đi trong bóng đêm. Ánh trắng sắc lạnh phủ lên thân ảnh đó thứ ánh sáng trắng bạc đơn độc, chỉ 1 chốc đã không còn thấy bóng hình đó đâu như chưa từng tồn tại, trong không gian còn vẫn vương mùi hương kim tước chỉ quen thuộc.

Ngày sinh nhật của Tấm được Tướng quốc công tổ chức rất đình đám, khách mời đều là những người có chức có quyền hoặc là phú thương giàu có. Ánh sáng từ những ngọn đèn nền đủ sắc màu khiến cho không khí cũng trở nên rộn ràng như ngày lễ hội. Gia nhân người đi kẻ lại bưng bê phục vụ, còn đặc biệt mời 1 gánh hát nổi tiếng về diễn, tiếng chúc tụng cùng tiếng giới thiệu khách nhân và danh mục quà tặng liên tiếp được xướng lên. Sự náo nhiệt nơi đây khiến cho Bách Diệp thấy có phần không thoải mái, có thể vì cô không thích nơi đông người, cũng vì món quà của cô không giá trị như của những khách mời thượng lưu kia. Cô cúi nhìn hộp quà tí mẩn gói ghém trong tay, vuốt vuốt vài cái mà lòng thấy chộn chạo. Trong hộp quà kiểu đuôi công tự gấp này là nền thơm hương hoa hồng xinh xắn, cô lại nghĩ đến món quà của Huỳnh Khang Kiện cũng đơn giản không kém. Liệu nàng có vì chuyện này mà cảm thấy bất mãn?

Sau khi ăn uống xong, cô lên đi tìm Tấm để tặng nàng món quà này. Hỏi thăm nô tì bên người nàng thì biết nàng kêu muốn 1 mình đi dạo hoa viên, không muốn ai đến làm phiền. Cô cảm giác được có gì đó không đúng, nhưng vì muốn nhanh chóng tặng quà nên đi đến Vạn Hương uyển. Hoa lý trong vườn đang nở rộ, hương đưa thơm nức. Tâm tình cô chuyển biến tốt hơn 1 chút, hướng về phía nhĩ gian của nàng chậm hơn. Bước đến hành lang, cô nhìn thấy trong biển hoa diễm lệ có đôi nam nữ đang đứng cùng nhau nói chuyện. Nữ tử vận váy dài bằng lụa màu tím, áo khoác ngoài ren trắng in hoa, khuôn mặt kiều diễm động lòng người, mắt như sao sa, môi hồng căng mọng vẽ lên nét cười e thẹn. Chàng trai đối diện vận hoàng bào đen tuyền, tóc cài trâm ngọc, tuần nhan dưới ánh trăng càng thêm nhu hòa, đôi mắt chỉ chuyên chú vào hình bóng trước mắt. Hắn đưa ra 1 món quà từ phía sau lưng đến trước mặt nàng mỉm cười nói lời chúc mừng. Đó là 1 chậu cây nhỏ kiểu dáng lạ mắt, thân cây là 2 sợi kẽm uốn cong song song với nhau sơn đỏ, tán cây hình trái tim gần đầy hoa hồng đỏ xen trắng bằng satanh mềm mại, 1 món quà được làm hết sức tỉ mỉ và hoàn toàn đánh gục trái tim bất cứ cô gái nào. Cô nhận thấy ánh mắt Tấm sáng vụt lên khi nhìn thấy nó, gương mặt ngạc nhiên xen lẫn thích thú của nàng làm cho nụ cười trên môi hắn càng rõ hơn. Rồi nàng tựa vào người chàng, cả 2 cùng ngước lên ngắm nhìn ánh trăng thanh lãnh. Trai tài gái sắc xứng đôi, vạn vật

xung quanh như tồn tại chỉ để làm nền cho họ.

Cô quyết định bước đi, dành nhờ nò tì thân cận của nàng chuyển quà thay mình vậy.

ZKQr/t

9. Chương 9

Trời chiều đã ngã về Tây, chợ tan họp người người đều uể oải thu dọn trở về sau 1 ngày làm việc mệt mỏi. Bước đi trên con đường tắt dẫn về nhà, Bách Hợp mãi suy nghĩ trong đầu về việc chọn lựa nhân công phụ giúp mình vì hiện giờ đơn hàng quá nhiều, cô sợ 1 mình mình không thể đáp ứng hết. Còn cách nhà 1 đoạn nhưng cô lại nghe thấy những âm thanh chửi bới thậm tệ và tiếng xô xát khá mạnh bạo. Cô nấp sau bức tường quan sát tình thế bấy giờ, 1 nhóm côn đồ đang vây lại đánh đập 1 thằng bé ăn mày. Toàn thân nó lấm lem bẩn thỉu, quần áo rách nát không che nổi thân thể để lộ những vết tím bầm ghê rợn, máu khô kết đen lại toàn thân, những vết thương cũ chưa lành nay lại nứt toác ra làm máu chảy đầm đìa. Cô không thấy được mặt nó vì khuôn mặt bây giờ bị sưng vù lên rất đáng thương. Mỗi quyền đấm đàn ông đó vung xuống lại làm thằng bé đau đớn oằn mình. Không dám đối đầu với đám hạ đẳng đó, cô vội xoay người tìm hướng khác chạy đi. Nhưng mới được vài bước, chân cô không thể nào nhấc nổi. Cô đang làm gì thế này? Tại sao cô lại có thể nhẫn tâm bỏ mặc 1 thằng bé bị đánh đến thừa sống thiếu chết ngay trước mắt mình rồi quay đi chứ? Nhưng cô đâu phải là đối thủ của bọn chúng, nếu cô đứng ra thì có khi cô còn chẳng giữ nổi thân mình. Cô nhìn thằng bé đó mà lòng như lửa đốt, tuy bị đánh đến như vậy nhưng nó vẫn không hé miệng kêu đau, đáng vẻ quật cường đó khiến cho cô không cảm lòng được chạy đến che trước nó bảo vệ. Đến khi ý thức được hành động của mình thì cô đã bị bao vây bởi những tên thô lỗ to xác, tiếng cười khà ồ cùng mùi rượu nồng nặc từ chúng tỏa ra khiến cô hoa mắt chóng mặt.

- Con bé này to gan nhỉ. Dám xông vào giúp thằng nhóc kia. Mày có muốn ông đây đánh cho mày bầm xương nát thịt không?

- Ý mạnh hiếp yếu, các người không coi vương pháp ra gì rồi có phải không! Đánh 1 thằng bé ra nông nổi này mà không thấy chùn tay, lương tâm của các người vứt đi đâu hết rồi hả?

- Mày có vẻ mạnh mẽ nhỉ, tao trông mày mặt mũi xấu hoắc, cũng chẳng phải bộ dạng thiên kim tiểu thư gì, mày định lên mặt với ai? Há?

Cô bị tên đó đẩy ngã dúm dui xuống đất ngay cạnh thằng bé khốn khổ. Cảm nhận được thân mình nó đang run lẩy bẩy, lại bị đám người kia sỉ nhục, máu nóng tích tụ dồn lên não khiến cô đứng bật dậy vung nắm đấm nhỏ yếu ớt của mình về phía tên vừa nói. Bị trúng 1 đấm tuy không đau nhưng lại vì bất ngờ mà dọa hấn ngã ngồi, đồng bọn thì cười chế giễu hấn bị 1 con oắt con bắt nạt. Hấn tức khí xông tới nắm lấy tóc cô, vung bàn tay thô to tát mạnh 1 cái. Bên má trái in dấu bàn tay nóng rực, cái tát đó khiến cho cô xây xẩm mặt mày, da đầu tê rần, nước mắt cứ trào ra không kim lại được. Còn chưa kịp nhìn rõ mọi thứ, cổ áo cô đã bị xách lên, hơi thở hôi thối của hấn phả vào mặt khiến cô nghẹt thở:

- Mày chết với ông, hôm nay ông bắt mày hầu hạ ông đến chết thì thôi.

Nói rồi hấn vứt cô vào góc tường, xé toạc áo khoác ngoài của cô. Trời đã tối, con đường này không có bóng người qua lại, cô chỉ cảm thấy những cơn gió thổi đến vô cùng sắc lạnh, sống lưng căng thẳng cứng đờ. Trước mắt là khuôn mặt dữ tợn của tên côn đồ, bên tai là những tiếng cười rùng rợn của đồng bọn hấn, kêu hấn xong việc nhớ đổi phiên. Đại não trì trệ, tâm trí rối loạn, cô vội bật lên tiếng kêu cứu thảm thiết nhưng nhanh chóng bị bàn tay bẩn thỉu kia bịt miệng, 1 tay còn lại tát cô thêm 1 cái nữa khiến cô đau đớn đến mức bất động. Mắt thấy tay của hấn sắp sửa chạm đến cái yếm đỏ của mình, cô bật lên cái tên mà cô mong mỗi nhất: “Bình“. Bỗng nhiên tên đòi bại kia trợn mắt rồi đổ gục xuống người cô, che kín tầm nhìn làm cô run rẩy khóc thét. Chỉ nghe những tiếng thân thể bị đánh đổ gục, chốc lát sau không gian trở nên yên tĩnh lạ thường. Tên du côn ban nãy bị lôi khỏi người cô, trước mắt là 1 bóng người không rõ ẩn trong bóng tối. Vì hôm nay không có trăng nên cô không thể nhận ra được người đó là ai nhưng cô có cảm giác rất quen

thuộc, rằng người đó sẽ không hại cô. Người đó im lặng đứng nhìn cô, cô vội lấy tay che đi bờ vai trần thấy xấu hổ bởi hoàn cảnh của mình lúc này. Người đó cúi xuống cởi áo khoác lên người cô, người thấy mùi Kim tước chỉ nồng nàn từ chiếc áo và khi người đó đến gần, cô chợt cứng người lại. Mùi hương này quen thuộc đến vậy, mùi hương này là mùi hương mà cô từng rất mê đắm, mỗi khi ngủ đến là có cảm giác an bình vô cùng giống như tên của chàng. Chẳng lẽ...Không hề đỡ cô dậy hay hỏi han câu gì, người đó chỉ quay người rời đi ẩn mình trong bóng đêm. Cô rất muốn gọi tên chàng nhưng lại 1 lần nữa câm lặng. Gọi để làm gì chứ, gặp lại chàng trong tình cảnh chật vật như vậy thật là đáng xấu hổ. Chàng chịu ra tay cứu cô đã là nể nang tình nghĩa trước đây lắm rồi, cô lại nhớ đến ánh mắt chán ghét đêm đó chàng nhìn cô. Tâm đau, thể xác càng mệt mỏi, cô cố gắng đứng dậy đỡ theo thằng bé ăn mỳ đang bị hôn mê về nhà. Bóng dáng gầy yếu của 2 người họ lặng lẽ bước trong đêm cô tịch, tiến về ngôi nhà nhỏ ấm áp đang chờ họ phía trước.

Từ khi thằng bé ăn mỳ kia được đưa về nhà chăm sóc đến nay đã được 1 tuần. Với những vết thương đã bị lở loét nhiễm trùng đó thì cô và mẹ đã phải giành giật mạng sống của nó từng giây từng phút. Suốt 1 tuần chăm bẵm, vết thương mới bắt đầu ăn da non, nó mới có thể ngồi dậy tựa vào tường và ăn cháo. Trước đó nó nằm hôn mê suốt, thân nhiệt lúc nóng lúc lạnh thật khiến người ta sợ chết khiếp. Khi đã hồi phục được phần nào, cô mới thấy thằng bé mà cô cứu về là 1 thằng bé tuy gầy còm ốm yếu nhưng có gương mặt rất đẹp với ánh mắt kiên cường sáng như những đốm lửa cháy rực. Vừa dứt thuốc cho nó cô vừa nói chuyện để nó quen với hoàn cảnh hiện tại.

- Người tên là gì?

- ...

- Ta muốn biết phải gọi người là gì. Từ nay người sẽ an toàn khi ở đây, ta sẽ bảo vệ người.

- ...

- Vậy người bao nhiêu tuổi?

- Ta không có tên. Người ta toàn gọi ta là Tiểu Khất.

- À ừ.

- Ta năm nay 14 tuổi.

Cô hoàn toàn bất ngờ khi biết tuổi thật của nó, 14 tuổi nhưng trông thân hình còm nhom đó như thể chỉ có 10 tuổi vậy. Nhìn gương mặt cổ tỏ ra lạnh nhạt nhưng không giấu nổi nét bi thương của nó, cô nhẹ xoa đỉnh đầu nó nói:

- Từ giờ người tên là Trắc Tử Lâm, là người làm của Trắc gia ta. Có gì ngon ta đều chia người 1 phần, có họa hoàn ta sẽ gánh giúp người, chỉ cần luôn trung thành và thật tâm với ta, ta tuyệt không để người sống ủy khuất thêm 1 ngày nào nữa. Gọi ta 1 tiếng “tỉ” nào.

- ... Tỉ...

- Ngoan!

Cô mỉm cười nhìn gương mặt nó mếu máo nhào đến ôm cô. Thằng bé này rốt cuộc phải trải qua những ngày tháng đau khổ nhường nào đây?

Hôm nay là 1 ngày nắng nhẹ của mùa hè tháng 7. Trời cao vời vợi thì thoáng lại có những cơn gió mát mẻ thổi tới xua tan khí nóng oi bức thường ngày. Để ăn mừng việc Tử Lâm đã hoàn toàn bình phục, cô quyết định sẽ chiêu đãi nó 1 bữa ăn ra trò để thỏa mãn những ngày chỉ có thể ăn cháo cầm hơi. Bước vào 1 quán cơm bình dân khá sạch sẽ, cô chọn 1 bàn gần cửa sổ lầu 2 để ngắm cảnh hồ Thanh Xuân đang vào độ đẹp nhất trong năm với những hàng liễu thướt tha rủ kín mặt hồ. Vài con thuyền hoa chậm rãi lướt trên mặt nước xanh biếc, điểm vào bức tranh thủy mặc nét sinh động hữu tình. Một bàn tiệc đầy ắp được bày ra trước mắt làm cho Tử Lâm không ngừng kích động, từ khi cậu ý thức được đến giờ đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy 1 bàn thức ăn ngon và nhiều đến vậy. Bách Diệp gấp cho cậu 1 miếng cá rán, giục cậu cứ ăn tự nhiên. Nhận được sự cho phép, cậu cầm đũa vào ăn với tốc độ nhanh đến mức kinh ngạc. Cậu sợ rằng đây chỉ là mơ, hoặc giả sử đây có thể sẽ là lần duy nhất cậu được nếm thử chúng, cậu ăn như thể những món

ăn ngon trước mắt có thể biến mất ngay bất cứ lúc nào. Vì ăn quá nhanh nên cậu bị mắc nghẹn, cô phải nhanh chóng rót cho cậu bát nước, tay nhẹ nhàng vuốt sống lưng để cậu dễ tiêu, khê trách:

- Từ từ thôi chứ, nghẹn rồi kìa.

- Khụ... khụ.

Khi cơn nghẹn đã qua đi, cậu lại hùng hổ cầm đũa gấp lấy gấp để. Bàn tay cầm đũa bị chặn lại bởi 1 bàn tay nữ nhi nhỏ nhắn nhưng có nhiều vết chai sạn thô ráp. Cậu ngơ ngác quay sang nhìn cô đang giữ tay mình, ánh mắt nghiêm nghị, cô khê nói:

- Người cứ từ từ ăn, ăn không hết thì gói mang về. Đường đường là nam nhi sao có thể vì đói mà làm mất đi dáng vẻ đường hoàng của bản thân được. Ta phải dạy người từng chút mới được, từ những thứ nhỏ nhất như là phong thái ăn uống chẳng hạn. Ngồi thẳng lưng lên, lau sạch tay và mồm đi, bẩn quá. Giờ thì gấp thức ăn... chậm thôi... đừng có dùng đũa đảo khuấy mọi thứ lên như thế...

Tử Lâm thật sự uất ức mà, đến lúc ăn mà cô còn bắt chẹt cậu như thế. Cố gắng nắn ép bản thân phải học theo phong thái nho nhã mà cô yêu cầu, cậu thấy phiền hết mức nhưng ai bảo cô bây giờ là bà chúa của cậu chứ, cô nói gì thì cậu đều phải nghe thôi. Haizz, cứ tưởng được 1 bữa ngon, ai dè.

Mãi chỉ dạy cậu đến khi cậu đã phát ngán chẳng ăn nổi miếng nào được nữa, cô mới tính tiền và cùng cậu trở về. Khi bắt đầu bước xuống bậc thang cô nhìn thấy 1 bóng hình thân quen bước vào quán mang theo hương Kim trốc chỉ dụ hoặc. Là chàng – Triệu An Bình. Chàng mỉm cười ôn hòa với tiểu nhị, nhìn lướt xung quanh phòng rồi nụ cười trên môi chợt tắt khi nhìn thấy cô. Cô mỉm cười càng tươi hơn khi nhìn thấy biểu cảm đó nhưng sâu kín trong ánh mắt lại ẩn chứa nỗi đau khôn nguôi, cô gật đầu thay cho lời chào và tiếp tục bước xuống những bậc thang còn lại. Khi đến bên cạnh chàng, cô hạ thấp giọng đủ để chàng nghe thấy “ Đa tạ!” rồi bước đi với tư thế phóng khoáng nhất mà cô nghĩ được. Đằng sau cô, ánh mắt nghi hoặc của chàng ghim lấy 2 thân ảnh gầy yếu kia sống vai nhau bước đi trên con đường phồn hoa của đế đô.

10. Chương 10

Mùa đông Chấn Hưng năm thứ 38, Hoàng đế băng hà.

Thái tử Thanh Phong lên ngôi lấy hiệu là Minh Nhật, ban hành 1 loạt đạo luật cải cách từ trong ra ngoài, phát triển kinh tế chính đồn quân sự đưa Hoàng Nguyên quốc trở thành 1 cường quốc uy chấn lục địa. Ngày Minh Nhật đế lên ngôi, đại xá thiên hạ, cả nước ăn mừng chìm đắm trong ca múa, lễ hội mừng vị hoàng đế trẻ tuổi tài ba nổi danh nhất trong sử sách Hoàng triều. Khắp các ngõ to nhỏ trong kinh thành người ta đều kể cho nhau nghe những câu chuyện truyền thuyết từ khi hoàng đế còn là Lục hoàng tử, người đã là người tài ba xuất chúng nhất trong số các vị hoàng tử. Năm đó khi loạn đảng phương Bắc đang hùng nhiều biên ải, lục hoàng tử khi ấy mới 17 tuổi đã xin vua cha cho 1 vạn binh mã đi dẹp loạn. Quân loạn đảng khi đó thể lực rất mạnh, liên tiếp khiêu chiến với Hoàng Nguyên quốc ta. Tướng quốc công Trần Nghiêm – vị danh tướng lúc bấy giờ đang được lệnh đi dẹp loạn ở vùng Tây Hải, tình thế rất nguy cấp, binh lực của ta đã suy yếu khó có thể chống cự cho đến khi Trần tướng quân về. Lục hoàng tử ngày đó dẫn quân xuất chinh, trong vòng 1 tháng đã có tin chiến thắng báo về, trên chiến trường lục hoàng tử đã quyết chiến với chủ tướng Dạ Nguyệt Mâu của địch, chặt đứt thủ cấp của hắn, nâng cao sĩ khí quân ta, đuổi đánh quân địch về tận kinh thành của chúng. Trận chiến kinh thiên động địa đó khiến Bắc quốc trở tay không kịp, phải vội giương cờ xin hàng, nguyện hàng năm nộp cống phẩm cho triều đình, gả Phương Nghi công chúa cho Thất hoàng tử để cầu hòa.

Oa không biết trông Minh Nhật hoàng đế khi trên chiến trường ra sao? Đương nhiên là rất oai phong lẫm liệt rồi. Ta nghe nói là ngài mặc chiến bào bằng bạc, cầm Minh Nhật thương sắc bén đứng trước toàn quân, toàn thân hào khí phát ra khiến người người kính phục. Ngài nói 1 câu mà khiến cho tất cả chiến binh Hoàng nguyên quốc đều nâng cao tinh thần: “ Phạm phải Hoàng Nguyên, tiền xuống Hoàng tuyền”.

Thật sao?

Ta rất rất mong được chứng kiến cảnh đó.

Còn nữa...bla... bla...

Bách Diệp xoay người bước vào nhà, ngồi lê đôi mách ngoài cửa cũng gần hết buổi sáng, cô chỉ toàn nghe người dân ca tụng vị hoàng đế trẻ tuổi này lên như 1 vị thần. Bản thân cô thì không biết câu chuyện của họ bao nhiêu phần là thật, bao nhiêu phần hư cấu chỉ nghĩ đến phần công việc chất đống đang đợi mình làm sao để giải quyết nhanh chóng. Bước vào phòng làm việc, 1 thiếu niên thanh tú đang chăm chú tỉ mỉ chạm trổ từng đường nét hoa văn mây trôi uyển chuyển. Những đường nét tinh xảo cho thấy sự khéo léo tài hoa ở cậu là vô hạn. Nhờ có Tử Lâm mà công việc trong cửa hàng cũng đỡ đi rất nhiều, ai ngờ được thằng bé ăn mày cô nhặt được về lại giỏi giang như thế, cô dám chắc là kĩ nghệ của nó không lâu nữa sẽ vượt xa cô. Một thằng bé vừa thông minh vừa khéo léo lại có dung mạo, chắc chắn sẽ là 1 cục nam châm hút khách cho cửa hàng. Cô bước đến lấy khăn tay thấm mồ hôi đang chảy dài dọc thái dương của cậu, nhẹ giọng nói:

- Không cần phải quá sức đâu, nghỉ tay ăn bát chè này đi đã.

- Tỉ cứ để đấy, ta làm sắp xong rồi, không muốn bỏ dở dang. Cô cũng không thúc ép cậu nữa, ngồi xuống gần đó bắt đầu làm 1 con mèo xám mô phỏng vật cưng của mình. Cả hai cùng nhau làm việc liên tục cho đến tận khi trời tối, lúc này cô nhất quyết bắt cậu phải dừng tay đi ăn cơm thì cậu mới chịu nghỉ. Cô không muốn là bà chủ mang tiếng bóc lột người làm nên chế độ bồi dưỡng của cậu đều rất được chú trọng. Cô muốn cậu sẽ có thân thể khỏe mạnh hơn, để có thể làm thật tốt công việc 1 mình, lúc đó cô chỉ việc ngồi mà hưởng thụ, hi hi.

Một tháng sau ngày Minh Nhật hoàng đế lên ngôi, cô vinh dự khi được là 1 trong những vị khách mời đặc biệt của hần cùng tham dự 1 buổi yến tiệc chân chính. Trước ngày lễ hội, Tầm đã kéo cô đến phủ rồi rít chuẩn bị cho ngày này, nàng muốn mình phải thật đẹp trong mắt hần. Bị liên lụy bởi công cuộc cải tạo nhan sắc này, cô cũng bị đẩy hết bên nọ sang bên kia. Người giàu mà, họ có đủ công đoạn rườm rà mà họ muốn. Đến khi nhìn mình trong gương, không tệ nha! Đúng là người đẹp vì lụa lóa mắt vì phân, cô gái trong gương được trang điểm kĩ lưỡng, tóc búi nửa đầu đeo diềm hoa đỏ cam. Một thân váy hồng san hô 2 lớp điệu dàng giúp làn da trở nên sáng hơn. Ồ thì trông không đen sì như bình thường, duyệt!

Yến hội diễn ra ngoài trời, ở trong ngự uyển của hoàng cung. Các hoàng thân quốc thích và quan lại trong triều đều tụ tập đông đủ ngồi 2 bên ăn uống, thưởng thức mỹ vị. Ngồi ở chính giữa phía bắc cao nhất là Minh Nhật hoàng đế mới đăng cơ, thần thái tươi cười sáng lạn rút ngắn khoảng cách thần tử làm mọi người vô cùng thoải mái. Hần đội mũ Bình Thiên, xung quanh thân mũ có 12 con rồng và 6 ngọn lửa bằng vàng. Áo long cổ bằng xatanh màu thanh thiên, cổ tròn bằng đoạn bát ty màu quan lộc, trong lót lụa trắng. Xiêm bằng sa màu vàng bóng, thêu rồng uy nghi đang cười mây. Hần ngồi trên cao, quan sát mọi người bằng ánh nhìn thâm sâu, trông hần thật sự đẹp như 1 vị thần.

Cô gấp 1 miếng gà tần hạt sen, cảm nhận được hương vị đậm đà tuyệt diệu của nó làm tâm trạng cô phần chần hần lên, cô đã lấy lại được vị giác, các triệu chứng trước đây đã hoàn toàn chấm dứt. Có lẽ là do cô điều dưỡng thân thể không tốt nên mới vậy, thể mà cô hết hồn tưởng mình bị bệnh nan y. Tầm ngồi bên cạnh từ tốn gấp thức ăn chậm rãi nhai, tư thái đúng theo khuôn phép của thiên kim tiểu thư khiến cô đang nhiệt tình ăn vì xấu hổ mà phải giảm tốc độ lại. Thật ra bình thường cô ăn rất ít, chỉ là vì đầu bếp hoàng cung cực kì nấu ăn giỏi mà thôi.

Nhìn nàng nổi bật vô cùng trong đám gia quyến của các vị quan lại, biết bao ánh mắt say mê không ngừng tìm đến bóng hình nàng. Nàng đẹp như 1 tiên nữ trong bộ váy dài trắng như tuyết, tay áo và vạt váy dài thướt tha nhưng vẫn tôn lên từng đường nét thanh lệ động lòng người. Tóc dài tết lỏng đính 5 bông hoa nhỏ xanh lam lệch 1 bên, vài lọn tóc buông xõa vương trên vai nhìn góc độ nào cũng dịu dàng, đoan trang.

- Trẫm đăng cơ cũng được 1 thời gian, việc triều chính đã dốc hết sức lo liệu nhưng còn hậu cung trống vắng không thể không có người làm chủ. Trẫm muốn lập hậu để có thể cùng trẫm gánh vác giang sơn, lo cho thiên hạ xã tắc. Trẫm cùng nhi nữ của Tướng Quốc công là Trần Bách Hợp tiểu thư đã tâm đầu ý hợp từ lâu, 2 bên cũng đã bàn và quyết định đi đến hôn sự. Nhân yến hội ngày hôm nay, ta thông báo tin này đến các vị để mọi người biết hoàng hậu tương lai của trẫm sẽ là nàng. Còn ai có ý kiến gì không?

- Chúng thần xin chúc mừng hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.

- Cảm ơn các khanh. Mọi người cùng ta uống cạn ly rượu này đi.

Nhanh thật, vậy là Tấm và hắc sẽ ở bên nhau. Hoàn toàn không có câu chuyện đi trẩy hội làm rớt đôi hài, điều này cho thấy diễn biến câu chuyện đang thay đổi. Đây chính là tin mừng đối với cô. Bữa tiệc kéo dài thâu đêm cho đến tận sáng mọi người mới lui về phủ, vì đang ở trong cung nên cô không dám tự tiện rời chỗ đi lung tung mặc dù rất muốn đi về sau bữa ăn no nê. Cơn buồn ngủ choáng lấy cô làm cô gật gù như giã tỏi, khi chớp mắt tỉnh dậy thì trước mắt mình là 1 gương mặt non nớt bầu bĩnh đang phóng đại trước mặt. Cô giật mình lùi lại phía sau thì đập đầu vào thành ghế đau điếng, đứa bé kia không kiêng nể gì cười nắc nẻ. Cô bực mình trừng mắt nhìn thẳng nhóc:

- Này, có biết thế nào là nam nữ thụ thụ bất thân không? Tránh ra không ta bắt người về làm bánh bao nhân thịt bây giờ.

Có tiếng hít thở thật mạnh làm cô tỉnh táo lại.

Cô lấy lại phong thái bình tĩnh, quan sát xung quanh, lúc này mọi người đã về gần hết, chỉ còn cha con Tấm, mẹ, cô, hắc và thằng nhóc trước mặt mình đang dồn sự chú ý vào cô. Thằng nhóc này chừng 7, 8 tuổi ăn mặc rất sang trọng lại còn tỏ ra rất tự nhiên trước mặt hoàng đế chắc là hoàng thân nào đó rồi.

- Ha ha, hoàng huynh nhìn xem mặt tí ấy thay đổi màu sắc nhanh chưa kìa. Lúc này đỏ lựng lên, rồi chuyển sang trắng bây giờ thì đen sì rồi, ha ha hay quá.

- Khỏi nhí, đừng quậy nữa. Đường đường là bát hoàng tử mà lại đi trêu ghẹo người ta. Còn không phải do người quấy rối giấc ngủ của người ta sao. Lại đây với ta, đừng làm người ta không còn đường lui như thế chứ.

- Dân nữ bái kiến hoàng thượng. Xin hoàng thượng thứ lỗi cho dân nữ về sự thất thố vừa rồi. Dân nữ đúng là có mắt như mù mới không biết mình vừa mạo phạm tới... bát hoàng tử. Bát hoàng tử mong ngài thứ lỗi.

- Được rồi, được rồi. Mọi việc chỉ là hiểu nhầm mà thôi, Khỏi nhí còn nhỏ tuổi nên hành động thiếu suy nghĩ. Người không cần lo lắng việc này.

- Đa tạ hoàng thượng.

- Người là hầu nữ thân cận của Bách Hợp tí sao?

- ...

- Này sao không nói?

- Đây là muội muội của ta, nàng là Trắc Bách Diệp. Bát hoàng tử hiểu lầm rồi.

- À à à à...

Tiếng “à” kéo dài như thanh âm giễu cợt phát ra từ thằng nhóc vắt mũi chưa sạch khiến lòng cô sôi trào. Nếu không phải đang ở trong cung thì, nếu nó mà là người bình thường thì...

- Nhưng ta thấy thế nào cũng không giống muội muội của tí. Nhìn nàng ta mà xem nhan sắc còn không bằng hầu nữ của ta này.

- Khỏi nhí đủ rồi đấy. Đệ thật vô phép tắc, mau về phủ chép Kinh thư cho ta.

- Bách Diệp, muội đừng bận tâm lời nói trẻ con, chúng ta cùng thi lễ với hoàng thượng rồi cùng về.

Ôm theo cõ lòng bị tổn thương, cô bước đi mà trong lòng không ngừng niệm chú “thằng nhóc chết tiệt, cho mày gặp xui xẻo đến không góc đầu lên được đi”.

BRRr|

11. Chương 11

Để chuẩn bị cho lễ cưới lớn nhất và được mong chờ nhất trong năm, dường như mọi người ai cũng tất bật làm việc để chuẩn bị cho đám cưới cung đình đáng ngưỡng mộ này. Hôn lễ cung đình rất rườm rà và nhiều bước, mỗi bước đều kì công và tốn kém. Đầu tiên là Truyền mệnh, 2 đại quan nhận lệnh hoàng thượng lãnh cờ tiết đến phủ Tướng Quốc thông báo. Đúng ngày đã định, cha nàng vào cung nhận mệnh, sau đó Khâm Thiên giám thông báo kế hoạch chuẩn bị. Tiếp đến là lễ nạp thái, trước ngày nạp lễ có 1 buổi thiết triều ở điện Cần Chánh để hoàng thượng cho biết ngày giờ hôn lễ và cử các quan vào trong ban phụ trách việc hôn lễ này. Hai quan đại thần với vài vị quan khác và 1 số mệnh phụ, quân lính bưng tráp thiếp đến nhà Tầm. Lễ vật được đặt trên các án sơn son thiếp vàng, bao gồm: vàng, bạc, gấm lụa, nữ trang, trầu cau, trâu bò, lợn, rượu. Có 1 hòm thiếp đựng giấy ghi danh sách, số lượng vật phẩm và ngày giờ cử hành các lễ tiếp theo. Theo ngày tốt đã chọn, nghi thức nạp trưng được tiến hành. Rồi đến mấy nghi lễ rườm rà nữa tiếp diễn, chỉ còn gần chục ngày nữa là hôn lễ được cử hành. Suốt nhiều ngày nay, mấy nữ quan trong cung thường lui tới phủ để giảng dạy cho nàng những nghi thức trong cung và tư thái cần có của 1 “mẫu nghi thiên hạ”. Nàng rất thành tâm học tập nhưng cũng mấy lần hoa mắt chóng mặt gần chết.

Mở cánh cửa khuê phòng, nàng nhẹ bước qua hành lang hít thở không khí sớm mai trong lành. Trong lùm trúc ở hậu viện có tiếng động rì rào khiến nàng chú ý. Tiếng động càng rõ hơn trong không gian yên tĩnh, nàng lấy can đảm tiến về phía lùm trúc, thận trọng từng bước cố không gây ra tiếng động. Càng tiến gần tim nàng càng đập mạnh hơn, bỗng từ sau lùm trúc xanh rì, 1 bóng người cao ngất hiện ra. Người đó vận bộ đồ màu tím thắm hoa lệ tôn lên nét vương giả khó cưỡng, miệng mỉm cười đẹp như nắng hạ.

- Bách Hợp, ta đã đến rồi.

- Hoàng thượng, chàng...

- Đã nhiều ngày nay ta chưa được chân chính ở cùng nàng rồi. Mấy thứ nghi lễ này làm ta xoay như chong chóng vậy. Hôm nay ta thu xếp 1 buổi đi chơi rồi, ta đến đưa nàng đi.

- Nhưng... như thế không hợp lễ nghĩa lắm. Ta còn phải học nghi thức nữa.

- Vứt hết mấy thứ đó sang 1 bên đi. Ta chẳng muốn nàng mệt mỏi như vậy đâu. Khó khăn lắm mới thu xếp được 1 ngày rảnh rỗi. Chúng ta nên đi mau kéo mọi người nhìn thấy.

Thế là hần kéo tay nàng, theo những ngõ ngách trong phủ tránh hết thấy gia nhân và quân phòng vệ lên ra ngoài. Cả hai cùng nhau chạy 1 mạch đến rừng cây phong ở phía Tây thành mới dừng lại. Tại bìa rừng có 1 cô gái đang cầm dây cương 1 con ngựa đen bóng khỏe mạnh, bên cạnh gốc phong còn 1 cặp ngựa trắng như tuyết đang chụm đầu nhau ăn cỏ, thỉnh thoảng chúng lại dụi đầu vào cổ đối phương.

Bách Diệp không ngờ hần đột nhiên đến chỗ cô bảo chuẩn bị sẵn 1 con ngựa, dắt theo 2 con ngựa trắng của hần đến rừng phong có việc gấp. Thì ra việc gấp của hần là tranh thủ cơ hội hẹn hò với người đẹp. Hừ, hẹn hò thì đi đi lại lại còn lòi cô theo, đã vậy còn bắt cô làm chân sai vặt 1 mình dắt 3 con ngựa đi cả chặng đường dài. Khi nhìn thấy bộ dạng chạy xong thở hồng hộc của 2 người, những lời tức giận muốn nói lại bị cô nuốt lại. Thôi bỏ đi, dù sao thì họ cũng không phải người bình thường, có nói ra thì được ích gì.- Diệp? Muội cũng ở đây à?

- Muội mang ngựa đến cho 2 người. Vậy thôi muội về đây.

- Không... ỉ không có ý đó. Dù sao cũng đến đây rồi, muội đi chơi cùng chúng ta nhé, những ngày tháng như thế này không biết bao giờ mới có thể cùng nhau trải nghiệm.

- Đúng vậy, Bách Diệp cùng đi với chúng ta nhé.

Vậy là cô đành theo bước bọn họ, cả 3 cùng tiến vào rừng phong đỏ cam rực rỡ. Hần và nàng cùng nhau cưỡi chung 1 con ngựa để giúp nàng học cưỡi ngựa, cô đi đằng sau tự cưỡi ngựa của mình đồng thời dắt theo con bạch mã của hần. Tuy là cô biết cưỡi ngựa đấy nhưng trình độ không cao đâu mà hần để cô cầm 2 cương thế này. Thế này chẳng khác nào cô đi theo để hầu hạ hần cả, đúng là giai cấp thống trị chỉ bắt nạt giai cấp bị trị là cô mà thôi. Đang lúc trầm mắng hần 100 lần trong lòng thì hần nhảy từ con ngựa của Tầm sang con bạch mã của hần làm cô giật hết cả mình. Cô nhìn hần mà nội tâm dậy sóng, hần mỉm cười phong lưu thúc ngựa chạy song song với người đẹp. Tầm học khá nhanh, mới 1 chốc mà nàng đã có thể điều

chính được cương ngựa, bắt nó đi theo ý mình. Chả bù cho cô lúc học cưỡi ngựa, đó là khoảng thời gian từ rất lâu rồi, khi đó cô còn ở bên Tần Minh. Lúc này khi nhắc đến người đã từng làm tổn thương cô sâu sắc, trong lòng cô lại bình thản vô cùng, những kí ức giống như 1 bức tranh vương đầy bụi, mà cô cũng không tình nguyện bóc từng lớp bụi thời gian.

Cả 3 người phi ngựa đến 1 cái đình giữa rừng rồi nghỉ chân. Đình lợp ngói xanh ngọc lưu ly, cột trụ bằng gỗ lim láng mịn, giữa đình là 1 bàn đá với 4 cái ghế cắm thạch. Ngồi từ đây nhìn ra xa chỉ thấy tầng tầng lớp lớp lá đỏ như những đám lửa cháy hừng hực, thỉnh thoảng trong không trung có vài cơn gió cuốn bay những chiếc lá lìa cành. Dưới đất trải đầy xác lá, âm thanh của các sinh vật trong rừng vang lên hòa tấu thành 1 bản nhạc lí thú.

Cùng nhau ở 1 chỗ ngắm cảnh đẹp, cũng không hẳn là ý tồi. Rồi họ lại đứng lên đi tiếp, cô và nàng luôn miệng hỏi hần muốn tiếp theo đi đâu nhưng hần vẫn giữ kín như bưng. Cô bước lên bên cạnh, nói nhỏ đủ để hần nghe:

- Muội bây giờ phải về xem cửa hàng, lúc sáng đi vội chưa kịp nói 1 tiếng với Tử Lâm. Huynh và tỉ ấy đi vui về nhé!

Rồi cô xoay người bước đi, không hay biết 1 bước này khiến cô đã đỡ thay hần 1 kiếp nạn, nhưng lại đẩy bản thân vào khốn khó.

“Vút” tiếng xé gió truyền đến đầy uy lực làm họ không kịp ngờ tới, cô chỉ cảm thấy vai trái đau buốt thống khổ, bản thân bị lực bắn kinh hoàng của mũi tên trên vai đẩy lùi vài bước rồi ngã xuống đất. Tầm kinh hãi chạy đến đỡ cô dậy, nhưng vì vô tình mà khiến miệng vết thương càng nứt ra khiến cô thét lên đau đớn. Từ phía rừng phong lại bắn ra thêm vài mũi tên nữa hướng về phía họ, lúc này hần đã nhanh chóng phát hiện chấn toàn bộ mũi tên. Hết đợt này đến đợt khác, những mũi tên cứ liên tiếp phóng tới, thân hình hần lóe lên rồi hiện ra, không ngừng biến hóa đỡ hết các mũi tên hung hiểm. Khi những đợt mưa tên vừa dứt, 1 đám sát thủ áo đen cầm đao xông ra, hần bèn phóng ám hiệu lên trời, tiếng pháo làm bọn chúng có phần chậm lại hành động nhưng sau cùng vẫn quyết tiến lên nhắm hướng hần mà chém. Võ công hần rất giỏi nhưng phải đối mặt với màn mưa tên vừa rồi, lại phải bảo vệ cho 2 người con gái yếu ớt khiến hần mấy lần bị đẩy vào thế bị động. Lúc tưởng như không thể chống đỡ nổi nữa thì 1 đám người bịt mặt khác cười chiến mã lao vào đám người. Họ vừa đến mang theo sát khí nồng đậm, nhảy xuống ngựa lao vào vòng chém giết hạ gục những tên sát thủ hung hãn. Lúc này hần mới rảnh ngồi xuống cạnh cô xem vết thương, nhanh chóng điểm huyết cầm máu, bẻ gãy độ dài mũi tên và bế cô lên ngựa. Lại 1 tiếng “vút” nữa truyền đến, cô nhìn thấy ánh sáng lóe lên từ đầu mũi tên sắc bén, hần đang bế cô lên ngựa nên không kịp phản ứng. Mắt thấy hần sắp bị tên đâm vào lưng, tim cô như ngừng đập. Lúc này 1 bóng áo xanh rêu lướt tới dùng thân mình đỡ lấy mũi tên, thân hình đó mất đà rơi “phịch” xuống đất. Hần rút cây kiếm của người nọ phi thẳng vào kẻ bắn tên, đầu kẻ đó rơi xuống đất, tia máu ào ạt phun ra như mạch nước rồi đổ gục xuống hoàn toàn.

Tất cả những tên sát thủ sau đó đều bị thất thủ, đồng loạt uống thuốc độc tự vẫn. Đám người đến cứu viện là ẩn vệ của hần nhanh chóng thu dọn hiện trường. Còn lại người vừa đỡ cho hần 1 mũi tên bị bắn trúng ngực, khá gần với tim. Máu chảy nhiều đến nỗi thấm ướt khoảng áo xanh rêu trước ngực, nhuộm đen màu áo ban đầu. Hần ngồi xuống nâng người đó dậy, làm 1 loạt động tác sơ cứu rồi dùng nội lực rút mũi tên trên ngực người đó ra. Người đó vội bật người về phía trước, kéo xuống khăn che mặt và phun 1 ngụm máu. Đầu cô lúc này lại đau như búa bổ nhìn về thân ảnh trước mắt. Làn da chàng tái nhợt, ánh mắt vẫn lạnh lùng nhưng ẩn chứa tia đau đớn, những giọt máu vương bên khóe môi trông thật chói mắt. Chàng vội hành đại lễ với hần mặc cho thương tích của bản thân:

- Bình đến hộ giá chậm trễ, đã kinh động đến hoàng thượng và Thanh Tâm quận chúa. Xin hoàng thượng trách tội.

- Được rồi, người đã có công cứu trăm thoát chết trong gang tấc. Công lớn hơn tội, ta không trách người. Bây giờ người hãy về trị thương đi, khi bình phục thì đến nhận lệnh.

- Tuân lệnh hoàng thượng.

Ánh mắt chàng đảo qua khuôn mặt trắng bệch của cô rồi xoay lưng khó nhọc rồi đi.

Một trận huyết chiến này đã khiến cho Tấm kinh động mất mấy ngày, hần mỗi ngày xong việc triều chính đều đến thăm nàng. Nhìn cô gái yếu ớt sợ hãi như con chim nhỏ, hần đau lòng ôm nàng vào lòng thủ thủ:

- Ta xin lỗi. Chỉ tại ta mà khiến nàng sợ hãi như vậy. Là do ta lo liệu không chu toàn. Đừng lo, có ta ở đây, ta sẽ bảo vệ nàng.

12. Chương 12

Sau hôm đó, hần có 1 lần đến thăm Bách Diệp. Cô bị thương nặng ở vai trái, cánh tay phải điều trị mất vài tháng không được cử động. Hần thấy vô cùng có lỗi với cô, vì hần cố kéo cô đi ngày đó, vì cô đã đỡ cho hần 1 mũi tên. Nhưng cô vẫn nở nụ cười thản nhiên, cho qua mọi chuyện:

- Việc muội làm là điều đương nhiên. May mắn cho muội được hoàng thượng coi trọng như người thân, ngài đối với muội vô cùng tốt, vì vậy việc này xin ngài đừng nhắc tới nữa.

- Diệp, muội... ta biết làm gì để báo đáp muội đây?

- Báo đáp thì không cần, chỉ là có chút việc muội xin phiền ngài.

- ...

- Người áo xanh đó, người đã lấy thân mình đỡ mũi tên cho ngài, người ấy là ai? Toàn bộ câu chuyện là như thế nào?

- Hần nhìn cô 1 lúc rồi thở dài. Thả ánh mắt về phía ngoài ô cửa hoa gạo mới đơm bông, hần cất giọng nhẹ tênh:

- Đó là Triệu An Bình, ẩn vệ thân cận của ta. Chuyện cũng từ rất lâu về trước, khi đó ta chỉ là 1 lục hoàng tử bị người khi dễ. Mẫu hậu ta là cung nữ nhỏ bé, may mắn nhận được 1 đêm sủng ái của phụ hoàng mà mang long thai. Khi ta sinh ra tuy có danh là hoàng tử nhưng lại bị coi nhẹ bởi xuất thân của người. Phụ hoàng vốn rất chung tình với Trâm Anh hoàng hậu lúc đó, họ có với nhau 4 người con là đều là 4 cô công chúa. Vì 2 người xảy ra tranh chấp mà phụ hoàng đã qua đêm với mẹ ta để khiến cho hoàng hậu phải đau khổ. Sau đó 2 người họ làm lạnh, tuy mẹ đã có thai và sinh ra 2 hoàng tử là ngũ ca và ta nhưng vẫn bị ghét lạnh.

- Sau đó Trâm Anh hoàng hậu lâm bệnh nặng qua đời. Ta còn nhớ phụ hoàng suy sụp trầm trọng, người ngồi cạnh linh cửu của hoàng hậu 7 ngày 7 đêm. Sau đó 1 năm, từ 1 chuyến vi hành người mang theo về 1 người phụ nữ dung mạo giống Trâm Anh hoàng hậu đến 8 phần, phong làm Chiêu Dương hoàng hậu. Thất đệ ra đời nhận được hết vinh hoa phú quý, sủng hạnh của phụ hoàng vì vậy 2 mẹ con họ hô phong hoán vũ trong cung. Phụ hoàng nhiều lần mất nhắm mắt mở cho qua những tội ác mà họ gây ra với 3 mẹ con chúng ta. Một ngày nọ năm ta 13 tuổi, mẹ ta được phụ hoàng ân chuẩn cho về quê làm tang cho ông ngoại. Nhưng đi theo chúng ta chỉ có vài tên lính cận vệ và 2 thị nữ thân cận của mẹ. Nén nỗi tủi hổ, mẹ dắt chúng ta về quê cũ. Trên đường ta đi có gặp 1 cậu bé ăn mày bị người hiếp đáp, ta đã đứng ra giúp đỡ cậu ta và thấy được bóng hình ảm đạm cô độc giống ta. Cũng chính nhờ thế mà cậu bé ăn mày đã cứu ta và mẹ thoát chết dưới sự mưu sát của kẻ độc ác. Đáng buồn là ngũ ca phải bỏ mạng lại nơi ấy, mẹ ta suy sụp, sau đó cậu bé nhất quyết đi theo chúng ta. Vậy là 3 người khổ sở hồi cung, may mắn là vẫn còn giữ lại được tính mạng.

- Ta đã thề trước vong linh của ngũ ca sẽ giành lại tất cả, khiến cho những kẻ đó phải trả giá đắt gấp vạn lần những gì đã gây ra cho chúng ta.

- Chính vì vậy ngài không ngừng rèn luyện bản thân, cố gắng gây được sự chú ý của hoàng thượng. Việc ngài xung phong ra trận dẹp loạn đảng phương Bắc cũng là do mục đích đó? - Chúng ta đã phải chịu quá nhiều đau khổ rồi. Bình và ta đã trải qua những năm tháng khó khăn nhất, nên cậu ấy đối với ta không chỉ là cận vệ trung thành mà còn là huynh đệ tình thâm.

- Sau khi đã có được sự tín nhiệm của hoàng thượng, ngài tìm cách gây dựng thế lực của mình bằng cách “giúp Tướng quốc công tìm lại nữ nhi đã mất tích nhiều năm“. Rồi từ đó được lên làm Thái tử Thanh Phong, thuận nước đẩy thuyền, cùng tiểu thư tướng quốc công tình nồng ý đậm, muốn cùng nhau kết tóc se duyên, rồi nắm chắc sự hậu thuẫn của người có quyền lực lớn trong triều. Bây giờ ngài đã đường đường chính chính là 1 Minh Nhật hoàng đế, quyền khuynh thiên hạ, sẽ không lo đến thế lực khác chống đối sau 1 thời gian nữa cân bằng quyền lực. Cái ngài cần chỉ là thời gian nữa thôi, ta nói có đúng không?

Hắn xoay người nhìn thẳng vào cô, ánh mắt băng lãnh, thật lâu sau không nói gì. Không khí giữa họ hạ thấp xuống đến mức cảm tưởng có thể thấy những mảng sương mỏng lơ lửng trong không trung. Ánh mắt hắn không còn sự ôn hòa như thường ngày, ghim chặt lấy hình ảnh cô gái tái nhợt gầy gò trước mắt. Đối mặt với ánh mắt lợi hại của hắn, lòng cô run rẩy bất loạn, nhưng cô bức ép bản thân phải kiên cường mạnh mẽ hơn.

- Ta đúng là đã coi nhẹ muội rồi đấy Trắc Bách Diệp. Đúng như những gì muội nói từ đầu tới cuối đều là do ta tính toán hết, từ chuyện gặp Bách Hợp đến việc hỏi cưới nàng. Nhưng khi ta gặp nàng ấy là do bị thất hoàng tử ám toán nên bị dòng nước cuốn đi. Hắn chắc chắn không ngờ được, chính nhờ thế mà ta mới có thể gặp được cơ may trời cho. Còn về chuyện tình cảm với Bách Hợp, ta hoàn toàn thật lòng. Không biết từ bao giờ nhưng ta đã bị vẻ đẹp của nàng chinh phục không chỉ bởi hình thức mà còn là vì tâm hồn thuần khiết như nước của nàng. Còn muội cũng là 1 ngoại lệ của kế hoạch, ta nghĩ muội thông minh như thế sẽ biết người biết nhiều không có kết cục tốt.

Cô vốn chẳng quan tâm đến kế hoạch của hắn, chỉ là vì mục đích của hắn mà Bình đã bị cuốn vào vụ này, tính mạng có thể gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào. Chàng chắc chắn đã sống rất khổ sở. Cô lại nhớ ngày đó khi chàng cứu cô và Tử Lâm khỏi tay bọn hung đồ, chắc là chàng nhớ lại chuyện cũ nên mới không khoan tay đứng nhìn. Suy nghĩ việc chàng làm thực chất không hề quan tâm đến mình khiến cô thấy khó chịu. Cô gắng gượng quỳ xuống mặc cho bên vai đau buốt, cúi đầu nói:

- Bách Diệp nguyện ý trung thành với hoàng thượng. Vốn dĩ những điều dân nữ biết chỉ là do đoán mò mà thôi. Điều mà dân nữ muốn biết đó là Bình, chàng có khỏe hay không? Liệu ngài có thể cho phép dân nữ biết được chàng đang ở nơi đâu?

- Muội còn không lo cho bản thân liệu tính mạng còn giữ nổi không?

- Dân nữ biết nếu hoàng thượng muốn thì có thể lấy mạng của dân nữ bất cứ lúc nào. Chỉ mong ngài có thể thành toàn cho dân nữ được ở cạnh Bình lúc này, chăm sóc chàng. Cho dù có phải đánh đổi tính mạng nhỏ nhoi này ta cũng cam lòng.

Hắn lúc này lại khoác lên mình thần thái hào sảng, nâng cô đứng dậy cười nói:

- Bình vẫn ổn, việc trị thương tiến triển rất tốt nên muội không cần lo. Ta đặt sự tin tưởng vào muội nên đừng khiến ta phải thất vọng. Ta rất mong muốn có 1 người như muội làm bạn nên chúng ta hãy thoải mái như trước kia, không cần câu nệ tiểu tiết.

- Tạ ơn hoàng thượng.

- Hmm?

- Cảm ơn Kiện huynh.

- Không có chi!

Tuy là đánh cược tính mạng của mình nhưng cuối cùng cô cũng có được những điều mình muốn biết. Bình còn bị thương, cô phải nhanh chóng hồi phục để thăm chàng. Cô quyết định rồi, mặc kệ người trong lòng chàng là ai, cô vẫn sẽ luôn theo chàng, yêu chàng bất chấp tất cả chỉ cần được ở bên chàng là đủ.

Ngày lành tới, hôn lễ của hoàng đế được diễn ra rất long trọng và khí thế, ngày này là ngày quan trọng nhất gồm lễ Điện nhận và lễ Thân nghinh. Lễ vật trong lễ Điện nhận gồm 2 hộp chỉ ngũ sắc, 100 đồng tiền, 2 con ngỗng nhốt trong 2 cái lồng đều có dây đỏ buộc liền nhau chỉ sự thủy chung. Còn 100 đồng và hộp chỉ ngũ sắc tượng trưng cho sự giàu sang thịnh vượng, con đàn, cháu đống. Đoàn rước dâu kèn trống làm cả kinh thành náo nhiệt hơn hẳn thường ngày, cả đoàn đi 1 vòng quanh thành để nhận những lời chúc phúc của nhân dân rồi sau đó mới hướng về phía hoàng cung. Trong lễ Thân nghinh, tân lang đứng chờ đoàn người

ở cổng cung, bộ binh phái 300 lính nhưng phục cầm cờ quạt, nghi trượng đứng trực phía sau hần. Lễ phục màu đỏ thêu rồng cưỡi mây làm hần vốn đã nổi bật lại càng thêm phần mị hoặc khó cưỡng. Đoàn kiệu đi đến cổng cung hợp với đám người đứng đón bước vào cổng lớn. Hần cưỡi con bạch mã đeo bông hoa cưỡi bằng vải đỏ tươi đi song song bên kiệu của tân nương. Đến điện Cần Chánh, hần bước xuống ngựa, vén rèm kiệu hoa nắm tay nàng dắt ra ngoài. Sau rất nhiều màn vái lạy, cúng tế và diễu hành, cuối cùng 2 người cũng có không gian riêng trong phòng tân hôn để dự lễ hợp cẩn.

Khắp phòng là không gian yên tĩnh, lúc này màn đêm đã phủ xuống hoàng cung. Trong phòng dán chữ Song Hỷ vàng và đôi câu đối chúc mừng hạnh phúc, rèm thêu đôi long phượng song hỷ thể hiện hy vọng “đông con đông cháu”. Hần im lặng ngắm nhìn nàng đang ngồi khép nép trên giường, muốn khắc ghi hình ảnh hạnh phúc này. Nhẹ nhàng bước đến bên, hần thận trọng vén khăn trùm đầu của nàng. Khuôn mặt xinh đẹp yêu kiều quen thuộc hiện ra, ánh mắt nàng nhìn thẳng vào hần, môi đỏ mọng mỉm cười, 2 gò má ửng hồng say lòng. Hoàng hậu của hần quá đẹp, nàng vốn đã sở hữu nhan sắc kinh diễm nay trong lễ phục càng thêm hấp dẫn hần hơn. Hần mỉm cười dịu dàng dắt nàng đến bên bàn cùng ăn mâm cỗ Tơ hồng và uống rượu giao bôi hoàn thành nghi lễ Hợp cẩn. Hai người không nói nhiều mà chỉ nhìn vào mắt đối phương như bị xoáy vào cơn lốc tình yêu mà họ sẵn sàng chìm đắm. Có tiếng pháo hoa nổ vang dội trên bầu trời, hần cùng nàng tiến về giường và 1 đêm mê loạn, đắm say bắt đầu.

Trên mái ngọc lưu ly, 1 bóng người cô độc đứng trong màn đêm nhìn hướng về Phượng Tê cung nơi Hoàng thượng cùng Hoàng hậu đang hưởng trọn niềm hạnh phúc. Những cảm xúc rối bời vấy lấy con tim khiến người đó phải bóp chặt thanh kiếm dài vỏ đen chạm nổi vàng. Người đó cứ đứng nhìn trân trối về nơi kia cho đến khi những đợt pháo hoa tiếp theo nổ lên làm sáng rực cả 1 vùng trời mới chịu lướt đi trên ngưỡng đỉnh tháp bỏ lại đằng sau lớp lớp lầu cao và đỉnh viện xa hoa.

s_spdyqTo

13. Chương 13

Ngập ngừng tiến vào 1 biệt viện yên tĩnh nằm ở phố Tây Trang, Bách Diệp trong đầu không ngừng đấu tranh dữ dội. Nơi chàng ở liệu cô có nên đến? Nếu chàng nhìn thấy cô rồi lại giận đến công tâm rồi thương thể nặng hơn thì sao? Nhưng... cô đã quyết tâm rồi, cô muốn ở bên chàng, được nhìn chàng mỗi ngày, được yêu chàng từng phút giây. Cô không muốn như trước đây, không đấu tranh cho tình yêu của mình mà đã buông xuôi, dù là làm kẻ thứ 3 đáng bị người đời phỉ nhổ nhưng cô vẫn muốn yêu hết mình 1 lần. Từng bước chân nặng trĩu kéo dài trên những viên gạch lát sân đã có vài viên vỡ vụn, khung cảnh có yên tĩnh nhưng sao nơi đây lại cô quạnh đến vậy? Tiếng đàn cầm réo rắt thê lương như tiếng ca thán của tình yêu không có kết cục. Từ giữa mặt hồ sen trắng có 1 cái đình cao, trong đình là 1 chàng trai tuấn tú đang đắm mình vào từng nốt nhạc khi trầm thấp khi ngân cao biến hóa ảo diệu.

Nhìn thấy chàng lòng cô thấy yên tâm hơn, trông chàng đã khá hơn nhiều. Chỉ có khuôn mặt trắng xanh và ánh mắt khắc đầy nét đau khổ là khiến cô thấy ngực nhói buốt. Chàng vì ai mà buồn, vì ai mà ngồi đây độc tấu 1 khúc đàn nghe não lòng? Sự yếu đuối trong cô trở dậy, liệu việc cứ cô chấp với 1 thứ tình cảm vô vọng sẽ có ngày nhận được hồi âm? Cô quyết định xoay người bước đi. Nhưng lúc này tiếng đàn im bật, tiếng chàng không chút cảm xúc vọng đến:

- Là ai đến?

Bị chàng phát hiện rồi. Cô cười khổ bước ra, vừa nhìn thấy cô ánh mắt chàng tối lại. Chàng ném cho cô cái nhìn lạnh lẽo, còn đâu ánh mắt đau thương vừa rồi.

- Ta đến thăm chàng. Lần trước may là chàng kịp tới cứu nếu không cái mạng của ta đã chẳng còn. Vết thương của chàng... đã đỡ nhiều chưa?

- Đa tạ Trắc cô nương quan tâm. Việc trợ giá là bổn phận và trách nhiệm của ta, ta cũng chỉ là tiện tay cứu người mà thôi. Lần đó bị thương khá nặng, đến giờ ta vẫn còn chưa khỏi hẳn, hôm nay đã vận động quá

nhiều nên có phần mệt mỏi. Mong cô nương khi khác lại gặp.

Ý chàng quá rõ. Chàng nói ngày đó người chàng cứu không phải là cô và căn bản cũng không quan tâm đến chuyện của cô. Chàng không muốn bị cô làm phiền ảnh hưởng đến thương thế. Ngược lại cảm giác chua xót, chàng không cần phải lạnh lùng, nhẫn tâm như thế chứ.

- Là Hoàng thượng cho ta biết nơi chàng ở. Người đã hạ lệnh để cho ta hằng ngày đến chăm sóc chàng, làm 1 dân nữ nhỏ bé ta làm sao dám kháng chỉ. Mà chàng lại là người thân cận hoàng thượng, chắc chàng sẽ không làm trái ý Người?

Nhìn thấy gương mặt ngưng trọng của chàng, đột nhiên cô lại muốn cười thật to. Từ trước đến giờ cô chỉ dám nói chuyện mà nhìn sắc mặt chàng, luôn cố gắng tỏ ra thùy mị nhưng đối lại chỉ là sự hờ hững từ phía đó. Bây giờ lại có thể thoải mái là chính mình chẳng sợ chàng ghét mình hơn nữa, vì dù chàng có ghét thì cô cũng vẫn bám theo bằng được.

Triệu An Bình tức giận xoay người rời khỏi đình sen, thẳng bước mà đi trên con đường trải đầy lá đã khô héo. Bách Diệp cũng vội vàng chạy theo hình bóng ấy, cả 2 người cứ yên lặng như thế cho đến khi chàng bước vào 1 căn phòng khá lớn. Đây là phòng ngủ của chàng, trong phòng chẳng có gì nhiều, đồ vật cũng tối giản hết mức có thể. Căn biệt viện này từ ngoài vào trong đều trông huếch hếch trống hoác, khắp nơi nhìn như nhà hoang không có người ở. Hơn nữa nơi này dường như chỉ có mình chàng, cô thật không hiểu Huỳnh Khang Kiện kia hẳn nghĩ gì mà bố trí cho chàng ở nơi đây? Cô nghĩ ngày mai mình đã có việc để làm ở nơi này rồi. Lại nữa năm nữa trôi qua, mùa xuân thứ 20 của cô cũng lại tới. Mùa xuân vạn vật nảy nở, dường như tình yêu đã phủ kín khắp đất trời. Mùa xuân thứ 2 của mẹ Bách Diệp cũng đến, bà thông báo tin mình sắp lấy chồng lần nữa mà người sắp trở thành cha của cô thì không phải ai xa lạ đó chính là Trần Nghiêm. Cô không biết trong lòng mình lúc nghe tin thì cảm thấy thế nào vì đủ loại cảm xúc hỗn tạp trộn lẫn nhưng nhìn về mặt e thẹn có phần lo lắng quan sát biểu hiện của cô thì cô lại không nỡ cản trở bà. Bà vẫn còn trẻ đẹp dù ở độ tuổi 38 thời này có người đã có cháu để bé bỏng, bà đã hy sinh rất nhiều vì Cám và trong suốt mấy năm cô ở đây bà thật sự là 1 người mẹ tốt. Dù cho người sẽ che chở bà suốt phần đời còn lại là cha của Tầm, đi kèm là 1 loạt những phiền phức với 1 mệnh phụ phu nhân, thì cô vẫn muốn bà thật sự vui vẻ. Cô vừa đồng ý thì đã bị mẹ ôm chầm lấy khóc òa, chưa bao giờ cô thấy mẹ và mình lại đối vai cho nhau như thế này, cô nhẹ nhàng dỗ dành và chúc mẹ luôn hạnh phúc về sau. Vậy là kinh thành của Hoàng Nguyên quốc lại từng bừng trong pháo nhạc và múa ca.

Từ khi trở thành nhị tiểu thư của Tướng quốc công, cô chịu đủ thứ lễ nghi đáng giận. Cô phải chuyển vào phủ sống, bỏ lại cửa hàng cho 1 mình Tử Lâm lo liệu. Hằng ngày đi theo cô là đoàn người hầu, nô tì rồi vệ sĩ bám riết không rời, tất cả cử chỉ đều phải học làm 1 cô tiểu thư gia giáo, đầu không ngừng bị nhồi nhét nào là Kinh thi với cả thơ phú. Mà điều kinh khủng hơn nữa là cô bị hạn chế tối đa đi ra ngoài vì các tiểu thư khuê các khác đều không được lộ diện ra ngoài, nếu có thì phải che mặt bằng sa mỏng và đương nhiên sẽ có 1 đoàn tùy tùng hùng dũng theo sau làm cô mất hứng. Cô muốn bùng nổ đến nỗi từng có ý định tìm mẹ bắt buộc bà ly hôn với người cha dượng kia nhưng cứ nhìn khuôn mặt hạnh phúc, tình ý của 2 người họ thì lại chẳng nỡ làm vậy. Trần Nghiêm, con người này tuy là 1 tướng quốc công uy nghiêm nhưng đối xử với mẹ con cô rất mực dịu dàng, ông quan tâm đến đứa con riêng của vợ mà không hề có thái độ khinh bạc hay lạnh lùng. Nhưng trời ơi nếu ông cứ yêu thương con kiểu này thì cô sẽ bị đàn hóa mất!!!

Ngồi ném từng hòn sỏi xuống mặt hồ cá, cô vừa oán hận vừa nghĩ cách để trốn ra ngoài. Đã lâu rồi cô chưa đến cửa hàng, chẳng thấy Tử Lâm đến gặp nên không biết là cậu có giải quyết công việc ở đó có tốt không? Cô cũng muốn tranh thủ đến thăm Bình, liệu thời gian này không có cô chăm sóc chàng có lại bỏ bê bản thân không? Càng nghĩ lại càng rối, lại càng không tìm ra cách. Thôi tốt nhất là cứ gặp mặt nói chuyện thẳng thắn vậy.

Sau mấy hồi đấu tranh tâm lý dữ dội, cô rốt cuộc cũng lấy hết can đảm nói chuyện với vị Tướng quốc công uy danh lừng lẫy kia. Ngoài sự mong đợi, ông chỉ hơi lưỡng lự đôi chút rồi đồng ý để cô tự ý quyết định mọi chuyện.

Nơi đầu tiên cô đến là biệt viện của chàng. Cô biết ngay là khi cô không ở đây, nơi này lại trông như nhà hoang mà. Triệu An Bình chàng thật không thể trông mặt mà bắt hình dong, bề ngoài thì giản dị, thanh cao thể mà cách sống lại bừa bãi đến vậy. Không có cô quét dọn nơi này thật sự u ám đến rợn người, chắc trong những ngày này chàng cũng ăn uống qua loa mất. Quả nhiên đập vào mắt cô là hình ảnh bãi tập võ

tơi bời của chàng, cọc gỗ bị chẻ đôi, những bao cát bị chọc thủng vút tung tóe, những hình nộm người bị chém đứt lìa rơi vãi khắp nơi. Cô tắt ngấm cái niềm vui khi được gặp chàng và thay vào đó là sự tức giận tăng dần. Nhìn thấy bộ mặt hằm hè của cô, chàng tra kiếm vào vỏ rồi nhún chân lên cây Kim tước chỉ cổ thụ tán che mát 1 khoảng sân viện. Ngồi khoanh tay đầu mắt với cô, chàng lạnh lùng nói:

-Đến rồi thì dọn chỗ này đi.

-Chàng.... Chàng...

-Xong rồi ta muốn ăn chè đậu đỏ. Cô còn không nhanh đi làm?

-Chàng... tự đi mà làm. Xem ra trong những ngày ta không có ở đây chàng sống rất tốt. Ta chỉ đến thăm thôi, nhìn chàng thế kia ta nghĩ ta không cần ngày ngày phải hầu hạ quét dọn, nấu nướng cho chàng nữa. Ta về đây.

Bực mình, thật quá bực mình. Chàng nghĩ ta là nô tì của chàng sao? Ta để xem chàng còn sai khiến được ai.

Bước chân cô nhanh chóng rời khỏi biệt viện tiến đến cửa hàng của mình. Nhìn khách khứa tấp nập ra vào, xem ra cậu nhóc kia quả thật là nhân tài đó nha.

Đứng trước bàn tính là 1 thiếu niên dáng người dong dong, tương lai còn có thể cao hơn rất nhiều. Y phục đơn giản chỉ thuần 1 màu chàm giản dị nhưng vẫn không ngăn nổi nét đẹp tuấn tú nơi cậu. Nhìn dáng vẻ chăm chú, trưởng thành của Tử Lâm cô thấy có phần xúc động. Cậu nhóc gầy còm của năm đó giờ đây đã lớn rồi, nhìn tướng mạo và cách cậu kinh doanh mà xem, cô quả nhiên thu nạp đúng người. Mới mấy tháng không gặp mà như đã mấy năm cách biệt.

Tử Lâm ngẩng đầu nhìn người trước mắt. Là Diệp tử, tử ấy đã trở lại rồi. Sự kích động tột độ khiến cậu ném vội cây bút trong tay xuống và chạy nhào đến bên cô. Nắm tay cô và miệng cười không ngừng, cậu hỏi dồn dập:

-Tỉ ở đây lâu chứ? Sống ở phủ Tướng quốc cuộc sống thế nào? Sao bây giờ mới chịu về thăm ta? Tỉ nhớ ta 1 mình quản lí cái cửa hàng này sao? Thật là bức người quá đáng. Nhưng tỉ xem này, ta không phụ sự kì vọng của tỉ đâu....

Cô mỉm cười vui vẻ bên cậu thiếu niên đầy sức sống. Hai người vừa bán hàng vừa hàn huyên không ngừng. Cả ngày hôm đó, cô mới có dịp cười vui trở lại khi ở cạnh Tử Lâm. Trước khi về lại phủ, cô dặn dò cậu đủ điều về các mảnh lời kinh doanh, dặn cậu phải biết chăm sóc sức khỏe để còn quán xuyến công việc thật tốt. Cô nói sẽ cố gắng đến giúp thường xuyên hơn. Bước vào cánh cổng uy nghi của phủ Tướng quốc, cô xoay người vẫy tay tạm biệt:

-Tạm biệt nhé, đệ về đi kéo muộn. Cảm ơn đã đưa ta về phủ.

-Được rồi, nhưng tỉ phải nhớ rảnh là đến chỗ ta đấy.

-Đã biết!!!

Một ngày lại tiếp tục trôi qua, Bách Diệp vừa đi vừa nhún những bước nhẹ băng yêu đời. Từ lâu rồi cô mới thấy như mình được hồi sinh trở lại. Vừa đi cô vừa khẽ ngân nga vài giai điệu tươi vui, để từng đợt gió đêm thổi đến làm tung bay làn váy mềm. Trên 1 cành cây đa tán rợp ngợp, có bóng người chăm chú nhìn vào cô gái trẻ, đôi môi người đó mím lại rồi khẽ nhắm cái tên “ Trắc Bách Diệp “.

14. Chương 14

Bách Diệp quả thật là bị tình yêu tha hóa mà. Cô hôm trước tỏ vẻ tức giận đùng đùng với chàng, thế nhưng hôm sau đã không chịu được mà lại tìm đến chỗ chàng, chân chó nghe lời sai khiến. Mặc dù biết mình đáng ra nên tỏ ra cương liệt 1 chút để chàng sợ nhưng thấy chàng đến cái chớp mắt vì mình cũng không thì cô

đánh tự vỗ về trái tim bé bỏng phải bao dung, BAO DUNG. Cô luôn cố gắng đến sớm để nấu cho chàng bữa sáng trước khi chàng vào cung phục mệnh, rồi 1 mình ở nhà dọn dẹp. Đến tối chàng về, mâm cơm ngon lành nóng hổi luôn sẵn sàng chờ đợi. Đương nhiên thời gian ở lại biệt viện 1 mình khi đã dọn dẹp xong, cô đều tranh thủ đến phụ giúp Tử Lâm. Cuộc sống lại giống như trước kia, ngoài việc bị cấm ra ngoài lúc tối muộn ra thì cha dượng cũng không can thiệp đến bất cứ chuyện gì của cô. Cô mang Xám đến ở cùng chàng cho đỡ cô quạnh. Chàng không nói tỏ vẻ không quan tâm nhưng khi con mèo lại gần thì rất thích ôm nựng nó. Nhiều lúc cô thấy hối hận, từ khi Xám đến nó hoàn toàn chiếm hết sự chú ý của chàng. Cô có cố gắng mọi cách nhưng cũng chẳng được chàng quan tâm bằng 1 nửa nó. Nhìn con mèo nằm ngủ ngon lành trong lòng chàng mà cô nổi lên sát ý muốn đem nó đi làm thịt. Cô ghen đấy, ghen cả với 1 con mèo, thì đã sao.

Những cơn gió cuối hạ còn mãi rong ruổi vờn những chiếc lá xoay tít trong không trung. Bách Diệp mỉm cười nhìn ngắm hồ sen đang trở những bông hoa cuối mùa. Tâm tình cô hôm nay khá tốt, cô hào hứng cùng nha hoàn thân cận là Tử Tô rủ nhau trèo thuyền ra giữa hồ ngắm cảnh, hái hoa. Chỉ còn sót lại vài bông sen nhưng bông nào cũng nở rộ xinh đẹp, sắc hồng nổi bật trên bạt ngàn phiến lá xanh thẫm làm không gian như trải rộng ra bốn phía. Cô dướn người hái 1 bông sen nơi đầu mũi thuyền, nằm dài lười biếng và miệng khẽ ngân vài câu hát dân ca. Phía đuôi thuyền, Tử Tô đã ngừng tay chèo từ khi nào và đang đứng quay lưng với cô ngắm cảnh. Cô hát chán chê, nhồm dầy đưa tay nghịch làn nước mát. Nhìn bóng mình in dưới nước, cô khẽ thở dài, cô đã thay đổi rất nhiều. Từ 1 cô gái thôn quê xấu xí thành tiểu thư danh gia vọng tộc, cô có cuộc sống đầy đủ về vật chất nhưng lại chưa thể nắm bắt được tình cảm mình hằng mong ước.

Càng nhìn chăm chú cô càng thấy có gì đó không ổn, có vật gì đó đang quẩn lầy 1 cụm lá sen xanh mướt, cô dường như thấy cái bóng của nó đang luân chuyển dưới đáy hồ. Cô hồi hộp kéo lấy 1 cành có thân to nhất, dùng sức để lôi thứ đó lên thuyền. Càng kéo, những sợi tóc đen nhánh càng xuất hiện nhiều bện chặt vào gốc cành, lúc này mặt hồ tĩnh lặng đến rợn người, trong không khí dường như ngửi thấy mùi hôi thối bốc lên khi có khi không. Một vật gì đó tròn tròn từ từ nổi lên khỏi mặt nước, những sợi tóc tán loạn bị làn nước rẽ ra để lộ 1 khuôn mặt thâm tím trương phồng. Đôi mắt vẫn mở lớn trừng trừng nhìn trực diện vào cô, ngũ quan mới bắt đầu bị biến dạng nhưng vẫn có thể nhận rõ danh tính nạn nhân. Đó là 1 cái đầu bị chặt lìa khỏi thân thể, khuôn mặt quen thuộc của Tử Tô nhìn cô như đang cười nhạo cô 1 cách man rợ. Cô hoảng sợ ngã ngửa ra sau, 1 khuôn mặt từ phía sau cô kề sát lại gần thủ thỉ:

- Tiểu thư, có gì không ổn sao?

Khuôn mặt trắng bệch của Tử Tô đang kề cận, cô lia vội mắt về phía cái đầu của 1 Tử Tô khác đang nổi bong bênh với cái nhìn quỷ quyệt kia. Đôi đồng tử co rút mãnh liệt, cô dùng hết sức đẩy mạnh người bên cạnh, gào thét kêu cứu nhưng cổ họng như bị phong bế, không thể phát ra chút âm thanh nào. Cô gái đó mỉm cười tiến lại từng chút một, mỗi bước tiến lại khiến cho không khí trong lồng ngực Bách Diệp thất lại. Cô liều mạng xông tới đẩy ngã “Tử Tô”, nhưng người kia né được và xuất quyền đánh cô ngất lịm. Bể Bách Diệp đã không còn ý thức lên, cô gái kia chỉ nhún 1 bước chân đã nhảy được lên bờ cách xa đó hàng chục thước rồi khẽ động thân mình biến mất nhanh như chưa từng tồn tại.

B

15. Chương 15

Việc làm ăn của Bách Diệp và Tử Lâm ngày càng phát đạt. Cô ngày càng khuếch trương công việc làm ăn của mình sang nhiều lĩnh vực khác nhau và đang dần chiếm 1 vị trí nhất định trong giới thương gia kinh thành. Ban đầu có nhiều người không coi trọng 1 cô gái như cô mà muốn lấn sang việc kinh doanh, nhưng vì nể nang gia thế và sau đó là năng lực làm việc khá tốt của cô mà giờ đây, không ai còn tỏ ra thái độ không vừa lòng nữa.

Cửa thư phòng mở ra, các vị chủ quản từng chi nhánh của Diệp thương hội bước ra ngoài sau 1 buổi họp kín. Ai cũng cười nói vui vẻ, mặt mày dần ra thể hiện rất hài lòng với kết quả của cuộc họp căng thẳng kéo

dài nhiều tiếng liên tiếp. Trong phòng còn lại vị nữ chủ nhân đang nhấp 1 ngụm nước hoa quả ướp lạnh, ngả người trên chiếc ghế nghỉ thuộc hàng thượng đẳng, cô day day 2 bên thái dương đang nhức nhối vô cùng. Có ai biết để có được thành công hôm nay, cô đã phải bỏ ra biết bao công sức mới gây dựng được cơ nghiệp này. Người ngoài nhìn vào sẽ chỉ nghĩ cô được cha dư thừa hậu thuẫn mà thực lực thì có hạn, hơn nữa Trần gia là 1 thế gia nắm quyền lực cao nhất chỉ dưới 1 người mà trên vạn người lại còn tham lam muốn vươn bàn tay thâm tóm mạch nguồn kinh tế kinh thành. Đám phu nhân, tiểu thư các quan lại luôn đàm tiếu việc nhị tiểu thư Trần gia đã 21 tuổi mà chưa có ai cầu hôn, trong mắt họ cô hoàn toàn là 1 gái ế quỷ quyết suốt ngày bám theo đàn ông với cái cớ là tham dự thương thảo. Ôi cái đầu cô đau như búa bổ, mạch máu 2 bên thái dương đang giật liên hồi. Nha hoàn Tử Tô mang điểm tâm vào phòng và đóng cửa lại, tâm trí vừa thả lỏng của cô giờ lại căng lên.

- Tiểu thư, người hãy nghỉ ngơi và dùng điểm tâm đi.

- Ừ.

Tử Tô vẫn đứng im bất động nhìn về phía cô mà không hề có ý định bước lên dâng đồ. Ánh mắt 2 người giao nhau và Tử Tô lên tiếng trước:

- Thiếu gia muốn cô trong khoảng thời gian ngắn nhất đẩy Tạ Chân Nghiêu xuống bùn, thu về toàn bộ sản nghiệp bán muối của hắn. Ngài chờ tin mừng báo về của cô.

- Tạ Chân Nghiêu là 1 lão hồ li, để kiếm lợi từ hắn đã là chuyện khó, muốn hắn tán gia bại sản càng khó hơn.

- Thiếu gia tin cô sẽ làm được... nếu cô làm xong, cô sẽ nhận được phần thưởng xứng đáng.

Bách Diệp cô giờ đây có thiếu thứ gì chứ? Nhưng “phần thưởng” lần này, cô hiểu nó là thứ cứu rỗi cô thoát khỏi những đau đớn cùng tận về thể xác. Vị thiếu gia kia ngày càng gấp gáp, dường như hắn không đủ nhẫn nại rồi.

Cô mệt mỏi ngả người nằm xuống, trong đầu tái hiện lại khung cảnh ngày hôm đó, ngày mà cuộc đời cô đã rẽ sang 1 bước ngoặt to lớn mà cô sẽ không thể bao giờ quay đầu lại.

Cô cố gắng thích nghi với ánh sáng gay gắt từ những hàng nến được thắp sáng đồng loạt trong phòng. Khung cảnh lạ lẫm nơi đây khiến cô tự hỏi mình chuyện gì đang xảy ra vậy? Trong căn phòng trống rỗng chỉ có 2 hàng giá nến thấp hơn chục cây nến, cô bị ném ngã xuống đất, trước mặt là 1 tấm màn che khuất người đàn ông phía sau. Cô cất tiếng khàn khàn: “Tôi đang ở đâu?”. Người đàn ông không trả lời ngay, thích thú nhìn cảnh cô chật vật xoay sở. Mãi lâu sau kẻ đó mới lên tiếng, giọng nói âm trầm, sắc lạnh: “Trần nhị tiểu thư, thật là thất lễ khi phải mời cô đến đây theo cách này“. Cổ họng cô khô rát, cô cố gắng đứng dậy, mấy lần thân mình chao đảo suýt ngã nhưng vẫn cố đứng thật thẳng người. Cô im lặng chờ người đàn ông đó tiếp lời. Không gian u ám đến đáng sợ. Những hàng nến nhảy múa loạn xạ, sát khí tỏa ra tràn ngập căn phòng. Một lúc sau người đó cất tiếng cười dài, vỗ tay tán dương.- Quả đúng là nhị tiểu thư của Tướng quốc công Trần Nghiêm, mạnh mẽ lắm. Ta sẽ đi thẳng luôn vào vấn đề.

Người đàn ông bước thong thả ra từ phía sau tấm màn, cô ngẩng người giãy lắt rồi cố gắng giữ cho giọng nói thật bình tĩnh:

- Tôi chỉ là 1 cô gái chân tay yếu ớt, không hề có giá trị lợi dụng. Ngài có lẽ phải thất vọng rồi.

Khuôn mặt tuấn mỹ của người đàn ông có 5 phần giống với đương kim hoàng đế, ánh mắt nham hiểm khóa lấy hình ảnh của cô.

- Cô là người có mối quan hệ mật thiết với những nhân vật quyền lực nhất Hoàng Nguyên quốc này. Chắc hẳn cô đóng vai trò rất quan trọng với họ, chiếm được sự tin tưởng lớn từ phía Minh Nhật hoàng đế.

- Nếu như ngài đã nghĩ như vậy mà còn cả gan “mời” ta đến như thế này, ta thật khâm phục sự gan dạ của ngài.

- Nhưng cô là 1 nhân tố quan trọng trong kế hoạch gây dựng đại nghiệp của ta. Ta không lo ngày hôm nay không gặt hái được kết quả.

- ...

- Ta nghĩ cô sẽ chấp thuận bản giao kèo giữa 2 ta.

- Tôi chưa từng nghĩ mình khốn đến mức phải đi làm thuê cho người khác.

Hắn rút từ trong ống tay áo 1 tờ giấy ghi bản giao kèo, mà nó lại là bản giao kèo bán mạng cô cho hắn vô điều kiện cả đời. Vô lí, hết sức vô lí. Hắn nghĩ sao mà tự chuẩn bị 1 tờ giấy suông rồi đòi cô làm theo này nọ chứ?

- Ngài có phải quá tự tin rồi không? Bản giao kèo này chưa được thông qua giữa 2 bên, nó hoàn toàn vô giá trị.

- Cô sẽ đồng ý kí vào đây thôi.

- ...

Cô không dám chắc về thân phận của kẻ này, nhưng cô cảm nhận được hơi thở nguy hiểm đang rình rập quanh cô. Hắn nhếch mép đặt bản giao kèo trên mặt bàn rồi thông thả ngồi xuống, ánh mắt nheo lại khó dò. Bất thành linh cô thấy như có dòng điện trong người, các cơ co quắp lại khiến cho cô không thể đứng được mà ngã phịch xuống đất. Có thứ gì đó đang chạy loạn trong người cô, khi thì ở chân, khi lại lên tay, có lúc lại quanh quẩn ở ổ bụng. Cô đau đớn cuộn người lại, dùng 2 tay chống lấy thân mình chỉ trực nằm bẹp xuống, đôi mắt cô nhìn xuống đôi bàn tay gân xanh đang nổi lên hàng loạt, có thứ gì đó nổi lên lúc nhúc dưới lớp da.

- Ta quên chưa nói với cô, Trần tiểu thư, ta có chút lễ gặp mặt cô thích chứ?

- Hừ... Tên khốn đốn mặt... người đừng hòng...

Cô mím chặt môi cố gắng không để bật ra tiếng kêu van xin, hắn là kẻ độc ác tàn bạo, cô hiểu giờ phút này hắn đang muốn cô cầu xin hắn, hoàn toàn lệ thuộc hắn. Chỉ cần cô tỏ ra yếu thế, sẽ bị hắn nắm thóp ngay. Nhưng nỗi đau thể xác đã lấn át hết lí trí, cô giương đôi mắt đỏ vằn của mình lên cầu cứu, quỳ lạy hắn mấy cái nhưng không mở miệng chút nào. Kẻ đó vẫn thông thả khoanh tay nhìn chờ đợi trong thích thú. Cô lặn lội quanh phòng xô đổ những giá nến, ném tất cả những gì có thể về phía kẻ đáng ghét kia nhưng hắn chỉ phẩy tay áo vài cái, 1 cọng lông của hắn còn chẳng bị tổn hại. Cô tuyệt vọng đến vô cùng, cảm giác muốn trung thành với người đó lại xuất hiện và chi phối hầu hết ý thức, cô đau đớn van nài:

- Chủ nhân, xin người tha mạng. Chủ nhân... chủ nhân...

- Chúng ta vẫn chưa thông qua bản giao kèo.

Cô gắng sức bò lết thảm hại tiến đến chân bàn, với lấy tờ giấy và nhanh chóng điểm chỉ vào, hoàn toàn thừa nhận từ nay mình đã mất đi tự do, bắt đầu kiếp sống nô lệ cùng cực.

- Tốt lắm, Bách Diệp à nếu cô chịu chấp thuận ngay từ đầu thì có phải là bớt đau đớn hơn không. Cô đã trúng phải Trung cổ, loại cổ trùng khiến người khác trung thành và tuyệt đối nghe theo lệnh của người hạ cổ. Chỉ cần cô có bất cứ hành động phản kháng nào dù chỉ là trong suy nghĩ, nó cũng khiến cô đau đớn đến muốn chết mà không thể chết được. Nó sẽ dần chi phối toàn bộ ý thức của cô, đến lúc đó cho dù cô có mạnh mẽ đến đâu cũng không thể nào không khuất phục.

- ...

- Từ giờ cô hãy chăm chỉ làm mật thám báo cho ta mọi tin tức từ phía triều đình. Phò tá ta thuận lợi đăng cơ, viết nên trang sử mới cho Hoàng Nguyên. Ha ha...ha ha...

Cô kiệt sức ngã xuống, trong đầu nổ bang 1 tiếng “không ổn” nhưng chỉ có thể như con rối lực bất tòng tâm để người đùa giỡn. Cô đã thấy 1 tương lai u ám đang chờ mình phía trước.

Dòng hồi tưởng đóng lại chậm rãi. Cô đứng dậy bước đến gần phía Tử Tô, đưa cho cô ta 1 cái tráp nhỏ và nói:

- Bách Diệp sẽ dốc hết sức vì thiếu gia.

Tử Tô hài lòng rời đi. Căn phòng lại chỉ còn cô gái cao gầy mệt mỏi cố đứng vững trước số mệnh bi thương. Cô thềm những tháng ngày bình yên tại làng Phúc Điền, thềm cuộc sống nuôi gà, trồng rau với bữa cơm

giảm đi mỗi ngày. Sợ lắm khi ngày ngày phải toan tính hại người này, đề phòng kẻ kia và phải làm những việc trái với lương tâm. Cô rất mệt mỏi nhưng lại không có ai để cùng chèo chống.

Ngoài cửa, đàn chim nhạn hốt hoảng bay tán loạn khỏi tán cây hợp hoan.

16. Chương 16

Bách Diệp xách theo 1 vò rượu đã chuẩn bị sẵn với mấy món đồ nhắm bước đến biệt viện ở phố Tây Trang. Vừa bước vào đã thấy khung cảnh tan hoang của đình viện, chắc chàng vừa mới luyện công. Cô chậm rãi thả bước trên con đường trải đầy hoa Kim tước chỉ, mùi hương ngọt lịm lan tỏa trong không khí giúp đầu óc thư giãn vô cùng. Trước sân của nhà gian, Triệu An Bình đang liên tục rót những chén rượu uống như uống nước lã. Vành mắt chàng phấp phỏng, khuôn mặt đỏ ửng vì tác dụng của rượu đã ngấm vào cơ thể. Cô ngồi xuống đối diện chàng, nén nỗi đau khổ, mỉm cười nói:

- Ta đã đến rồi.

- ...

- Chàng đừng uống nhiều quá, hãy cùng ta ăn chút đồ ăn tối nhé!

- Cô ở đây làm gì? Ta không rảnh để tiếp cô.

Cô im lặng, chàng vẫn tiếp tục đều đều rót rượu.

- Hôm nay là sinh nhật ta.

- Chẳng phải hôm nay là ngày sinh thành của Hoàng hậu sao?

- Chúng ta trùng ngày sinh nhật. Ta phải rất cố gắng mới có thể xin về trước để có thể đón sinh nhật với chàng. Hôm nay ta cũng có chuẩn bị chút rượu thịt, chàng...

Chàng đoạt lấy vò rượu từ trong tay cô, mở nắp rót vào chén ngọc. Rượu rót ra trong suốt không màu, mùi hương tinh tế lẫn với mùi thảo dược. Chàng nhấp 1 ngụm, rượu mới đầu vị hơi chát sau đó để lại nơi đầu lưỡi vị ngọt dịu mê người. Ánh mắt chàng say xưa nhìn về 1 khoảng xa xăm, khẽ thốt: “ Đồng tử”.

Cô không biết rượu mà mình mang đến là 1 loại rượu nổi tiếng bậc nhất kinh thành. Cô chỉ ừ ừ cạc cạc chọn nó vì thấy vị rượu rất hợp với mình. Nhưng chàng thích là cô vui rồi.

Hai người cùng nhau ngồi trong im lặng. Bách Diệp thỉnh thoảng mới rót 1 chén rượu, vẫn thưởng thức đồ ăn ngon, còn chàng thì cứ rót hết chén này đến chén khác, chỉ tập trung vào uống rượu. Lúc cô đến chàng đã say rồi, giờ đây chàng càng say đến không biết trời đất luôn. Chàng gục mặt xuống bàn, lẩm nhẩm vài câu không rõ nghĩa. Từ ngực chàng rơi ra miếng mộc bài ngày đó, ánh mắt cô tối lại cầm lấy nó. Cô cố gắng thay đổi vì chàng, làm chuyện gì cũng vì chàng mà không bằng 1 người chỉ trao cho chàng 1 vật vô tri vô giác rồi biến mất không tăm hơi. Cô rất muốn biết cô ta là ai mà có thể khiến chàng chung thủy chờ đợi đến vậy, đến nỗi không bận lòng làm tổn thương tình cảm của cô.

Cô bỏ miếng mộc bài xuống, bắt gặp ánh mắt căm thù của chàng. Chàng giật mạnh miếng mộc bài về phía mình, ôm nó vào lồng ngực như trân bảo.

- Vị hôn thê của chàng, người đó đâu rồi?

- Cô không xứng để được biết.

- ...

- Nó chỉ là 1 tấm mộc bài vô dụng, chàng coi trọng đến thế sao? Nếu người đó trong lòng còn có chàng thì có để chàng lại 1 mình như thế này không?

- Cô im đi. Người đó rất coi trọng ta, đây là món quà đầu tiên người đó tặng ta. Cho dù... cho dù người đó và ta không thể ở bên nhau nhưng ta... nguyện đời này... kiếp này ở bên người đó.- Người đó vẫn ở đây sao?

- Người đó là người cao quý nhất, tuyệt vời nhất. Ta nguyện... vì người mà hi sinh tất cả...

- Kiện à.. Kiện là người quan... trọng nhất với ta. Tại sao 2 ta.. không thể ở bên nhau như trước đây?

Giọng chàng nhỏ dần kèm theo tiếng nức nở nhưng trong 1 buổi tối yên tĩnh, từng câu từng chữ như khuếch đại trong màng nhĩ, khảm sâu trong trái tim vốn đã rỉ máu của cô. Bi kịch khi xưa lại tái hiện, lửa giận trong cô thiêu đốt tâm can và lí trí. Cô gạt hết bát đĩa và rượu thịt xuống đất, xoay chàng đối diện với mình rồi xô chàng nằm xuống bàn. Cô chống 2 tay bên cạnh giam chặt chàng trong 1 khoảng không nhất định, nhìn từ trên xuống với cái nhìn vừa hận vừa yêu.

- Chàng điên rồi, điên mới đi yêu người đó. Chàng phải là của ta, chỉ được nghĩ đến ta mà thôi.

Rồi cô như mất hết bình tĩnh, phủ môi mình lên bờ môi của chàng. Cuồng nộ nhưng đầy đam mê, nụ hôn nóng bỏng đầy khao khát mãnh liệt, như trừng phạt chàng mà cũng như giày vò cô. Bờ môi cô và chàng quần quýt không rời, chỉ tách ra khi cả 2 không còn đủ đường khí. Cô lắc đầu thật mạnh để mình thanh tỉnh, chút rượu vừa rồi tác động không nhỏ đến ý thức của cô nên cô mới không làm chủ được mà mạnh dạn như thế. Cô cúi đầu nhìn khuôn mặt mình yêu sâu đậm, ánh mắt chàng long lanh như phủ 1 tầng nước, khuôn mặt đỏ bừng và hơi thở thì gấp gáp không ngừng. Cô đưa tay khẽ vuốt theo từng đường nét khuôn mặt chàng, 1 dòng nước mắt không kịp nén lăn dài trên má, rớt xuống cằm chàng. Cô vội lau đi rồi xoay người toan rời khỏi.

Cánh tay đột nhiên bị 1 bàn tay dùng lực giữ lấy và lôi ngược trở lại. Tầm mắt bị che lấp bởi khuôn mặt kề cận của chàng, đôi môi bị chiếm đoạt dữ dội. Giờ chàng là người nắm quyền chủ động. Cô hơi ngạc nhiên nhưng kịp nhận ra đôi mắt đen láy của chàng hoàn toàn không có hình bóng của cô mà chỉ đơn thuần là dục vọng cố hữu, cô mỉm cười chua chát vòng tay lên cổ chàng, hòa theo nhịp điệu của chàng. Hãy để đêm nay chúng ta hòa làm một, dù sau này có chuyện gì xảy ra, chúng ta trở thành bạn hay thù, ta cũng đều yêu chàng hết mình 1 đêm này và cất giữ kí ức về chàng tại nơi sâu thẳm nhất của trái tim ta.

Hơi thở cả hai đều nhanh hơn, chàng bế cô vào phòng và đặt lên giường. Thân hình chàng ập đến và những dấu hôn ngân liên tiếp để lại trên da thịt cô. Lúc này, trong đầu cô chỉ còn ý muốn dung nhập với chàng, cả hai triển miên quần quýt đến khi cùng lên cao trào. Lúc chàng gằm lên trong sự thỏa mãn, cô dướn người thì thào bên tai chàng giọng đầy yêu thương: “ Bình, nhớ lấy, ta là Trắc Bách Diệp.”

Cô cảm thấy tay chân mình nặng như chì, trước mắt là 1 khoảng không mênh mang không thấy điểm dừng. Có tiếng ai đó gọi tên cô, từng người quen hiện lên và vây lấy cô thành 1 vòng tròn không lối thoát. Tấm, mẹ, cha dưỡng, hoàng thượng, Tử Lâm. Họ không ngừng hô lên tên cô và dùng ánh mắt bi phẫn nhìn cô. Cô ôm đầu ngồi sụp xuống, những ảo ảnh biến mất, thế vào đó là hình ảnh kẻ đã đẩy cô vào vòng xoáy của định mệnh. Hần cất giọng nói vang vọng: “ Chứng minh cho ta thấy sự trung thành tuyệt đối của cô“. Trên tay cô xuất hiện 1 con dao găm, cô thấy bản thân mình đang tự cầm dao khoét 1 lỗ ở lồng ngực, trái tim vẫn còn đập được lấy ra cầm ở trên tay. Bỗng có tiếng thét gào ghê gớm, chàng đang đứng sau cô, lồng ngực trống rỗng với 1 lỗ hổng nhìn xuyên qua được. Những giọt máu chảy dài nhuộm đỏ y phục chàng, khuôn mặt trắng trẻo của chàng cũng dần bị nhuộm đỏ bị thương. Cô hoảng sợ nhìn về lồng ngực mình, hoàn toàn lạnh lẽo và cô có thể cảm nhận được nhịp tim mình đập mạnh hơn bao giờ hết. Quả tim nhuộm máu trên tay đập chậm dần rồi ngừng hẳn, sau đó nó xỉn màu xám ngoét và tan thành tro bụi. Cô bị thương hét lên chạy đến thân hình đã đổ gục của chàng, vắng vắng bên tai là tiếng cười độc ác của kẻ đó.

Từ trong cơn ác mộng cô giật mình tỉnh giấc, ánh mắt chăm chăm nhìn lên trên đỉnh màn cho đến khi điều hòa lại hơi thở. Cô lau đi dòng lệ ngấn, quay đầu nhìn sang bên cạnh. Chàng đã tỉnh dậy từ bao giờ. Chàng không cử động, chỉ nhìn chăm chú vào cô với ánh mắt phức tạp. Cô chờ chàng lên tiếng trước mà không giấu nổi sự mong đợi mỗi mòn. Chàng nhắm mắt lại và thở dài đầy sấm hối: “ Ta xin lỗi, ta không thể.” Màn nước dâng lên làm nhòa đi tầm nhìn, cô chớp mắt ngồi dậy. Suốt từ đầu cho đến cuối, cô chỉ mặc quần áo mà không nói 1 câu nào. Cài chiếc trâm ngọc bích lên mái tóc đen nhánh, cô mở cửa bước đi không 1 lần ngoảnh lại. Kể từ ngày hôm đó, trong cuộc đời Triệu An Bình không còn cô gái tên là Trắc Bách Diệp, và từ nay Trắc Bách Diệp và Triệu An Bình chỉ là người qua đường không bao giờ muốn hẹn tái ngộ.

17. Chương 17

Cô vừa bước vào phủ thì được đám người hầu dồn dập thông báo lão gia muốn cô tới gấp ngay lập tức. Cô vực dậy tinh thần để chuẩn bị đối diện với 1 cửa ải khó khăn sắp tới.

Trong phòng yên tĩnh 1 lúc thật lâu, người đàn ông nghiêm nghị ngồi trước bàn làm việc phê duyệt xong hết tấu chương mới ngẩng đầu nhìn cô gái đang ngồi thong dong ở phía đối diện. Cô chậm rãi đưa chén trà lên thưởng thức, quy cách và tư thế đúng chuẩn như 1 thiên kim cảnh vàng lá ngọc, phong thái bình thản và có vẻ như bất cần. Trần Nghiêm chau mày nghiêm giọng nói:

- Con đã đi đâu suốt đêm qua?
- Con ở lại cửa hàng.
- Ta muốn con trả lời thành thật. Con đã đi đâu? Con không coi gia pháp là gì phải không?
- Con đã lớn và hoàn toàn biết mình phải làm gì. Dượng không cần phải lo thái quá lên như thế!

Trần Nghiêm tức giận, vỗ bàn quát lớn:

- Con biết mình phải làm gì ư? Nếu con biết thì tại sao lại ở bên ngoài qua đêm không báo 1 tiếng? Tại sao không biết giữ mình mà lúc nào cũng chạy loạn bên ngoài? Tại sao dám tham gia vào việc thâu tóm các đầu mối thông thương của kinh thành? Con đang suy nghĩ gì vậy, còn không mau trả lời ta?
- Dượng, con không muốn sống cuộc sống như thế này. Con muốn tự mình làm chủ số phận mình, không bị quản chế bởi bất cứ ai hay ràng buộc bởi bất cứ mối quan hệ gì. Con không muốn sống ở đây nhưng vì mẹ nên con mới phải chấp nhận.
- Ta đối với con có gì không tốt? Con có thiếu thứ gì đâu mà phải chạy ra ngoài làm loạn hết lên, thế giới này đầy rẫy hiểm ác, mọi hành động của con có thể bị kẻ xấu lợi dụng rồi đẩy con và mọi người liên lụy.
- Thì ra người gọi con đến là vì việc này. Dượng cũng chẳng lo lắng gì cho con, người chỉ lo con làm chuyện liên lụy đến người, đến vị tử tử trời sinh mệnh phượng hoàng kia. Người yên tâm, con sẽ không kéo mọi người vào việc này. Việc của con không cần người hỗ trợ chỉ cần người không cản trở con, chúng ta ai nấy đều vui vẻ.
- Việc con làm những nhiều thị trường ảnh hưởng đến cả 1 quốc gia, con không phải không hiểu nếu chuyện này làm lớn, hoàng thượng sẽ xử phạt rất nặng.
- Con biết mình đang làm gì, không cần dượng nhọc công lo lắng.
- Con đúng là ngang ngược, mẹ của con xem ra dạy dỗ con không ra gì. Ta chỉ có thể nhượng bộ con đến mức này thôi. Trong vòng 10 ngày phải giải tán hết, nghe rõ chưa?

Lúc này máu nóng dồn lên đầu khiến cô cãi lại, ông ta còn dám trách mẹ để cô thoái nhượng.

- Vốn dĩ tôi chỉ gọi ông là dượng, tôi đâu phải con gái ruột của ông mà ông đòi quản. Chỉ vì mẹ nên tôi mới nhẫn nhịn sống ở đây. Nếu ông khó chịu thì từ nay tôi sẽ dọn ra ngoài sống, ông cứ coi như không có mối liên hệ gì với tôi.
- Hồn láo!

Một bạt tai giáng mạnh xuống má trái của cô, thế mạnh như sấm khiến cô ngã bật ra đằng sau. Lau vết máu đọng lại nơi khóe miệng, cô nhìn ông với đôi mắt giễu cợt.- Vậy đó, tôi không phải là con ruột nên ông đâu có thương tiếc khi xuống tay.

Cô đứng dậy phủi quần áo, trước khi đi không quên bỏ lại 1 câu.

- Từ giờ chúng ta không còn mối quan hệ gì nữa. Tôi là Trắc Bách Diệp, họ Trắc chứ không phải họ Trần, xin ông nhớ cho kĩ.

Cô bước đi bình thản để lại sau lưng tiếng khóc gọi của mẹ và tiếng quát giận giữ của cha dượng. Từ ngày hôm nay, cô không còn người thân bên cạnh nữa. Cô phải 1 mình chống chọi với mọi thứ, chỉ có như thế, họ mới được an toàn.

Trong hội quán Kinh Thương đã tập nập người từ lâu. Tề tựu nơi đây là các thương gia lớn nhỏ trong khắp kinh thành và 1 số tên tuổi lớn từ những nơi khác. Hôm nay là ngày các thương gia gặp gỡ, đàm phán công việc và làm công việc từ thiện cho những người dân nghèo, trợ giúp nhân dân những vùng bị bệnh dịch, mất mùa.

Những hoạt động quyên góp này được khởi xướng bởi chủ nhân của Diệp thương hội, tiểu thư Trắc Bách Diệp. Với sản nghiệp hiện có, Trắc tiểu thư luôn đi đầu trong những phong trào từ thiện, giúp đỡ dân nghèo, mở lớp học miễn phí cho trẻ em nghèo, lang thang không nơi nương tựa. Cô ấy xứng đáng là 1 tấm gương đẹp để cho mọi người noi theo và có ảnh hưởng lớn trong giới thương nhân.

Nhưng nghe nói cô ấy là nhị tiểu thư của phủ Tướng quốc, mới đây còn xảy ra mâu thuẫn với cha dượng bị đuổi ra khỏi nhà? Đúng vậy, tin này truyền đi cả kinh thành ai cũng biết, nhưng ta thấy cô ấy chính là nhân tài, không có sự hủi thuẫn từ quyền lực mà vẫn nắm chắc sự nghiệp trong tay.

Ta thì thấy cô ta chẳng ra sao. Một người phụ nữ không lo lấy chồng, cầm kì thi họa không thông còn đòi đứng ngang hàng với nam nhân, như thế chẳng phải loạn hết sao?

Mỗi người nói đông 1 câu, tây 1 câu nhưng tất cả đều lọt vào tai của nhân vật chính được nhắc đến. Bách Diệp mỉm cười uyển chuyển bước đến ngồi cùng bàn với 1 vị tuổi ngoài tứ tuần, khuôn mặt hòa nhã nhưng cặp mắt xéch dài và hẹp có ánh nhìn thấu suốt tinh ranh, y phục tuy giản dị nhưng tinh tế, sang trọng. Cô hướng đến vị khách theo lễ mà cúi chào:

- Đây không phải là Tạ Chân Nghiêu tiên sinh sao! Tôi thật vinh hạnh khi được gặp ngài ở đây, đã nghe danh ngài từ lâu mà bây giờ mới chính thức được gặp mặt.

- Trắc tiểu thư không cần khách khí, Tạ mỗ rất vui khi được tiểu thư mời đến tham dự buổi gặp mặt ngày hôm nay. Có gặp mới biết được là lớp trẻ ngày nay tài giỏi lắm, quả là sóng sau xô sóng trước, chúng ta thật sự đã già rồi.

- Tạ tiên sinh là 1 nhân vật lớn, Bách Diệp thật sự rất muốn được học hỏi thêm từ người.

- Ha ha... haa.....

Cuộc nói chuyện giữa 2 người dần trở nên thân mật hơn, bước đầu cô đã phần nào tiến gần hơn được với lão hồ ly đó. Kết thúc buổi gặp mặt, cô mời Tạ Chân Nghiêu cùng đi đến hội quán của mình, dâng cho lão ta 1 cây sáo trúc cổ tên là Dạ Thi có niên đại mấy trăm năm. Nắm rõ sở thích sưu tập nhạc cụ của lão cùng với sự chuẩn bị chu đáo và từng bước đi đã có tính toán kĩ, cô thành công lấy được niềm tin từ lão.

Hai tháng sau, thông tin Tạ thương hội phá sản lưu truyền rộng rãi trên khắp cả nước. Mọi người truyền tai nhau rằng vì đầu tư thua lỗ nên lão phải đánh đổi bằng cả gia tài, không lâu sau tin lão tự sát lại gây chấn động kinh thành.

Gấp quyển sách lại, cô ngẫm cây sáo trúc lần đó tặng cho lão hồ ly. Lão chết là đáng lắm. Lúc còn sống thì tham lam trục lợi, vợ vét, làm việc xấu, không việc gì hắn không dám làm. Vì hắn mà biết bao gia đình nhà tan cửa nát, đây là việc duy nhất cô làm mà không thấy do dự hay hổ thẹn lương tâm. Hơn nữa, lão vốn trước từng hợp tác với thất hoàng tử làm biết bao việc ác, sau khi hắn thất thế mới phải tay làm như không liên can. Cái kết cục như ngày hôm nay là hoàn toàn có thể đoán trước được.

Cô dựa vào mối giao hảo với lão, vận động lão bỏ ra 1 số tiền lớn vào quỹ từ thiện. Bản thân mình dùng đơn hàng với số lượng lớn làm mỗi nhữ cho lão chịu mở hầu bao. Đồng thời hạ lệnh cho người mình chia thành nhiều nguồn, liên tiếp đặt mỗi quan hệ làm ăn với lão. Mặt khác, triệt tiêu con đường nhập hàng của lão trên mọi tuyến đường. Muối là một mặt hàng thiết yếu cho sự sống, để đảm bảo chất lượng sản phẩm phải đảm bảo phương tiện vận chuyển sạch sẽ, chống ẩm và duy trì được chất lượng muối, tuyệt đối không vận chuyển khi trời mưa. Đương nhiên Tạ Chân Nghiêu biết điều này rõ hơn ai hết, trước khi vận chuyển bao giờ cũng chú trọng việc dự báo thời tiết, đội ngũ vận chuyển cũng tuyển chọn những người thân tín đưa hàng. Chỉ là lão không ngờ rằng dựa vào tài lực của mình, Bách Diệp có thể cho người tìm đào những mạch

nước ngầm tạo thành những vòi rồng phun cao với cường độ cực mạnh trên lộ trình vận chuyển. Toàn bộ những chuyển hàng mà lão huy động trên cả nước đều chịu chung số phận mất trắng. Tin này vừa chuyển đến tai lão, chưa kịp giấu diếm đã bị tung ra bên ngoài. Tin tức lão làm ăn thất đức, treo đầu dê bán thịt chó khiến thần phật nổi giận, tạo nên dị tượng giáng trời để trừng phạt kẻ gian. Các thương nhân đồng loạt châu trực ngoài cửa muốn đòi lại vốn, cảnh tượng xô đẩy hết sức nực cười. Tạ Chân Nghiêu tìm mọi cách huy động nguồn viện trợ nhưng đều không thành, từ 1 người giàu có cao cao tại thượng, lão giờ phải nếm trải cảnh cúi mình cầu xin người ta giúp đỡ.

Lão từng đến xin gặp cô, cô đã nói sẽ cho lão vay tiền nếu lão lấy toàn bộ khế ước gia sản của mình để cầm cố làm tin. Trước 1 thoáng do dự, lão hồ ly đành phải chấp nhận cái giá của người duy nhất chịu trợ giúp mình lúc này. Với sự ân cần và thân thiện của mình, cô đã khiến lão hoàn toàn tin tưởng vẫn còn người để lão lợi dụng. Chỉ là lão không ngờ, việc chuyển giao toàn bộ tài sản này chính là bước kết thúc của kế hoạch tử thần, đẩy lão đến con đường tận diệt. Đối với thất hoàng tử, mạng người chỉ như cỏ rác, hắn sẽ không bận tâm để những kẻ làm tay sai cho hắn đấu đá lẫn nhau, hãm hại nhau mà còn giương đôi mắt hứng thú nhìn tàn cuộc. Hôm nay có Trắc Bách Diệp thanh toán Tạ Chân Nghiêu, nhưng ai biết liệu ngày mai sẽ có thêm 1 kẻ nào đó kết liễu cuộc đời của Trắc Bách Diệp? Trong trò chơi vương quyền, tính mạng con người thật rẻ rúng.

{”poryqT.

18. Chương 18

Có bóng người đứng tần ngần ngoài cửa. Mãi lâu sau, người đó mới gõ cửa 3 cái, đẩy cửa bước vào.

Trong ánh sáng nhu hòa của nến, chàng trai tuần tú trước mắt càng hấp dẫn mắt người đối diện hơn. Từ Lâm bây giờ đã trưởng thành, cậu bé ăn mày ngày nào giờ đã thành 1 thanh niên 19 tuổi tài năng đầy hứa hẹn. Cô tìm mọi cách để gạt bỏ mối quan hệ với người thân nhưng lại không thể từ bỏ được chàng trai trẻ này. Cùng nhau trải qua những ngày tháng yên bình, vượt qua bao sóng gió, họ luôn bên nhau như là tri kỷ. Cô không biết là nếu từ bỏ đi điểm tựa cuối cùng này thì liệu cô có còn sống được không, liệu cô có còn giữ vững được ý thức không bị chi phối nữa không. Nét mặt hiện lên lên vẻ ngượng ngùng, xấu hổ, cậu nhẹ giọng lên tiếng:

- Bách Diệp, tỉ đừng thức khuya quá.

- Ta làm xong rồi. Đệ còn chưa ngủ sao?

- Uhm.. đêm mai là đêm Thất Tịch. Tỉ vẫn định làm việc sao?

- Mai đã là đêm Thất Tịch ư? Nhanh thật. Ta không còn trẻ trung gì nữa, đâu còn mộng tưởng cầu mong 1 tấm chân tình. Nhìn người khác vui vẻ, mà ta thì cô độc như vậy thấy chướng mắt lắm. Vẫn là ở nhà như thường lệ thôi.

- Thì... dù sao cũng nên ra ngoài thay đổi không khí. Hay là ta...đưa tỉ đi chơi nhé?

Cô ngược nhìn Từ Lâm, môi vẽ nên nụ cười đầy thâm ý.

- Đừng nói với ta là đệ không có 1 cái hẹn nào nhé?

- Thật tiếc quá, đệ đúng là không có cô nương nào thêm để ý đến.

Nói rồi cậu khẽ cúi mình, đưa tay làm tư thế mời với cô.

- Trắc tiểu thư, tiểu thư có thể dành chút thời gian để đi chơi với tại hạ chứ?

- Ta rất sẵn lòng, thưa công tử. Thật muốn biết công tử có thể đưa ta đi những đâu đây?

Cô gạt đầu đầy kiêu cách, nhìn chàng thanh niên trẻ đang vui mừng đến mức cười không khép lại miệng được. Từ Lâm này, định lừa ai chứ.

Một đêm Thất tịch náo nhiệt nhất cô từng thấy, hoặc có lẽ cô lâu lắm rồi mới để ý đến khung cảnh xung quanh nên mới thấy cuộc sống thì ra vẫn còn những âm thanh đầy thi vị đến vậy. Con đường lớn nhộn nhịp người qua lại, hầu hết đều là trai gái hò hẹn dắt tay nhau đi lại, những chiếc đèn lồng đủ hình dáng màu sắc thấp sáng như ban ngày. Tử Lâm cũng nắm tay cô đi vào dòng người đông đúc ấy, cậu vừa kể vài câu chuyện truyền kì mà cô chưa từng nghe bao giờ, đôi lúc vẫn quay sang nhìn xem cô đi bên cạnh có an toàn không. Bách Diệp từ đầu tới cuối chỉ nhìn chăm chú vào cậu, nhìn cậu vui vẻ, nét mặt dần ra thoải mái làm cô cũng vui lây. Tử Lâm cao thật, cô chỉ đứng đến vai cậu. Tính cách cậu rất ấm áp, có thể truyền cảm hứng cho người ta rất nhiều, thấy cậu vui mà khiến cô cũng nở những nụ cười thật tươi tắn.

Tử Lâm nghiêng đầu nhìn sang cô, ánh mắt vui vẻ và trong trẻo lâu lắm rồi cậu mới được thấy lại làm mặt cậu thoáng đỏ bừng. Cậu quay sang hướng khác để che dấu cảm xúc của mình, lấy lại sự bình ổn mới đổi tư thế cầm hồ tay, đan chặt những ngón tay của mình vào tay của cô, kéo cô đi như chạy thoát khỏi nơi ồn ào đó. Cậu dẫn cô đến 1 ngôi chùa nhỏ nằm yên vị bên nhánh của con sông lớn trong thành, nơi này thường ngày rất ít người đi lại nhưng đêm nay trai gái dập dìu vào chùa thắp nhang cầu Phật. Ngôi chùa có tên Kiến Văn với khuôn viên tuy nhỏ và có vết tích của thời gian nhưng rất sạch sẽ và nhuốm màu thanh bình. Bước vào chùa, cô có cảm giác như linh hồn mình đã được tẩy rửa phần nào, cảm giác như được cứu vớt khỏi bể khổ nhân gian vậy.

Nhiều nam thanh nữ tú đến đây để cầu tình duyên. Những người đang yêu thì cầu cho thành vợ thành chồng, nếu ai chưa có thì cầu mau tìm được người yêu. Có người còn làm lễ gọi tình và xin chữ. Một tờ sớ đỏ thắm được đưa đến cho cô, Tử Lâm thì thầm: “Tỉ viết tên mình và tên người mà tỉ yêu nhất vào cạnh nhau, sau đó khấn cầu để cả hai được ở bên mãi mãi.”

Cô hồ hững hờ nhìn tờ sớ, cầu tình gì chứ? Bách Diệp cô đã cắt đứt đoạn tư niệm kia từ lâu rồi. Cô nhìn sang Tử Lâm đang quay lưng về phía mình viết sớ, cậu định viết tên ai mà giấu diếm cẩn thận thế nhỉ? Cô cầm cây bút lông chống cằm đắn đo 1 lúc, viết lướt tên mình lên đó rồi gấp lại.

Hai người cùng nhau tản bộ ra bên ngoài nhánh sông của chùa, cùng nhau ôn lại chuyện xưa. Chớp mắt đã 5 năm trôi qua, ai cũng đổi thay nhưng người thay đổi lớn nhất là cô. Ngồi xuống gốc cây si lớn tuổi, bó gối phóng tầm mắt ra xa mặt sông. Ánh trăng lấp ló tỏa ra những chùm sáng óng ánh được mặt nước phản chiếu êm đềm. Cô dựa lưng vào gốc cây, nói với cậu:

- Nếu có 1 ngày ta biến thành kẻ xấu, cả thế gian này đều quay lưng lại với ta, đệ sẽ vẫn ở cạnh ta chứ?
- đương nhiên rồi. Ta sẽ ở bên cạnh tỉ mãi mãi, bảo vệ tỉ, chăm sóc cho tỉ. Chẳng cần biết tỉ làm đúng hay sai, với ta tỉ luôn luôn đúng.
- Đồ ngốc. Thế còn gia đình của đệ thì sao?
- Ta sẽ không lấy ai cả, chuyên tâm ở bên tỉ. Tỉ đừng mong đá ta đi, ta phải bám theo tỉ, cho dù có đuổi ta cũng không đi đâu.
- Thăng nhóc này...
- Ta còn cao hơn tỉ 1 cái đầu đấy.

Cả 2 còn nói rất nhiều chuyện nữa, họ kể vai nhau ngắm sao Ngưu Lang – Chức Nữ trên bầu trời đêm hè mát mẻ. Mặc kệ ngày sau là gì, cô cũng muốn tận hưởng những giây phút hạnh phúc hiếm hoi cuối cùng này. Làn gió nhẹ nhàng mơn man ru Bách Diệp đi sâu vào giấc ngủ bình yên, 1 vòng tay vững chãi ôm trọn lấy bờ vai gầy guộc của cô, yêu thương khe khẽ gọi thầm tên cô.

Bách Diệp lại bị triệu hồi vào cung lần nữa. Gần đây cô rất hay được mời vào cung chơi, khi thì tham dự tiệc tùng gì đó, khi thì thăm Hoàng hậu ở trong cung buồn chán. Lần nào cũng có mặt cả 2 người Hoàng thượng và Hoàng hậu. Cô biết hẳn đã bắt đầu cảnh giác với cô, mỗi lần cung tiến như đang muốn thăm dò thái độ của cô. Cô cũng đã tạm dừng hết những hoạt động thâm tóe thị trường, chuyển sang chú tâm vào công việc từ thiện để che mắt mọi người. Nhưng cô biết, từ khi cô vạch trần kế hoạch của hắn, mối quan hệ giữa họ không còn đơn thuần là những người bạn nữa rồi. Một vị quân vương muốn giữ vững giang sơn của mình cần phải nắm chặt những mối nguy hại có thể xảy đến. Phía bên kia, Thất hoàng tử cũng không ngừng gây áp lực muốn cô phải tiếp tục hành động, đẩy nhanh tiến độ kế hoạch. Người đàn ông ngày đó, tuy cô không hỏi và hắn cũng chẳng nói nhưng cô biết chắc chắn hắn là ai. Kẻ có dụng mạo khá giống với

Hoàng đế, kẻ hận không thể lập tức lật đổ Hoàng quyền kia chỉ có thể là người anh cùng cha khác mẹ của Hoàng đế, Thất hoàng tử. Sau khi lên ngôi, hắn được phong vương và đẩy đến nơi địa thế hẻo lánh, mọi nguồn lực dường như đều bị cắt hết. Với tính cách kiêu ngạo của mình, hắn không chịu phủ phục dưới chân Thiên tử, hắn muốn soán ngôi đoạt vị. Và không may Bách Diệp lại bị hắn để ý từ sau vụ việc ám sát không thành tại rừng phong năm đó. Cô dừng lại trước lầu Tứ Phương Vô Sự. Lầu nằm trên nền đài Bắc Khuyết của Hoàng thành, được xây gần như hình vuông, ở vị trí trung tâm của đài. Đây là nơi để Hoàng đế và Hoàng gia hóng mát, từ trên lầu có thể nhìn ra bốn phía, trước mắt là vạn dân thiên hạ, phía sau là từng lớp dung điện, đình đài trùng điệp nối đuôi. Thực hiện đầy đủ lễ nghi với hắn, cô phải quỳ thêm 1 lúc mới được hắn tiến lại đỡ dậy. Hắn cho người lui hết xuống, bắt đầu trò chuyện thân mật.

- Diệp, muội hãy nhìn xem con dân Hoàng Nguyên đang có 1 cuộc sống ấm no và an bình đến nhường nào.
- Đó là nhờ sự dẫn dắt của Hoàng thượng, người là 1 đấng minh quân, là điểm tựa cho nhân dân Hoàng Nguyên. Nếu không có những chính sách sáng suốt của người thì nước Hoàng Nguyên ta đâu thể hùng mạnh đến vậy.
- Ta mong những lời nói của muội là thật lòng.

- Diệp à, chuyện của muội ta cũng đã nghe rồi. Dù sao phủ Tướng quốc cũng là nhà của muội, con gái dù giận cha đến mấy cũng phải trở về nhà, đừng làm lớn chuyện lên nữa.

- Hoàng thượng, Bách Diệp không phải là không hiểu chuyện nhưng có những thứ không thể gượng ép. Càng áp đặt sẽ càng dẫn đến hệ lụy xấu khiến tất cả mọi người đều đau khổ. Muội và dưỡng không hợp nhau, thay vì hàng ngày giáp mặt khiến cho mẹ đau lòng thì chi bằng muội dọn ra ở riêng.

- Ta cũng không tiện can dự vào việc này, vậy tùy muội quyết định. Danh tiếng của muội bây giờ đã vang xa rồi, muội là nhân vật có sức ảnh hưởng lớn trong kinh thành đấy. Không những tài giỏi trong kinh doanh muội lại còn rất quan tâm làm từ thiện. Ta thật phải nhìn muội với con mắt khác xưa.

- Là vì muội cũng muốn đóng góp chút sức mình cho xã tắc, lá lành đùm lá rách là chuyện thường tình.

- Ta có nghe đến vụ việc của Tạ Chân Nghiêu, đáng tiếc thay cho một người tài. Nghe nói trước đó 2 người có mối giao hảo rất thân thiết, trước lúc tự vẫn, ông ta còn giao toàn bộ sản nghiệp cho muội. Muội đã đem đi quyên góp từ thiện hết, phải không?

Hắn quả thật rất nhanh nhạy, chuyện này mà cũng có thể “nghe” người ta truyền miệng được ư? Xem ra hắn có ý muốn truy xét tới cùng?

- Quả thật là có chuyện này. Tạ thúc là người quyên góp khoản tiền rất lớn cho quỹ hiếu học, vì vậy mà cũng có qua lại thường xuyên. Trước lúc ra đi, thúc ấy có đến gặp muội và nguyện giao hết tài sản vào quỹ hiếu học, hy vọng sẽ đào tạo cho Hoàng Nguyên thế hệ tương lai phát triển tốt nhất về cả thể chất lẫn trí tuệ. Thúc mong rằng đóng góp của mình sẽ giúp phần nào vào việc cải tổ giáo dục trong nước, để nhân dân ta ai cũng biết chữ, nâng cao dân trí.

Tạ Chân Nghiêu ông coi như may mắn, ta đã để lại cho ông cái hư danh này để không bị người đời phỉ nhổ. Vận số ông xem ra không đến nỗi tồi.

- Ta rất cảm động trước tấm lòng của Tạ Chân Nghiêu. Quỹ từ thiện của muội cũng thật là 1 biện pháp tốt. Số tiền được quyên góp sẽ được dùng như thế nào?

- Toàn bộ đều dùng để xây nhà lán, trang bị bàn ghế và sách vở cho học trò. Ngoài ra còn thành lập những khoản tiền nhỏ để trao tặng những trò có thành tích học tập tốt chịu khó vươn lên trong cuộc sống.

- Ha ha... rất tốt. Vậy là tốt rồi.

Cô cũng mỉm cười, dẫn dắt câu chuyện sang hướng khác. Có trời mới biết khi này cô sợ đến mức nào khi hắn hỏi về khoản quyên góp. Thật ra quỹ từ thiện chỉ là 1 hình thức trá danh để che dấu việc làm ăn phi pháp của thất hoàng tử, mọi khoản tiền đóng góp đều bị luân chuyển về tay hắn mà chỉ có 1 phần rất nhỏ là bỏ vào để duy trì hình thức từ thiện này. Nếu việc này bị vạch trần, tính mạng của cô chắc chắn sẽ không còn nhưng thất hoàng tử sẽ không bị can dự gì ngoài việc mất đi nguồn viện trợ lí tưởng về kinh tế. Để đủ tỉnh táo bước đi trên con đường này, cô ngoài mưu trí còn phải liều mạng.

19. Chương 19

Thất hoàng tử trời sinh là kẻ tàn độc hay mang tính đa nghi. Sau khi biết cô thường xuyên qua lại Hoàng cung như nhà mình, Minh Nhật hoàng đế lại tỏ ra càng tin tưởng thất chặt tình cảm với cô, hẳn lại tỏ ra có phần đề phòng với cô. Mặc dù đã bị hạ cổ, nhưng hắn vẫn nghi ngờ cô phối hợp với kẻ thù phản bội hắn. Nhận thấy tình cảm sâu đậm của Hoàng thượng với Hoàng hậu, hắn quyết định sẽ hạ thủ với người đàn bà của kẻ thù.

Cô theo chỉ thị của thất hoàng tử, giả bệnh thoái thác tiến cung. Đúng như hắn dự đoán, Tầm nghe tin cô bệnh liền khởi giá xuất cung thăm cô. Theo kế hoạch, cô phải chọn ngày mà Hoàng thượng bận việc không thể đi cùng Hoàng hậu, vệ binh sẽ không quá phòng bị, có như vậy kế hoạch của hắn mới dễ thành công. Hắn nói cô chỉ việc diễn vai 1 người bệnh cho thật đạt, hắn sẽ cho người hành thích Tầm trên đường hồi cung, như vậy cô sẽ không bị liên lụy gì. Tuy đã được biết chi tiết kế hoạch nhưng cô có dự cảm không tốt. Cô chỉ việc đơn giản là giả bệnh ư?

Đoàn cung nhân áo là quần lượt đang đứng chờ ngoài cổng phủ. Trần hậu đi trước vài cung nữ thân cận và cấm vệ quân, rảo bước tiến đến vườn hoa nơi gia nhân thông báo Bách Diệp đang ở. Nhìn thấy dáng hình gầy yếu của em, lòng nàng bỗng xót xa. Nàng ngăn cản quần gia đang trực tiến tới báo tin, hạ lệnh đoàn người giữ khoảng cách còn mình nhẹ nhàng tiến lại phía cô. Cô ngồi đó quay lưng lại với nàng, bóng lưng gầy guộc dựa vào ghế yếu ớt, tuy trời đang giữa hè nhưng trên người cô phải khoác 1 lớp áo choàng giữ ấm. Tiếng ho khan từng đợt kéo đến không dứt, bờ vai rung rẩy cô đọc trước làn gió bất chợt lùa đến.

- Muội đang bệnh mà sao không ở trong phòng nghỉ ngơi?

Cô giật mình vội quay lại, hành lễ trong sự ngạc nhiên bàng hoàng. Nàng vội đỡ cô đứng dậy ngồi lại vào chiếc ghế, giọng nói nhân từ, trù mến:

- Nào có phải xa lạ gì đâu, muội đang bệnh nên miễn tất cả nghi lễ. Ta nghe tin muội vì lao lực vất vả nên mới bị ngã bệnh. Ta thật vô tâm khi không hay biết điều đó lại còn thường xuyên bắt muội đi lại nhiều, chỉ vì ta buồn chán mà làm liên lụy đến muội. Ta thật xin lỗi.

- Hoàng hậu xin đừng tự trách. Chỉ là Bách Diệp tham công tiếc việc không nghỉ ngơi hợp lí nên mới vậy. Hơn nữa muội chỉ bị cảm mạo mà thôi.

Nói dứt câu, cô lại không kìm được che miệng ho 1 tràng dài. Tầm ở bên giúp cô vuốt nhẹ sống lưng, ánh mắt lo lắng không thôi. Nàng thấy sắc mặt của cô tái nhợt dọa người, bèn mắng:

- Muội thật ngốc. Không chịu lo cho mình là sao? Xem muội bệnh thành ra thế nào rồi này. Để ta đưa muội về phòng, ngoài này gió mạnh lắm.

Cô ban đầu còn từ chối nhưng trước sự kiên quyết của Tầm đành yếu ớt dựa vào sự dìu đỡ của nàng trở về phòng. Đi được 1 đoạn, bất chợt thân hình cao gầy của cô như bị trút toàn bộ sức lực đổ gục xuống. Tầm hoảng hốt đỡ lấy cô thật chặt vật kêu gọi thái y, vài cung nữ tiến lên muốn giúp nhưng nàng cự tuyệt, chỉ gọi 1 cung nữ cùng mình dìu cô. Nàng muốn tự tay chăm sóc cho em mình, đã lâu lắm rồi nàng không còn được gần gũi với em. Tuy Tầm thấp hơn Bách Diệp rất nhiều nhưng nàng vẫn kiên trì dìu cô đi, đoàn người còn lại cũng theo sát phía sau. Bất chợt, cái đầu của Bách Diệp bỗng ngẩng lên, cô xô cung nữ bên cạnh ngã dúi xuống đất. Đứng thẳng người khóa chặt Tầm trong tay, cô rũ bỏ hình ảnh ủ rũ lúc ban đầu. Tầm từng người kinh hãi, trước mắt nàng là 1 khuôn mặt lạ lẫm, xấu xí đáng sợ với đôi mắt vô hồn đen đặc không tiêu cự, khóe miệng trào ra dòng máu đỏ tươi, những đường gân xanh tím đua nhau vằn vện trên mặt. Bất thình lình, cô bóp lấy cổ nàng, vội tách mình khỏi đám cung nhân, kẻ con dao găm vào cần cổ trắng nõn, cô liên tục di chuyển đến vách núi sau trang viên. Tất cả mọi người có mặt tại đó đều hoảng sợ gào thét, có kẻ van xin có kẻ khóc lóc, lại có kẻ gọi thêm người đến chi viện. Nhích đến đến bờ vực thẳm, phía dưới vách sâu không lường, cô hướng đến người mới tới, giọng nói khô khè như tiếng quỷ nữ đòi mạng:

- Hoàng hậu... phải chết...
- Mau thả Hoàng hậu ra, tiện nhân to gan!!!
- Lính đâu!!!

Sau 1 hồi giằng co, tình thế ngày càng chuyển biến xấu.

-Bách Diệp! Cô đừng làm liều, cô có biết việc hôm nay đáng bị tội gì không? Mau thả Hoàng hậu ra nếu không đừng trách ta không khách khí.

Người vừa tới là Triệu An Bình, chàng chỉ huy 1 đội cấm vệ quân đến trước để kiểm soát tình hình. Khi nhìn thấy cô gái đó làm điều không tưởng này, mồ hôi lạnh rịn đầy trên trán chàng. Cô ta điên chắc? Uy hiếp Hoàng hậu, tội này sẽ bị lăng trì đó. Nhưng cô dường như không nghe thấy lời đe dọa đó, đôi mắt trống rỗng nhìn thẳng về phía trước, các đường vân xấu xí càng lan rộng hơn trên khuôn mặt cô:

-Ha ha ha... Ta muốn giết... giết...Không ai... cản được.

-Không được manh động.

Cô ngược nhìn người đàn ông vận hoàng bào vàng kim, cái nhìn cay nghiệt như muốn bóp chết hình bóng trước mắt.

-Dừng tay. Người mà làm nàng bị thương tổn, ta sẽ cho người sống không bằng chết.

-Hà hà hà...

-Bách Diệp, muội hãy buông dao xuống chúng ta cùng nói chuyện.

-Hoàng thượng...ngài không thể...không được... ở bên cô ta. Chỉ...có ta mới là người duy...nhất được ở bên chàng. Ta không cho phép... cô ta được hưởng hạnh phúc, cô ta không thể có tất cả mọi thứ.

- Nàng ta... cái gì cũng tốt nhưng... điểm khiến ta căm... căm ghét nhất là kiêu thanh tao... thánh thiện của nàng. Tỉ tỉ à, ngay từ đầu ta đã hận người rồi... ha ha... người tỏ ra trong sáng, cao quý... người cướp hết những thứ ta muốn, lại còn... hừ... hừ... cướp đi người đàn ông ta yêu. Người đáng chết!!!

Lời nói vừa thốt ra khiến tất cả mọi người đều nín thở sợ hãi.

Nhìn cô gái mỗi tràng cười đều làm người nghe dựng tóc gáy, vị Hoàng đế trẻ mới chạy đến cũng cảm thấy sợ hãi trong lòng. Trước mắt họ không phải là Trắc Bách Diệp mà họ biết, gương mặt quỷ dị của cô càng thêm dọa người khi mỗi bước giật lùi, nụ cười trên môi lại ngoác ra thật rộng. Tình thế giằng co kéo dài, trong đám đông rối loạn không có ai để ý có 1 người biến mất.

Phía sau 1 tàng cây cổ thụ cách đó không xa, có 1 bóng áo hồng đang nhìn về phía này, khóe miệng giương cao lắm nhăm lẹp đi lẹp lại từng chữ: “ Hoàng hậu... phải chết... Ta phải giết... giết nàng”.

Cô gái như quỷ bên này cũng lẹp lại từng từ y hệt, con dao găm từ cổ chuyển xuống đâm 1 nhát vào bụng Tầm. Máu đỏ nhanh chóng lan ra thấm ướt 1 mảng y phục vàng quý phái. Tiếng thét đau đớn tê tâm liệt phế.Hắn muốn phát điên lên, người con gái hắn yêu thương vô cùng mà nay hắn lại không bảo vệ được nàng. Mấy lần muốn xông tới cứu nàng nhưng quý nữ kia lại càng đâm dao thêm sâu hơn.

Hắn bắt lực nhìn máu và nước mắt của nàng từng giọt rơi xuống, đầu óc ngưng trệ nhìn đến khuôn mặt tái nhợt kia. Qua cơn sợ hãi, Tầm bần khoản không hiểu tại sao mọi chuyện lại xảy ra như thế này. Nhìn hắn vì mình mà đau đớn nên nàng thấy trong lòng đủ tự vị hỗn tạp. Hắn vì nàng mà rơi lệ, kiếp này được làm phu thê với hắn là điều hạnh phúc nhất đời nàng. Nếu có kiếp sau, nàng mong cả hai sẽ là 1 đôi uyên ương bình dị sống với nhau đến răng long đầu bạc.

Bách Diệp rút dao ra, đập Tầm ngã xuống vách núi rồi ngửa cổ cười điên dại. Khi nàng rơi xuống, chỉ kịp mỉm cười diêm lệ với hắn và hét lớn: “ Toại thành duyên ý hữu chân tâm” (Duyên ý hòa hợp được toại nguyện trong lòng).

Hắn điên cuồng phóng đến toan nhảy xuống cứu nàng nhưng bị mấy tên hộ vệ ngăn cản, hắn lại điên cuồng đánh gục những kẻ cản hắn. Ngay lúc hắn thẳng tay tàn sát họ, 1 bóng người nhanh như chớp điểm huyết

ngủ của hắn, vạn vật trước mắt đều tan biến lúc này chỉ còn lại nụ cười xinh đẹp của nàng trước khi ra đi. Thâm tâm hắn gào thét dữ dội “ Bách Hợp!!”;

pT

20. Chương 20

Bách Diệp tỉnh dậy vì bị dội 1 xô nước lạnh cóng. Cô muốn đưa tay lau mặt nhưng nhận ra tay chân đều bị xích lại, 2 tay bị trói bởi dây xích cỡ lớn treo lên xà nhà treo cả thân thể lên không trung. Không có điểm tựa bên dưới, trọng lượng cả người đều dồn vào đôi tay bé nhỏ khiến cô đau ê ẩm. Khi những giọt nước trượt dài trên má, đôi mắt cô mới tiếp nhận được không gian xung quanh. Đó là 1 căn phòng tù túng và ẩm thấp, chắc chắn là phòng giam vì cô có thể nhìn thấy những song sắt chắc chắn trên ô cửa sổ nhỏ xíu chỉ chiếu được le lói vài tia sáng nhờ nhờ. Trong căn phòng có bày 1 chiếc bàn lớn, bên trên bày ra đủ các loại dụng cụ dùng để tra tấn thường thấy trên TV có điều đa dạng hơn và đáng sợ hơn, cái nào cũng xin màu và gỉ sét vì máu của không biết bao tù nhân nhuộm lên. Ngoài cô còn có vài tên lính đứng im lặng trong các góc phòng tựa như quỷ sai âm lãnh. Cô sợ hãi giãy dụa thân thể nhưng bị trói bởi xích sắt nên từng cử động của cô chỉ càng tạo thêm nhiều thương tích cho bản thân. Ánh sáng duy nhất giúp duy trì nhiệt độ cho căn phòng là ngọn đuốc treo trên bờ tường gần chiếc bàn kia. Có tiếng nước nhỏ giọt yếu ớt vang vọng trong không gian yên ắng. Đầu cô đau như búa bổ, những hình ảnh rời rạc chậm rãi ùa về. Cô chỉ nhớ mình đóng giả bệnh nhân, nói chuyện với Tầm, tiếp đó Tầm đưa cô về phòng. Rồi sau đó, cô hoàn toàn bị bóng tối bao phủ, chỉ cảm thấy bản thân vô lực kiểm soát, khi tỉnh lại đã bị trói thành như thế này. Có ai có thể nói cho cô rốt cuộc đã có chuyện gì hay không?

Cánh cửa sắt nặng nề dịch chuyển tạo nên tiếng kêu nào nề đình tại. Có 2 người bước vào, cô cố gắng nhìn họ đoán xem ai đã đối xử với cô như vậy. Khi bước ra từ bóng tối, cô ngẩng người nhìn họ. Là Bình và Hoàng thượng.

Cô gọi họ, bảo họ mau cứu cô nhưng họ chỉ đứng chôn chân tại đó. Ánh mắt cả hai vô cùng lạ lẫm, Bình nhìn cô dò xét, còn Hoàng thượng lại nhìn cô với cái nhìn căm hận, ánh mắt như Tu La dưới địa ngục chỉ chờ vùi dập linh hồn cô. Cô ngừng kích động, im lặng đối mặt với họ, chờ đợi điều không hay sắp đến.

Hắn tiến lại gần cô, kẻ đã giết người con gái hắn yêu nhất. Hắn càng tăng thêm hận thù khi nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của cô, gần giọng kiềm chế nổi xúc động muốn xé xác cô:

- TRẮC BÁCH DIỆP! Nếu như còn chút khôn ngoan ngươi hãy mau khai báo toàn bộ sự thật.
- Kien huynh, ta không biết chuyện gì đang xảy ra, ta...
- Câm miệng! Tiện nhân này, ngươi lòng lang dạ sói, đồ kị thành tính, lại còn dám xuống tay tàn nhẫn với cả chị của mình. Ta thật có mắt không trông mới kết giao với ngươi.
- Ta không hiểu có chuyện gì, vì sao lại nhục mạ ta...
- Còn giả bộ? Lúc đó ngươi như người điên kẻ dao đe dọa Bách Hợp, nói cái gì mà nàng ta cướp mọi thứ của ngươi, nói nàng phải chết. Ngươi, chính tay ngươi đã đâm nhát dao đó xuống, đẩy nàng xuống vực sâu đến bây giờ còn chưa tìm thấy thi thể. Ngươi đàn bà độc ác như ngươi, có chết ngàn vạn lần cũng không hết tội.

Bách Diệp cuối cùng đã hiểu rồi. Thì ra mọi chuyện là như vậy, thất hoàng tử không tin tưởng cô nữa, sợ cô như con dao hai lưỡi sẽ làm hắn tổn hại, lừa cô rồi lợi dụng cổ độc khổng lồ chế cô trong phút chốc. Nhưng chỉ trong thời gian đó đã đủ để làm chuyện động trời nhất rồi, đủ để đổ toàn bộ tội lỗi ám sát Hoàng hậu lên người cô. Bách Diệp không ngờ ngày này đến nhanh thế, cô còn chưa kịp sắp xếp mọi việc chu toàn, chưa kịp nói lời cuối với Tử Lâm, chưa được nói lời xin lỗi mẹ. Mưu sát Hoàng hậu, ha ha, tội này đáng xử lăng trì, chu di cửu tộc. Trước đó cô đã kịp đoạn tuyệt với Trần phủ, nhưng còn Tử Lâm, cô lại đem đến

cho cậu mối họa lớn nhất rồi. Trước sự im lặng của cô, hần lăm tưởng là cô hoàn toàn không hề bào chữa gì mà thừa nhận tội lỗi. Hần chán ghét vút cho cô cái nhìn miệt thị:

- Người còn gì để nói nữa không? Trước đó những hành động những nhiễu thị trường của người đã bị ta quan sát rồi, giờ đây người còn ra tay với cả năng, người nói đi, là ai đã sai người làm tất cả những việc này?

- Kiện huynh...

- Tiệp nhân, người không xứng gọi tên ta như thế.

- ...

- Hoàng thượng, dân nữ không hề muốn làm những việc này. Là do bị người khác ép buộc.

Ánh mắt hần buốt lạnh nhìn cô, ra lệnh nói tiếp.

- Toàn bộ là kế hoạch của... á á á... uhhhhh... ahhhh...ta không nói... ta... không nói...

Hai người đàn ông đứng người trước cô gái bị trói đang quần quai trong đau đớn. Chưa có 1 hình phạt nào được sử dụng nhưng cô không ngừng giãy dụa kêu đau. Khuôn mặt cô tái nhợt, mồ hôi rịn đầy trán làm mái tóc xòa ra bết lại. Cơ đau ập đến đập tan ý định tố giác toàn bộ sự thật, vì quá đau mà cô phải cắn vào lưỡi mình để thanh tỉnh lại. Dòng máu đỏ tươi tràn ra từ khóe miệng, ánh mắt hiện rõ vẻ đau đớn như khẩn cầu ai đó đừng làm cô đau nữa.

Triệu An Bình nhìn cô gái đã mấy tháng không gặp chìm trong đau đớn, lồng ngực chàng cũng ần đau thương. Từ sau đêm đó, cô không còn xuất hiện trước mặt chàng 1 lần nào nữa. Chàng biết mình sai nhưng lại không thể cho cô 1 câu trả lời thích đáng vì nhiệm vụ chàng mang bên mình không phù hợp để thành lập gia thất. Chàng không thể chịu trách nhiệm với người con gái đã trao cho chàng tấm thân trong trắng cũng như đáp lại tình cảm nồng cháy của cô. Nhưng từ ngày cô biến mất, chàng mới thấy mình nhớ cô đến thế nào, nhận ra được tình cảm của bản thân thì ra là đã hướng về cô từ lúc nào không hay. Lần đầu tiên chàng không kìm nén được bản thân, chạy đi tìm cô nhưng chỉ dám nép sau lùm cây nhìn cô thay đổi thành con người khác. Cô cười nhiều hơn trước nhưng chàng biết đằng sau nó là những giọt nước mắt lặng lẽ rơi hàng đêm mỗi khi cô chợp mắt. Tự khi nào, tưởng như là không thể nhưng cô đã chiếm trọn tâm trí chàng, dùng tình yêu bao dung của mình để cảm hóa chàng. Nhưng chàng chưa từng nói được lời nói dịu dàng với cô thì cả 2 người bọn họ đã chia ngã đôi đường. Giờ đây, gặp lại nhau trong tình cảnh này không khỏi khiến chàng đau đớn, người con gái đó sẽ phải ra đi như thế sao?

Cơ đau dịu bớt đã là nửa canh giờ sau.

Bách Diệp hoàn toàn kiệt sức không còn tâm trí trả lời những câu hỏi tra khảo của hần. Mấy lần cô ngất đi đều bị tạt nước tỉnh dậy. Chống đỡ sự mệt mỏi về thể xác lẫn tinh thần, cô cố gắng tỏ ra thật tỉnh táo.

Hần thấy càng ngày càng tức giận khi không lấy được từ cô 1 câu trả lời hoàn chỉnh. Máu nóng dồn lên, hần cười cay độc ra lệnh cho chàng tự tay tra tấn cô. Lời nói của hần khiến cả hai người cùng sững sốt. Chàng do dự không dám tiến lên, ánh mắt đón lấy sự đau đớn co rút trong đôi đồng tử của cô. Chàng sao nỡ làm tổn thương người con gái này chứ. Nhưng trước sự ra lệnh của Hoàng thượng, hần không còn cách nào ngoài nghe theo. Chàng cầm lấy sợi roi da có lực sát thương ít nhất trong đám dụng cụ, bước từng bước nặng như chì lại gần cô. Cô bị treo trên cao, bắt lực rũ đầu xuống nhắm chặt đôi mắt thất vọng tràn trề. Từ khóe mắt rơi xuống 2 dòng nước mắt lấp lánh, chàng đau đớn nâng chiếc roi da lên cao, cánh tay khựng lại không thể nhúc nhích. Hai mắt chàng ráo hoảnh, bên tai ừ ừ tiếng quát của Hoàng thượng, chàng nhắm mắt quát xuống từng roi. Mỗi một roi này rơi xuống, da thịt đau rát như bị lửa đốt. Đối với hần như thế vẫn chưa đủ, hần càng thét gào gia tăng lực đạo, cho đến khi nhìn thấy máu đỏ loang lổ trên y phục xanh lơ của cô mới hài lòng. Cô cắn chặt bờ môi run rẩy để cố nén nhịn tiếng đau. Cô không nhớ đây là phát roi thứ bao nhiêu nữa nhưng cả người dường như mất hết cảm giác rồi. Chàng cố gắng nhẹ tay hết mức có thể, chỉ đánh vào những chỗ không trọng yếu để cho máu thấm ra làm xoa dịu sự phẫn nộ của Hoàng thượng. Điều này làm sao qua mắt được hần, hần càng điên cuồng gào thét lệnh cho chàng khi thì đánh vào tay, vào chân, khi thì đánh vào mặt vào bụng. Trong phòng giam nửa sáng nửa tối, ngoài tiếng roi quát vào da thịt người còn tiếng la hét của hần. Một roi nữa rơi xuống bụng, đôi mắt cô trợn trừng đau đớn. Bụng dưới đau tức, cảm giác thân dưới tràn ra thứ chất lỏng nóng bỏng. Cơ đau càng dữ dội hơn, máu cũng càng ra

nhiều. Cô mờ mịt nhìn ánh mắt chàng hoảng sợ, dường như chàng đang nói cái gì đó nhưng cô mệt quá rồi, không thể nghe thấy nữa. Cô từ từ khép đôi mắt lại, cảm giác như mình vừa đánh mất thứ gì đó vô cùng quan trọng.

Hắn nhìn cô gái trước mắt bất tỉnh không cách nào gọi dậy. Cô không được ngủ, cô phải tỉnh để nếm trải đau khổ. Hắn gọi người liên tục dội những xô nước lạnh cống vào người, nhưng cô vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại. Máu ra nhiều lắm, đặc biệt là hạ thể của cô. Từng giọt máu đỏ thẫm bị nước tẩy thành màu hồng, len lỏi như những con rắn quanh chân cô rồi nhỏ giọt rơi xuống. Bình đứng phía trước đã ngừng đánh từ bao giờ. Cậu ta đang khấn khoản gọi tên Bách Diệp, bất chấp mệnh lệnh chặt đứt xích sắt đỡ cô ta xuống? Dám kháng chỉ ư? Cô ta đúng là yêu nữ, mê hoặc Bình mất rồi.

Hắn xông tới đánh về phía cô 1 quyền, chàng liều lĩnh dùng thân mình chắn lấy. Một quyền này hắn xuất ra đã vận 7 thành công lực, đối với người luyện võ như chàng thì sẽ bị thương nặng, nếu Bách Diệp không may mắn thì chắc chắn chỉ có con đường chết. Bình linh lấy chiêu của hắn, chàng đang ôm cô nên bị khuy xuống. Cổ nín xuống ngum máu muốn trào ra, chàng cẩn thận lau hết máu và nước trên mặt cô, khẽ nỉ non: “Diệp, Diệp à. Nàng tỉnh lại đi. Sao lại ra nhiều máu thế này?”. Chàng đưa tay bắt mạch của cô, đôi mắt đầy kinh hãi cùng ngờ vực. Chàng quay lại thấp giọng cầu xin: “Cầu xin ngài hãy cho truyền thái y, nàng sắp không xong rồi. Thần cầu xin ngài, cầu xin ngài.”

Mỗi tiếng cầu xin, chàng cúi đầu chạm đất, ánh mắt đau đớn van nài người trước mặt. Hắn nhìn người huynh đệ luôn đồng cam cộng khổ với hắn đang cầu xin cho kẻ đã giết người con gái hắn yêu mà lòng ngập tràn đủ tư vị. Nhớ đến những gì họ cùng vượt qua, Bình luôn âm thầm sát cánh bên hắn, chưa từng yêu cầu hắn cho thứ gì. Vậy mà nay chàng lại quỳ lạy xin cho cô được sống. Lòng hắn dậy sóng mãnh liệt, trước sự kiên trì của chàng, hắn phải tay cho gọi thái y. Cho cô ta sống bây giờ, để sau này còn phải chịu đau đớn gấp bội.

Triệu An Bình đã xử lý qua vết thương của mình, chàng sốt sắng quan sát vị thái y đang bắt mạch chẩn đoán cho Bách Diệp. Lão thái y khẽ chau đôi mày dài đã điểm hoa râm, viết ra 1 đơn thuốc rồi đưa lấy cho chàng, đoạn quay qua phân phó cho vài cung nữ bên người chuẩn bị đồ đạc cần thiết. Chàng vội kéo thái y: “Hà thái y, nàng rốt cuộc có làm sao không?”. Vị thái y già khẽ liếc mắt, giọng đã lạnh đi mấy phần: “Triệu công tử, vị cô nương này đã mang thai được 9 tuần rồi. Thân thể vốn không được điều dưỡng tốt, lại gặp áp lực lớn về tâm lý. Trong thời gian đầu mang thai cần hết sức cẩn trọng nhưng lại bị hành hạ thành ra thế này.”

Câu nói của thái y như 1 phát búa tạ nện thẳng xuống đầu chàng. Cô ấy đã có thai, là của chàng, con của chàng. Vậy mà chàng vô tâm không bảo hộ họ thật tốt, để cô phải 1 mình đối chọi với đầu sóng ngọn gió, chàng thật đáng chết.

- Vậy nàng bây giờ ra sao? Đứa bé... nó có bị thương tổn không?

- Lão cũng nói thật với công tử. Cô nương ấy yếu lắm rồi, ta có thể làm cô ấy tỉnh lại nhưng còn đứa bé thì đã chết. Không có cách nào giữ lại đứa bé, với thương thế như vậy cho dù có phép thần thì cũng không sống lại được.

Chàng thần thờ nhìn về phía cô. Cô nằm đó, khuôn mặt tái nhợt thiếu sức sống, dường như không nhìn thấy hơi thở nơi lồng ngực. Đôi mắt nhắm nghiền sẽ chẳng còn chứa nụ cười ẩn nhẫn với chàng, dù hôn mê nhưng cặp lông mày vẫn nhíu chặt, phiền môi khô tróc từng lớp da. Đứa con của họ còn chưa kịp chào đời, nàng sẽ phải chịu đau đớn đến nhường nào nếu biết tin này? Giọt lệ hối hận muộn màng lăn dài trên má, ta có lỗi với 2 mẹ con nàng. Là chính tay ta đã kết thúc 1 sinh mạng bé nhỏ còn chưa được nhìn thấy ánh mặt trời, ta đã khiến nàng đau khổ hết lần này đến lần khác. Chàng vuốt nhẹ khóe mắt của cô, mong tưởng có thể lau khô những dòng lệ nóng thẫm rơi trong cô độc. Bách Diệp, nàng phải cố gắng lên, hãy tỉnh dậy đi, đừng trừng phạt ta bằng cách này.

- Có điều...

Chàng nén lệ hướng về phía vị thái y cung kính lắng nghe.

- Trước đó, cô nương này đã bị hạ cổ trùng. Cho dù đứa bé này có được sinh ra thì cũng trở thành quái thai.

- Ngài nói sao? Nàng bị hạ cổ trùng?

- Đúng vậy. Chỉ là kiến thức của ta còn hạn hẹp, không thể đoán được nó là loại cỏ nào, cũng chẳng thể giúp chữa trị.

Chàng trầm ngâm trước những lời nói của vị thái y. Cô bị hạ cổ. Vậy phải làm cách nào mới giải được nó?

pT3@

21. Chương 21

Bách Diệp nặng nề mở đôi mắt nặng trĩu, đau xót cựa thân mình. Cô thấy đầu óc mình trống rỗng, cả người hờ hợt, mỗi cái giờ tay nhắc chân đều vô lực. Giờ cô vẫn đang ở trong nhà lao đó, chỉ là đã được nằm xuống chiếc giường gỗ mới được kê vào. Bộ quần áo của mình đã được thay bằng áo phàm nhân trắng đục. Trong phòng không còn có ai, một mình cô nơi này cảm thấy lạnh lẽo và sợ hãi, cô không ngừng nhắc nhở bản thân mình dù sao cũng chết, sao còn phải sợ mấy thứ cảm giác vô hình này. Cánh cửa sắt nặng nề mở ra lần nữa, chàng bước vào trên tay bưng một khay gỗ có bát cháo loãng và 1 bát thuốc đen đặc, bước nhanh về phía cô đang cố gắng ngồi dậy. Chàng đỡ cô ngồi dậy, tỉ mỉ chỉnh tư thế để cho cô có thể ngồi thoải mái nhất. Cô muốn từ chối mọi hành động chăm sóc của chàng nhưng vì mình không còn sức lực nên đành chấp nhận. Cô nhìn từng hành động của chàng trong thất vọng, vì sao phải lo cho cô? Đây đâu phải tính cách của chàng. Trước ánh mắt của cô, chàng tận lực tránh đi không dám nhìn thẳng, vì chàng thấy hổ thẹn, vì chàng là kẻ có tội. Cuối cùng cô đành rời ánh mắt về góc phòng tối tăm, trong lòng tìm mọi cách để tổ giấc thất hoàng tử. Cho dù có chết, thì tất cả phải cùng chết chung.

Giây phút hòa thuận hiếm hoi giữa hai người lại diễn ra trong căn phòng giam lạnh lẽo, ảm thấp. Một người sầm hối, một người suy tư. Sau khi đã ăn xong, chàng lấy khăn dịu dàng lau miệng cho cô. Trong trí nhớ của cô chưa từng thấy chàng đối xử như thế với cô. Nếu là trước đây cô hẳn là đã hạnh phúc đến nhìn đâu cũng là màu hồng mất rồi. Nhưng giờ này dù chàng có tỏ ra như vậy, trái tim của cô lại càng trùng xuống, trĩu nặng nỗi đau.

- Diệp, ta xin lỗi. Đã để nàng phải chịu ủy khuất rồi. Nàng thấy đã đỡ hơn chưa?

- ...

- Thái y nói nàng cần tĩnh dưỡng. Đừng suy nghĩ nhiều, ta sẽ lo liệu mọi chuyện.

Cô đưa ánh mắt lạnh nhạt nhìn chàng, như đang chất vấn: tội danh mưu sát hoàng hậu, hẳn định làm thế nào mà lo cho cô? Trước ánh mắt ấy, thâm tâm chàng cũng đấu tranh mãnh liệt, chàng biết mình không có quyền hạn thay đổi việc này.

Cô đưa tay ôm lấy bụng, cơn đau âm ỉ dội lại, khiến cô đau đến chau mày.

- Ta thấy đau bụng quá. Thái y có nói ta bị làm sao không?

- Trước hãy uống bát thuốc này đã.

Nhìn bát nước sẫm màu đen trước mắt mình, cô nhắm tịt mắt lại, nín thở cố gắng uống hết 1 hơi. Vị thuốc đắng chát vô cùng, lúc đầu khiến dạ dày cô cồn cào như chỉ trực nôn hết những gì mới vừa ăn. Phải đợi lúc lâu sau, cảm giác đau đớn ở vùng bụng mới có dấu hiệu thuyên giảm.

- Nàng... mấy tháng nay... vẫn ổn chứ?

- ... Cảm tạ sự quan tâm của Triệu công tử, ta vẫn ổn. Chỉ là... hẳn đây là lần cuối chúng ta được nói chuyện với nhau.

- Bụng nàng đã hết đau chưa?

Cô đưa ánh mắt khó hiểu nhìn chàng.

- Rốt cuộc là có chuyện gì? Đường như cô không hay biết việc mình mang thai, cũng không có ý niệm gì về việc sảy thai. Chàng nắm chặt bàn tay lộ ra khớp xương trắng bệch. Nếu vậy, tốt hơn là nàng không nên biết đến sự tồn tại của đứa bé. Nó sẽ đem đến cho nàng khổ đau, hãy cứ để chàng chịu lấy nỗi đau này thay nàng.

Khi cô tỉnh lại lần nữa đã không thấy Bình ở cạnh. Cũng phải, cô không nên mong chờ những điều viễn vông. Huỳnh Khang Kiện ngồi im lặng trước mắt, bóng tối bao phủ lấy hắn làm cô không nhìn thấy biểu tình của hắn. Chỉ cảm thấy hàn khí phát ra tứ phía, hắn là hắn đang nghĩ cách làm thế nào để hành hạ cô thống khổ nhất trước khi đưa ra phán quyết cuối cùng. Khuôn miệng tuyệt mỹ khê nhếch, mỗi lời hắn nói đều như vạn tiễn xuyên tim, hơi thở ma quỷ lạnh băng bao phủ căn phòng.

- Bách Diệp! Để ta kể muội nghe, trong mấy ngày qua ta đã nghĩ rất nhiều. Làm sao để ban cho muội hình phạt phù hợp nhất? Làm sao để khiến cho muội hiểu được thế nào là đau đến tê tâm liệt phế? Chiếu theo luật pháp Hoàng Nguyên, phạm tội mưu sát Hoàng hậu, xử lăng trì trước bàn dân thiên hạ. Muội có biết lăng trì là hình phạt như thế nào không?

- Muội sẽ bị trói vào cột. Sau đó đao phủ sẽ chặt tứ chi, rồi dùng dao xẻo từng miếng thịt cho đến chết. Ta thì muốn nó diễn ra chậm một chút. Ba ngày có được không? Ta sẽ cho họ xẻo từng phần nhỏ trước, đôi mắt lãnh đạm này, sống mũi nhỏ nhắn này, tai và cả cái lưỡi lơ lửng này nữa. Nhìn những ngón tay gầy guộc này đi, đáng tiếc là nó sẽ không bao giờ còn được dùng để chế tác đồ mỹ nghệ nữa. Sau cùng mới chặt những phần lớn hơn nhé? Hay là lột da trước? Đao phủ nước ta tay nghề rất điêu luyện, hắn có thể lột nguyên bản 1 bộ da người. Muội yên tâm, ta sẽ bảo quản thật kĩ.

Mỗi lời miêu tả hắn lại tiến gần cô hơn, biểu tình khát máu đó chưa bao giờ cô nhìn thấy ở hắn. Nước mắt không kìm nén rơi lã chã, cô rất sợ, dù đã biết kết cục sẽ là như vậy nhưng cô vẫn rất sợ. Đứng trước cửa sinh tử, làm sao có thể giữ vững tâm tình không màng sợ hãi, tâm lạnh như băng? Cô không còn lạng lẹ tuồn lẹ, cô nức nở khóc lóc cầu xin hắn, ôm lấy chân hắn không ngừng dập đầu xin tha.

- Cầu ngài, van ngài. Toàn bộ không phải là do tiện nữ muốn, là tiện nữ bị ép. Xin hãy cho tiện nữ 1 con đường sống, không, 1 cái chết toàn thân thôi cũng được. Xin ngài thương tình cho...

- Thương tình cho người? Liệu người có nghĩ đến ân tình giữa chúng ta mà dừng lại trước mọi việc không? Bách Diệp, lẽ ra ta nên giết người ngay từ cái ngày người biết toàn bộ về kế hoạch của ta rồi.

- Hoàng thượng, là tiện nữ bị người hạ cổ, không thể tiết lộ danh tính kẻ đó. Ahhh.... Ahhhhhhh.....

- Bớt xàm ngôn đi. Người đừng tưởng tỏ ra đau đớn như vậy có thể khiến ta nương tay. Người đâu, bê vào đây.

Trong cơn đau dữ dội, đôi mắt cô bị che phủ bởi 1 tầng màu đỏ quỷ dị. Đôi tai ừ đi không nghe được hắn còn nói gì nữa, cô ôm lấy lồng ngực như muốn nổ tung. Hai binh lính ôm lấy 1 thùng gỗ đặt giữa phòng, bên ngoài nó tỏa ra khói trắng và khiến nền nhiệt của căn phòng đột ngột giảm mạnh. Hắn tự tay gỡ bỏ thùng gỗ, đó là 1 khối băng lạnh toát được phục chế sẵn 2 lỗ đủ để nhét 1 đôi chân vào. Ánh mắt hắn lập lòe ánh sáng, hắn mỉm cười vẫy tay gọi cô: “ Diệp, mau lại đây xem ta có gì cho muội.”

Cơn đau chưa hề dứt, nỗi sợ hãi đã dâng lên chiếm trọn tâm trí cô. Hắn phát tay ra hiệu, 2 binh lính vừa rồi lại gần đem cô ngồi lên chiếc ghế hắn vừa ngồi, dùng sức nhét chân cô vào 2 lỗ trống trên tảng băng. Cái lạnh ập đến bất ngờ khiến cơn đau ban đầu biến mất, thay vào đó là cảm giác tê buốt thấu xương. Sự đau đớn 1 lần nữa lại tấn công, lần này nó thâm nhập vào tận trong xương cốt, cơ bắp của cô hoàn toàn tê liệt, đại não trì trệ bởi sự buốt giá len lỏi tận tim gan. Tiếng kêu gào thảm thiết của cô làm không gian càng thêm u tối, tựa như tiếng gào thét của tội nhân dưới 18 tầng địa ngục. Nhưng không 1 ai có ý định dừng lại hành động này. Hắn không bỏ sót nét mặt đau đớn tột cùng của cô, từng tiếng van cầu của cô cũng không làm cho hắn dịu đi cơn giận. Cách này không đúng, chỉ chịu đau đớn về thể xác là chưa đủ, hắn phải tìm cách để cô nếm trải mất mát đau thương.

Có người báo tin Tướng quốc công Trần nghiêm xin cầu kiến. Hắn xoay người rời khỏi, người rốt cuộc cũng phải đến.

Chẳng biết cô ngất đi tỉnh lại bao nhiêu lần, đôi chân bị dùng hình gờ như không còn là của cô. Cổ họng khản đặc không còn phát được ra âm thanh nào, mỗi nhịp thở khô khè khó khăn. Giờ chẳng cần 2 binh

lính túc trực giữ chân cô, cô hoàn toàn chẳng còn sức lực để làm bất cứ điều gì. Ngược mắt lên nhìn ô cửa sổ nhỏ xíu, ánh sáng lọt qua chiếu rọi từng hạt bụi bay trong không trung. Làm 1 hạt bụi nhỏ bé, thật tốt biết bao.

22. Chương 22

Cả nước Hoàng nguyên nhận được 1 tin chấn động: Trần hậu xuất cung thưởng ngoạn bị thú dữ tấn công đã tạ thế, nhị muội Bách Hợp vì bảo hộ cho nàng mà cũng qua đời. Cả nước đưa tang Hoàng hậu 3 ngày, phủ Tướng quốc công khung cảnh cũng tang tóc buồn thảm thê lương. Một tuần sau ngày nhập quan, triều đình lại nổi sóng khi biết tin Tướng quốc công Trần Nghiêm xin từ chức, cáo lão hồi hương. Người người cảm thán ngài đau lòng trước sự ra đi đột ngột của hai nhi nữ tài giỏi, không chịu nổi tin này nên mới đành từ bỏ chốn quan trường. Sự thực thì không khác là bao.

Minh Nhật hoàng đế vừa kết thúc buổi chiều, chậm rãi tản bộ đến lăng mộ của Trần hậu. Hắn ra lệnh không cần ai đi theo. Bước vào lăng tẩm hoa lệ, không khí trở nên thanh lạnh lạ thường, hắn dựa vào ánh sáng phản chiếu từ bên ngoài đến những viên dạ minh châu để đi. Hắn đặt tay men theo từng đường nét chạm trổ hoa văn phượng hoàng trên tường, nhắm mắt tưởng niệm lại đoạn quá khứ về 1 mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành vẫn e lệ chờ hắn trở về sau khi thượng triều. Những viên đá quý chế tác tinh xảo thuộc hàng thượng đẳng, đều là những cống phẩm từ các quốc gia thần phục Hoàng Nguyên. Phía cuối những nấc thang dài tưởng như vô tận là 1 bức tường dày 1 tấc, trung tâm là hình 1 con phượng hoàng lửa đang chuyển mình, chân nó cấp 1 viên dạ minh châu to cỡ cái bát. Hắn đặt tay lên viên dạ minh châu, dùng lực ấn mạnh rồi xoay 1 vòng tròn. Cánh cửa dày lùi lại rồi từ từ mở ra, 1 căn phòng trang hoàng lộng lẫy không khác tẩm cung xa hoa. Hắn thay đổi thần sắc từ tưởng niệm sang lạnh lẽo, bước về phía quan tài đã được đóng nắp đặt ở nơi cao nhất phòng. Dùng 1 chướng làm bật nắp quan tài, hắn nhìn vào người con gái đang nằm bên trong, mắt còn nhắm nghiền, dung nhan tiêu tụy.

Cả người là phục sức sang trọng, mái tóc đen nhánh được búi theo đúng nghi lễ. Gương mặt đẹp khuynh quốc khuynh thành trong trí nhớ đang hiển hiện ngay trước mắt nhưng lại khiến mày hắn chau lại hung dữ. Hắn nhét vào miệng nàng viên thuốc nhỏ, quan sát từng biến chuyển từ thân xác của Hoàng hậu quá cố. Nàng cuối cùng cũng tỉnh lại, đôi mắt xinh đẹp khó khăn thích ứng với ánh sáng ập đến. Nàng không thể cử động được thân thể, nàng đã chết rồi sao? Sao nơi này lại xa lạ như vậy? Gương mặt tuấn mĩ của hắn xuất hiện trước mắt, đôi đồng tử co lại về sợ hãi kinh hồn bạt vía. Là hắn? Vậy là nàng chưa chết ư? Hắn còn muốn hành hạ nàng đến mức nào nữa đây?

Hắn khinh ghét cái vẻ mặt đê tiện đó. Làm sao mà cô ta xứng đáng với dung nhan thiên tiên của Bách Hợp cho được. Nhấc bổng cô gái lên cao chỉ bằng 1 bàn tay, hắn không lưu tình ném cô xuống đất rồi xé rách mặt nạ da người hoàn mĩ. Vứt cho cô cái nhìn đe dọa, hắn nói:

- Kể từ nay Trắc Bách Diệp đã không còn tồn tại trên thế gian này. Người là Thụy Hương. Một mạng này của người từ nay do ta nắm giữ.

Hắn bước đi, cánh cửa dày cộp lại đóng vào, giam giữ cô gái bất hạnh trong vòng quanh quẩn của hoàng quyền. Nhìn lớp mặt nạ bên cạnh, Bách Diệp mỉm cười chua xót, kiếp này của cô xem ra muốn chết tử tế cũng không dễ.

Tử Lâm lại nằm mơ. Trong mơ là khung cảnh đêm Thất tịch hôm ấy khi cậu và Bách Diệp kề vai nhau ngồi dưới gốc cây si già. Từng nét mặt, cử chỉ của cô đều sinh động như thực làm cậu cứ ngỡ những gì đã xảy ra không phải là hiện thực. Tận mắt chứng kiến cô nằm yên vị trong quan tài, cả thế giới của cậu dường như sụp đổ. Cậu không tin 1 người con gái mạnh mẽ như thế lại ra đi đột ngột đến vậy, tưởng như cô chỉ là đi làm ăn xa mà thôi, rồi cô sẽ trở về trong nay mai. Ánh mắt trần trần nhìn lên đỉnh màn, cậu nhớ lại những gì cô đã nói đêm đó. Chắc chắn sự việc không hề đơn giản như những gì nó hiển hiện. Từ ngày Huỳnh Khang Kiện bí mật đưa cô vào lăng mộ của Bách Hợp, hắn đều đặn đến thăm cô mỗi đêm và mang theo những nhu yếu phẩm cần thiết. Mặc cho thương thế của cô, hắn chỉ đem đồ đến và để cô tự sinh tự

diệt. Ban đầu cô không thể vận động cơ thể, suốt mấy ngày không có chút thức ăn nước uống, vốn đã bị tổn thương nghiêm trọng nay lại bị bỏ mặc sống chết, có lúc cô còn tưởng mình đã chết thật sự nếu không phải đến phút cuối hắt lại níu giữ chút hơi tàn của mình. Từ sau lần đó, cô luôn cố gắng hồi phục nhanh nhất có thể, cô phải tập cử động tay, dùng chúng để kéo lê thân mình di chuyển, phải luyện tập ý chí để không bao giờ từ bỏ sau mỗi lần thất bại. Một mình cô ở trong lăng cảm nhận thời gian trôi qua rất dài, ngoài lúc hắt đến đem đồ, còn lại cô đều nỗ lực khiến bản thân linh hoạt trở lại. Đã nhiều lần vì quá sức cử động mà những vết thương chưa lành toạc máu, cô vẫn cố gắng kéo lê thân mình trên nền đất tạo nên những vệt máu dài kinh hoàng. Những lần như thế, hắt chỉ ném cho cô ánh nhìn khinh bỉ, hắt đồ ăn cô còn chưa kịp động vào rồi xoay lưng bỏ đi. Cô lại phải nhặt nhạnh những gì còn có thể ăn được, nhắm mắt nuốt xuống chờ đến ngày mình có thể tìm cách thoát khỏi nơi này. Cô, không chỉ muốn sống sót, mà còn nung nấu ý định trốn chạy.

Thời gian lằng lẽ trôi qua, cuối cùng ngoại thương của cô cũng khỏi hẳn. Ngày cô mong chờ sẽ càng đến gần hơn, cô đã nắm rõ mọi ngóc ngách của Hoàng cung từ trước, trước mặt hắt cô vẫn tỏ ra mình yếu ớt chưa hề bình phục, lúc nào cũng như thể sắp đứt lìa sinh mệnh, nhiệm vụ trước mắt là tìm cách lẻn ra ngoài mà không bị phát hiện. Lối vào duy nhất cô thấy chỉ có cơ quan ở cánh cửa bên ngoài, nếu không tìm được cánh cửa khác, cô chắc chỉ chờ rũ xương trong này. Chỉ có điều, đôi chân của cô cho đến giờ vẫn không thể đi lại được, đến việc đứng vững trên đôi chân cũng trở nên khó khăn, cô ngày càng lo lắng làm sao mình có thể kéo lê thân thể để trốn chạy cho được. Cánh cửa đá lại mở ra, cô giật mình quay lại nhìn về phía hắt lại bày ra 1 bộ dáng suy nhược. Ánh mắt hắt vẫn mang vẻ chán ghét như vậy, giọng nói đầy vẻ châm chọc:

- Thụy Hương, người không nên cứ mãi ốm yếu thế này. Muốn ta tin tưởng thì nên tỏ ra có chút hồi phục chứ.

- Ta biết người suy tính điều gì, nhưng tốt hơn người nên an phận 1 chút. Biết đâu người còn được hưởng lây vài ngày tháng yên ổn!

Rồi hắt đột ngột tiến lại gần, xốc cô lên bắt cô phải đứng dậy. Nhưng đôi chân vô lực không thể nâng đỡ nổi cơ thể gầy yếu, cô trượt dài xuống nền đất lạnh lẽo. Hắt mỉm cười ảm áp như gió xuân, hơi thở phảng phất bên tai cô:

- Đôi chân này đã trở nên vô dụng, người còn muốn đi đâu?

Cô quay đầu lảng tránh khuôn mặt tuần dật đó, thâm tâm lại bị cào xé, trái tim như bị rỉ máu. Đau. Đau đến không thở nổi.

Phải, cô đâu cần tự dối mình làm gì. Đôi chân này của cô đã bị phế hoàn toàn, cô nào có hy vọng được trốn thoát khỏi nơi đây.

- Hoàng thượng, nô tì biết tội lỗi của mình gây ra không đáng được dung tha. Nếu có thể nô tì thật mong nói ra toàn bộ sự thật. Chỉ là... Nếu ngài có thể tìm ra cách giải cứu cho nô tì, nô tì nguyện đem toàn bộ kể lại hết cho ngài.

- Nếu đã nói người nguyện trung thành, vậy vì sao khi ta ám chỉ mà người lại còn che giấu? Nếu biết sẽ có ngày hôm nay tại sao người vẫn làm? Người cho rằng ta không bảo toàn cho người được hay sao?

- Là vì Hoàng thượng còn đang ở thế bị động. Trước tiên ngài không thể tự mình quyết định mọi việc trong triều, mọi thực quyền còn nằm trong tay Tướng quốc công và phe cánh của Thái hậu Chiêu Dương. Ngoài mặt Tướng quốc công xem như là hậu thuẫn vững chắc của ngài, thật ra mọi quyết định trước khi ban hành đều phải thông qua ý kiến của ông ấy. Nô tì từng nghe đến Hoàng thượng muốn khởi binh chinh phạt Đàng Hòa quốc, đoạt lấy thảo nguyên tươi tốt của dân tộc du mục Nhĩ Sa. Nhưng quyết định này đã bị Tướng quốc công lên tiếng phản đối ngay trước mặt các triều thần, vì hiện nay nhân dân chỉ mong quốc thái dân an, không động đến binh đao mà xây dựng đất nước phát triển hùng cường về tài lực mới là kế sách lâu dài. Vì gốc rễ quyền lực của họ Trần đã bám sâu vào bộ máy quan lại triều chính, mỗi lời ông ấy nói đều được bách quan kính nể.

- Thế lực của Chiêu Dương Thái hậu tuy chỉ trỗi dậy trong khoảng mười mấy năm trở lại đây, nhưng lúc sinh thời Tiên hoàng rất sủng ái người, những kẻ trong gia tộc cũng nắm chắc nhiều vị trí quan trọng, lại

không thiếu những kẻ nịnh bợ làm tay sai. Trong triều đình 2 phe phái lớn đối đầu nhau, luôn giữ cho nhau thế cân bằng không phân định mạnh yếu, Hoàng thượng ở giữa lại không thể nắm toàn quyền.

- Hoàng thượng tuổi trẻ tài cao, có thể về sau có thể xoay chuyển càn khôn, lưu danh sử sách. Nhưng hiện tại ngài chỉ có thể ẩn nhẫn chờ thời cơ đứng lên thanh lọc toàn bộ quan thần. Vì thế ngài nên giữ lại nô tì rồi ngày sau sẽ cần dùng đến.

- Thụy Hương ơi là Thụy Hương, hay ta nên gọi người với cái tên thực Trắc Bách Diệp nhỉ? Người đáng ra nên hồ đồ 1 chút. Trẫm đang nghĩ xem có nên giết người trừ đi mối họa này không?

- Khẩn xin Hoàng thượng khai ân, chỉ mong ngài thu lưu nô tì, nô tì đảm bảo ngài sẽ không phải hối hận với quyết định này.

- Người có thể làm được gì?

Hắn bắn ra tia nhìn đầy hà khắc, giọng nói cũng nghiêm túc như thể chỉ 1 câu nói vô nghĩa thôi, cô có thể mãi mãi không có kết cục tốt đẹp.

- Nô tì biết được những ai có thể là trợ thủ đắc lực nhất cho Hoàng thượng, điểm yếu của những kẻ không chịu quy phục Hoàng mệnh. Hơn nữa, nô tì muốn giúp ngài bắt kẻ kia phải trả giá cho những tội ác hắn đã gây ra... cho mọi người.

Trước ánh mắt kiên định nhưng cũng đầy hận thù của cô, lần đầu tiên hắn cảm thấy nên tin tưởng 1 người khác ngoài bản thân mình và Triệu An Bình. Vậy thì, hắn sẽ cho cô 1 cơ hội, nếu đủ khôn ngoan thì cô nên nắm lấy cho chắc.

23. Chương 23

Huỳnh Khang Kiện từ ngày hôm đó không còn đối xử tàn bạo với cô nữa, tuy thái độ không thay đổi nhưng ít nhất cũng không ngược đãi cô về thể xác. Hắn còn bí mật đưa 1 vị thầy thuốc lạ mặt vào khám bệnh cho cô, cô biết đây chắc chắn không phải người trong hoàng cung vì hầu hết họ đều là người của Chiêu Dương thái hậu. Thầy thuốc này tuổi đã ngoài 60, tính tình lại quái dị khó lường, lão bắt cô phải gọi lão là thần y, mỗi lần cô gọi gương mặt của lão đầy vẻ đắc ý, tính chẳng khác gì trẻ con. Lão hầu hết không hỏi cô những vấn đề về bệnh trạng mà chỉ trò chuyện tán gẫu cùng cô. Cô không nén được tò mò, rốt cuộc cũng phải hỏi:

- Thần y, ngài xem ngài bắt mạch cho ta cũng 1 thời gian rồi, sao chưa thấy ngài chẩn đoán hay điều trị gì hết?

Lão thần y vuốt vuốt chòm râu bạc phơ, cười ý vị rất có phong thái của 1 vị thánh nhân. Lão vẫn không nói. Cô càng sốt ruột, cô không muốn tốn thêm thời gian lãng phí vào những việc không đâu.

- Cô nương chất chứa tâm bệnh rất nặng, sợ rằng không gạt được chấp niệm e là bệnh tình càng khó biến chuyển tốt. Loại cổ này có tên Trung cổ, dùng để bắt buộc nạn nhân phải trung thành với người đã hạ cổ, người bị trúng cổ sẽ chịu cảnh nô dịch cả đời, chỉ cần 1 ý niệm phản bội cũng dẫn đến đau đớn thấu tim gan. Thông thường những loại cổ chỉ tìm được giải được nơi người hạ cổ mới có.

- Vậy ngài là thần y, chắc hẳn ngài sẽ tìm ra cách?

- Cô nương, ta là thần y chuyên chữa trị các loại bệnh, ngoại nội thương. Chân của cô ta có thể chữa được, tuy đi lại không được linh hoạt nhưng có thể di chuyển được đã là kì tích rồi. Còn về cổ trùng kia, ta đâu có chuyên về độc dược và cổ trùng.

Lão già này khiến cô bức đến mức muốn nhe răng xông đến cắn xé. Nếu không chữa được thì còn lớn vồn mất thời gian của người ta để làm gì? Nhận thấy biến hóa trên nét mặt của cô, lão mới chấp tay sau lưng, ưỡn ngực mà nói:

- Có điều... ta có lão bạn lâu năm được giang hồ xưng tụng là Độc nhân địch thánh, không có loại cổ nào mà lão không giải được. Có khi loại cổ mà cô bị hạ là của lão làm ra cũng nên.

- Vậy THẦN Y sao không mời ông ấy đến xem giúp?

- Yên tâm đi, ta đã báo lão ta 1 tiếng, trong vòng vài ngày tới sẽ có thuốc giải thôi. Có điều phương pháp của lão xưa nay rất quái dị, chẳng biết cô có chịu được không?

- Đương nhiên ta chịu được. Chỉ cần chữa khỏi thì dùng cách nào ta cũng không ngại.

- Theo ta thấy cô nương nên đợi đến lúc ấy thì hãy nói. Aiiiiiiiiii.....

Nhìn biểu tình thương hại của lão làm cô cũng lạnh sống lưng. Thật là quái dị lắm sao?

Hiện thực đã chứng minh, quả thực phương pháp này rất kinh khủng. Cô đã có lúc còn tưởng mình bị lão già đó lừa gạt, trêu đùa. Theo như những gì được hướng dẫn trong phong thư của Độc lão đầu, cô phải giữ cho bản thân tỉnh táo suốt 7 ngày đêm tức là không có 1 giây phút nào được chợp mắt ngủ, cái này hơi nghi ngại. Tiếp đó hằng đêm phải đợi đúng nửa đêm, ngâm mình trong bồn tắm chứa giải dược nhìn không thấy nước chỉ thấy... bùn kết hợp với châm cứu bằng những ngân châm dài nửa thước cứ mỗi canh giờ lại thay đổi huyết vị. Có lần lão thần y độc nhằm thể nào mà đâm vào huyết cườ của cô khiến cơ miệng ngày hôm đấy của cô co giật liên hồi. Rồi phương pháp kinh khủng nhất cũng đến. Lão nói theo như phương pháp trị liệu, cô phải tự đâm vào tim, trút bỏ máu độc tồn đọng ở trong đó ra, lúc đó tim cô hoàn toàn ngừng đập, cơ thể rơi vào trạng thái chết lâm sàng. Thân xác của cô sẽ được ngâm bảo quản trong 1 khối băng đặt ở 1 mật thất dưới lòng hồ Thanh Trì của Hoàng cung. Chờ cho đến ngày đông chí mới được mang về, sau khi băng tan lão sẽ truyền bí dược độc truyền vào cơ thể của cô, nó sẽ làm chức năng thay máu giúp cô tái tạo lại cơ thể vào thời điểm ban đầu. Khi máu mới được tái lập, cơ thể cô còn phải trải qua 1 đợt dùng thuốc, ngâm thuốc với chế độ khắc nghiệt mới có thể hoàn thành công đoạn. Nghe có vẻ hoang đường, nhưng tất cả tính mạng của cô bây giờ giao hết cho vị thần y này, dù sao cũng phải thử. Cô ngồi ngay ngắn trên chiếc giường lớn. Trước mặt là con dao găm sắc bén của thần y, ông đang quan sát biểu tình của cô, còn bồi thêm câu: “Nếu sợ thì đừng làm nữa.” Cô quyết tâm nắm lấy chuôi dao, hướng mũi nhọn đâm vào lồng ngực trái. Bóng tối ập đến nhanh chóng cùng cơn đau khủng khiếp đè nặng tâm hồn, tri giác cuối cùng cũng hoàn toàn tê liệt, đã 1 tuần rồi cô không ngủ, giờ đây phải ngủ cho thật đã.

Mùa đông năm Minh Nhật thứ 4, tuyết lớn bao phủ kinh thành. Ngày đông chí năm nay, khắp hoàng cung đều chìm trong không khí u uẩn nào nề. Hắn lại đơn độc bước vào lăng Hoàng hậu, mấy tháng chờ đợi rồi ngày này cũng tới. Trong phòng, lão thần y đang bắt mạch cho cô, lão vuốt râu cười cong mày gật đầu với hắn. Hắn bước lại nhìn cô gái nằm yên bình trên chiếc giường lớn, gương mặt đông cứng trong phiến băng đã có chút biến đổi. Làn da rạm nắng ngày trước đã chuyển sang trắng bệch nhưng mịn màng tinh tế, ngũ quan trở nên sắc xảo hơn nhiều. Đôi mắt cô nhắm nghiền, lồng ngực nhấp nhô nhẹ mình chứng là cô đã sống lại. Lão thần y đứng dậy thu thập đồ đạc, tiện thể dặn dò hắn:

- Chỉ cần khi cô nương ấy tỉnh lại là ổn. Đơn thuốc này ta đã ghi rõ liều lượng, cách dùng, cho cô ấy luyện thuốc trong vòng 1 tháng. Nhớ là chỉ được uống thuốc, không được dung nạp bất cứ thứ gì khác.

- Còn nữa... phương pháp này đã để lại tác dụng phụ. Đó là...

Cô nằm mơ thấy mình đang trôi trên 1 con sông nhỏ trong bóng đêm mịt mù. Có tiếng nói chuyện rầm rì kéo lại ý thức của cô. Cô lặn sâu xuống lòng sông tối đen như mực, bơi mãi cho đến khi mình trôi lên mặt nước vô tận, cô mới bật người tỉnh dậy. Vội ôm lấy lồng ngực bên trái, cô hít lấy từng hơi dài và dồn dập. Cô nhìn thấy căn phòng quen thuộc trong lăng Hoàng hậu, cô sống rồi, đã sống lại rồi. Nước mắt vui sướng tràn ngập khóe mi, ông trời thì ra cũng rất ưu ái cô, đã mấy lần đứng trước Quỷ Môn Quan mà vẫn cho cô vòng về. Cảm giác được sống, thật tốt!

Cô mãi đắm chìm trong cảm xúc của riêng mình, không để ý đến còn 1 người cũng đang ngồi trong phòng, quan sát hết thấy hành động của cô. Một lúc sau hắn mới lên tiếng kéo cô về với hiện thực:

- Muốn làm việc lớn thì không được phép tỏ ra yếu đuối. Chỉ 1 phút lơ đãng cũng khiến cho kẻ thù nắm được điểm yếu của ngươi.

Cô vội lau nước mắt, nhanh chóng hành lễ. Hấn chỉ vào y phục cung nữ màu tím nhạt trên bàn, lạnh giọng phân phó:

- Mau thay đồ rồi đi theo ta. Từ nay ngươi là cung nữ theo hầu bên cạnh trẫm.

- Tạ ơn Hoàng thượng.

Khi hấn quay lại cô đã chuẩn bị xong mọi thứ, sẵn sàng rời khỏi nơi này. Hấn rời khỏi lăng Hoàng hậu, nhưng lần này không phải cô độc 1 mình nữa mà theo sau là 1 cô gái thanh tú trong trang phục cung nữ giản dị. Họ lẩn tránh hết mọi người, ẩn mình trong đêm tối. Hấn đi rất nhanh mấy lần bỏ lại cô đằng sau vì đôi chân cô đi lại bất tiện. Những lúc như thế cô lại thấy sợ hãi, tuy từng quen thuộc với hoàng cung nhưng 1 thời gian dài bị nhốt trong lăng mộ và bị ngược đãi khiến cô không khỏi có chút khó thích nghi ngay lại được. Cô không dám gọi hấn, chỉ cố thúc mình đi nhanh hơn nhưng đôi chân cô lại càng khó khăn bước đi trong đêm đông.

Một chân cô bắt chợt dúi vào chân còn lại, cả người mất cân bằng ngã về phía trước. Y phục trong cung lại không đủ ấm, hơi lạnh từ mặt đất phả lên khiến tâm ma trong cô trở dậy. Cô còn nhớ đôi chân tàn tật là vì bị băng lạnh thâm nhập vào xương cốt, nhớ lúc đó cô đã vật vã ra sao. Trước mắt là 1 mảnh y phục đen tuyền thêu chỉ vàng kim tuyến, cô chưa kịp định thần đã bị xách lên 1 cách thô bạo. Vì trời sắp sáng nên hấn đành ôm cô, thi triển khinh công đi nhanh nhất có thể đến tấm cung của mình để tránh tai mắt trong cung.

Cung Càn Thành bề thế hiện ra trước mắt được đặt trên nền cao 2 thước 3 tấc, xây dựng theo lối trùng thiềm điệp ốc gồm 3 tòa nhà ghép nối với nhau. Chính điện 7 gian 2 chái kép, tiền điện và hậu điện đều 9 gian 2 chái đơn, mái lợp ngói lưu ly vàng. Trước điện có 1 sân rộng, giữa có đường dung đạo lát đá, trước sân có 1 ao sen và 1 tấm bình phong.

Hấn dẫn dò 1 thái giám trẻ tuổi thu xếp cho cô rồi bước vào chính điện. Tên thái giám này gương mặt rất đẹp lại có nét khôn ngoan lõi đời, hấn tên Hàm Tiểu. Hàm Tiểu tuổi chỉ ngang bằng cô nhưng đã giữ chức vụ Đại tổng quản nội vụ khiến nhiều người kính nể. Trong hậu cung chỉ có hấn mới đủ trung thành và quyền lực để bảo vệ hoàng quyền không bị xâm phạm. Bất cứ hành động thăm dò nào từ phía bên ngoài đều bị hấn chặn đứng và tùy cơ ứng biến rất tài tình. Cũng chính vì thế mà khi Hoàng thượng mang về 1 cung nữ lạ mặt là cô đây sẽ tuyệt đối an toàn, tin tức đều bị phong tỏa không 1 ai hay biết. Nói chuyện với Hàm Tiểu làm cô thấy có cảm giác kì quái, cứ như thể mỗi lời cô nói đều có thể tạo ra sơ hở cho hấn kiếm lợi vậy. Nhìn khuôn mặt đẹp như thế phải chôn vùi trong hậu cung thối nát này, rồi bản chất cũng phải biến đổi theo để được tồn tại, cô cũng thầm cảm thán. Hàm Tiểu theo lệnh sắp xếp cho cô ở hậu điện, hấn còn nói cô là ngoại lệ duy nhất được Hoàng thượng cho phép ở lại trong điện. Những người khác đều phải ở 1 gian khác dành cho cung nhân cách đó không xa, mỗi đêm Hoàng thượng đều cấm tất cả cung nhân phải ở bên ngoài, không cho phép bất cứ ai ở trong hầu hạ. Có lẽ thói quen này là bắt đầu từ khi Trần hậu tạ thế. Nghe Hàm Tiểu huyền thuyên 1 hồi, cô mệt quá nên ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Khi tỉnh lại thì giật mình suýt hét to vì thấy Hoàng thượng đang nhắm mắt dưỡng thần trên chiếc ghế dài gần giường mình nằm. Cô vượt ngực vội ngồi dậy, xuống giường hành lễ. Hấn vẫn nhắm mắt, cả người như đang lâm vào cõi tiên, xung quanh người như tỏa ra hào quang mờ ảo. Cô bấm bụng tự đứng dậy, xoay người ra ngoài làm vệ sinh cá nhân. Khi trở lại đã thấy hấn cầm 1 quyển sách đọc chăm chú, hấn đợi cô yên vị bước vào phòng mới nói:

- Thời gian đã lãng phí quá nhiều rồi. Bây giờ ngươi tốt nhất mau thuật lại hết những gì ngươi biết cho ta, kể thật chi tiết vào.

- Dạ, nô tì tuân mệnh. Mọi chuyện bắt đầu từ...

24. Chương 24

Triệu An Bình lại dốc thêm 1 vò rượu nữa vào miệng. Vì dốc quá nhanh nên rượu bị tràn hầu hết cả ra ngoài, mùi rượu lan tỏa trong không gian khiến người ta phát choáng. Chàng đối tư thế nửa nằm nửa ngồi lúc đầu, đứng dậy lảo đảo lúi theo vò rượu đi ra khỏi phòng. Một chân vấp phải gờ cửa suýt ngã, chàng lại đổ rượu ồng ộc vào miệng cho đến khi vò trống rỗng chàng mới bực mình ném nó đập vào cột nhà vỡ tan. Ngọc quan đã bị lệch, chàng giật tung mái tóc đen dài của mình ra, khuôn mặt ảm đạm không còn nét biểu cảm nào ngoài đau khổ và tự trách, dưới cằm râu mọc lún phún. Nhìn chàng vô cùng tiều tụy.

Trước mắt là màn nước mờ ảo, dòng lệ nóng trào khỏi khóe mi. Có cô gái cao gầy đang đứng trước chàng, 2 tay chống nạnh gần giọng với chàng: “ Nhìn đồng hồ đốn này xem! Chàng muốn ta tức chết đấy hả? Chàng mỉm cười nhìn không chớp mắt vì sợ rằng chỉ cần chàng bỏ lỡ dù là 1 khắc cô cũng sẽ biến mất ngay. Nước mắt lại chảy ra nhiều hơn làm mờ tầm nhìn, chàng vội lấy tay quạt thật nhanh, nhưng bóng hình trước mắt đã biến mất. Chàng thất thần nhìn vào khoảng không, bỗng có tiếng nói dịu dàng vang bên tai: “ Ta mới làm thêm món mới, chàng phải ăn thật nhiều vào đây. Trông chàng gầy thế kia, ta cũng thấy đau lòng.” Gương mặt thanh tú của cô đang kề cận, nụ cười đẹp nhất chàng từng thấy của cô. Trái tim mềm nhũn, cảm giác như người khát tìm được nguồn nước vậy, thấy thỏa mãn vô cùng. Rồi cô gái trước mắt lại thay đổi biểu tình trở nên dữ tợn hơn, ánh mắt mang đầy nét căm thù đến tận xương tủy, cô chỉ tay vào chàng mà rít lên: “ Người, đồ khốn kiếp, ta vì người mà làm tất cả, hy sinh có, nhẫn nhịn có. Thế mà người đáp trả lại ta bằng cách này sao? Rồi gương mặt của cô thắm đẫm máu đỏ, cả người đầy vết roi chông chéo nhau lộ ra sau những mảnh y phục rách nát. “ Người đã giết chết con của chúng ta, người giết chết con của ta. Nó còn chưa thành hình, người giết chết nó rồi. Ta hận người, người phải lấy mạng đền mạng, tên súc sinh!”

Chàng giật mình tỉnh giấc. Đã không biết bao nhiêu đêm rồi chàng đều nằm mơ thấy những giấc mộng tương tự. Chàng nhìn xung quanh, mình đang nằm dưới nền đất bẩn còn đọng lại những vũng nước do tuyết đang tan với xung quanh là đầy mảnh vò rượu, bát đĩa. Những hình nhân, cọc gỗ bị đánh tan tành nằm lẫn lóc trên sân. Đêm đã buông xuống từ lâu, ánh sao trên trời sáng rực lấp lánh. Sau lần đầu tiên chàng chăm sóc cho cô, lúc cô mệt mỗi ngủ thiếp đi, chàng bị Hoàng thượng triệu hồi. Thánh lệnh khó cưỡng, chàng phải đi làm nhiệm vụ ở Triệu quốc xa xôi với lời hứa về cách xử trí thỏa hợp nhất. Nhưng khi nhiệm vụ hoàn thành, tin cô đã mất như sét đánh ngang tai khiến chàng bất chấp khuôn phép chạy đến chất vấn hoàng thượng. Hắn chỉ đưa chàng đến phủ Tướng quốc, tận mắt chứng kiến người con gái ấy yên nghỉ dưới lòng đất lạnh lẽo. Từ đó, chàng không còn vào cung phục mệnh nữa, tự chuốc cho mình say quên mất ngày đêm, chỉ vì khi say chàng mới được gặp lại cô, có khi dịu dàng mỉm cười với chàng, có khi oán hận muốn chàng đền mạng. Nằm say trên tuyết lại chẳng khiến chàng bị bệnh, đã có lúc chàng tìm mọi cách để bản thân được gặp lại nàng dưới hoàng tuyền nhưng đều bị hấn chặn lại. Chàng đành tìm cách chết dần chết mòn này, chịu đựng đau khổ về tinh thần chờ ngày xuống đất tạ tội với cô. Một người ghé thăm không báo trước. Chàng lấy tay gác lên mắt, vẫn nằm im vì biết rõ người đến là ai. Hắn tự rót cho mình 1 ly rượu mà mình mới đem đến. Hương thơm thảo được xông lên, là loại rượu cô và chàng cùng uống lần cuối cùng cô ghé nơi đây – Đồng tửu. Thấy chàng có phản ứng, hắn lại rót thêm 1 chén nữa đặt ở phía đối diện, đưa chén rượu của mình lên tao nhã uống cạn. Chàng ngồi bật dậy, lấy ly rượu chậm rãi thưởng thức. Những cảm xúc đêm đó chợt ùa về, có ngọt ngào mà cũng có khổ đau. Hắn lúc này mới bắt đầu gọi chuyện:

- Bình, mọi chuyện đã là quá khứ rồi. Đệ phải sống tiếp chứ, còn nhớ chúng ta đã từng phải giành giật sự sống như thế nào không? Đừng vứt bỏ những gì ta đã phải cất công bảo vệ như vậy.

- ...

- Ta đã hứa với đệ sẽ giải quyết thỏa đáng. Đó là những gì ta có thể làm được, tội danh ám sát Hoàng hậu đầu phải đơn giản. Cho Bách Diệp 1 cái chết toàn thây là nỗ lực lớn nhất của ta.

- Nếu đã vậy thì sao lại giao cho ta nhiệm vụ đó, còn có những người khác mà? Vì sao không để ta giành những giờ khắc cuối cùng được ở bên nàng?

- Vì ta biết đệ sẽ mềm lòng mà làm điều đại dột. Thà để đệ đau lòng trong phút chốc còn hơn phải hối hận cả 1 đời.

- Ngài mãi mãi cũng không hiểu 1 chữ TÌNH. Ngài cho rằng những gì mình làm là đúng nhưng để đạt được những điều đó ngài phải giẫm đạp lên bao nhiêu tính mạng nữa đây?

Hắn cảm lạnh trước những lời nói thẳng thừng của chàng. Không phải hắn chưa từng rung động, nhưng vì đại nghiệp của mình hắn bằng lòng đánh đổi tất cả. Việc hắn đau lòng vì sự ra đi của Bách Hợp là thật nhưng vì cha nàng lấn quyền quá lâu, hắn đành dùng chức vị của Tướng quốc công đổi lấy thanh danh và tính mạng của gia tộc họ Trần. Có lẽ cái chết của nàng cũng là cơ hội để hắn thực hiện kế hoạch của mình. Chung quy, trong hoàng cung lạnh lẽo tàn độc, 1 chữ tình đâu đủ để vượt qua phong ba bão táp. Ước muốn nắm tay người cùng nhau sống đến đầu bạc răng long chỉ là phù du mộng ảo mà thôi.

Hắn uống cạn vài ly rượu nữa, từ tốn nói với chàng:

- Chỉ cần đệ giúp ta 1 thời gian nữa, mọi chuyện sẽ được an bài thỏa đáng, ta sẽ để đệ đi. Hãy đi ngao du sơn thủy, đi đến bất cứ nơi đâu đệ muốn, tránh xa chốn thị phi này, sống cuộc đời đệ muốn, làm những việc đệ muốn làm.

- Ta đã cống hiến quá nhiều cho giấc mộng đế nghiệp của ngài rồi. Giờ phút này chỉ mong được gặp lại nàng mà thôi. Ta đã tạo ra quá nhiều đau khổ cho nàng, ta phải bồi tội.

Hắn đứng dậy, xoay người bước đi. Đi được vài bước hắn dừng lại, không quay đầu mà nói:

- Ngày mai vào cung đi. Ta sẽ chuẩn bị 1 bàn tiệc nhỏ từ biệt đệ. Sau đó, đệ muốn đi hay ở lại là do đệ quyết định.

Bách Diệp đặt những đĩa thức ăn trong khay gỗ xuống chiếc bàn đá ở trước sân chính điện. Từ sáng trước khi thượng triều, đột nhiên Huỳnh Khang Kiện cho gọi cô và yêu cầu cô tự mình chuẩn bị 1 bàn rượu thịt tươm tất để đón khách. Cô không ý kiến chỉ làm theo mà thôi. Những món cung đình thì cô không biết làm nhưng những món ăn của riêng cô sáng tạo thì cũng không tệ, Bình... Tử Lâm đều khen tấm tắc đầy thôi. Bóng áo bào xuất hiện làm không gian sáng lạn hơn, hắn nhìn bàn đồ ăn đơn giản nhưng tinh tế, cảm thấy khá hài lòng với biểu hiện của cô. Cô đứng 1 bên chờ phân phó, chỉ 1 chốc đã có người tiến về phía họ. Ánh mắt dừng lại trên gương mặt nhợt nhạt của chàng, cô vội cúi đầu xuống thật thấp, muốn che dấu đi sự hiện diện của mình. Triệu An Bình quyết định ghé thăm hắn 1 chuyến cuối cùng, sau đó chàng sẽ trở lại làng Phúc Điền, nơi người con gái chàng yêu đã từng ở, ghé lại thăm những chốn họ cùng đi với nhau. Chàng nhìn vào 1 bàn đầy đồ ăn đẹp mắt, hương thơm thức ăn kích thích vị giác từ lâu đã bị tê liệt của chàng. Chàng vội gấp lấy 1 miếng gỏi dê, chính là mùi vị quen thuộc này. Qua cách nấu nướng và trình bày, chàng càng tăng thêm ngờ vực, đây chắc chắn là những món mà Bách Diệp làm. Chỉ cần từng ăn qua món cô nấu nhất định sẽ phân biệt được. Chàng hỏi hắn, giọng điệu dường như sắp mất bình tĩnh:

- Là ai nấu những món này?

- Là 1 cung nữ thân cận của ta tên Thụy Hương. Thụy Hương, tiến lên và nói về món ăn này đi.

Chàng nhìn xoáy vào cô gái cao gầy đứng sau lưng hắn, dáng người khom khom túng quẫn, mãi chân chừ không đi lên. Dáng hình này chàng tuyệt đối không nhìn nhầm, bàn tay nắm càng chặt, hy vọng trong lòng càng tăng. Chàng hồi hộp chờ cô ngẩng đầu lên để xác minh, cảm giác mong chờ khiến chàng thấy thời gian trôi đi thật chậm.

Cuối cùng cũng phải lộ diện, cô mạnh dạn ngẩng đầu đón lấy ánh mắt nóng rực của chàng. Với vẻ mặt xa lạ nhất, cô đọc lên 1 bài thơ:

“Thịt dê xắt nhỏ cũng in rau,

Chả rỏi, heo rìa, luộc bún Tàu

Bánh tráng mè rang xương nấu nước

Tương đường mỡ tỏi, ruốc năm màu.”

Chàng nhìn vào gương mặt của cô, tuy có chút thay đổi nhưng chàng chắc chắn đây là cô. Nhưng ánh mắt cô không hề giống với những giấc mơ của chàng, không có dịu dàng đầy yêu thương, không có phần hận cùng căm thù, đó là đôi mắt lạnh nhạt với thế giới, chàng không tìm được trong đó dấu ấn của mình. Trái tim chàng đau đớn dữ dội. Cô đã buông bỏ tất cả rồi ư? Cô không còn chút cảm xúc gì với chàng nữa.

Trước đây chàng lạnh lùng, chỉ có cô luôn ở bên cạnh như ngọn lửa sưởi ấm lòng chàng. Nhưng giờ thì cô đã coi chàng như người xa lạ rồi. Thế nhưng, chỉ cần cô không còn đau khổ hay mệt mỏi nữa, nếu như gạt bỏ chàng đi khỏi những hồi ức xưa để có thể sống vui vẻ, vậy chàng nguyện đứng bên lề cuộc đời cô, dõi theo cô cả cuộc đời này.

Hắn vỗ tay kéo 2 người trở về thực tại. Chỉ vào mâm tiệc khen: “Thụy Hương người nấu ăn rất ngon, cách trình bày cũng độc đáo. Ban thưởng.” Cô quỳ xuống hành lễ tạ ơn, theo Hàm Tiểu lui ra nhận thưởng. Nhìn bóng áo tím nhạt xa dần, chàng ngẩn người tiếc nuối.

- Cạn chén rượu này, có lẽ đây là lần cuối chúng ta gặp mặt nhau phải không? Ta biết đệ định đi, vậy ta cũng không giữ nữa.

- Ta vẫn mong đệ vẫn có thể phò tá ta làm việc lớn. Nhưng mà... haizzz...

- Bình cảm tạ Hoàng thượng. Xin kính ngài 1 ly. Bình đã quá hồ đồ trách lầm Hoàng thượng, tự thấy hổ thẹn vô cùng. Bình xin tận tâm trung thành với Hoàng thượng, chỉ mong ngài chiếu cố nàng, đừng để nàng cuốn sâu vào chuyện này nữa.

- Là nàng tình nguyện ở lại giúp trẫm. Trẫm không dùng người vô dụng, nàng có thể hỗ trợ đắc lực cho trẫm, vì thế nên trẫm mới giữ cho nàng 1 mạng.

- Nhưng Hoàng thượng...

- Đủ rồi. Chuyện này nói đến đây thôi.

- Bình, đệ ở lại khiến ta rất vui. Mau ăn món rau này đi, trông thật ngon mắt. Xung quanh đĩa sắp chuôi xắt mỏng hình tròn, màu trắng tinh tượng trưng cho mặt trời. Vòng trong sắp khế xắt hình ngôi sao năm cánh màu vàng tượng trưng cho tinh tú. Vòng thứ 3 xếp vĩa, hình bán nguyệt, trong lòng hơi hồng hồng là tượng trưng cho trăng non. Ở giữa là 1 nhúm rau thơm xanh ngắt. Trên hết là ít sợi ớt tươi đỏ thắm nổi bật như mây hồng. Khá khen cho Thụy Hương, 1 đĩa rau mà từng ấy hình khối và màu sắc, không chỉ ngon và đẹp mà còn rất có ý vị.

Trong tâm trí chàng chỉ còn lại hình bóng của cô, cô đã phải chịu nhiều bất hạnh rồi. Cuộc đời cô sẽ còn đi về đâu? WJC

25. Chương 25

Tối hôm đó, hắn cho gọi cô vào bồi hắn ngủ. Trước tiên phải cởi bỏ lớp triều phục rắc rối. Cô thận trọng tháo đai lưng bằng vàng khảm nhiều viên trân châu sáng loáng. Lớp áo hoàng bào bằng sa đoạn màu vàng thêu rồng lớn rồng nhỏ, mây, sóng nước được cởi xuống. Cô tiếp tục cởi bỏ lớp áo lót đỏ cổ áo bằng đoạn màu tuyết trắng. Trong lúc cô đang cúi húi thu gom y phục cũ của hắn, hắn đã tự động cởi bỏ toàn bộ lớp áo quần trong cùng rồi thả mình vào bồn tắm. Cô vội vàng nhặt nhanh quần áo rơi dưới sàn, nhanh chân chạy khỏi nơi này. Lúc đang nhẹ nhàng len người qua cánh cửa, tiếng gọi của hắn ngay lập tức khiến cô phải quay ngược trở lại. Đứng trước tấm bình phong ngăn cách với phòng tắm, cô đứng ngây ngốc không biết phải làm gì. Tiếng nước xối xả, hơi nóng bốc lên, qua ánh đèn có thể lờ mờ thấy bóng người đang dựa vào thành bồn. Một hồi im lặng, hắn nói: “Vào đây đi”. Cô thận trọng bước qua tấm bình phong. Căn phòng rộng lớn tỏa ra ánh sáng màu cam dễ chịu, giữa phòng là 1 bồn tắm dạng lớn kích cỡ chẳng khác 1 hồ bơi là bao. Từ đầu tường có gắn 1 thác nước hình đầu rồng há miệng phun nước, nước được cấp từ nhà bếp đến tận đây thông qua đường này. Hắn đang ngồi bên dưới thác nước, màn nước mạnh mẽ chảy xuống cơ thể rắn chắc.

- Rượu!

Cô tiến lại gần bên cạnh, rót đầy 1 chén dĩa quang rượu Bồ đào mỹ tửu. Rượu rót vào chén nhìn thấy ực 1 màu đỏ rất hút mắt. Dâng lên trước mặt, hắn khẽ hé miệng để cô đổ rượu vào. Nhìn ở góc độ của cô, quả thật đó là hình ảnh đẹp nhất mà bất cứ cô gái nào được nhìn thấy. Trong tất cả những người khác giới cô

từng gặp, hẳn là người có đủ cả dung mạo lẫn tài trí, xét về tiêu chuẩn thời hiện đại thì tuyệt đối đạt đủ tiêu chuẩn 1 nam thần. Nước nóng có thể khiến tinh thần thoải mái và minh mẫn, hẳn lại bắt đầu thảo luận về chính sự.

- Công bộ Thượng thư Chu Văn Nghị hôm nay dâng tấu đề cử thăng chức cho Lê Trung Trực vốn đã giữ chức Thông phán lâu năm lên thành Tả thị lang. Thụy Hương, người nói ta nghe về người này xem có đáng từ 1 chức quan ngũ phẩm thăng cấp thành tam phẩm hay không?

- Lê Trung Trực tên cũng như người, thái độ sống đều khiến mọi người nể sinh hảo cảm vì đối xử với ai cũng hòa nhã, thân thiện. Từ trước đến giờ chưa nghe đến vụ bê bối nào cả.

- Vậy sao?

- Có điều đó chỉ là vỏ bọc hoàn mỹ bên ngoài để che mắt thiên hạ. Hẳn vốn là kẻ gió chiều nào theo chiều nấy, khéo léo xây dựng mối quan hệ tốt với cả 2 bên. Khi...đại tiểu thư của Tướng quốc công được sắc phong làm Hoàng hậu, thế lực của Trần gia có phần nhỉnh hơn chút, hẳn từng để con trai trưởng của mình là Lê Đức tìm mọi cách tiếp cận và đã có lần đến phủ cầu hôn nhị tiểu thư. Sau đó vì vụ bê bối Lê Đức uống rượu say lao vào nhằm phòng của nô tì phủ Tướng quốc công dẫn đến việc xem xét hôn lễ bị hủy bỏ.

- Ô... việc này ta từng nghe qua. Vậy nhị tiểu thư chắc đau lòng lắm, nhiều người nói rằng nhị tiểu thư là gái lỗ thì, may mắn mới có đám hỏi thì lại vướng phải 1 đám tai tiếng.- Sau đó hẳn ngoài mặt giữ thái độ kính nhi viễn chi với cả 2 thế lực, nhưng thật ra lại ngầm qua lại với Chu Văn Nghị, em ruột của Chiêu Dương thái hậu. Thật ra hẳn cũng là người có tài, nếu những việc hẳn làm thực chất là vì phục vụ cho đất nước thì Hoàng Nguyên ta đã bớt đi 1 con sâu một đục phá nền tảng quốc gia. Tiếc thay kẻ này vốn có lòng tham không đáy, giấu che mắt thiên hạ, vốn không hề trung thành với quân vương.

- Khi Chu Văn Nghị dâng tấu, tất cả triều thần đều không phản đối. Xem ra kẻ này thật được lòng bách quan.

- Thụy Hương xin Hoàng thượng hãy xem xét để cho quan Chính tự Lưu Hoàng vào vị trí đó. Lưu Hoàng chỉ là 1 quan bát phẩm trong Quốc Tử Giám nhưng tuổi trẻ đã suy nghĩ thấu đáo, tư tưởng mạnh bạo, hành sự cẩn thận. Không xu nịnh kẻ quyền thế, không bức ép người lành. Vì lối sống cùng hành xử khác biệt nên không có mấy ai kết giao. Nhưng người này 13 tuổi đã nổi tiếng là học đến đâu nhớ đến đấy, xuất khẩu thành chương. Năm năm trước lên kinh ứng thi, vì có sự can thiệp của các thế lực mà người này chỉ được bổ làm Chính tự với nhiệm vụ dạy học mà thôi. Đến nay Lưu Hoàng đã 21 tuổi, nhiệt huyết của tuổi trẻ cùng học thức uyên bác của người này có thể giúp ích rất nhiều cho Hoàng thượng. Những lớp người trẻ sẽ làm thay đổi bộ mặt đất nước, hiền tài là nguyên khí của quốc gia.

- Hiền tài là nguyên khí của quốc gia? Câu này rất hay! Trẫm sẽ suy nghĩ kĩ.

Cô vừa trộm lấy câu nói nổi tiếng của Thân Nhân Trung, ai ngờ hẳn lại nghĩ là của cô. Cảm giác này không hay cho lắm. Hẳn sẵn rộng tay thực hiện 1 đường bơi dài đẹp mắt sang bờ đối diện, cô lại phải bê mồm đi 1 đoạn sang đó hầu hạ. Khi vừa đến nơi, hẳn lại dở thói bơi loạn xạ làm cô không kịp phục vụ. Sau khi đã khiến cô phát mệt, hẳn mới thỏa mãn đứng dậy bước ra khỏi bồn tắm. Cô vội cụp mắt xuống, mang theo khăn chạy lại quần lên người hẳn. Bình thường việc tắm rửa, mặc y phục hẳn đều tự làm, chỉ là sau bữa ăn cùng Triệu An Bình hôm nay hẳn tỏ ra thật cao hứng, nên gọi cô vào để hành hạ. Cô nghĩ đoạn nhạy cảm này hẳn sẽ như thường lệ tự làm nên chỉ cúi đầu đứng 1 bên chờ lệnh. Ai biết hôm nay hẳn bị bệnh gì lại bảo cô hầu hẳn mặc y phục. Dù không muốn nếu không nói là cực kì chán ghét, cô vẫn hoàn thành nhiệm vụ và rời đi bình yên. Những ngày sau, mọi việc từ nấu ăn đến tắm rửa, mặc quần áo đều do cô 1 tay làm hết. Hàm Tiểu vẫn hay đùa rằng: “ đừng trưng ra vẻ mặt người làm không công như thế, có rất nhiều người tìm mọi cách để được đứng ở vị trí của muội đấy“. Những lần như thế, cô chỉ im lặng tìm bất cứ thứ gì có thể ném vào kẻ mồm mép gian trá nhất trong cung kia.

Hắn đứng lặng lẽ trên lầu Tứ Phương Vô Sự, xung quanh ngoài cô cùng Hàm Tiểu thì chẳng còn ai. Hẳn đã đứng ở đó suốt 1 canh giờ, xem chừng hẳn đang có tâm sự. Cô biết hẳn suy tư không phải vì việc triều chính vì mỗi lần như thế hẳn luôn đến ngự thư phòng vùi đầu vào làm việc. Hàm Tiểu đánh mắt ra hiệu cho cô ý bảo Hoàng thượng về cung tránh nơi này gió lộng ảnh hưởng đến sức khỏe, nhưng cô chỉ giả vờ như không biết, nếu chọc phải hẳn lúc tâm trạng không tốt, chỉ sợ cô chẳng được yên bình.

Đêm qua hần nằm mơ thấy Bách Hợp, thấy nàng vận y phục trắng tinh, vẫn đẹp như tiên nữ mỉm cười với hần. Hai người cùng nhau làm những việc trước đây từng làm, nói rất nhiều chuyện cũ. Cuối cùng nàng nhìn hần thật lâu và hỏi: “ vì sao chàng không báo thù cho thiếp?”. Hần có chút ngập ngừng rồi nói: “ Khi thời cơ đến, ta sẽ thanh trừng toàn bộ kẻ thù, món nợ của nàng cứ yên tâm đặt ở nơi ta“. Ánh mắt nàng càng trở nên dữ dội hơn, nàng lùi xa hần và hét: “ Chàng lừa ta! Chàng lừa ta!”. Khi tỉnh dậy hần lâm vào trầm mặc rất lâu. Hần hạ lệnh hủy bỏ buổi thiết triều hôm nay và đến trên lầu, nhìn ra xa xăm nơi chân trời tưởng niệm quá khứ. Hần lên ngôi được 4 năm, 3 năm là vợ chồng ân ái với nàng nhưng bản thân hần hiểu rõ tham vọng của hần lớn hơn tình yêu dành cho nàng rất nhiều. Hần từng hứa sẽ mãi chung thủy với nàng, 1 đời 1 kiếp chỉ chấp nhận hậu cung chỉ dành cho 1 mình nàng. Nhưng khi nàng ra đi, rất nhiều quan đại thần đều xin hần nạp thêm vài mỹ nhân để lấp đầy hậu cung cô quạnh, nhanh chóng tìm người nối dõi huyết mạch Hoàng Nguyên. Hần thừa nhận mình không yêu ai khác ngoài nàng nhưng trước lợi ích từ hôn nhân chính trị, hần lại cảm thấy do dự. Phải làm sao để vẹn cả đôi đường?

Bầu trời đột nhiên tối sầm. Những đám mây đen lớn bao phủ bầu trời, gió bắt đầu rít gào. Cơn mưa bắt đầu đổ xuống khiến cho hần thu hồi tâm tư, nhanh chóng trở về tẩm cung. Chưa bao giờ có 1 cơn mưa lớn đến thế vào thời điểm này trong năm, cô ngồi trên giường lắng nghe âm thanh ồn ào của tiếng mưa đến thất thần. Có người đứng ngoài hiên trú mưa, người đó đứng tựa vào cửa sổ cạnh giường cô. Cô quyết định mở cửa, mang theo 1 tách trà nóng cho người đó. Triệu An Bình hơi ngạc nhiên vì cô mở cửa và đem đến cho chàng 1 tách trà. Chàng nhìn cô cảm kích, đỡ lấy tách trà nhâm nhi trong niềm vui sướng. Cô nhìn vào màn mưa rả rích, giọng nói xa xăm: “ Triệu cận vệ thật tận tâm với công việc, dường như không lúc nào dời mắt khỏi Hoàng thượng“. Nước trà trong miệng đột nhiên đắng chát, hần nhìn cô 1 hồi lâu mong rằng cô sẽ quay sang nhìn mình nhưng cô lại vẫn nhìn về màn mưa trước mắt.

- Ta làm như vậy để có thể nhìn thấy nàng nhiều hơn. Diệp, ta muốn chuộc lỗi với nàng.
- Triệu cận vệ nhận nhầm người rồi. Ta là Thụy Hương, không phải là người mà ngài nhắc đến.
- Ta chưa từng nói lời này với nàng. Trắc Bách Diệp, ta yêu nàng. Những lời này là thật lòng, phải cho đến khi nàng rời bỏ ta, ta mới nhận thức được sâu sắc rằng nàng quan trọng với ta đến nhường nào.
- Triệu cận vệ, ngài khiến cho ta thật là khó xử. Mưa sắp tạnh rồi, mờ ngài rời đi. Nếu để người ta nhìn thấy thì không hay.

Rồi cô quay vào phòng đóng cửa lại, lên giường ngủ 1 giấc xem như không hề biết đến sự tồn tại của người ngoài kia. Chàng nhìn cánh cửa đóng kín trước mắt, cánh tay trên không trung định giữ cô lại từ từ hạ xuống. Chàng xoay người lao vào màn mưa.

Cô đã phải chờ bao lâu để nghe chàng nói được câu nói “ ta yêu nàng”? Gần 7 năm cho 1 tình cảm không có đích đến. Khi cô chấp nhận buông tay vì vết thương lòng quá lớn thì chàng lại quay đầu nhìn cô. Cô đã từng nghĩ chỉ cần chàng chịu để ý đến cô thì cô tình nguyện chịu đựng tất cả ở bên chàng cả đời, cô từng tin với sự kiên trì của mình thì kì tích sẽ xuất hiện. Kì tích đã tới nhưng không đúng thời điểm, lòng chàng đã có cô nhưng cô không còn có thể tiếp bước cùng chàng. Cô giấu mặt trong gối khóc thật nhiều, cô chỉ muốn 1 cuộc sống an nhàn hạnh phúc, tại sao lại quá khó?

26. Chương 26

Một con chim vàng anh xinh xắn từ đâu bay tới hạ cánh xuống bàn làm việc của hần. Hần dừng bút nhìn nó, trong hoàng cung nuôi rất nhiều loài chim quý hiếm vì hần có sở thích sưu tầm nhưng đây là lần đầu tiên hần nhìn thấy con chim này. Nó mạnh dạn nhảy lại gần rồi dụi dụi vào bàn tay của hần tỏ vẻ thân thiết, hần vuốt lấy cái đầu nhỏ xinh 1 cách đầy cưng chiều. Nó bay lên vai hần đập cánh vài cái rồi hót líu lo, tiếng chim hót trong veo làm tâm tình hần tốt lên trông thấy. Hần nhìn con chim, lại nghĩ đến vàng anh là loài chim mà Tầm thích nhất, hần từng muốn bắt lấy vài con cho nàng chơi nhưng nàng từ chối vì thương cảm loài chim ưa bầu trời tự do, nếu nhốt nó trong lồng dù có khoản đãi cỡ nào, tiếng hót sẽ không còn sinh khí nữa. Nàng từng nói nếu nàng chết đi muốn được hóa thân làm 1 con chim vàng anh cả ngày vui

vẽ bay nhảy, hót líu lo. Hắn bắt giác thốt lên: “ Bách Hợp, nếu linh hồn nàng cư ngụ trong thân xác này hãy bay vào tay áo ta“. Tức thì con chim bay lên không trung lượn vài vòng rồi sà vào ống tay áo của hắn. Hắn vô cùng kinh ngạc, giơ ống tay lên cao, con chim thò cái đầu bé nhìn hắn, khẽ kêu “ gù gù“.

Mỗi khi hắn làm việc trong ngự thư phòng quá lâu là chim vàng anh lại bay đến thu hút sự chú ý của hắn, khiến hắn phải dừng lại công việc để nghỉ ngơi. Hắn ngày càng yêu thích nó, cưng chiều như bảo vật. Nhờ có nó mà hắn chẳng còn tâm tư hành hạ cô nữa, cô cậu còn chẳng được.

Hắn tản bộ trong ngự hoa viên, phía trước vàng anh đang bay là là dẫn đường cho hắn đến nơi nó muốn. Hắn bước qua cây cầu giữa hồ sen chợt nghe thấy có tiếng hát của con gái rất tuyệt diệu. Hắn dừng chân sau hòn đá giả sơn, nhắm mắt lại nghe tiếng hát uyển chuyển, hàm súc đó. Giọng ca trong trẻo hát bài Hồng đậu sinh Nam quốc mang nỗi buồn man mác đánh động tâm người nghe.

Đậu hồng sinh ở nước nam,

Chuyện xưa kể lại mấy lần chưa thông.

Hỏi tương tư có gì không,

Từ lâu đã chẳng bận lòng chút chi.

Ta say giữa phố cuồng si,

Tình say men rượu tràn ly phong tình.

Thơ xưa quên hết làm thinh,

Tương tư tủi hổ riêng mình đắng cay.

Dám đâu nhân thế tỏ bày,

Sợ người thấu tỏ, sợ đời cười chê.

Sang xuân, mùa đậu chín về,

Chẳng ai đang hái như thề nguyện xưa.

Mới hay khói sóng gió đưa,

Mới hay tình cũ đã vừa phôi phai.

(Hồng đậu sinh Nam quốc – Đồng Lệ)

Giọng hát đẹp như thế chắc hẳn người hát cũng rất xinh đẹp. Hắn bước ra khỏi hòn giả sơn, trông thấy 1 bóng áo tím nhạt yếu điệu, diễm lệ động lòng người quen thuộc vô cùng. Hắn nhanh chân tiến lại gần, nắm lấy bả vai người con gái đó xoay lại đối mặt với mình, hắn vô thức gọi tên: “ Bách Hợp“. Nhưng gương mặt thanh tú nhưng lạ lẫm này lại làm hắn thất vọng. Cô gái sợ hãi kêu cứu, hắn đưa tay bịt miệng lại và giải thích. Cô cung nữ lúc này mới bình tâm trở lại, 2 má ửng hồng hành lễ với hắn. Nhìn điệu bộ và dáng hình của cô gái rất giống với nàng, hắn hỏi: “ Người tên là gì? - Nô tì là Uyển Nhã thuộc tạp viện cung.

- Uyển nhã, vẻ đẹp thanh tao, phong nhã. Rất hợp với người.

Chim vàng anh đột nhiên bay tới đậu trên vai Uyển Nhã, làm các cử chỉ thân mật mà nó vẫn thể hiện với hắn. Nàng thích thú chơi đùa cùng chú chim nhỏ bé, nét đẹp trong trẻo và ngây thơ đó khiến tâm hắn nhận nhạo. Nàng trẻ lắm, chắc tuổi chỉ tầm 16, 17 mà thôi. Nơi hoàng cung u tối, cuối cùng hắn cũng được nhìn thấy 1 nụ cười xuất phát từ thật tâm, tỏa sáng như ánh mặt trời ấm áp. Hắn cũng cười thật vui vẻ. Nàng nhìn nụ cười tuyệt mỹ của hắn, ngẩn ngơ 1 lúc rồi mới ngượng ngùng cúi đầu. Khung cảnh giữa họ hài hòa vô cùng. Lần đầu tiên kể từ khi Tầm mắt, hắn mới có cảm giác thân mật với 1 cô gái đến vậy.

Kể từ sau lần đó, Uyển Nhã được phân phó chuyển đến cung Càn Thành. Ngoài Bách Hợp ra, giờ đây đã có 1 cung nữ khác chia sẻ công việc với cô, hơn nữa nàng ta rất nhanh nhẹn và dễ mến khiến cho 1 người vốn tích tụ bao oán khí bấy lâu cũng phải giãn mày mà hài lòng.

- Thụy Hương tử, tử đang nấu món gì vậy? Oa! Thật thơm nha!

- Muốn nếm thử không?
- Được sao? Nhưng đây là đồ của Hoàng thượng. Nếu bị bắt là trách phạt rất nặng đó.
- Yên tâm đi. Ta không nói, muội cũng không nói thì chẳng ai biết cả.

Nàng nếm thử 1 thìa canh cá hầm ngũ quả, vị giác được kích thích với đủ tư vị ngon khiến nàng tan chảy. Quả thật đây là món ngon nhất nàng từng ăn. Nàng vỗ tay, miệng không ngớt khen:

- Thụy Hương, tỉ đúng là giỏi. Nấu ngon như vậy, muội cũng muốn học quá.
- Được thôi, sư phụ sẽ dạy đồ đệ. Nhưng...
- Nhưng sao?
- Muội phải làm thay ta mấy phần việc. Để ta nghiên cứu món mới, truyền thụ hết thành quả của ta cho muội.
- Được, được. Muội sẽ làm giúp tỉ.

Cô mím môi cười. Uyển nhã ngốc, bị lừa rồi.

- Thụy Hương! Tỉ cười lên trông rất đẹp! Lần đầu tiên muội thấy tỉ cười đó.

Cô sững lại. Đúng là đã từ lâu lắm rồi cô chẳng có tâm trạng vui vẻ chứ đừng nói là nở nụ cười. Cô cứ nghĩ mình sẽ như cái bóng vật vờ nơi này mãi mãi, chôn vùi tuổi thanh xuân trong nỗi đau khổ và uất hận tràn trề. Uyển Nhã đến làm cho cung Càn Thành có những ngày tươi sáng hơn, có lẽ sẽ có kì tích xảy ra?

Bách Diệp mở cửa phòng bước ra ngoài làm vài động tác tập thể dục cơ bản. Cô đang lắc hông vận khớp eo thì nhìn thấy trong sân tập gần đó có tiếng người giao chiến. Cô rón rén lại gần, quan sát thấy có 2 người, 1 vận áo xanh rêu thân hình cao gầy, 1 người vận võ phục đen thêu chỉ vàng thân hình cao lớn, đang luyện tập giữa sân. Cát bụi bay mịt mù, chỉ thấy mờ mờ là 2 thân ảnh quần lầy nhau rồi tách ra, thân pháp nhanh như gió lốc, hạ chiêu cuồng nộ như chớp giật.

Chẳng biết họ tập võ như thế nào mà cô chỉ thấy mỗi kiếm xuất ra đều nhằm chỗ hiểm đâm tới, chiêu nào cũng dùng toàn lực như muốn đoạt mạng đối phương. Với hình thức tập luyện như thế này, người đứng xem mù tịt về võ công như cô thấy sờn hết cả gai ốc. Họ đấu với nhau hết 1 nén hương thì dừng lại, vẫn bất phân thắng bại. Hắn lau thanh kiếm cẩn thận rồi hướng về phía cô ra lệnh: “ Nước uống, quạ!” Cô nhanh chóng chạy lại phục vụ hắn, trình tự và tỉ mỉ. Triệu An Bình đứng 1 bên nhìn, tay chân bứt rứt không biết phải làm sao. Chàng phải trở mắt ra nhìn người con gái mình yêu đi hầu hạ người đàn ông khác, cuộc đời chàng đã phải vào sinh ra tử vì hắn rồi mà giờ này đến cô cũng phải cúi mình phục vụ hắn. Nổi tức giận bủa vây lấy tâm trí chàng, chàng hồ hững chấp quyền từ biệt rồi thì triển khinh công rời khỏi nơi này nhanh nhất có thể. Dù gió đang tạt vào mặt nhưng chàng như vẫn nhìn thấy hình ảnh của cô đang cung kính rót nước dâng cho hắn, quạ liên tay cho hắn mà không tỏ ra oán thán dù chỉ là khe động mày. Lòng rừng rục 1 ngọn lửa bùng cháy, chàng bay lên thật cao, chạy trên những mái nhà cao ngất của kinh thành phồn hoa.- Bình, hắn đã đi rồi. Người không cần phải cúi gằm mặt xuống như vậy.

- Nô tì chỉ là đang nghĩ hôm nay nên nấu món gì để đổi vị cho Hoàng thượng.
- Ồ... vậy nấu cháo đi. Ta muốn ăn thanh đạm chút.
- Vậy nô tì sẽ cho gọi Uyển Nhã đến hầu hạ Hoàng thượng, để nô tì đi chuẩn bị bữa sáng.
- Thụy Hương!

Cô toan rời khỏi thì bị hắn gọi lại. Cô đi đến trước mặt hắn, cúi người nghe chỉ bảo.

- Gần đây ngươi hình như toàn làm biếng?
- Nô tì không dám.
- Vậy sao việc của ngươi toàn đẩy cho Uyển Nhã làm? Hay là ngươi muốn tránh xa trẫm càng xa càng tốt?

- Hoàng thượng minh xét, nô tì nào dám cả gan suy nghĩ như vậy. Chỉ là Uyển Nhã mới tới cung chưa lâu, nô tì muốn chỉ bảo muội ấy để muội ấy làm quen dần. Nếu việc này khiến Hoàng thượng không vừa lòng thì nô tì sẽ chĩnh đốn lại, không để Uyển Nhã làm nữa.

- Được rồi. Ta chỉ nói vậy người không cần quá kinh sợ. Có gì thì trong lòng người tự rõ, người vốn dĩ rất hiểu chuyện.

Cô bày bát cháo đậu xanh hoa cúc đã chuẩn bị xong lên bàn, hồi hộp nhìn hần ăn từng chút cho đến khi bát cháo hết. Hần vẫn thong thả nhưng khiến cô lo lắng như 1 quả bom có thể nổ bất kì lúc nào. Uyển Nhã tiến lên dâng trà và khăn, hần không hề cử động. Cô toát mồ hôi lấy đồ từ tay Uyển Nhã dâng lên, hần nhướn mày cảm lấy. Cho đến khi hần chuẩn bị thiết triều, Uyển Nhã và cô cùng mặc hoàng bào và búi tóc cho hần, xong việc mới dám lui ra thở phào. Lúc này cô nói với nàng: “ Từ nay chúng ta cứ việc ai nấy làm thôi”.

Con chim vàng anh càng ngày càng ít đến gặp hần. Hần huyết sao gọi nó nhưng trong cung cấm rộng lớn lại chẳng có bóng dáng vàng anh bé nhỏ đâu. Hần chán nản bước đến hậu điện tìm cô bàn chuyện. Lúc đi vào vườn hoa cúc vàng, hần chợt nhận ra lẫn trong đám cúc là 1 sinh vật đã chết bị vật lông tơ tủa, nó chết trong hoảng loạn và bị cắt cổ máu chảy đến chết. Những sợi lông vàng óng mượt trước kia nay xơ xác và bị vấy bẩn bởi máu và bùn đất. Hần tức giận tự tay chôn cất con chim vàng anh, đứng trước khoảnh đất đó hàng giờ cho đến khi Bách Diệp quay trở về. Cô nhìn thấy bóng lưng cao ngất của hần, lòng tự hỏi lại có chuyện gì nữa đây? Hần đợi cô lên tiếng mới hít thật sâu rồi quay lại:

- Thụy Hương, ta vừa mới tự tay chôn cất cho 1 người bạn. Cái chết của người bạn đó rất thảm khốc.

Cô chẳng nghe Hàm Tiểu nói gì về việc này cả, rốt cuộc hần muốn nói gì đây?

- Người có nhớ con chim vàng anh hay bầu bạn với ta chứ?

- Nô tì nhớ ạ.

- Suốt 1 thời gian dài không gặp, hôm nay ta đã nhìn thấy thi thể nó ngay tại nơi này, trong bồn hoa cúc vàng của người. Người nói xem, ta nên giải quyết như thế nào?

- Hoàng thượng, đây hần là có sự hiểu lầm. Nô tì từ trước đến giờ chưa từng tiếp xúc với nó, nô tì không làm gì nó cả. Việc thấy xác nó ở đây không thể chứng minh nô tì có tội.- Người nói đúng lắm. Nhưng việc này phải có người chịu trách nhiệm, nếu đã ở chỗ của người, vậy người cũng nên gánh lấy trách nhiệm này.

Rồi hần cúi người nói thắm vào tai cô:

- Nếu ta không tỏ ra nghiêm khắc với người sẽ thu hút sự chú ý của người ngoài. Vậy nên... chịu khổ chút!!!

- Hoàng thượng... nô tì...

- Người đâu, cung nữ Thụy Hương bắt cần, hậu đậu làm ảnh hưởng đến tâm trạng của trẫm. Đưa ra ngoài phạt đánh 30 trượng.

Đêm đến, căn phòng cô vẫn còn thấp sáng vì cô đau đến mức không ngủ được. Hần phạt cô 30 trượng, là 30 trượng đánh bằng những cây gậy to bằng cổ tay bởi những quân lính vạm vỡ. Hần suy cho cùng vẫn không muốn nghe lời giải thích của cô, vẫn bắt cô phải gánh lấy tội đồ. Cơn đau truyền đến toàn thân khiến cô muốn chỉ tay lên trời chửi hần là đồ cầm thú, hần vừa muốn cô phò tá hần vừa muốn khiến cô đau khổ mới vui lòng. Cô không tin hần không nghĩ ra là có kẻ muốn đổ tội cho cô, hần chỉ là luôn bắt cô phải chịu đựng giày vò, luôn lấy cô làm bình phong để che giấu những ý đồ đen tối nhất mà thôi. Có người gõ cửa rồi tự ý bước vào phòng ngay sau đó. Cô nghiêng cổ lên xem người đến là ai mà đêm hôm khuya khoắt còn tới làm phiền mình. Triệu An Bình nhìn thấy cô vì đau đớn mà phải nằm úp sấp trên giường càng cảm thấy đau đớn hơn. Chẳng biết chỉ cần cô còn ở trong cung thì còn gặp nhiều chuyện không may mà.

- Triệu cận vệ, xin thứ lỗi cho Thụy Hương không thể tiếp đón. Nhưng đêm đã khuya, vẫn là mời ngài trở về nghỉ ngơi.

- Nàng đừng như vậy, ta đến xem tình hình của nàng như thế nào.

- Nàng nghe ta nói này, hãy cùng ta rời khỏi nơi đây. Đây không phải là nơi thích hợp với nàng.

- Ngài nói gì vậy?

- Bách Diệp! Nàng đừng tỏ ra như thế. Ban đầu ta cũng nghĩ nếu nàng vờ không biết để quên tất cả, ta sẽ đáp ứng. Nhưng nhìn nàng chịu nhiều ủy khuất như vậy, ta không thể làm ngơ. Ta sẽ gặp Hoàng thượng xin ngài cho chúng ta được ra đi, Diệp hãy để ta được chăm sóc nàng, được bồi tội với nàng.

Cô im lặng nhìn vẻ thành khẩn của chàng. Cố gắng nỗ lực đứng dậy, phải dựa vào khung giường cô mới nói:

- Triệu An Bình! Ta hôm nay cũng muốn nói rõ hết mọi chuyện với ngươi. Khi trước ta có tình cảm sâu đậm với ngươi, ngươi không đáp lại đó là việc của ngươi. Bây giờ ta không còn muốn liên quan đến ngươi, ngươi lại muốn nói bồi tội? Thôi đi, vốn dĩ ta không trách việc ngươi làm lúc trước nhưng ngươi càng xuất hiện trước mắt càng khiến ta chán ghét hơn. Ta không cần ngươi thương tiếc, điều ta muốn làm chính là trả thù!

- Nàng đừng cố chấp để rồi phải thương tổn mình. Ta muốn cùng nàng sống cuộc đời yên ổn, bình an giống như ước mơ trước đây nàng từng nói. Hận thù chỉ càng khiến nàng lún sâu vào đau khổ. Nghe ta, Diệp, hãy buông bỏ tất cả đi.

- Ngươi bảo ta buông, nhưng đâu phải cứ muốn là được. Lần đó ngươi bảo sẽ lo liệu mọi chuyện, nói ta cứ yên tâm tin tưởng ngươi nhưng rồi sau đó thì sao? Căn bản ngươi không làm được gì cả, là ngươi vô năng!

Câu nói của cô như 1 cú đâm thui vào mặt chàng. Chàng biết mình không thể làm được gì, nhưng chàng đã để mất cô quá nhiều lần rồi nên lần này chàng quyết không buông tay. Cô đã mất gần 7 năm theo đuổi chàng vậy chàng cũng không ngại bỏ công sức để làm cô mềm lòng. Chàng nghĩ vậy và mỉm cười dịu dàng, ánh mắt sủng nịnh nhìn cô đầy yêu thương:

- Được rồi, nàng trước tiên cứ nghỉ ngơi đi. Ta biết trong lòng nàng vẫn còn có ta, nếu nàng thấy khó xử thì đừng suy nghĩ nhiều, cứ kệ ta làm việc của mình.

- Bây giờ ta nói...

Chàng tiến lại thật nhanh bế cô nằm nghiêng trên giường, còn cẩn thận lấy chăn bông kê người để cô dựa vào. Xong xuôi, chàng vuốt mấy lọn tóc xõa ra của cô rồi nói:

- Vết thương của nàng có cần ta giúp không? Nếu nàng không ngại... chứ ta thì thật không ngại giúp nàng thoa thuốc đau.

- Ngươi cút ngay cho ta! Cút!

- Ta biết rồi. Nàng nghỉ đi, mai ta lại đến.

Cô còn định chửi chàng ngày mai đừng đến làm phiền cô nữa nếu không cô nhất định sẽ cho chàng biết tay nhưng lại dừng người trước hành động của chàng. Chàng cúi người hôn lên trán cô thật dịu dàng. Cả người cô hoàn toàn bất động trước sự thân mật chưa từng có mà chính chàng là người chủ động. Chàng mỉm cười rõ tươi khi nhìn biểu tình thất thần của cô, chàng biết cô vẫn còn rung động trước chàng mà.

Ngày hôm trước bị đánh thừa sống thiếu chết nhưng ngày hôm sau cô vẫn bị hấn gọi đến hầu hạ. Cô cố gắng nén đau tỏ ra thật bình thường nhưng trước ánh mắt soi mói của hấn cô cảm thấy cả người bứt rứt khó tả. Hay là hấn muốn cô tỏ ra đau đớn mới thỏa mãn thú tính của hấn?

- Đêm qua ngươi ngủ có ngon không?

- Dạ, nô tì cũng cố gắng ngủ được ạ.

- Cố gắng ngủ? Là vì trong lòng vui sướng không ngủ được sao?

- ...

- Đêm qua Triệu cận vệ của trẫm có đến thăm ngươi. Xem ra giao tình giữa Triệu cận vệ và Thụy Hương rất tốt, đêm muộn như vậy còn đến thăm nom?

- Dạ khởi bẩm Hoàng thượng, chỉ là lúc đó Triệu cận vệ mới hết ca trực tiện thể đến xem tình hình của nô tì. Trước đó nô tì từng giúp Triệu cận vệ 1 lần, chỉ là trả 1 đoạn ân nghĩa mà thôi.

- Ta biết Thụy Hương trung thành với ta, tuyệt không có 2 lòng.
- Bắc quốc đã đưa thư xin hòa thân, muốn đem công chúa Phục Linh đến gả. Theo lí thì ta nên nạp nàng làm hậu nhưng ta không muốn cho ai ngồi vào vị trí đó, người hiểu chứ?
- Bắc quốc từng nhiều lần làm le bề cõi nước ta nhưng đều bị quân đội ta dẹp đánh tan tành. Quốc vương mới lên ngôi, chủ trương hòa bình hữu nghị, tránh động binh đao, muốn thể hiện ý tốt mới quyết định đem công chúa cầu thân. Nếu chúng ta muốn mối quan hệ tốt đẹp được vững bền thì nên tứ hôn cho 1 nhân vật có tiếng tăm trong triều.
- Người đã có ý tưởng rồi chẳng?
- Tả thị lang Lưu Hoàng là người phù hợp nhất.
- Lưu Hoàng tuổi trẻ tài cao, dung nhan tuấn kiệt, lại còn chưa thành gia thất. Giờ hắn chỉ giữ chức quan tam phẩm nhưng với cái cách về giáo dục hiện nay hắn đang làm, Hoàng thượng có thể vì thế mà thăng quan cho hắn lên hàng nhất phẩm. Nô tì tin với sự đỉnh đạc của Lưu Hoàng, công chúa Bắc quốc sẽ chịu gả, chỉ có điều chúng ta phải tạo cho họ 1 cơ hội thuận lợi.

Xem ra ta nên giao cho Thụy Hương làm việc này là tốt nhất. Ta chờ tin tốt từ người

27. Chương 27

Đoàn người từ Bắc quốc xa xôi tiến vào kinh thành Hoàng Nguyên quốc gây biết bao nhiêu sự chú ý từ người dân. Mọi người đều chen lấn đổ xô ra đường lớn nhìn đoàn người hùng hậu mặc trang phục xa lạ của ngoại quốc, chỉ chỗ cười tán gẫu. Có cả thấy 1000 quân lính hộ tống 3 chiếc xe ngựa cực lớn, cung nhân hầu hạ phải đến trên trăm người, họ diễu hành từ cổng thành cho đến khi vào hoàng cung. Chiếc xe ngựa ở giữa lớn nhất, trang hoàng lộng lẫy nhất là của công chúa Bắc quốc – Phục Linh. Đoàn người dừng lại trước cổng nội thành thì dừng lại. Nàng nằm trên tấm thảm làm từ lông cáo tuyết trắng muốt, thần thái khuyên đảo chúng sinh. Mắt phượng mị hoặc nhìn về phía trước khi tấm màn được vén lên. Hai cung nữ diu nàng bước xuống chiếc xe ngựa, đôi chân vừa chạm mặt đất nàng đưa mắt nhìn xung quanh toàn bộ dân chúng. Váy đỏ rực rỡ thêu hoa phục linh ôm lấy thân hình quyến rũ, mái tóc đen tuyền tết theo kiểu truyền thống Bắc quốc làm nổi bật lên gương mặt tuyệt đẹp. Có người nhìn thấy thần thái của nàng, không tự chủ thốt lên: “Tiên nữ giáng trần!”. Câu nói truyền đến tai nàng, nàng quay về hướng người đó nhếch môi về nên nụ cười khuấy đảo tâm thần. Tức thì cả đám đông chen lấn, gào thét muốn xô lại gần. Đám quân lính phải cố hết sức để cản trở dân chúng. Nàng theo cung nữ tên Thụy Hương bước vào hoàng cung, để lại đằng sau là đám đông xô bồ hỗn loạn.

Minh Nhật hoàng đế quả như lời đồn đại, anh dũng thần tuấn. Phong thái của bậc đế vương toát ra khiến cho nàng thấy thật khâm phục. Trước khi đi, Hoàng huynh có nói với nàng phải thể hiện thật tốt để Minh Nhật hoàng đế chú ý. Nàng nghĩ nếu nàng gả cho hắn, cũng không hắn là việc xấu. Tình cảm có thể từ từ bồi đắp. Trong suốt yến tiệc, hắn không đề cập đến chuyện hôn sự, chỉ giới thiệu cho nàng về các món ăn đặc sản và cảnh đẹp Hoàng Nguyên. Nàng cũng không sốt sắng mím cười nói chuyện. Trong đám quần thần những ánh mắt háo sắc có kín đáo, có vô lễ bao trọn lấy nàng. Nàng biết đàn ông không mấy ai có thể chống lại được sức hấp dẫn của nàng. Đấy mắt kẻ quét qua toàn bộ mọi người có mặt trong phòng, nàng dừng lại trước 1 người trẻ tuổi nghiêm túc như tượng. Trước ánh mắt chăm chú của nàng, người đó ngẩng đầu lên chạm vào ánh mắt mị hoặc nhưng không hề có ý đồ bất chính nào. Ánh mắt người đó rất sáng và kiên định, nhìn nàng rồi gật đầu theo lễ sau đó dịch chuyển ánh mắt đi nơi khác. Không hề có chút lưu luyến nào, không hề có phản ứng của những kẻ háo sắc nàng thường thấy. Nàng càng hứng thú hơn với người đó, vừa hay Minh Nhật hoàng đế giới thiệu cho nàng các vị đại thần trong triều, nàng biết được người đó là quan nhất phẩm giữ chức vụ gì đó nàng không nhớ, chỉ nhớ tên chàng là Lưu Hoàng. Người này nghe nói là người cực kì tài giỏi và có chỗ đứng trong triều. Càng nhìn nàng càng cảm thấy hứng thú với chàng. Chàng rất thuận mắt nàng, dáng ngay thẳng, cứng cỏi của cây trúc, vẻ thanh tao, trong trắng của cây mai, sức sống khỏe khoắn của cây tùng (xin trích dẫn những miêu tả về Nguyễn Trãi trong sgk).

Cô nhìn cô công chúa trước mắt, haiz, mỹ nhân khó qua ải anh hùng.

Phục Linh đi dạo trong ngự hoa viên, nơi đây hoa thơm cỏ lạ mọi nơi đều có. Nàng thở dài ném hòn đá cuội vào mặt hồ Thanh Trì, lòng nhớ về quê hương Bắc quốc. Vì người hầu nàng được mang vào cung chỉ giới hạn vài người thân cận nên nàng cảm thấy chưa thể thích nghi được với nơi xa lạ này. Từ đó đến giờ chưa thấy thánh chỉ ban đến, nàng không biết nàng sẽ được gả đi đâu, cơ hội để gây ấn tượng với Minh Nhật hoàng đế cũng không có. Người duy nhất chịu tận tâm ở bên cạnh nàng là cung nữ Thụy Hương. Thụy Hương khá kín đáo nhưng rất tỉ mỉ, tốt bụng nên nàng cũng coi như là tỉ muội tốt. Nàng nhớ những ngày tháng tự tại ở quê hương, nàng thoải mái tập võ, cưỡi ngựa, rong chơi bất cứ nơi đâu nàng muốn. Nhưng đến hòa thân lần này, nàng phải tỏ ra bộ dáng hiền thực và cao quý của nữ nhi Hoàng tộc. Quanh đi quẩn lại nàng đã đứng trên cây cầu bắc ngang hồ Thanh Trì mà chẳng thấy bóng dáng bất cứ ai xung quanh. Nàng cũng cho qua vì chẳng mấy khi được tự do như vậy. Nhìn thấy 1 con mèo xám đang đứng lăm lăm gần đó, nàng vui vẻ chạy lại gần mong có thể ôm nựng nó. Nhưng con mèo xám lại chạy vụt đi rất nhanh, kẻ đuổi mèo chạy rất khó thể. Xám nhảy vọt leo lên 1 gốc cây hoa bọ cạp, đứng trên đó phe phẩy cái đuôi trước mặt nàng khiêu khích. Phục Linh nàng chưa từng gặp ai dám kiêu ngạo với nàng như vậy, nàng liền nhón chân nhảy lên cành cây gần nó nhất vươn tay định túm lấy chân nó. Xám tức thì trèo lên cành cây cao hơn, với nó việc này hoàn toàn dễ dàng nhưng với nàng thì khác. Cành cây càng lên cao càng nhỏ và yếu, với trọng lượng của 1 người trưởng thành thì không thể chịu được. Nhưng nhìn con mèo xám đang nhìn nàng giễu cợt, ngáp dài 1 cái rồi lấy tay liếm láp rất cao quý. Nàng hôm nay phải bắt được con mèo đó đem làm sủng vật. Bản tính háo thắng của nàng đã chiến thắng, nàng vận công quyết định bay lên tóm lấy con mèo 1 lần dứt khoát. Khi nàng tóm được Xám và giơ nó lên đắc ý, nó vẫn không thèm nhìn nàng. Nàng đang định mắng nó thì có biến.

“ Rắc“.

Cành cây nàng đang đứng bị gãy, nàng mất đi điểm tựa, lại không kịp bám vào đâu nên thân thể cú thể rơi xuống. Được rồi, rơi ở độ cao này đối với nàng mà nó thì không thể chết được nhưng bị thương nặng là hoàn toàn có thể. Nàng vội ôm lấy con mèo vào lòng để che chở cho nó, xem ra nó không hề bị kinh sợ. Đang rơi thì đột nhiên trong đầu lại hiện lên hình ảnh Lưu Hoàng hôm đó, nàng thầm than sắp xong rồi mà còn nghĩ linh tinh. Nhưng đột nhiên 1 vòng tay hữu lực đón lấy nàng, mùi hương nam tính nhưng mang cảm giác thanh khiết xộc vào mũi làm nàng mê mẩn. Đôi mắt đẹp khê mở, gương mặt anh tuấn của Lưu Hoàng đã hiện ra trước mắt khiến nàng càng kinh ngạc. Không phải là cầu được ước thấy chứ?

Lưu Hoàng vốn được Hoàng thượng triệu vào cung bàn chuyện, sau đó cả 2 cùng dự định dạo 1 vòng trong ngự hoa viên nhưng đi được nửa đường thì hần nói có việc phải đi, bảo chàng cứ đi hết vòng rồi tìm ra kẻ sách. Khi đã nghĩ thông thì quay lại tìm hần. Nhưng nào ngờ từ xa hần đã nhìn thấy công chúa Bắc quốc Phục Linh, vốn định quay người đi hướng khác nhưng chợt thấy nàng trèo lên cây cao mà xung quanh không có cung nhân, thị vệ đi theo nên hần đành lại gần. Nào ngờ thấy nàng bị ngã từ trên cao, hần lo lắng nên vội thi triển khinh công bay đến cứu giúp kịp thời. Lúc ôm được thân thể mềm mại của nàng trong lòng, tâm trạng đang treo lủng lẳng của chàng mới có thể gỡ bỏ thay vào đó là cảm giác xốn xang khó tả. Nàng ngược đôi mắt phượng tà mị nhìn chàng, đôi môi đỏ như lên mím cười, làn da trắng nõn mềm mại hơn nữa mỹ nhân trong lòng lại còn đang ôm 1 con mèo màu xám xinh đẹp, quả thực hình ảnh này càng khiến hần tim đập nhanh hơn.

Luyến tiếc khi phải rời khỏi vòng tay chàng, nàng nghiêng mình duyên dáng nói lời cảm tạ:

- Đa tạ ơn cứu giúp của Lưu công tử, Phục Linh cảm kích vô ngần.
- Công chúa xin đừng đa lễ. Thấy người gặp nạn ra tay tương trợ là điều nên làm. Chỉ là vì sao bên cạnh công chúa lại không có cung nhân hay thị vệ?

Nàng yêu kiều hất tóc ra sau lưng, mỉm cười quyến rũ:

- Là ta cho họ lui xuống, ta muốn có chút không khí thoải mái hơn. Ta nghe nói Lưu công tử là quan nhất phẩm trong triều, không ngờ công tử còn có võ nghệ cao cường. Hoàng Nguyên thật lắm nhân tài, Phục linh quả thực hôm nay đã được mở rộng tầm mắt.
- Công chúa quá khen. Tại hạ chỉ là biết chút phòng thân, không đáng để nhắc tới.

- Vừa hay đình phía trước có sẵn 1 cây cầm ta mang từ Bắc quốc, nếu công tử không ngại liệu có thể tấu 1 khúc để Phục Linh ta học tập?

- Việc này... vậy xin công chúa chỉ giáo.

Giữa đình lớn là 1 đôi trai tài gái sắc đang hòa mình vào tiếng đàn cầm trong trẻo cao vút. Lưu Hoàng lướt những ngón tay thon dài như ngọc trên dây đàn, ngón đàn điêu luyện tấu lên 1 khúc Tiên nữ giáng trần. Phục Linh cảm thán tài nghệ của chàng, nàng đứng trước biển hoa chuyển mình múa theo nhạc. Trăm hoa đua nở cũng không sánh nổi vẻ đẹp thoát tục của nàng, tiếng đàn truyền thần như đưa người nghe nhập vào cõi ảo, dường như người con gái xinh đẹp đang múa kia chính là tiên nữ giáng trần. Một người đàn, một người múa, khung cảnh hòa hợp vô cùng khiến cho Bách Diệp và Hoàng thượng đang nép gần đó quyết định rời đi để không làm ảnh hưởng đến họ. Hấn nhìn cô, cao hứng nói:

- Lần này ngươi làm tốt lắm! Khi việc đã thành ta sẽ ban thưởng cho.

- Đa tạ Hoàng thượng, đây đều là việc nô tì nên làm. Bọn họ quả thực rất xứng đôi!

Hấn nhìn ánh mắt ngưỡng mộ của cô hướng về 2 người kia, cảm thấy đồng cảm với cô. Hấn biết cô phải chịu quá nhiều khổ đau vì hấn, trong lòng lại dâng lên nỗi thương xót khó tả. Có khi nào hấn đã sai? Nhưng nếu không phải vì cô mà mọi chuyện đi theo chiều hướng này, nếu không phải vì không thể lật lại vụ án Thất hoàng tử sát hại Bách Hợp, âm mưu cướp quyền thì hấn đâu có bắt cô phải ở lại nơi này. Hấn biết mình chỉ bao biện cho bản thân nhưng đây là con đường duy nhất hấn có thể đi, kế hoạch của hấn sắp thành công rồi. Hấn đưa tay nhặt chiếc lá vương trên tóc cô, hành động này khiến cô tự động cách xa hấn 1 bước theo bản năng. Hấn nhận thấy vậy, ánh mắt bèn tối sầm lại. Cô vội cúi đầu thật thấp, hấn càng tức giận rồi quyết định phất tay áo rời đi. Cô lại đành chạy theo sau, trong đầu cố gắng tìm kiếm thông tin nào đó có thể sẽ khiến hấn cao hứng trở lại, đứng là ở cạnh để vương rất khổ mà.

28. Chương 28

Sau khi đã kết thúc công việc của mình, cô quyết định đi ngủ sớm để lấy lại tinh thần. Khóa cánh cửa phòng lại, cô yên tâm thay đồ rồi lên giường yên vị. Bây giờ đang độ giữa xuân, thời tiết mát mẻ và dễ chịu nhưng vì lí do bất đắc dĩ nên cô không mở bất cứ cánh cửa nào trong phòng khi ngủ cả. Đó là do mấy hôm trước Triệu An Bình xông vào phòng lúc cô đang ngủ, lợi dụng lúc cô không hay biết leo lên giường nằm ôm cô. Sau khi phát hiện chàng nằm trên giường mình vào ngày hôm sau, cô đã sợ đến mức cần phải lười chảy cả máu. Buổi sáng hôm đấy bắt đầu bằng màn kẻ đáp người tránh, náo nhiệt đến mức đánh động đến Huỳnh Khang Kiện. Hấn sau khi thấy 2 người làm trò, ra lệnh phạt cô học múa theo các vũ nữ bên cung Nhã Nhạc 1 tuần. Nói đến đây lại phải kể đến chuyện trước đó Phục Linh sau khi có cuộc tái ngộ đáng nhớ với Lưu Hoàng, ngày đêm mong nhớ người trong mộng nên luôn dốc sức vào sáng tác 1 bài múa của chính nàng để gây ấn tượng với chàng. Chuyện sẽ chẳng có gì đáng nói nếu như nàng không bắt bằng được tí muối tốt là cô phải tập chung. Cả kiếp trước và kiếp này cô chưa bao giờ biết múa là gì, khi trước lúc học nghi lễ cô cũng từ chối thực hành cầm, kì, thi, họa. Tất cả đều cố gắng học thuộc lí thuyết, cầu mong không có dịp nào cần dùng đến. Cô khó khăn bắt chước theo công chúa nhưng liên tục bị mắng. Đó là do từng động tác đều không chính tề, tạo dáng khô cứng, không nhớ được bài múa... Trùng hợp thay hôm đó hấn có đi qua nhìn được 1 màn người gỗ múa nực cười đó, nhất thời không kiềm được cười to. Vậy là mỗi khi cô làm hấn phật ý đều bị dọa cho đem sang cung Nhã Nhạc học múa. Cô sợ đến tái mào! Vì vậy, để đảm bảo an toàn cho bản thân nên cô phải đóng chặt cửa để tránh tên kia.

Cô bỗng thấy khát nước bèn ngồi dậy tìm nước uống. Triệu An Bình đã ngồi ở bàn nước từ lúc nào, thấy cô nhìn mình liền mỉm cười rót 1 chén trà bưng qua.

- Nàng khát nước hả? Ta biết mà.

- Người... người...

- Mấy hôm nay không được gặp nàng, ta nhớ nàng quá. Nàng... nàng đừng vội động thủ, ta chỉ qua xem 1 chút rồi đi ngay. Lần trước liên lụy nàng, ta đã đi gặp Hoàng thượng nói rõ.

- Cái gì? Người còn dám lôi chuyện đáng xấu hổ này ra mà nói?

Hừ, thảo nào mà gần đây cô thấy sắc mặt hần mỗi khi nhìn thấy cô đều trầm xuống, càng gây khó dễ cho cô nhiều hơn. Tính tình hần ngày càng cổ quái khó hiểu. Trước kia hần luôn tỏ vẻ văn nhã nhưng thật ra thâm tâm lại vô cùng lạnh lùng tàn độc, giờ đây lúc nào cũng tỏ ra khó chịu, khi thân thiện gần gũi, khi giận dữ xa cách. Cô còn chưa có phải thánh đế có thể đọc vị được hần. Còn chàng cũng thay đổi đến khó tin, ngày trước lạnh lùng thờ ơ với cô, vậy mà giờ thì luôn sẵn tới bày ra bản mặt biến thái, mặt dày vô đối. Mấy người này là bị làm sao hết vậy?

- Người nhìn rồi đó, nhờ hồng phúc của người mà 1 tuần này ta bị hành thê thảm. Nếu người còn đem chuyện của chúng ta ra nói trước mặt người khác thì từ này ta và người không quen không biết.

- Chuyện của chúng ta? Nàng nói rất hay... à nói rất đúng. “Chuyện của chúng ta” phải bàn bạc kĩ lưỡng, không vội, không vội.- TRIỆU AN BÌNH!!!

- Được, được, ta đi ngay.

Cô thở dài nhìn hần mở cửa sổ treo ra ngoài, xong đóng cửa lại và thò 1 sợi dây thép bẻ cong mắc vào chốt cửa khóa lại. Cô quả thật nên suy nghĩ biện pháp khác.

Những ngày sau cũng trôi qua khá là thuận lợi. Hần ban chỉ cho Lưu Hoàng lấy Phục Linh, hôn lễ long trọng được tổ chức dù ban đầu phía Bắc quốc có chút phản ứng nhưng trước thái độ kiên quyết của nàng nên mọi người đều phải thuận theo. Việc hần thanh lọc bộ máy quan lại cũng diễn ra suôn sẻ. Những đêm trăng thanh gió mát, hần sẽ gọi cô phục vụ mỹ vị còn Uyển Nhã sẽ góp vui bằng vài điệu múa hay vài khúc hát cực phẩm. Thỉnh thoảng cô sẽ thấy bóng dáng của Bình lấp ló khi gần khi xa, lần nào cũng làm đủ trò khi để thu hút sự chú ý của cô. Trong 3 người thì chỉ có Uyển Nhã là không biết điều đó nên vẫn bình thản hầu hạ hần, còn cô tâm hồn đã treo lên cao lúc nào cũng sợ bị phát hiện và trách phạt nên có lúc lơ là. Những lần như vậy, buổi ngắm trăng đều kết thúc trong không khí nặng nề ai về đường nấy và ngày hôm sau cô bắt buộc phải đi học nghệ mấy ngày.

Hần nhìn 2 cây xoan đào lớn trong góc vườn của Phượng Tê cung, cung điện trước kia của Bách Hợp. Thì ra nó đã lớn như thế rồi sao? Hần còn nhớ ngày đó mình và nàng mỗi người tự tay trồng 1 cây, mong muốn sau này khi cây lớn họ sẽ mắc 1 chiếc võng ở đây để cùng nhau nằm hóng mát, đêm đêm tâm sự ngắm sao. Chạm vào thân cây sù sì dòng tưởng niệm khi xưa chợt ùa về, hần hạ lệnh cho cô kiếm 1 cái võng đem đến rồi bắt tay vào làm. Uyển Nhã nhìn hần chăm chú vào công việc, mỗi động tác đều làm thật chậm dường như đang hồi tưởng lại quá khứ. Nàng nhìn sang phía cô với câu hỏi to đùng, cô chỉ lắc đầu nhẹ rồi lại đứng yên không nhúc nhích. Kiểm tra độ chắc chắn của nút thắt xong xuôi hần mới cho tất cả mọi người lui xuống, bản thân mình thì đặt lưng nằm lên chiếc võng. Cảm giác đu đưa đều nhịp của chiếc võng khiến hần nhanh chóng đi vào giấc mộng đẹp.

- Thụy Hương, muội chưa bao giờ thấy Hoàng thượng suy tư đến thế? Là vì sao vậy?

- Muội nên nhớ trong cung biết càng ít thì sống càng lâu. Muội đến đây chưa lâu nên ta phải nhắc muội, nếu thấy Hoàng thượng như vậy thì tốt nhất đừng đánh động đến người, cứ để người làm thứ gì mình muốn. Phận nô tì như chúng ta chỉ nên làm đúng bổn phận của mình.

- Tỉ tỉ nói phải. Uyển Nhã xin nghe theo.

Cô nhìn bóng lưng mềm mại của nàng rời đi, lòng dâng lên cảm giác lo ngại.

Một đêm đầy sao ở Phượng Tê cung.

Hần lại uống cạn 1 vò rượu nữa. Nến được thắp sáng khắp nơi khiến hần thấy chói mắt nên cho dập tắt bớt đi chỉ để lại vài ba ngọn leo lét nơi góc vườn hần đang nằm. Hôm nay là ngày giỗ đầu của nàng, sau nghi lễ trong cung hần liền đi đến nơi này tự chuốc cho mình say bí tỉ. Tất cả mọi người đều bị Hàm Tiêu cho lui xuống, trong cung điện rộng lớn chỉ có mình hần cô đơn tự trách mình. Đã 1 năm trôi qua, vật đổi sao dời, hần dường như gần quên mất ngày nàng ra đi. Điều này khiến hần tự trách mình ghê ghớm. Hần nhìn lên trời cao, ngẩn ngơ nói chuyện 1 mình.- Bách Hợp! Nàng ở đâu trong triệu triệu vì sao?

- Nàng từng kể với ta 1 người sau khi chết đi sẽ hóa thành 1 ngôi sao trên bầu trời, luôn tỏa sáng và dõi theo người thân của mình. Vậy nàng có thấy ta không?

- Ta không phải phụ nàng, ta chỉ... ta chỉ...

- Bách Hợp, nàng vì sao lâu như vậy rồi không đến thăm ta? Nàng trách ta nên không chịu cho ta cơ hội gặp nàng trong mộng sao?

- Bách Hợp...

- Bách Hợp...

Một bóng người ẩn nấp sau tàng cây Thiên tuế làm hấn chú ý. Là kẻ nào to gan dám làm phiền hấn?

- Là ai? Còn không mau lộ diện?

- Khởi bẩm Hoàng thượng, nô tì Uyển Nhã ạ.

- Lại đây đi.

- Vì sao lại phải trốn ở đó?

- Nô tì... nô tì lo lắng Hoàng thượng ở lại đây 1 mình... nên đến xem sao ạ.

- Người thật tốt. Vậy hát cho trẫm nghe đi, bài nào cũng được.

“Mưa vương trên tay áo, cùng uống rượu dưới đài hoa

Tóc đen tùy gió bay, ba nghìn nỗi khổ là ai trói buộc

Nâng ly hướng rào đông, lại thấy bóng ai đơn chiếc

Nhớ rằng đã cùng ai ước định nơi đình tây

Kỵ binh chiến tranh, tiếng giáo chạm nhau vang trong gió

Xuân thu bao lần chuyển đổi, là ai còn nhớ người ra đi

Say ly biệt trong mưa bụi, quay đầu lại chỉ thấy gió nhẹ mây mờ

Mong được cùng người cười trắng về quê cũ

Chỉ một đêm làm sao kể hết được tình nồng cùng trải qua

Cơn gió ban mai chưa thổi, nhìn mây cuộn người hướng đến nơi nào

Từng cùng nhau trải qua bao lần dâu bể

Ai đứng cạnh khẽ nói, chẳng bằng trở về thôi

Đêm dài như từng cùng người uống rượu

Trăng vẫn chưa tàn, bên gối đã từng lưu lại tình nồng của người

Hương hoa lan ủ trong tay áo đã phai gần hết

Khẽ lướt qua ý hồng trần

Ai từng cùng uống rượu, trải qua bao tình nồng

Hết rượu cũng tàn ý, cùng người viết nên ba đời bên nhau

Cuối cùng của dâu bể, người còn ở chốn nào

Khẽ lướt qua ý hồng trần.”

(Hồng Trần – Tiểu khúc Nhi)

- Bài này ta chưa từng nghe, quả thật giọng hát của ngươi rất truyền cảm. Hát hay lắm!

- Bài này tên là Hồng Trần, là nô tì mới học được ở chỗ Thụy Hương. Bài này là tỉ ấy tự soạn, Thụy Hương tuy là không có năng khiếu về múa nhưng lại rất có thiên tư về thẩm âm soạn nhạc. Thụy Hương nói bài này là tặng riêng cho nô tì, nô tì đã định cũng sẽ tự biên đạo điệu múa phù hợp với ca khúc này.

- Vậy ta chờ ngày người hoàn thành điệu múa. Ta cũng muốn được thưởng thức tài nghệ của người.

Nàng mỉm cười e thẹn đáp ứng. Dưới ánh nến leo lét, dung nhan xinh đẹp của nàng làm hấn nhớ đến Hoàng hậu của hấn. Nàng ấy cũng hát hay, múa giỏi, mỗi khi cười đều có điệu bộ giống như Uyển Nhã lúc này. Có đôi khi hấn vẫn nhận nhầm Uyển Nhã là Bách Hợp, đẩy lòng hấn lại âm ỉ đau.

“Khẽ lướt qua ý hồng trần

Ai từng cùng uống rượu, trải qua bao tình nồng”

29. Chương 29

Một thiếu niên bước qua cổng kinh thành, trên người mặc trang phục bộ hành, vai đeo tay nải và đội mũ rơm che gần hết gương mặt. Người đó nhìn về phía bức tường Tử cấm thành cao ngất xa xa, mỉm cười nửa miệng: “ Ta đã về!!”.

Bách Diệp xếp gọn lại thư án của hấn, cô nhìn thấy 1 bức họa vẽ 1 gười con gái đang đứng bên khóm hoa Bách Hợp, tuy chưa vẽ khuôn mặt nhưng nhìn tranh cô đã đoán được người con gái đó là ai. Mấy hôm nay hấn đều trở nên ít nói, ngoài buổi thượng triều, hấn không còn cùng cô bàn luận công việc nữa.

Là nhớ đến nàng sao? Chắc lương tâm hấn trở dậy nên hành động của hấn mới bị chậm lại. Bàn tay đang dọn dẹp của cô cũng ngưng lại, còn cô, liệu cô có gạt bỏ được mọi ân oán không? Cô nghĩ rồi lại cười khẩy, không thể, cô không thể để cho họ được yên ổn, vì sao có thể giẫm đạp lên cô rồi vứt bỏ như vứt đồ hỏng được.

Cô bước vào phòng bếp dọn đồ ăn, nhưng vừa đi đến ngoài cửa đã nghe thấy tiếng động lạ bèn nép người vào tường quan sát bên trong, cô thấy 1 người đang cúi húi ăn vụng đồ ăn được chuẩn bị cho Hoàng thượng. Cô hết hồn xông vội vào véo tai người đó, thuận tiện lấy cái muối gõ vào bàn tay đang bốc trộm. Đây là đồ ăn của Hoàng đế đấy, thế mà dám ăn vụng sao? Tên ăn vụng vội la oai oái, luôn miệng ra lệnh bỏ ra với giọng điệu trịch thượng. Cô tức khí quá lớn:

- Cậu là ai? Có biết đây là đâu không? Bao nhiêu công sức ta làm đều đổ bể hết. Thằng nhóc này!!!

- Nô tì to gan! Người biết ta là ai không? Bỏ tay người ra không đừng trách ta vô tình.

- Nay thì ta cho người biết thế nào là vô tình.

Trước thái độ đó, cô xoắn tai cậu lại và đá vào mông cậu vài cái. Mặt Nguyên Khải đỏ bừng lên, bên tai bị vụn nóng bỏng rát, chưa ai dám đối xử như thế với cậu, trước đây tung hoành giang hồ cũng chưa ai gây khó dễ được cho cậu vậy mà cô gái này dám làm cậu đau sao? Cậu biết đánh lại phụ nữ là không tốt nhưng không thể cứ để bản thân bị ngược đãi được, vì vậy cậu nhanh tay điểm huyệt khiến cô bất động với tư thế tay phải giơ lên, tay trái chống nạnh còn chân phải gấp cong lại trên không trung. Tức thì trọng lượng cả thân thể không có điểm tựa liền bị mất thăng bằng đổ về phía trước. Nguyên Khải đang cao hứng thì đột nhiên bị khối thịt lớn đè xuống như trời sập, thành ra cậu lại làm nệm thịt cho cô, người bị đau đến cùng vẫn là cậu. Trán cô đập mạnh vào mắt phải của cậu khiến cậu nhìn thấy cả 1 trời đầy sao, bực mình hất mạnh cô sang bên, cậu khó khăn đứng dậy.

- Đồ điên! Người là ai mà dám phạm thượng như vậy? Người có biết ta là Bát hoàng tử hay không? Lần này đừng hòng ta tha cho người.

-

Cô tròn trừng mắt. Bát... bát hoàng tử??? Thôi xong rồi.

Hắn gấp cho Khải Nguyên 1 cái đùi gà, cổ quái nhìn 1 bên mắt bị thâm tím của cậu. Từ lúc cậu bỏ đi chỉ để lại 1 bức thư nói rằng mình cùng sư phụ đi phiêu bạt giang hồ mong mọi người yên tâm đến nay đã 3 năm không tin tức, có rất nhiều chuyện muốn nói nhưng nhìn vẻ mặt đầy 1 bụng tức khí của cậu nên hắn biết ý im lặng. Cậu cầm lấy đùi gà gặm tích cực, những ngày tháng lang bạt giang hồ đã làm tính tình cậu trở nên tùy ý hơn, gạt bỏ hết lễ nghi Hoàng tộc và có phần còn thô lỗ. Vừa ăn, cậu vừa hướng về phía cô nhìn khiêu khích. Một bàn đầy mỹ vị đều bị cậu cuốn sạch, ăn no cậu mới vỗ bụng nói chuyện với Hoàng huynh.- Hoàng huynh, lâu rồi mới lại được ăn ngon như vậy. Để đi 1 thời gian, thì ra đồ ăn trong cung đều thay đổi hết rồi.

- Ta còn chưa nói đến chuyện đệ tự ý trốn đi đấy. Nếu không phải biết tính đệ tinh ranh, xảo quyệt trước giờ chỉ có đệ lừa người chứ không có ai lừa được đệ thì ta đã cho quân lục soát cả đất nước này lên rồi. Còn cười?

- Đệ biết, nhưng huynh xem đệ không phải đã trở về rồi sao? Cuộc sống giang hồ đã tôi luyện đệ trở nên lợi hại hơn, có khi võ công của đệ còn vượt xa cả huynh nữa. Ha ha...

- Thằng nhóc huênh hoang! Ta trông đệ cũng lớn hơn hẳn những trang đồng lứa, 14 tuổi rồi cũng nên rèn luyện kiến thức để sau này giúp ta lo việc nước. Ta cần nhất là những người tài giỏi... như đệ chẳng hạn.

- Được, được... Nếu huynh đã có lòng thì đệ xin có nước chấm. Ha ha...

- Nhưng người kia tên gì vậy?

Hắn nhìn theo hướng tay của cậu chỉ, thấy cô đang cúi đầu chốc chốc lại liếc lên nhìn trộm rồi giật mình cúi xuống. Chuyện gì vậy?

- Đó là Thụy Hương, cung nữ thân cận của ta.

- Thụy Hương? Ta sẽ nhớ cái tên này.

Cậu bước đến chỗ cô đang đứng. Mười bốn tuổi nhưng cậu đã cao bằng cô, dáng người khỏe mạnh ưỡn ngực nhìn cô ngạo nghễ và nói với hắn:

- Cung nữ này... hay là huynh cấp cho ta đi. Thụy Hương... nấu ăn rất ngon, rất hợp ý đệ.

- Làm càn! Đệ mới về, tốt nhất mau hồi phủ để gặp nhũ mẫu đi. Bà ấy mong đệ đến đổ bệnh rồi đấy.

- Sao? Nhũ mẫu bị bệnh sao huynh không nói sớm? Đệ đi đây!

Nói rồi cậu lướt đi như cơn gió, để lại sau lưng là 1 màn khói bụi tán loạn. Hắn trầm mặc nhìn cô chờ đợi lời giải thích. Cô biết không thể tránh được bèn thuật lại đầu đuôi câu chuyện. Nghe xong hắn im lặng 1 hồi, cô còn tưởng hắn định đem cô đi đánh 30 trượng như ngày nào vì bất hoàng tử là người thân ruột thịt duy nhất của hắn, hắn rất dung túng cho cậu ta. Bỗng hắn vỗ bàn cái rầm, cô giật mình vội quỳ xuống chịu tội nhưng chờ mãi không thấy hắn nói gì bèn ngước lên, thấy hắn đang 1 tay ôm bụng, 1 tay che miệng bịt đi tiếng cười dữ dội, khóe mắt còn rớm nước. Cười đến rơi nước mắt sao? Sau 1 hồi, hắn nhin cười, đôi vai rung lên cố gắng nói:

- Người được lắm Thụy Hương. Không có phép tắc gì hết. Ta phạt ngươi ngày mai lúc ta làm tiệc tẩy trần cho đệ ấy, ngươi phải ra múa 1 bài. Thế nào?

Nghĩ đến ngày mai cô sẽ múa thảm hại, hắn lại không nhin được càng cười dữ dội hơn. Mắt phải cô giật liên hồi, không xong rồi. Tài nghệ chưa thông, ngày mai hắn muốn cô làm trò cho người ta cười sao? Đấy lòng thoáng lạnh, cô nhận mệnh lui ra ngoài.

Một đêm này cô thức suốt đêm luyện tập vũ khúc mới học.

Tiệc tẩy trần được mở nhưng chỉ mời những người thân thiết đến dự. Cả bàn tiệc thân mật gồm Huỳnh Khang Kiện, Khải Nguyên, Triệu An Bình và bà nhũ mẫu già của Khải Nguyên. Cung nhân hầu hạ ngoài Hàm Tiểu và Uyển Nhã thì đều cho lui hết. Không khí đầm ấm và hết sức vui vẻ. Hắn vỗ tay, 1 cung nữ mặc váy trắng thướt tha tiến vào, nhún gối thi lễ. Khải Nguyên nhận ra người đó là Thụy Hương, cô ăn vận kiểu cách và trang điểm thật đậm, nhìn xinh đẹp nhưng càng tăng thêm nét lạnh lùng, trong trẻo. Tóc

búi cao lên đỉnh đầu điểm những bông hoa thanh nhã, trên trán có 1 diềm trang trí. Thất lưng ôm trọn lấy vòng eo nhỏ nhắn buộc những dải lụa dài đến đầu gối.

-Hôm trước là Thụy Hương không biết đã mạo phạm đến đệ. Hôm nay, ta để cô ấy múa 1 bài để tạ tội với đệ. Đệ sẽ cao hứng ngay thôi.

Cô bỏ qua ánh mắt nóng rực của Triệu An Bình, ánh mắt hiếu kì của Khải Nguyên và ánh mắt chờ xem trò vui của Huỳnh Khang Kiện, cô không nhìn 1 ai, chỉ chú tâm vào từng động tác và làm hết sức có thể. Uyển Nhã ngồi 1 bên đánh đàn, tiếng đàn vừa cất lên, thân hình cô liền động. Tay áo dài vung ra hương hoa hồng thoang thoảng lan tỏa, vũ điệu đơn giản nhưng đẹp mắt, thân hình mảnh mai uyển chuyển qua lại. Khi xoay tròn liên tiếp, vạt váy bông bành quynh rũ, tạo hình của từng động tác đều rất có hồn, mềm mại và cuốn hút.

Hắn không nhìn ra cô gái vụng về thô cứng khi tập mãi những động tác vũ đạo đơn giản, trước mắt hắn là 1 vũ nữ thuần thực khiến người xem không dời mắt. Quả thực là đẹp đến kinh tâm động phách. Chàng chưa từng biết thì ra cô có thể múa đẹp đến vậy. Chàng bị phong thái của cô làm cho mê hoặc. Rồi chợt nhận ra ánh mắt chăm chú của 2 người bên cạnh, lòng chợt đổ 1 lọ dấm chua. Vì có gì mà cô phải tạ tội bằng cách này chứ? Chàng không thích vẻ mặt thương thức của họ, liền đột ngột đứng dậy kéo cô đi. Người đẹp bị cướp đi trước mắt làm họ tụt hứng, hắn liền bảo Uyển Nhã vừa đàn vừa hát 1 bài để làm dịu không khí. Nàng lướt những ngón tay trên đàn, tấu nên 1 khúc “Nơi xa có ngọn núi” liền lấy hết sự chú ý về mình.

“Đằng xa có một tòa núi

Trên núi có một gốc cây

Dưới gốc cây có một ngôi nhà tranh

Trên trời có đám mây

Từ từ tan thành sương

Cơn gió khẽ đuổi nhau trên mặt đất

Đằng xa có một tòa núi

Trên núi có một gốc cây

Có một gia đình trong ngôi nhà tranh ấy

Sống rất rất rất là hạnh phúc!”

Bị Triệu An Bình lôi đi quá nhanh khiến cô phản ứng không kịp, mấy lần suýt nằm dài trên đất. Vừa đau vừa tức, cô đâm thùm thụp vào lưng và tay chàng đòi dừng lại. Nhận thấy mình đi còn chưa đủ xa, chàng ôm cô vào lòng rồi đạp không bay đi. Đến trên Tầng thư lâu chàng mới dừng lại những vẫn chưa chịu bỏ cô ra. Cô liều mạng giãy dụa đánh đập nhưng vòng tay chàng vẫn như gông kìm không chút nào lỏng lẻo.

- Nàng còn nháo nữa đừng trách ta không kiềm chế được!

Cô tức thì bất động không nhúc nhích. Ai biết được nếu hắn nổi lên thú tính vật cô ra rồi ám hại thì cô làm sao thoát chứ. Thấy cô ngoan ngoãn nghe lời hơn, cơn giận trong lòng cũng dịu đi nhiều hơn, chàng nhìn mỹ nhân trong lòng, không nhịn được hít hà hương thơm trên người cô, dụi dụi vào đỉnh đầu cô yêu chiều. Bách Diệp của chàng thật đẹp, không ngờ khi trang điểm lên trông kinh diễm đến vậy, chàng tự nhủ không được cho ai nhìn cô những lúc như vậy, phải giữ làm của riêng thôi.

Trước hành động thân mật quá mức đó cô nổi da gà, nhắm mắt quyết định co chân lên giẫm thật mạnh xuống bàn chân của chàng. Theo phản xạ chàng buông cô ra, lùi lại ôm chân nhảy lò cò. Cô vuốt mấy lọn tóc đã xòa ra sang 1 bên, nhìn chàng tỏ vẻ làm quá để ăn vạ.

- Nàng... nàng quá thâm độc. Nàng nhân lúc ta không để ý mà ra tay, nàng chỉ biết ức hiếp vi phu mà thôi.

- Vi phu? Người đừng nói láo, ta với người quen thân lắm sao?

- Nàng chẳng phải từng nói “ Trên trời nguyện làm chim liền cánh – Dưới đất nguyện làm cây liền cành” với ta sao? Tiết Đoan Ngọ năm ấy?

Chàng còn nhớ sao? Cô có nên cảm động rót nước mắt không nhỉ?

- Ta chẳng nhớ gì cả? Đời này ta sẽ chẳng hứa hẹn gì với ai!

Ánh mắt chàng chùng xuống. Cảm giác này... đau lòng thật. Chàng giờ đã hiểu cô cảm thấy thế nào trước thái độ lạnh nhạt của mình ngày trước. Chắc chắn là đau đến không thở nổi, có khi còn tuyệt vọng không biết nên đi tiếp hay là không. Rõ ràng là chàng có phúc mà không biết hưởng, chàng biết sai rồi.

Chớp mắt thay đổi lại tâm trạng, chàng đeo lên bộ mặt dày bá đạo ép cô vào bức tường phía sau, giọng nói đầy sự cường chế:

- Vậy nàng từ nay không được ăn mặc như thế này trước người khác. Nổi bật là không tốt, cứ như trước đây là được. Không được thân thiết với người khác giới. Rõ chưa?

- Người là mẹ ta hay sao mà quản chuyện của ta? Tránh ra! Trông người chẳng khác gì tên dân tộc cướp sắc cả.

- Nàng nghe này, ngoài kia là hàng trăm loại người, kẻ nào kẻ nấy đều hám của lạ, đam mê sắc dục. Chỉ có ta mới là bức tường vững chắc có thể bảo vệ nàng, là bến đỗ dài lâu cho nàng. Nghe ta, đừng bao giờ xuất hiện với bộ dáng này, rất dễ dụ người đến cướp sắc đấy.

Chàng là đang khen cô... xinh đẹp sao? Gương mặt cô khẽ ửng hồng nhưng vì lớp phấn dày nên không dễ nhận ra, lần đầu tiên có người khen cô đẹp. Dù sao cô cũng là con gái, chút tâm tư này của nữ nhi cũng khó tránh khỏi. Cô đẩy chàng ra, quay lưng đi thật nhanh, phía sau, chàng vội vã chạy theo luôn miệng lải nhải thuyết phục. Cô ôm đầu, gắt:

- Ta biết rồi. Cũng không phải ta muốn làm trò cho người khác xem.

- Nàng múa đẹp lắm. Không được múa cho người khác xem nữa... chỉ múa cho ta xem thôi... có được không?

- Ta ghét phải làm theo lời người. Ta không bao giờ muốn nghĩ đến múa chứ đừng nói là biểu diễn cho người xem. Giờ thì tránh ra, người khiến ta đắc tội với người trong Hoàng tộc, những ngày về sau làm sao sống đây?

- Nàng yên tâm, họ đều là huynh đệ thân thiết của ta, chỉ cần nàng không động đến điều cấm kị của họ thì họ sẽ không động vào nữ nhân của Triệu An Bình này đâu.

- Cái gì mà nữ nhân của người. Ta đập chết người, đập chết người...

%;(W;F

30. Chương 30

“Thực đã ngỡ như, ta có thể nhắm mắt không lời

sớm đã xa rời thế tục trần duyên

thực vẫn tin rằng ta có thể bàng quang

mang mọi ưu sầu hóa khói bay

chưa từng nghĩ tới, ranh giới quá khứ cùng hiện tại

vẫn cứ như vậy, thật khó phân biệt thay

chưa từng mong nhớ những hồi ức dịch chuyển

tại chốn hồng trần miên man cõi nhân gian

trước sau như một, ta bầu bạn cùng đơn độc

bao nỗi phiền ưu, chẳng can hệ chi cùng ta
thời khắc ấy, thời điểm người bước ngang qua
bao niềm nhung nhớ đã không thể nào gạt bỏ
thời khắc ấy, trông nét cười người dịu ngọt
ta đã chẳng thể quên phút giây có được người
thời khắc ấy, ta phiêu lãng bên song cửa có người
lặng lẽ vén lên rèm châu người đánh rơi
thời khắc ấy, ta chẳng màng lời thần linh khuyên nhủ
chẳng quản mọi điều ta xuất hiện trước mặt người”

(Nguyên Điểm - Tiểu Khúc Nhi)

Cô vừa mới ở bên kho lương thực về đã thấy mấy người Hàm Tiểu và Uyển Nhã cho gọi gấp đến Phượng Tê cung. Xem sắc mặt thì có vẻ như chuyện rất hệ trọng, cô gắng hỏi nhưng không ai chịu nói, chỉ giục cô tí nữa đến nhớ thành thực khai báo. Mang theo tâm trạng lo lắng cô bước đi với dự cảm không tốt, mong rằng không có việc gì.

Lúc tới nơi cô thấy hắc mã đã chờ sẵn ở đó, quanh người tản ra hàn khí lạnh thấu xương, chàng đứng 1 bên nhìn cô với ánh mắt lo lắng. Cô quỳ xuống hành lễ, hắc mã im lặng không cho cô đứng dậy. Mãi 1 lúc lâu sau hắc mã mới chỉ vào 2 gốc cây xoan đào đã bị chặt gãy, giọng đanh lại:

- Là người làm phải không?
 - Dạ thưa, không phải nô tì. Nô tì biết đây là 2 cây xoan mà Hoàng thượng thích nhất, nô tì nào có gan chặt gãy nó.
 - Người còn không mau nói sự thật. Người định phá hủy tất cả những thứ quan trọng với ta sao?
 - Hoàng thượng, trước khi điều tra rõ thì không nên phán tội cho... Thụy Hương. Trước giờ nàng rất hiểu chuyện, tuyệt đối không làm việc này.
 - Người còn nói giúp cô ta sao? Gốc xoan này là do Bách Hợp tự tay trồng lấy, bao kỉ niệm về nàng đều tồn tại nơi đây, người bảo ta làm sao không tức giận?
 - Nhưng...
 - Đủ rồi. Đừng nói nữa, Bình.
- Hắc mã chỉ vào cây trầm ngọc bích đã cũ trên bàn, hỏi cô có nhận ra nó không. Đôi mắt cô mở lớn, nhìn chăm chăm vào cây trầm của cô đã bị mất từ mấy hôm nay giờ đây đang ở trước mắt để làm vật chứng buộc tội cô. Trong lòng biết rõ có kẻ hãm hại mình, cô giữ bình tĩnh trả lời:- Đây là cây trầm của nô tì, vốn đã bị mất từ 2 ngày trước.
- Vậy người giải thích sao khi nó bị lẫn trong đám đất gần gốc 2 cây xoan?
 - Vốn dĩ nó đã bị mất từ 2 ngày trước, nô tì quả thật không hiểu vì sao nó lại ở đây.
 - Quả thật trùng hợp. Vậy người có gì làm chứng để ta tin người không can hệ gì tới việc này không?
 - Nô tì...
 - Hoàng thượng, Bình có thể làm chứng cho nàng. Hai hôm trước quả thật nàng có làm mất cây trầm này.
 - Vì có gì nàng phải nói cho người việc này? E rằng mối quan hệ của 2 người không đơn giản, người tuyệt đối không thể làm nhân chứng được.
 - Vì cây trầm đó là của Bình tặng nàng.
 - Nhìn nó cũ như vậy, xem ra 2 người quen nhau từ lâu rồi?

- Hoàng thượng...

Cô rất bất ngờ vì chàng đã bao che cho mình, dù cô không làm mà vẫn bị gán tội nhưng chàng vẫn tin cô vô điều kiện. Cô cảm thấy ấm lòng. Nhưng ở đây vẫn còn người ngoài

- Hoàng thượng! Triệu cận vệ và nô tì chỉ mới quen gần đây, cây trâm kia là của nô tì nhưng bị người trộm lấy rồi bị vu oan. Xin Hoàng thượng minh xét!

- Người nói người bị hãm hại, vậy chứng cứ đâu?

- Vậy Hoàng thượng chỉ dựa vào 1 cây trâm đã định tội cho nô tì, nô tì không phục.

- Được, vậy ta cho người toại nguyện. Người đâu!

Một tên thái giám tiến vào, hẩn quỳ xuống thưa chuyện:

- Nô tài tham kiến Hoàng thượng.

- Người tên gì?

- Nô tài là Cao Dương, thuộc Thế Tổ miếu.

- Là nơi thờ các vị tiên hoàng. Người nói ta nghe những gì người nhìn thấy đêm hôm trước.

- Dạ. Đêm hôm trước, khoảng canh 3 nô tài có giao ca trực đêm cho người khác rồi trở về nghỉ ngơi. Đi qua Phụng Tê cung vắng không bóng người từ lâu lại nghe thấy có tiếng động lạ bèn lại gần quan sát. Nô tài nhìn thấy 1 cung nữ đang cầm rìu ra sức đốn ngã 2 cây xoan đào. Vốn nô tài thấy lạ vì không hiểu chỉ là 2 cây xoan đào bình thường, vì việc gì phải lén lút làm đêm khuya. Nô tài... nô tài sợ mình biết nhiều thì sẽ gây họa, bèn rút lui. Nhưng ai ngờ nô tài giẫm phải cành cây khô bèn đánh động đến cung nữ đó, cung nữ đó quay phắt lại nhìn về phía nô tài, trên tay vẫn cầm theo chiếc rìu, nô tài quá hoảng loạn nhưng may mắn lúc đó có quan binh đi tuần tra nên cô ta mới từ bỏ ý định kiểm tra, nhanh chóng trốn đi. Nô tài may mắn cũng thoát nạn, liền đi về phòng và cố làm như không hay biết gì. Sáng nay nô tài lại được triệu đến đây mới nghe được mọi chuyện, bèn nguyện bẩm báo toàn bộ những gì nô tài biết.

- Vậy người có nhận ra cung nữ đó không?

- Lúc đó đêm cũng khuya nhưng nhờ có trăng sáng nên lúc cô ta quay lại, nô tài có nhìn thấy mặt.- Chính là cô ta!!!

Tất cả mọi người đều dồn sự chú ý vào bị cáo đang quỳ trên mặt đất. Cô bàng hoàng nhìn về phía tên thái giám gian trá, bịa đặt đổ tội lên cô. Cô không làm, quả thực không làm.

- Thụy Hương! Giờ nhân chứng vật chứng đầy đủ, người còn gì để nói?

- Hoàng thượng!!! Nô tì bị oan, nô tì oan uống. Hẩn bịa đặt, đêm qua nô tì không đến cung Phụng Tê. Tất cả là do có kẻ hãm hại.

- Câm miệng. Đã phạm tội lại còn狡辯, lôi xuống đánh cho đến chết!!!

- Hoàng thượng!!!

- Hoàng thượng xin tha cho nàng!

- Người chỉ cần cử động, ta liền cho nàng chết không toàn thây.

- Người vì 2 gốc cây mà giết đi 1 mạng người? Xin hãy suy xét kĩ.

- Tội chết có thể bỏ nhưng tội sống khó tha. Đánh gãy chân được rồi.

- Hoàng thượng!!!

Tiếng nện xuống của những khúc gỗ làm từ gỗ lim vang vọng trong không gian. Tiếng gào thét của cô cũng khảm vào không gian là sự ám ảnh đến cùng tận. Chỉ vài trượng đầu tiên, quá khứ về đôi chân bị dùng hình lại hiện về. Chân của cô, chân của cô!!! Trước khi ngất cô thống hận gào lên trong tâm thức: “Huỳnh Khang Kiện!!! Người lấy oán báo ân!!! Ta nguyện rửa người!!!”

Nguyên Khải vừa hay tin bèn chạy vội đến Phượng Tê cung, cậu mong rằng mình không đến quá trễ. Nhưng khi cậu vừa đến cửa đã nhìn thấy Thụy Hương nằm rạp trên ghế, 2 quan binh đứng 2 bên không ngừng nện vào chân của cô, máu đã thấm đầy đất còn cô thì nằm im không nhúc nhích. Cậu kinh hãi ra lệnh dừng tay và phải dùng đến vũ lực để bắt đám người đó nghe theo. Cậu vội xông vào nói rõ trắng đen với hấn, mặt lộ rõ bất bình.

- Hoàng huynh, huynh thật quá đáng! Đánh 1 người vô tội thành ra thế này, huynh hà tất phải trút giận lên Thụy Hương. Chỉ là cây cỏ mà huynh còn quý hơn mạng người...
- Nguyên Khải! Đệ không biết gì thì dừng lên tiếng. Có những chuyện ta không thể dung túng cho đệ được.
- Nhưng Thụy Hương thật sự vô tội.
- Rốt cuộc vì cái gì mà đệ lại tin tưởng cô ta đến vậy?
- Vì cả đêm qua đệ ở cùng Thụy Hương!

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều hít 1 hơi lạnh. Cậu càng kiên quyết nói hết sự thật.

- Là vì đệ biết trù nghệ của Thụy Hương rất giỏi, nhưng huynh không bằng lòng cấp tí ấy cho đệ, nên đêm đến đệ mới lẻn vào cung bắt tí ấy nấu ăn cho mình. Vì bị đệ dùng hoàng quyền uy hiếp nên tí ấy đã phải thức trọn đêm để nấu cho đệ. Do vậy mà sáng nay tí ấy đã phải vội đến kho lương thực để lấp đầy nhu yếu phẩm cần thiết. Đệ vừa mới ăn xong hết đồ định bụng về ngủ thì hay tin tí ấy bị người vu oan. Giờ đây đứng trước toàn thể cung nhân, đệ muốn làm chứng cho Thụy Hương. Thụy Hương vô tội, trong chuyện này chắc chắn có điểm khả nghi.

Hấn trầm ngâm 1 hồi, thu lại vẻ mặt căm giận lúc đầu.

- Vậy việc này tạm thời dừng lại hôm nay. Ta sẽ điều tra rõ đầu đuôi sự việc. Nhót Cao Dương lại, tìm thái y chữa cho Thụy Hương, tạm thời giam lỏng chờ đến khi ta tra rõ.

Rồi hấn dứt khoát rời đi, trong lòng rối như tơ vò. Nếu thật sự là cô vô tội, hấn... Nhưng trong đầu lại hiện lên dòng chữ như phượng múa tuyệt đẹp quen thuộc của Bách Hợp khắc trên 2 đốc xoan đào: “Toại thành duyên ý hữu chân tâm”.

Hàm Tiểu và Uyển Nhã rời đi cùng hấn, quân lính bắt Cao Dương lại lôi đi, chỉ còn lại Bình và Nguyên Khải sốt sắng đỡ cô dậy, cấp tốc tìm người chữa trị. Lòng chàng nóng như lửa đốt, nhìn cô không còn chút sinh khí gì mà cảm thấy đau đớn vô cùng. Chàng gần như mất kiểm soát, sau khi đem cô đến Thái y viện liền túm cổ 1 người ném xuống, đe dọa lão phải chữa trị bằng mọi cách. Nếu không có Nguyên Khải đứng kế bên chặn lại, có khi chàng đã đánh trọng thương lão già chậm chạp đó.

Cô đã nhìn bất động ra ngoài cửa sổ rất lâu rồi. Cho dù chàng có tìm mọi cách cô cũng không đáp lại, giống như 1 pho tượng sống. Chàng đưa mắt liếc qua đôi chân được bó bột cứng nhắc, lại nhìn gương mặt tái nhợt không chút huyết sắc của cô, trái tim nặng như chì. Về bệnh tình mà thái y nhắc tới, chàng quyết định sẽ tạm không nói với cô, nếu cô còn phải phiền lòng vì bệnh tật thì chàng thật không dám nghĩ tới tình trạng còn chuyển biến xấu đến mức nào nữa. Chàng phải tìm ra kẻ dám hãm hại cô, không thể cho kẻ đó được sống yên ổn. Khi chàng vừa đóng cánh cửa phòng lại cô liền cử động thân mình, cô nhìn đôi chân được bó bột đã 1 tuần trong hoang mang, cô còn có thể đi được nữa chứ? Cô rất sợ, đôi mắt mở lớn dâng đầy màn nước. Đôi tay cứ không ngừng xoa bóp cho đôi chân, miệng lầm bầm những câu không rõ nghĩa.

Nguyên Khải núp trên cây bông bên ngoài đã nhìn thấy hết cử chỉ của cô, cậu cảm thấy có lỗi ghê ghớm. Giá như cậu nhanh chân hơn. Cậu lại không thể làm gì để điều tra vụ án. Chờ cho đến khi Bình quay trở lại cậu mới rời đi, đó đã là nguyên tác ngầm giữa hai người, vì họ không ai muốn có kẻ nào hãm hại cô thêm lần nữa.

Một bóng áo tím nhạt uyển chuyển lướt đi trên dãy hành lang, dung mạo như hoa nhưng lại điểm lên thân thái muộn phiền khiến người ta thương tiếc. Uyển Nhã gõ cửa rồi bước vào trong phòng cô, Bình quay lại gạt đầu thay lời chào. Nàng cầm những bông hoa vừa mang đến vào bình, tưới thêm chút nước rồi đặt nó trên chiếc bàn gần giường nơi cô nằm. Những bông hoa dạ hương chúm chím nụ trắng, về đêm chắc chắn nở rất đẹp. Những bông hoa đã khiến cô chú ý, chịu nhìn nàng mỉm cười yếu ớt. Bình cũng cảm kích hướng đến nàng cái nhìn cảm tạ.

Nàng cầm lấy bát cháo trong tay chàng, dỗ dành cô ăn từng thìa, cô nghe theo từng lời nói của nàng răm rắp. Sau khi ăn xong thì cứ ôm chặt lấy nàng, rúc vào trong lòng nàng rồi ngủ thiếp đi. Bình không còn cách nào đành nhờ Uyển Nhã hàng ngày dành thời gian để chăm sóc cho cô, mình đứng 1 bên mà thấy bất lực. Ngày tháo bột cuối cùng cũng đến, xương cốt đã được nắn chỉnh nhưng để đi lại được lại phải mất 1 đoạn thời gian nữa mới có thể tập đi được. Ngày nào cô cũng cố gắng đi lại trong phòng, dù là 1 đoạn ngắn nhưng phải tốn rất nhiều sức. Không hay biết rằng có 1 người nhìn đáng vẻ chật vật của cô mà tâm đau như cắt, nỗi đau chông chéo trong lòng tăng tăng lớp lớp không giây phút nào được bình yên.

- Nàng thấy trong người thế nào?

Câu hỏi của chàng vẫn không được đáp lại. Chàng ảo não bẽ khay đồ bước đi. Bỗng cánh tay bị níu lại, bàn tay của cô run run nắm chặt vật áo thắm màu, nhìn chàng, cô khẽ nói:

- Bình! Đưa ta đi, đi khỏi nơi đây, ta không muốn ở lại đây thêm chút nào nữa. Đưa ta đi!

Chàng xoay người ôm cô vào lòng, vuốt ve sống lưng vỗ về:

- Được! Ta hứa với nàng, chúng ta cùng nhau đi.

31. Chương 31

Ta đã trở lại hồi các độc giả thân yêu! Thả tim!!!!

Vết thương của Bách Diệp cũng không tính là nặng hơn nữa lại được chiếu cố tốt nên hồi phục rất nhanh. Huỳnh Khang Kiện đã từng cho người thẩm tra làm rõ vụ việc nhưng chưa kịp tìm ra manh mối thì đã “kinh động” đến Chiêu Dương thái hậu. Bà ta đã lập tức ra tay xử lý vụ án với lý do là việc ở hậu cung nên để cho người đứng đầu hậu cung xử lý, không cần phiền toái tới hoàng thượng. Vụ án kết thúc chóng vánh với lời thú tội của tên thái giám đã muốn hãm hại cô chỉ vì 1 mâu thuẫn chưa từng xảy ra, sau đó hẳn quá hối hận nên đã tự sát để tạ tội. Khi nghe xong tin này, Bách Diệp chỉ cười nhạt không nói. Trong chuyện này, thực hư thế nào có lẽ ai cũng hiểu nhưng lại không ai có thể vạch trần sự thật nên kẻ dưới như cô chỉ có thể im lặng chịu thiệt thòi. Một vấn đề nữa là bây giờ chắc chắn phe thái hậu và thất hoàng tử đã đánh hơi thấy động tĩnh của cô, tính mạng vốn đã mỏng manh nay lại càng yếu ớt, bất cứ lúc nào cũng có thể bị tước đoạt. Đó chính là lí do cô muốn cùng Bình thoát li khỏi hoàng cung, chỉ mong đi khỏi nơi này dù phiêu bạt giang hồ hay ẩn cư nơi thâm cốc thì cũng có những ngày tháng tự tại. Nhưng giữa cô và Huỳnh Khang Kiện còn 1 mối hận thù dây dưa không rõ, liệu cô có thể thoát khỏi sự khống chế của hắn?

Miên man suy nghĩ, Nguyên Khải chạy từ bên ngoài vào rồi lại chần chừ không nói. Sau khi đắn đo vài giây, lời cậu nói lại như sét đánh ngang tai Bách Diệp:

- Diệp tỉ, Bình đi làm nhiệm vụ mật nhưng bị địch phát hiện truy sát. Dù may mắn thoát được nhưng giờ đang trong tình trạng nguy kịch. Huỳnh ấy cứ nhắc mãi tên tỉ... Tỉ hãy đến xem sao!

Cô đặt bàn tay lên khuôn mặt hốc hác của chàng, cố kìm nén tiếng nức nở. Cô liên tục gọi tên chàng, mong chàng tỉnh dậy từ cơn mê sáng. Đáp lại cô chỉ là tiếng thở khò khè và những từ lảm bảm không rõ nghĩa. Đôi mày chàng chau lại vì đau đớn, vầng trán ướt đẫm mồ hôi. Vì sao lại ra nông nỗi này?

- Bình! Chàng nói sẽ đưa ta đi, chàng phải nhanh chóng tỉnh lại để thực hiện lời hứa. Chàng vẫn luôn đòi nghe ta hát mà, ta hát cho chàng nghe nhé. Hãy mau tỉnh dậy đi.

Rồi cô cất tiếng hát không ngừng suốt cả đêm. Hát đến khi giọng khản đặc lại, hát đến khi ngón tay chàng khẽ cử động, đôi mắt vẫn nhắm nghiền nay chậm rãi mở ra. Chàng nhìn cô trùi mền, mấp máy đôi môi khô nứt nẻ:

- Nàng hát khó nghe quá! Phiền chết ta!

Lúc này, những dòng lệ vui mừng tuôn trào mãnh liệt. Cô không trách chàng chọc ghẹo cô, chỉ biết nắm chặt bàn tay chàng vùi mặt vào đó khóc nức nở. Triệu An Bình thấy vậy cũng im lặng để cô trút hết nỗi lòng, trong tâm thì nửa vui nửa buồn. Mấy ngày trước chàng đã thỏa hiệp với Huỳnh Khang Kiện nếu chàng hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng hãn giao thì hãn sẽ buông xuống mối hận thù này. Nhưng hiện giờ tuy đã hoàn thành nhiệm vụ mà lại để kinh động đến nhiều người như vậy, chắc hãn sẽ không chấp nhận cho 2 người họ đi. Huỳnh Khang Kiện ngồi trước thư án, nhìn mảnh giấy trên tay thật lâu rồi không do dự đưa nó trước ngọn nến. Lưỡi lửa nhanh chóng liếm trọn lấy mảnh giấy nhỏ, nuốt chửng nó rồi biến nó thành tro bụi. Ánh sáng nhấp nháy của ngọn nến hắt lên khuôn mặt tuyệt mỹ của hãn, đôi môi mỏng khê nhếch lên thành nét cười quỷ dị đến rợn người. Trắc Bách Diệp, cô dừng nghĩ đến việc có thể rời khỏi ta. Không bao giờ!

Dù Triệu An Bình đã qua cơn nguy kịch nhưng Bách Diệp lại không thể ở bên chàng lâu thêm nữa vì lúc cô đến đây chưa có sự cho phép của Huỳnh Khang Kiện. Giờ cô phải trốn về trước khi hãn phát hiện, nếu không lại là 1 cái cớ để hãn hạch sách mình. Quyển luyện đáp lại chặn cho Bình, cô lặng lẽ bước ra cửa. Trong đầu luôn ngổn ngang suy nghĩ, lúc bước ra khỏi cửa viện vừa ngẩng đầu lên thì ngay lập tức cô sững người lại. Hãn đang đứng trước cô, mặt không cảm xúc tiến gần từng bước, khoảng cách càng gần thì áp lực càng lớn, ánh mắt ấy lại càng sâu không thấy đáy. Hãn đặt 1 tay lên vai cô, cúi thấp xuống rồi nói:

- Người nhanh thật đó. Chưa có sự cho phép của ta đã vội trốn khỏi cung. Nhớ thương tình lang đến mức này sao?

- Hoàng thượng, nô tì sai rồi. Xin Hoàng thượng rộng lòng tha thứ, nô tì tuyệt không dám làm việc không suy xét như thế nữa.

Hãn nâng cằm cô lên để cô nhìn trực diện mình, ánh mắt bất an luôn cụp xuống không dám phạm thượng nhưng sao khiến hãn càng thêm bức bối. Còn đang muốn nói vài lời nữa nhưng Nguyên Khải đã xuất hiện, hãn đành thả cô ra rồi đi đến phòng của Bình xem xét thương thế của huynh đệ trước, việc của cô thì để sau vậy.

- Thương thế của đệ rất nặng. Trước giờ nhiệm vụ giao cho đệ ta luôn yên tâm, vì sao lần này lại thất bại?

- Vốn dĩ Bình đã do thám và lên kế hoạch rất chi tiết, nhưng không hiểu vì sao lúc đó lại có 1 kẻ áo đen bịt mặt khác xông vào đánh lén thần. Lại còn đánh động cho lính gác rồi bỏ trốn mất. Tiếp đó còn 1 nhóm người chặn đánh khiến Bình không kịp trở tay. Vụ việc lần này chắc chắn có kẻ khác nhúng tay vào, nhưng thông tin bị lộ ra là khả năng rất thấp.

- Được rồi! Giờ đệ chỉ cần tĩnh dưỡng, chờ vụ này lắng xuống thì ta sẽ tính bước kế tiếp. Nghỉ ngơi cho tốt.

Sau khi hãn đi, chàng ôm vết thương nơi lồng ngực, khó khăn ngồi tựa vào đầu giường phân tích lại mọi sự kiện. Việc ám sát lần này là nhằm vào 1 viên quan tam phẩm không có ảnh hưởng gì nhiều luôn theo phe Chiêu Dương thái hậu. Chàng đã rất hoài nghi vì sao lần này Hoàng thượng lại chọn lựa kẻ này? Nhưng vì đây là nhiệm vụ cuối cùng nên chàng đã không muốn suy tính gì nhiều mà chỉ nhận và làm. Nhớ lại tình hình hôm đó thật sự rất đáng ngờ. Khi chàng đã lên vào và tận tay cho mục tiêu 1 nhát kiếm chí mạng, bỗng ngay lập tức có 1 tên hắc y nhân từ trên xà nhà đột kích bất ngờ. Hãn dường như không có ý định giết chàng mà chỉ chém vào các đồ vật để gây tiếng động kéo tuần binh đến rồi bỏ chạy. Có lẽ chàng đã có thể chạy trốn dễ dàng vì đám binh lính trong phủ đó vốn không đủ khả năng vây bắt chàng nhưng khi vừa muốn thoát khỏi phủ thì lại bị 1 nhóm cao thủ bịt mặt khác chặn lại. Chàng gần như phải liều mạng mở đường máu mới có thể đột phá 2 vòng vây để trở về. Đây giống như 1 cái bẫy đã được thiết kế để lừa chàng vào tròng, kẻ đứng sau là ai và vì sao hãn có thể biết được mật vụ mà chỉ có chàng và Hoàng thượng biết? Trong suốt quãng đường về Hoàng cung, bầu không khí trong xe ngựa vô cùng u ám. Bách Diệp đã chuẩn bị sẵn tinh thần để hứng chịu những cơn phần nộ vô cớ của Huỳnh Khang Kiện, dù sao đây cũng không phải là chuyện lạ nữa. Chân cô hãn cũng đánh gãy rồi, cái mạng này cũng từng bị hãn hành hạ không nhận ra hình người nữa. Dù có là hình phạt gì đi nữa thì cô cũng chuẩn bị sẵn tâm lý thần nhiên mà đón nhận thôi.

Huỳnh Khang Kiện ngồi đối diện lại nhân nhả thưởng trà ngon cống nạp từ miền nam. Trong đầu không biết nghĩ gì nhưng thi thoảng lại nhìn sang phía cô như cười như không.

- Ở cạnh ta áp lực lắm sao?

- ... Đúng vậy.

- Vậy ở cạnh hắn?

Cô biết “hắn” mà Huỳnh Khang Kiện nói tới là ai. Nhưng tại sao chủ đề của câu chuyện lại là vấn đề tình cảm của cô? Rốt cuộc hắn lại muốn giở trò gì nữa đây?

- Khi ở cạnh chàng, nò tì thấy an toàn và yên bình. Có thể tạm thời quên đi hết mọi chuyện vương bận.

Ly trà đưa lên miệng vẫn chưa uống, hắn mân mê mép chén im lặng không nói. Nếu như cô biết mọi chuyện, liệu có còn thấy thế nữa? Ta thật muốn phá vỡ mọi thứ của cô, muốn nhìn thấy vẻ mặt tuyệt vọng kia 1 lần nữa.

- An Bình! Hahaha! Nếu đã dấn thân vào đấu tranh hoàng quyền thì đừng mơ tưởng đến 2 chữ AN BÌNH.

- Nhưng có điều... nếu muốn được chết vì tuổi già thì trăm có thể thành toàn cho người. Được thế thì cần sự trung thành và tận tâm của người, đừng vì tư tâm mà để chịu cảnh vạn kiếp bất phục. Kể ti tiện thì mãi không xứng được hưởng hạnh phúc!

Cô không còn lời nào muốn nói với hắn, kẻ nắm trong tay mạng sống của cô, biến cô thành con rối trò hề để phục vụ mục đích chính trị của hắn. Ánh nhìn thẳng thắn và vô cảm của cô chọc khiến lòng hắn chột dạ. Nhưng chỉ trong 1 giây hắn lại lấy lại uy nghiêm của mình, đón lấy ánh mắt đó:

- Sao? Vậy là người không hài lòng?

- Hận thù của ngài tính hết lên người tôi. Bá nghiệp của ngài do tôi hậu thuẫn. Thịnh nộ của ngài cũng chỉ mình tôi gánh chịu. Tùy hứng của ngài dành riêng cho tôi. Tôi tự hỏi, mình chính xác đã làm gì để phải trả giá đắt đến vậy? Tôi chỉ là phận nữ nhi, liều mạng phò trợ ngài không dám có lòng phản bội. Nhưng vì sao lại là tôi? Vì sao lại là tôi? Ngài và tôi hiểu rõ kẻ đứng sau tất cả, hiểu rõ ai gieo rắc những hận thù này. Vì sao?

Hắn đặt chén trà xuống, nụ cười tươi như gió xuân nở trên môi nhưng chỉ khiến cho người đối diện thấy ngọt ngào khó thở. Hắn vươn tay ra kéo cô lại, vì không kịp phản ứng mà cô ngã ngổ vào lòng hắn. Một tay vòng qua vai ôm chặt cô trong lồng ngực, tay còn lại vuốt theo khuôn mặt cô, nhẹ nhàng như đang vuốt ve gấm sứ thượng đẳng. Cô mạnh mẽ kháng cự nhưng gần như là vô ích, chỉ biết trừng mắt nhìn hắn chờ đợi 1 lời giải thích.

- Người nói đúng. Chúng ta biết ai là kẻ tạo ra mọi chuyện, không phải lỗi của người. Nhưng giờ người đã biết nhiều như vậy, nếu rời khỏi vòng tay này của ta người nghĩ người còn sống được?

Cô tạm dừng kháng cự, hắn nói đúng, bí mật của hắn cô đều biết. Nếu trốn đi cô sẽ bị hắn thanh trừng. Lại thêm kẻ địch là Thất hoàng tử. Chúng sẽ tìm cô để tận diệt cho đến cùng trời cuối đất. Nhưng chỉ cần được ở cạnh Bình, thì dù có khó khăn nguy hiểm mấy cũng còn tốt hơn những ngày tháng nhục nhã, bất an thế này. Đường như xem thấu những suy nghĩ trong lòng cô, hắn cười lạnh:

- Người nghĩ là Bình có đủ khả năng bảo vệ người ư? Thiên hạ này là của ta, các người đi đâu thoát khỏi chứ? Chỉ cần phản bội ta thì dù có là huynh đệ tình thâm ta cũng không nhận. Kể phản bội chỉ có 1 kết cục là CHẾT. Hiểu chưa?

Giọng nói hắn từ tính và ôn nhu vô cùng, nhưng những lời nói ra lại khiến người ta chết tâm và tuyệt vọng.

- Vậy vì sao không để tôi yên ổn lại phải luôn giày vò tôi?

- Bách Diệp, người muốn biết tại sao ư? Sao người không tự tìm câu trả lời?

- ...

- Đừng đi quá giới hạn 1 lần nữa, nếu không sẽ lại phải hứng chịu sự “tùy hứng” của ta đấy. Giờ thì giữ im lặng và ngồi yên đó.

Nói rồi hắn lạnh lùng ném cô ra khỏi lòng mình. Lực đạo không thương tiếc khiến cô đau đến khó thở. Nhưng có lẽ hắn cứ cứ xử thô bạo thì cô sẽ cảm thấy quen thuộc hơn là tỏ ra mập mờ ôn nhu như vậy, quá khó đoán và nguy hiểm. Con người này càng ngày càng biến chất, lúc trước hắn đã từng là 1 thái tử trẻ

tuổi hăng hái cách tân đất nước, muốn con dân thiên hạ được no ấm. Nhưng giờ hần chỉ muốn chém giết, trong đầu chỉ có tính kế đưa người khác vào đường cùng. Không còn quân tử nhỏ nhen khiêm nhường, chỉ còn 1 vị đế vương lãnh khốc thất thường khó đoán.

32. Chương 32

Từ giờ ta sẽ cố gắng đều đặn t4 hàng tuần up chương mới nha các nàng.

Lam Ninh cung, cung điện của Chiêu Dương thái hậu.

Trước gương là 1 mệnh phụ phu nhân cao quý, tuy đã ngoài tứ tuần nhưng do được chăm sóc chu đáo nên dấu hiệu lão hóa hiện lên rất ít trên gương mặt tuyệt sắc. Người đó chính là Chiêu Dương thái hậu, người đàn bà quyền lực nhất chốn hậu cung này. Khi đã bỏ xuống hết trang sức trên người, bà quay người lại. Trên đầu đã có 1 tên hầu y nhân quỳ sẵn chờ lệnh.

- Hoàng thượng lại cho người giết kẻ tự tay mình gài vào bên ta ư? Xem ra nội bộ của hần bắt đầu có vấn đề rồi. Mau báo tin này cho điện hạ biết. Phải nhớ nói rõ tình hình.

- Tuân lệnh.

Chiêu Dương thái hậu lại xoay người nhìn vào trong gương, vuốt ve gương mặt mình. Một bóng đen từ phía sau nhào tới, vòng tay rắn chắc và mùi hương cơ thể đàn ông xộc đến. Bà ta không hề bất ngờ kêu cứu mà nhìn người đàn ông qua gương đầy ngỡ ngàng.

- Sao chàng lại đến làm gì nữa. Không về nhà mà ôm phu nhân của mình đi.

- Còn không phải vì nhớ nàng sao, bảo bối! Nhìn thấy mẹ già đó làm ta thấy phiền chán, suốt ngày chỉ biết tụng kinh ăn chay niệm phật, nhạt nhẽo!

- Đường đường là thống lĩnh cả phía Tây hoàng cung, chàng nói thế nếu để quân dưới trướng nghe thấy không phải là hồng rồi sao?

- Đúng đúng, mĩ nhân à nàng nói gì cũng đúng. Nhưng ta không quản mưa gió hiểm nguy đến giúp nàng bầu bạn đêm khuya, nàng cũng phải xót ta chứ? Đêm đã khuya, nên đi nghỉ thôi!

Ánh sáng cuối cùng trong tấm cung cũng tắt. Khi màn đêm buông xuống nơi cung cấm thâm sâu này, vẫn có những hành động sa đọa hoang dã vô độ diễn ra. Kẻ thì nghĩ mình đã che dấu tốt lắm nhưng lại không hay biết tất cả đã nằm trong tầm mắt của 1 kẻ khác đang ẩn nhẫn chờ thời cơ đứng lên đoạt lại hết tất cả.

Tiến bước thái y, Bách Diệp lâm vào trầm tư suy nghĩ. Bệnh tình của cô gần đây ngày 1 trở nặng, sau lần cải tử hoàn sinh ngày đó đã để lại di chứng cho cô về bệnh tim. Việc này cô không thể oán trách ai và cũng không dám. Thế nhưng rõ ràng đang rất yên lành nhưng bệnh trạng ngày càng chuyển biến xấu, lúc nào cũng thấy trong người không được khỏe. Không lẽ lại bị trúng độc? Nhưng thái y không có phát hiện điều gì khác thường mà.

Lúc này, Uyển Nhã đẩy cửa bước vào trên tay cầm lọ hoa cắm đầy những bông hoa dạ hương. Nàng mỉm cười với cô rồi tiến lên nắm tay hỏi han tình hình. Cô cười yếu ớt đáp trả nhưng chỉ trả lời qua loa đại khái rồi chuyển chủ đề. Hai người nói chuyện được một lúc thì Nguyên Khải đến. Cô vội tiến Uyển Nhã đi rồi gấp gáp hỏi thăm tình hình của Bình.

- Tỉ yên tâm đi, Bình đang hồi phục rất tốt. Với bản lĩnh của huynh ấy thì vết thương không còn đáng lo ngại nữa.

- Ta rất sốt ruột, không có ta ở cạnh thì ai sẽ chăm sóc cho chàng?

- Có ta ở đây, lẽ nào Bát hoàng tử ta không có lấy nổi 1 nô tì phục vụ cho Bình ca?- Đúng đúng, là ta lo hão rồi. Bát hoàng tử hãy giúp ta lo cho chàng ấy, thường xuyên báo cho ta tin tức của chàng, được không?

- Ta biết rồi!

Vừa nói xong thì bỗng dưng đầu óc choáng váng, Bách Diệp bị mất thăng bằng suýt chút nữa ngã ngồi xuống, nếu không phải Nguyên Khải nhanh tay đỡ lấy thì chắc chắn cô đã ngã luôn ở đây rồi. Cậu nhanh chóng dìu cô nằm trên giường, dùng tốc độ nhanh nhất để đi gọi thái y đến.

Cánh cửa phòng đóng lại, thái y vào đó nửa canh giờ rồi bước ra với vẻ mặt sáng tỏ và nhẹ nhõm. Trước giờ không tìm được nguyên nhân làm bệnh tình của Thụy Hương cô nương trầm trọng, nếu cứ đà này thì chắc tiền đồ của lão sẽ đi tong. Đã làm việc trong cung này mấy chục năm rồi, lão đoán được phần nào cô nương này chắc chắn không thể coi nhẹ, được Hoàng thượng để tâm như thế, quý nhân như vậy khiến lão không dám chữa không được bệnh. Nhưng may thay đã tìm ra căn nguyên rồi, vậy là lão cũng nhẹ lòng phần nào. Chỉ là Thụy Hương cô nương dặn rất kỹ là lão không cần nói điều này cho ai, nếu có người hỏi thì chỉ cần nói do suy nhược thần kinh, tĩnh dưỡng vài ngày là ổn. Lão cũng đang tính riêng cho mình một con đường, biết đâu trong tương lai vật đổi sao dời, mình lại có thể nhờ cậy nàng ta? Chính vì thế mà khi Bát hoàng tử hỏi, lão trả lời đúng ý như những gì cô bảo, không thừa không thiếu 1 câu. Nguyên Khải an tâm dặn dò cô đôi chút rồi cũng cáo từ.

Trong phòng giờ chỉ còn mình Bách Diệp. Bên tai vẫn còn vang vọng những lời nói của thái y: Hoa dạ hương trong đêm sẽ phát tán ra mùi hương có tác dụng kích thích khứu giác, nếu ngửi nhiều quá thì sẽ làm cho những người bị cao huyết áp và người bị bệnh tim cảm thấy chóng mặt hoa mắt, khó chịu, thậm chí còn có thể làm cho bệnh tình trở nên nghiêm trọng hơn. Nếu còn kéo dài thì chắc chắn là loại độc khiến người ta chết từ từ mà không ai hay.

Haha, Bách Diệp ơi Bách Diệp. Người tính kế người khác thì cũng có ngày bị kẻ khác hãm hại lại. Uyển Nhã, người chị em mà người tin tưởng hết mực lại sắp tâm giết người, khiến người chết dần chết mòn. Một tháng nay, ả đã đem hoa tới 1 tháng nay mà người không hề hay biết. Trời cao còn có mắt cho người kíp phát hiện ra, nếu không thì đã chết không nhắm mắt rồi. Uyển Nhã, nợ này ta sẽ từ từ mà tính với người.

Gió thu xao xác thổi lá vàng bay tứ tung. Trong rừng trúc phía đông Hoàng thành, trước 1 nấm mồ nhỏ vô danh chỉ khắc dòng chữ “ Triệu gia tử chi mộ” và ngày tháng mất. Đứng trước mộ đã 1 lúc lâu, Triệu An Bình thở dài vuốt ve theo tấm bia đá đã có chút vết tích thời gian. Sau đó chàng quỳ xuống nhổ hết cỏ dại quanh mộ, lại bày ra 1 đĩa hoa quả và thắp 3 nén hương. Xong xuôi mọi việc, chàng dựa vào tấm bia đá ngồi thần thờ.

Hôm nay chính là ngày giỗ thứ 3 đứa con chưa kịp chào đời của chàng và Bách Diệp. Ký ức khi chàng đỡ lấy trên tay đứa con vừa mới bắt đầu thành hình, toàn thân bê bết máu vẫn còn rõ như mới xảy ra ngày hôm qua. Mỗi khi nhớ lại, trái tim lại như bị bóp nghẹt, còn bản thân lại chìm sâu trong nỗi đau đớn khôn tả.

- Con à, chắc chắn con hận cha lắm. Chán ghét khi năm nào cũng phải nhìn thấy kẻ đã tự tay giết mình đến thăm? Nhưng ta không kim lòng được, ta rất hối hận cũng rất nhớ con.

- Ta vẫn không dám để cho mẹ con biết việc này. Rằng nàng đã từng hoài thai con, rằng chính ta đã cướp đi cơ hội được sống của con. Nhưng mẹ con giờ mang bệnh trong người, không thể chịu xúc động quá lớn. Có lẽ cứ để mọi chuyện trôi qua như vậy đi. Cứ để cha chịu tất cả!

- Tiếc là khi cha nhận ra thì mọi chuyện đã đi quá xa rồi. Nếu... Bách Diệp?!?

- Triệu An Bình! Đứa con này là sao? Tại sao lại chết? Liên quan gì đến ta?...Mau nói tất cả cho ta!!!

Triệu An Bình còn ngỡ là mình đang nhìn nhầm. Nhưng đến khi thấy cổ áo mình bị xiết chặt, gương mặt giận dữ của cô đang gần kề trong gang tấc thì chàng mới thật sự bị dọa choáng váng và phải tin đây là thực.

Vẫn chưa nhận được câu trả lời, Bách Diệp càng thêm tức giận. Ánh mắt như muốn tóe lửa, cô gằn giọng xuống với từng câu từng từ ra lệnh cho kẻ đối diện phải thành thật khai báo. Lúc này, trái tim của chàng đập nhanh mãnh liệt, máu chảy nhanh hơn bao giờ hết khiến cho sống lưng chàng lạnh ngắt và cổ họng khô khốc còn đầu óc thì choáng váng không nghĩ được gì.

- Sao... sao nàng lại ở đây?

- Sao ta lại ở đây? Nếu ta hôm nay không ở đây thì chắc cả đời này đều bị kẻ như ngươi lừa dối. Nói mau, tất cả mọi chuyện là như thế nào?

- Nàng hãy bình tĩnh lại đã. Ta sẽ kể nhưng nàng phải bình tĩnh lại, nếu nàng xúc động thì sẽ không tốt cho sức khỏe.

Bình tĩnh? Muốn cô bình tĩnh khi nghe những điều sắp tới ư? Giờ phút này sức khỏe không còn là vấn đề cốt yếu nữa đối với cô, cô chỉ muốn biết có phải cô đã từng có 1 đứa con? Tại sao nó lại chết trong khi cô không hề hay biết gì đến sự tồn tại của nó? Nhưng có lẽ đúng là cô cần phải bình tĩnh lại để Bình kể cho cô nghe, để có thể suy xét mọi vấn đề. Nghĩ thế, cô buông cổ áo của chàng ra, điều chỉnh cảm xúc trên mặt sao cho tiết chế xúc động nhất có thể.

- Được, ta đồng ý. Người hãy kể đi. Toàn bộ.

Triệu An Bình quan sát sắc mặt cô 1 lúc rồi mới nhắm mắt thở dài, nói toàn bộ sự thật. Xuyên suốt từ đầu đến cuối, cô chỉ chăm chú lắng nghe và không hề nói 1 câu nào. Đến khi chấm dứt dòng hồi tưởng, Triệu An Bình đưa ánh mắt lo lắng nhìn về phía cô nhưng trái ngược với tưởng tượng của chàng, cô lại im lặng đến đáng sợ.

Bách Diệp đứng lặng thinh 1 lúc thật lâu, lâu đến mức đôi chân đã tê rần rồi đột nhiên sức lực toàn thân mất hết. Trong đầu cô lúc này không hề tồn tại chút suy nghĩ nào, hoàn toàn trống rỗng. Đôi mắt cay xè nhưng lại không nặn nổi giọt nước mắt nào khiến cô phải chớp mắt liên tục. Trái tim lúc đầu còn đập từng nhịp vững vàng nay lại dần chậm lại. Cảm giác của Bách Diệp bây giờ giống như bản thân đang chìm xuống mặt nước, tầm mắt bị giới hạn lại, 2 tai ừ hử đi không nghe rõ ràng được âm thanh bên ngoài. Cô chỉ cảm nhận được bên trong cơ thể mình mọi thứ đang chậm lại, cảm nhận được trái tim đập vô cùng yếu ớt vì thế mà việc hít thở bắt đầu trở nên khó khăn hơn. Cô dường như mất kiểm soát của tất cả hành động, có thể nghe và nhìn thấy Bình đang hỏi mình nhưng lại chỉ ậm ừ lí nhí vài từ vô nghĩa. Trước khi hoàn toàn mất đi hết ý thức, cô nhìn về phía nắm mồ đơn bạc của con, thâm tâm niệm mãi 1 câu “ mẹ xin lỗi”.

33. Chương 33

Chương mới nữa nha!!!

Ta ấp ủ trong lòng 1 tác phẩm đồng nhân nữa từ rất lâu rồi nhưng vì chưa full truyện này nên không muốn bỏ dở để viết. Các nàng ủng hộ thêm truyện khác nhà ta đi, ta sẽ thấy vô cùng vui, vô cùng có động lực để chăm chỉ viết tiếp aaaaaaaa!

Bách Diệp nằm mơ 1 giấc mộng rất khó hiểu. Cảnh trong mơ là ngôi làng Phúc Điền yên bình năm xưa, ngôi nhà nhỏ của cô vẫn còn đó. Đang lặng lẽ ngắm nhìn những hình ảnh quen thuộc, bỗng Tầm từ trong nhà bước ra, trên tay là 1 ổ rau dại và nàng vẫn mặc bộ quần áo rách rưới thuở ban đầu. Ngay sau đó, “cô” đứng trước mặt nàng, trên tay cầm con dao sắc nhọn đâm thẳng vào bụng của Tầm đúng vị trí mà khi xưa cô đã từng làm. Gương mặt dịu dàng của Tầm bỗng chốc tái nhợt. Thế nhưng trong chớp mắt, biểu cảm của nàng lại vặn vẹo đến khó tin, nàng rút con dao đã ngập trong thân thể mình và hướng đến trái tim của cô. Sau đó “Cô” nằm đó giây dựa trong vũng máu, mỗi lần há miệng thì máu lại xộc ra, đôi mắt trợn trừng nhìn về phía Tầm. Nàng ta ngửa mặt lên trời cười đắc ý, nhìn sang bên cạnh rồi lại nhìn về phía cô. Lúc này bên cạnh nàng Bình đã đứng từ bao giờ, chàng tiến về phía cô rồi quỳ xuống ôm cô vào lòng. Về mặt chàng đầy thương tiếc và hối lỗi, chàng luôn miệng lầm bầm: “Ta xin lỗi! Nhưng ta buộc phải làm thế này.” Trước mắt cô bỗng chốc xoay chuyển, cô lại thấy mình đang bị trói ở trong căn phòng tra khảo đối diện là Huỳnh Khang Kiện. Hạ thân cô nhanh chóng bị nhuộm bởi máu đỏ, Bình quỳ trước người cô trên tay là 1 cục thịt đỏ hồng. Ánh mắt cô trợn trừng nhìn nó, bên tai vẫn vang tiếng lầm rầm xin lỗi của Bình càng khiến cho đầu óc cô quay cuồng. Khi đã đạt tới cực hạn, cô thét lên 1 tiếng thê lương phá rách mộng

ảo mà tỉnh dậy với thực tại. Tất cả hình ảnh trong mơ đều rời rạc và ngắt quãng nhưng khi ghép lại thì thành 1 thước phim kinh dị đầy ám ảnh.

Bách Diệp cuộn mình lại ẩn thân trong góc giường. Cô cứ nghĩ mãi về những gì đã xảy ra, trong đầu hiện lên hình ảnh cục thịt đỏ hồng trên tay Bình. Đó là con của cô, là 1 sinh mạng vô tội bị sát hại khi còn chưa kịp chào đời. Người làm mẹ như cô lại vô tâm đến mức không biết đến sự tồn tại của con, đến cả cái chết của con cũng là 3 năm sau mới biết được. Vì cớ gì mà mọi đau khổ đều đổ dồn lên cô chứ? Vì sao con của cô lại phải chịu chết oan ức như vậy? Là lũ người độc ác kia, chúng đã đẩy cô vào bước đường này hôm nay. Huỳnh Khang Kiện đã đưa cô vào tranh đấu vương quyền của hắn, Thất hoàng tử đã khiến cô phải chịu dày vò oan ức không thể nào giải bày, Triệu An Bình giẫm đạp tình cảm của cô lại tự tay giết chết đứa con của cô, Uyển Nhã vốn tưởng dịu dàng vô hại thì ra lại là ả rắn độc mưu tính muốn lấy mạng của mình. Xung quanh cô đầy rẫy kẻ tử thù, mà bản thân cô lại quá yếu ớt để bảo vệ mình và gần như là không có khả năng trả thù chúng. Nhưng không thể để chúng tự tại sống như vậy được, vậy là quá bất công với cô và sinh mạng bé nhỏ kia. Muốn báo thù cô phải trở nên mạnh mẽ hơn, cường đại hơn. Rồi sẽ có ngày cô hạ bệ từng kẻ một, khiến chúng phải nếm trải đủ khổ sở mà chúng gieo rắc cho cô. Ánh mắt cô vẫn đầy tia máu, cái nhìn tràn đầy tàn nhẫn của 1 kẻ đã tuyệt vọng bởi rơi xuống địa ngục và giờ đây cô sẽ đáp trả từng kẻ từng kẻ một, tiễn chúng xuống với huyết ngục thâm thù.

“ Choang!”

Lại thêm 1 bình hoa nữa theo chân đồng vật dụng khác trở thành đồng đồ nát dưới nền đất. Đã 1 tuần trôi qua kể từ ngày hôm đó Triệu An Bình không được nhìn thấy Bách Diệp. Lúc đó khi cô quá xúc động và bị ngắt đi, chàng đã bế cô chạy ra khỏi cánh rừng để tìm thầy thuốc. Nhưng chỉ vừa bước ra khỏi bìa rừng thì 1 cỗ xe ngựa đã chạy vọt đến chắn trước chàng, Huỳnh Khang Kiện bước xuống và đoạt lấy cô từ trên tay chàng rồi cho xe chạy điên cuồng. Tất cả chỉ diễn ra trong vài giây ngắn ngủi khiến chàng sửng sốt nhưng ngay sau đó đã tức tốc đuổi theo họ với tâm trạng rối bời. Chàng nhớ mãi ngày hôm đó chính là ngày mà cuộc đời chàng hoàn toàn rẽ sang 1 lối mới, ngày mà tất cả những gì chàng từng có đã sụp đổ ngay trước mắt mình.

Triệu An Bình nôn nóng đi lại trước cửa phòng. Huỳnh Khang Kiện và thái y đã vào trong hơn canh giờ mà vẫn chưa thấy có động tĩnh gì. Chàng luôn thắc mắc mãi vì sao Bách Diệp lại xuất hiện ở đó, vì sao Hoàng thượng lại xuất hiện đúng lúc như vậy? Bách Diệp không thể tự ý xuất cung đi đến nơi hẻo lánh này và chắc chắn Huỳnh Khang Kiện cũng không trùng hợp đi ngang qua. Không lẽ mọi chuyện là do hắn sắp đặt?

- Nàng ấy đã qua cơn nguy kịch. Người có thể đi về được rồi.
- Hoàng thượng, xin hãy để cho thần được vào gặp mặt nàng. Khi này là do hiểu nhầm nên...
- Đủ rồi! Trẫm nói người đi về thì phải đi về.
- ... Hoàng thượng, chuyện đến nước này thần cũng có chuyện muốn biết rõ. Vì sao nàng lại ở đó? Có phải ngài đã nói cho nàng biết chuyện năm đó?
- Hắn đứng trên bậc cao, khoanh tay trước ngực ngạo nghễ nhìn xuống chàng. Im lặng 1 lúc hắn mới nói:
- Đúng! Là ta nói cho nàng biết. Cũng là ta đưa nàng đến đó. Nàng là mẹ của đứa trẻ, nàng cần được biết đến nó.
- Tại sao? Tại sao ngài lại làm vậy? Ngài đừng tỏ ra nhân từ, giả nhân giả nghĩa như vậy.
- Haha, nàng vốn nên biết người không xứng với nàng. Người mà nàng thương yêu bao lâu nay lại chính là kẻ giết chết con nàng. Kể như người còn có gì để nói sao?
- Người... đúng là khi xưa ta đã lỡ tay giết con, nhưng đó chính là do người bắt ta phải làm theo lệnh, là người đã buộc ta phải làm điều tàn nhẫn đó.
- Nàng chỉ cần biết chính 2 bàn tay người vấy máu con mình, đứa con tội nghiệp chưa kịp chào đời. Nàng sẽ hận người đến chết!

Lúc này cơn giận đã lấn át đi lý trí, Triệu An Bình rút kiếm đâm tới Huỳnh Khang Kiện. Thân hình 2 người thoát ẩn thoát hiện giao đấu trên sân, nội lực cuộn cuộn như kinh phong chém tới đối phương cũng

kiến thực vật xung quanh phải oằn mình vì áp lực của 2 vị cao thủ. Chàng bỏ 1 kiếm nằm trên đầu hấn mà chém, hấn lại hóa giải chiêu kiếm, dùng kiếm của mình khóa chặt chàng xuống nền đất. - Vì sao? Vì sao ngươi lại làm thế? Tình nghĩa huynh đệ còn đâu khi ngươi hấn tâm phá hủy thế giới của ta, cướp nàng khỏi ta?

- Huynh đệ? Đã từng, nhưng ngươi càng ngày càng trở nên yếu đuối, vô dụng. Nếu ngươi đã hết giá trị thì không có quyền lên tiếng với ta. Nàng từng yêu ngươi nhưng ngươi lại luôn thương tổn nàng, ngươi nghĩ chỉ cần ngươi hối hận xin lỗi là đáng được nhận tình cảm của nàng nữa ư?

- Ta và nàng cùng là 1 loại người, chỉ có chúng ta mới có thể ở cạnh nhau mà thôi. Nàng từng là người của ngươi thì thế nào? Ta không quan tâm quá khứ trước kia nữa, ta đã từng hứa với ngươi khi ngươi hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng kia sẽ buông xuống tất cả hận thù với nàng, ta đã giữ lời hứa. Nhưng giờ khi không còn hận thù cản bước, thì ta càng phải giữ nàng bên mình. Trắc Bách Diệp đã chết từ 3 năm trước rồi, giờ chỉ còn Thụy Hương, sủng phi mới của Minh Nhật hoàng đế Hoàng Nguyên quốc. Nếu ngươi còn muốn giữ lại cái mạng này thì nên biết thân phận của mình, đừng đánh mất kiên nhẫn của ta thêm nữa.

- Ngươi... đi... chết... đi!!!!

Huỳnh Khang Kiện không còn đủ kiên nhẫn giao đấu cùng chàng. Hấn lạnh lùng ra sát chiêu nhằm những chỗ hiểm trên người chàng đâm tới. Nếu không phải Triệu An Bình cũng là 1 cao thủ thì có lẽ đã chết trên tay hấn mấy lần. Sau cùng, hấn phát tay, 1 đám ẩn vệ xuất hiện bao vây và chế trụ chàng lại. Nhìn chàng bị điểm huyết và trói lại nằm bất lực trên đất, hấn cầm kiếm bước đến ngày càng gần. Đưa kiếm lên cao, chỉ cần 1 nhát chém xuống là đầu lìa khỏi xác. Triệu An Bình phẫn hận mở to mắt trừng trừng nhìn hấn, khóe miệng đầy máu quật cường không chịu xin tha. 1...2...3 giây trôi qua, Huỳnh Khang Kiện đưa kiếm xuống chỉ vào chàng rồi cầm lưỡi kiếm sắc bén xuyên qua đầu vai ghim chàng xuống đất. Cơn đau từ vết thương còn không đau bằng nỗi đau đốn đàng nuốt trọn tim chàng khi nghe hấn nói:

- Ta sẽ không giết ngươi, ngươi chưa chết được. Ít nhất phải sống để cảm nhận phần nợ từ hận thù của Bách Diệp, trải qua cảm giác bị người mình yêu hận đến tận xương, dù ngươi có tự dâng tính mạng cho nàng cũng không khiến nàng chớp mắt quan tâm. Với tính cách của nàng, không biết sẽ có bất ngờ gì xảy ra nhỉ? Hahahahaha!

Nhát kiếm đó đã phé đi tay trái của chàng, cũng chặt đứt tình nghĩa huynh đệ vào sinh ra tử giả dối bao nhiêu năm qua của chàng và hấn. Từ đó đến nay đã trôi qua 1 tuần, 1 tuần chàng không biết tin tức của Bách Diệp, 1 tuần chàng bị giam lỏng tại biệt viện của mình trong lòng nóng như lửa đốt. Nếu cứ ngồi không chờ đợi chàng tin chắc hấn sẽ dẫn mọi chuyện đi quá xa không thể cứu vớt. Chàng phải làm gì đó, phải hành động ngay.

Chắc chắn phải có sơ hở, phải có phương thức liên lạc giữa Uyển Nhã và Thất hoàng tử. Mình cần phải tìm ra chứng cứ để vạch mặt ả. Đó là những điều mà luôn lặp lại trong đầu Bách Diệp lúc này khi cô đang lén lút lục soát căn phòng của Uyển Nhã. Dù biết rằng muốn tìm manh mối là rất khó nhưng cô vẫn muốn thử vận may của mình, thế nhưng xem ra hôm nay không phải ngày may mắn đến được với cô. Thời gian không còn lại bao nhiêu, có lẽ cô nên rời khỏi đây nhanh thôi. Bỗng nhiên cô chợt nhận ra có sự bất thường khi cô ngồi xuống giường, cảm giác như tấm ván giường không giống như kết cấu của những tấm ván khác. Lật tấm trải giường lên, quả nhiên khi gõ vào ván giường thì âm thanh của khoảng đầu giường là khác hẳn, chứng tỏ có 1 hốc bí mật nào đó. Cô nâng ván giường lên, thấy bên dưới có 1 chiếc hộp gỗ sồi cũ kỹ tầm thường, thật khó tin bên trong này có thể cất giấu thứ gì quan trọng. Còn đang nghi hoặc về chiếc hộp này thì cô nghe thấy có tiếng người từ xa vọng lại, bèn nhanh tay lấy chiếc hộp rồi xếp mọi thứ về lại chỗ cũ, sau đó nhanh chóng trốn ra ngoài.

Khi đã yên vị trong phòng mình, Bách Diệp mới yên tâm xem xét kỹ lưỡng chiếc hộp trên tay. Bề ngoài không có gì đặc biệt nhưng ổ khóa lại rất mới và tinh xảo. Bách Diệp từng có kinh nghiệm mở các loại ổ khóa thông thường nhưng loại ổ khóa này thật sự cô chưa từng thấy qua. Hàng chốt làm bằng sắt dưới dạng răng cưa thô khớp với hồ khóa. Hồ lỗ khóa răng cưa hoàn chỉnh với những chốt hình chữ V. Nếu không có chìa khóa thì không thể dùng bất cứ thủ thuật gì để mở chiếc hộp 1 cách toàn vẹn cả. Lúc này chỉ có cách dùng cường lực phá vỡ nó mà thôi vì chắc chắn dù vật trong này là gì thì cô cũng sẽ không đem vật này trả lại nữa. Nếu vật này đủ quan trọng, vậy khi phát hiện ra mất tích thì Uyển Nhã chắc chắn sẽ lo lắng để

lộ ra sơ hở, còn nếu chỉ là vật tầm thường vậy cũng để cho ả thu liễm bớt đi, nếm thử mùi vị nơm nớp đề phòng là thế nào.

Sau 1 hồi ra sức phá bỏ ổ khóa, cuối cùng cũng thành công. Bách Diệp nhanh chóng mở nắp hộp gỗ và nhìn vật đựng bên trong với ánh mắt nghi hoặc. Sau đó như nhớ ra điều gì, đôi mắt cô mở lớn chứa đầy vẻ sợ hãi và khó tin. Vật này... không thể nào!!!

Ánh sáng mặt trời chiếu vào phòng rọi lên vật trong hộp, cũng chính là 1 chiếc vòng ngọc Hồng lục bảo tinh xảo. Nhưng xem ra nó cũng ẩn chứa 1 bí mật kinh hoàng.

34. Chương 34

Đêm nay không có trăng. Bầu trời tối đen ảm đạm chỉ thấp thoáng vài ngôi sao lẻ loi lúc sáng lúc tắt. Cung Càn Thành vốn bề thế, uy nghi là vậy ấy mà đêm nay lại chìm trong bóng tối cô quạnh, tịch liêu không nói nên lời.

Hôm nay tâm trạng của Huỳnh Khang Kiện rất xấu. Lúc thượng triều hắn còn không đủ kiên nhẫn nghe mấy lão quần thần báo cáo và tranh chấp, bực tức cho bãi triều sớm. Lúc hồi cung lại nghe mật báo rằng Triệu An Bình đã bỏ trốn càng khiến tâm tình hắn tồi tệ hơn. Cho chuẩn bị sẵn 1 bàn tiệc rượu, hắn ngồi 1 mình đối ẩm với bóng đêm. Thỉnh thoảng lại có cơn gió lạnh buốt từ ngoài cửa sổ len lỏi vào, rượu làm người nóng lên nhưng cơn gió thổi đến càng khiến người nổi gai ốc. Mây gió vần vũ thế này chắc chút nữa thôi sẽ có mưa lớn. Nhưng hắn cũng chẳng quan chuyện thời tiết, điều duy nhất khiến tâm trạng hắn thay đổi lớn đó là hôm nay chính là ngày giỗ của Bách Hợp. Ấy vậy mà hắn lại không nhớ ra, phải đến khi quan tư tế mời hắn đi đến điện thờ hắn mới nhận ra mình đã quên mất điều này.

Một chén lại một chén, từng vò rượu thượng hạng cứ thế mà cạn đáy chỉ vì nỗi lòng buồn bực của hắn. Tâm trạng hắn giờ vô cùng hỗn loạn. Càng ngày hắn càng không kiểm soát nổi bản thân, chính hắn cũng nhận ra hắn đang biến thành 1 con người khác hoàn toàn vượt xa những gì hắn trù tính. Hắn từng nghĩ mình rất yêu Bách Hợp, chung tình với người con gái tài sắc nhưng bạc mệnh đó. Hắn đã có lỗi với nàng nhiều như thế vậy thì hắn sẽ dùng cả cuộc đời cô độc để bồi tội với nàng. Nhưng lý trí của hắn đang vì 1 người con gái khác mà bị rối loạn, đối diện với người đó hắn chỉ luôn muốn hành động theo cảm tính và rất khó khăn mới có thể kiềm chế bản thân không để mình đi quá xa. Thâm tâm hắn luôn gào thét muốn đoạt người con gái ấy về, giam giữ trong vòng tay mình mà quên đi hết thủy lễ nghĩa với hứa hẹn. Nhưng lý trí luôn dẫn dắt hắn, khiến hắn không thể vì cô bất chấp đánh đổi tất cả. Đi đến bước ngày hôm nay, hắn đã để tình cảm lấn át lý trí quá nhiều nên mới có cục diện như vậy. Hắn đã mất trí như thế nào mà lại loại bỏ đi 1 cánh tay đắc lực, loại bỏ đi 1 trong số cực ít ỏi người có thể tin cậy chỉ vì ghen tị mù quáng với Triệu An Bình. Hắn đã bất nhân bất nghĩa như thế nào khi lợi dụng Bách Diệp để thỏa mãn khát vọng vương quyền và nội tâm tội lỗi của mình, rồi vì dục vọng chiếm hữu mà bất chấp tất cả kéo người con gái ấy sát lại bên mình. Hắn giờ là ai?

Thay ngọn nến mới vào giá nến, Bách Diệp hướng ra ngoài cửa sổ nơi có thể nhìn về phía cung Càn Thành uy nghi. Tuy trong lòng còn đang ngổn ngang trăm bề vì những ngờ vực nhưng đêm nay chắc chắn sự phải thành. Lúc chiều nhìn thấy chiếc vòng Hồng lục bảo cô đã nhận ra đó chính là tín vật đính ước giữa Bách Hợp và Huỳnh Khang Kiện khi xưa tại quê nhà. Vật này không phải vật tầm thường, chắc chắn không thể ở trong tay kẻ khác. Vậy chỉ có 1 khả năng Uyển Nhã chỉ là thân phận giả mạo, hay nói cách khác nàng ta chính là Bách Hợp, người vốn đã trọng thương ngã xuống vách núi không tìm thấy xác năm đó. Nghĩ đến đây sống lưng cô lạnh toát. Bao lâu nay Bách Hợp vẫn ẩn mình bên cạnh cô, chắc chắn mục đích duy nhất là trả thù nên mới có vụ hạ độc không dấu vết kia. Móc nối các sự kiện lại, cô tạm thời đưa ra giả thuyết hợp lý nhất. Thất hoàng tử dùng cổ trùng để điều khiển cô sát hại Bách Hợp trước mắt mọi người, sau đó cho người chờ sẵn ở dưới vực sâu để giấu nàng ta đi thần không biết quỷ không hay. Cứu sống Bách Hợp và lợi dụng nàng ta để gài bẫy người Huỳnh Khang Kiện và thủ tiêu cô. Cô không thể để chúng được như ý, lại cũng không thể để Huỳnh Khang Kiện biết Bách Hợp còn sống. Cô phải tìm cách đẩy nàng ta ra xa ít

nhất là ra khỏi phạm vi cung Càn Thành. Đêm nay cô quyết định vẫn thực hiện kế hoạch như bình thường dù cho mức độ mạo hiểm và rủi ro là quá lớn. Bước ra ngoài và khép cánh cửa phòng lại, đến giờ làm việc rồi!

- Hoàng thượng đã uống quá nhiều rồi. Ngày mai còn phải thượng triều nữa, sức khỏe của ngài gần đây cũng không tốt.
- Thụy Hương, cô tìm cách gì khuyên hoàng thượng đi.
- Ta chịu thôi. Hôm nay tâm trạng Hoàng thượng rất xấu. Hay là...
- Nói mau đi a.
- Hàm Tiểu huynh hãy bảo Uyển Nhã múa hát gì đó làm tâm trạng Hoàng thượng dịu lại, rồi bảo nàng ta lựa lời mà khuyên Hoàng thượng. Ta nghĩ cách này còn có khả năng.
- Không phải cô ra múa sẽ làm Hoàng thượng cao hứng hơn ư? Thôi... được rồi được rồi, để ta nhờ Uyển Nhã.

Đêm khuya thanh vắng. Tiếng đàn cầm văng vẳng trong thính không dễ dàng dứt lòng người đi vào chốn bình yên sâu lắng. Một bóng bạch y nữ tử yếu điệu bước đến, từng bước đi như sen nở rộ, uyển chuyển động lòng người. Theo tiếng đàn khi chậm khi nhanh, Uyển Nhã khéo léo chuyển mình tạo ra những động tác mềm mại, vòng eo như rắn nước dễ dàng thực hiện những động tác khó nhất thuần thực y như đệ nhất vũ cơ. Dọc theo trên sảnh là 2 hàng giá nến 2 tầng tỏa ánh sáng soi tỏ cả cung điện, ánh sáng rực rỡ ấy chiếu lên thân ảnh nàng càng tăng thêm phần mỹ hoặc chúng sinh.

Huỳnh Khang Kiện nhìn mỹ nữ phía trước, ánh mắt nheo lại trầm ngâm suy ngẫm. Chén rượu đưa đến bên miệng nhưng vẫn chưa uống, tay còn lại gõ trên mặt bàn theo những nhịp điệu bất định. Âm nhạc hay, mỹ nữ đẹp, hơn nữa hắn còn ngửi thấy mùi hương rất dễ chịu thoảng trong không khí, thật là đã dẫn dắt tâm trạng hắn tạm thời quên đi những giày vò này giờ. Nhìn Uyển Nhã đang múa trong đầu hắn lại hiện lên hình ảnh 1 bóng bạch y khác cũng đang nhảy múa, ông tay áo phiêu phiêu khiến tâm thần ai hỗn loạn. Ngày mở tiệc tẩy trần cho Nguyên Khải, hắn cũng nhìn thấy Bách Diệp múa 1 bài và khoảnh khắc thấy cô thướt tha nhập thần theo từng động tác, hắn đã thấy trong lòng gợn lên 1 cơn sóng không tên khó tả và khó nắm bắt. Gương mặt uyển chuyển hàm súc của Uyển Nhã bị thay thế bởi gương mặt lãnh đạm của cô, hắn nở nụ cười đầy nhu tình đưa tay kéo người con gái kia ngồi vào lòng mình. Đưa chén rượu trên tay đến bờ môi gợi cảm kia thưởng cho nàng uống, mùi hương thoang thoảng trong không gian giờ càng trở nên nồng nàn hơn, quyến rũ hơn.

Hắn bỗng cảm thấy trong người nóng lên, cổ họng khô khốc bèn uống liền mấy chén rượu. Nhưng càng uống, hắn càng thấy dục hỏa thiêu đốt trong người, thân hình mềm mại trong ngực cũng càng kích thích hắn, khiến dục vọng dâng lên lấn át tất cả. Đã lâu không động đến nữ sắc, trước phản ứng tự nhiên của cơ thể và sự kích thích của hơi men, hắn đành phá bỏ mọi kiềm chế, vòng tay ôm xiết lấy thân hình mại điệu kia. Uyển Nhã cũng cảm thấy mình không ổn, sau khi uống chén rượu kia toàn thân nàng như mềm nhũn ra, đầu óc choáng váng và vô lực cử động. Lê nào tửu lượng của bản thân lại quá kém? Nhưng hiện giờ cơ thể đang càng lúc càng nóng, sự động chạm của hắn khiến nàng cảm thấy dịu đi đôi chút nhưng sau đó sự ham muốn lại tăng thêm, nàng còn muốn thêm nữa, thêm chút nữa.

Dường như ánh nến quá sáng và gay gắt, hắn phải nheo mắt lại và vận công dập tắt vài giá nến để thấy thoải mái hơn. Mỹ nhân trong lòng lại không ngừng vận vẹo, thân thể dán chặt lấy hắn, gò má mềm mịn kề sát lấy lồng ngực hắn dụi dụi, bàn tay nhỏ bé nới lỏng y phục để lộ 1 mảnh xuân quang trước ngực khiêu chiến bản năng đàn ông của hắn. Hắn cúi đầu ra sức cắn xé lấy đôi môi đỏ mọng kia, trong đầu chỉ còn lại ham muốn vô bờ. Bao quanh 2 người là không khí nồng đượm ái muội, hỏa dục công tâm, hắn không suy nghĩ gì thêm bế nàng hướng về phía giường. Bầu trời bên ngoài trời mưa bão to lớn, cuồng vân loạn vũ nhưng cũng không ảnh hưởng gì đến 2 người bên trong cuồng nhiệt yêu đương, buông thả bản thân đắm chìm trong dục vọng nguyên thủy nhất.

Thoải mái đặt lưng xuống chiếc giường êm ái, Bách Diệp mỉm cười suy tính những bước đi tiếp theo. Nếu hắn đã chung thủy với Bách Hợp đến thế, nếu Uyển Nhã muốn tiếp cận hắn đến vậy, cô sẽ tạo điều kiện cho họ ở cạnh nhau, 1 đêm duy nhất và cũng là cuối cùng. Để xem khi sớm mai lên, trái tim đầy tội lỗi

của hắn sẽ đối diện với sự thật này như thế nào! Nhắm mắt lại và thả lỏng đầu óc, hít thật sâu mùi hương thơm thoang thoảng giống như mùi hương vờn quanh nội cung Càn Thành, cô nhanh chóng đi vào giấc ngủ. Đúng là mùi hương này thơm thật!

Chương này hơi ngắn.

Cả tuần rồi ta quá lầy, mở máy là chỉ đọc truyện chứ không viết được là bao. Có nàng nào muốn truyện S.E không? tham khảo ý kiến mọi người chút!

35. Chương 35

Cảm thấy trong lòng có thứ gì đó ngột ngạt, hắn mở mắt tỉnh dậy. Cơ choáng váng chợt đến khiến hắn phải lấy tay đỡ đầu lại, xoa 2 huyệt thái dương để thuyền giảm cơn đau. Một cánh tay nhỏ nhắn ôm lấy hắn, mái đầu kề cận lồng ngực như muốn chui vào trong lòng khiến hắn tỉnh hẳn ngủ. Ánh nắng buổi sớm bắt đầu len qua khe cửa sổ khép hờ, chiếu lên thân hình mong manh của mỹ nhân còn đang say giấc nồng. Gương mặt tuyệt sắc với ngũ quan tinh xảo, gò má trắng nõn điểm vài nét ửng hồng đáng yêu nhưng trái tim hắn lại như ngừng đập trong giây lát sau đó chùng xuống như ngâm vào bể nước băng lạnh lẽo. Cơn đau từ từ xộc đến khiến tầm mắt hắn thu hẹp lại, tâm trí và trái tim hắn bao trùm là cảm giác tội lỗi và sau đó là tức giận. Hắn giận bản thân không kiềm chế được, hắn giận ả đàn bà này thừa cơ leo lên giường hắn để mong muốn nhận được ân sủng của Hoàng đế.

Nhận thấy hắn đã tỉnh dậy, đôi mắt của Uyển Nhã cũng mở ra. Ánh mắt mơ màng nhìn về phía hắn kiêu mị đến khó cưỡng, thấy hắn đang nhìn mình nàng e thẹn mặt đỏ như gấc cúi đầu nép vào lòng hắn sâu hơn. Nàng vốn muốn nói: “ Hoàng thượng, buổi sáng tốt lành!”, nhưng còn chưa kịp lên tiếng đã thấy bả vai bị bóp thật mạnh. Hắn không do dự ném nàng xuống đất. Cả thân thể mảnh mai bị cường lực ném ra xa ngã vào góc tường, cơn đau đột ngột khiến nàng như muốn ngừng thở. Sao, sao lại thế này?

Hắn nhìn nàng với ánh mắt phẫn nộ và thống hận, bạc môi lạnh lẽo thốt ra từng từ: “ Cút! Cút ngay cho tại”. Nàng đau đớn vội vợ lấy y phục mặc vào người, mỗi giây trôi qua càng khiến tim nàng đau như muốn vỡ vụn. Mới đêm qua còn ái ân cuồng nhiệt, vậy mà khi sáng tỉnh dậy thì chỉ nhận lấy nhục nhã và đớn đau. Vì sao? Vì sao vậy?

Tiếng động lớn trong phòng đã khiến Hàm Tiểu và Bách Diệp nhanh chóng chạy vào. Hai người thấy hắn ngồi trên giường, đôi mắt nhắm nghiền lại và biểu cảm như đang cố thôi miên mình là sự việc này không tồn tại còn Uyển Nhã thì mặt trắng bệch thu lu 1 góc mặc y phục. Bách Diệp làm như kinh ngạc khó hiểu lăm lăm nhìn Hàm Tiểu, Hàm Tiểu gọi người thu dọn hiện trường còn cô thì đi đến đỡ lấy Uyển Nhã đi ra ngoài. Cảm nhận rõ thân hình của nàng đang run rẩy vì cơn chấn động tâm lý, cô sai người đưa nàng về phòng nghỉ ngơi. Trở lại nội điện, Huỳnh Khang Kiện đã khôi phục thần thái như thường, cô đứng 1 bên im lặng chờ hắn phân phó. Giờ là lúc tâm trạng hắn đang đấu tranh dữ dội, việc cô làm là chỉ cần đứng bên cạnh xem kịch vui mà thôi.

Hắn thật sự đang rất đau khổ. Ngày hôm qua hắn còn đang thú tội sám hối với Bách Hợp, thừa nhận tình cảm với Bách Diệp, vậy mà hôm nay lại tỉnh dậy trên giường cùng Uyển Nhã. Hắn tuy làm người kiêu ngạo tùy hứng nhưng cũng thấy tội lỗi khi nghĩ đến linh hồn của Bách Hợp và thấy không còn mặt mũi đối diện với Bách Diệp. Hắn đã phản bội cả 2 người con gái ấy, hắn không đáng để có được Bách Diệp. Nhưng nếu thiếu cô thì hắn sẽ ra sao?

Cả 3 người, 3 tâm trạng khác nhau. Kẻ hoang mang kinh sợ, kẻ dằn vặt khôn nguôi, người lại lạnh lùng mỉm cười quan sát hết thảy. Có chung là từ sâu thẳm trái tim của 3 người họ đều cất giấu những nỗi đau khó thể chữa lành được. Uyển Nhã sẽ không bao giờ ngờ được kế hoạch hoàn hảo của mình đang sụp đổ trong gang tấc. Huỳnh Khang Kiện lại chẳng ngờ tới có ngày tâm tình hắn bị giầy vò bởi 2 người con gái mà 1 người hắn nợ tất cả còn 1 người hắn đánh đổi tất cả để có được. Bách Diệp càng chẳng hay biết âm

mưu cô tính kế thật ra lại càng cuốn cô thêm vào sâu giữa ân oán yêu hận tình thù của 3 người, rằng người mà hần yêu mới thực sự là cô chứ không phải Bách Hợp. Oan oan tương báo biết ngày nào buông? Cuối cùng Hàm Tiểu không thể để không khí im lìm quý dị này bao trùm thêm nữa mới lên tiếng:

- Hoàng thượng! Sắp đến giờ thượng triều, ngài cũng nên chuẩn bị đi ạ!

Sau 1 hồi ổn định tâm lý, hần mới gật đầu đáp lại. Hàm Tiểu lập tức cho người chuẩn bị nước tắm và hoàng bào. Bách Diệp cũng bắt tay vào công việc của mình, cô tiến lên khoác ngoại bào cho hần rồi đỡ hần đứng dậy. Ngay lúc này 1 thị vệ cấp tốc chạy vào bẩm báo:

- Báo cáo Hoàng thượng, Triệu cận vệ và Bát hoàng tử đang xông vào điện Càn Thành, chúng thần không dám hành động lỗ mãng nên không thể ngăn cản họ được. Họ sắp vào đến nơi, xin Hoàng thượng hạ lệnh tiếp theo.

- ... Kệ chúng đi. Tất cả lui ra.

Nghe thấy thị vệ nhắc đến Triệu An Bình, Bách Diệp dường như thất thần trong giây lát. Đến giờ cô vẫn chưa muốn gặp chàng, vì chỉ cần nghĩ đến việc chàng đứng trước mặt mình thôi là cô lại chỉ muốn ngàn đao vạn tiễn giết chết chàng, tra tấn chàng đến huyết nhục mơ hồ. Lúc này cô vẫn chưa đủ bình tĩnh để tính kế chờ ngày chàng ăn quả đắng, cô sợ mình sẽ làm hỏng hết mọi chuyện.

Huỳnh Khang Kiện chỉ mất vài giây suy xét khi nhìn thấy biểu tình của cô. Hần ngay lập tức kéo cô lại và ném cô ngã trên giường, bản thân cũng nằm đè lên cô. Hành động quá bất ngờ của hần làm cô vô cùng hoảng sợ, cô giãy dụa hết sức mong thoát khỏi hần. Hần dùng sức nặng thân thể chặn cô lại, 1 tay ghì 2 cánh tay của cô lên trên đầu còn tay kia thì nhanh chóng xé nát y phục cô. Thấy vậy cô càng vận vẹo thân thể, trợn mắt gào lên:

- Người làm cái gì thế? Buông ta ra!!!

- Im lặng! Ta đang giúp người đấy. Giờ thì đừng chống đối nữa và nghe theo ta.

Bị hần quát ngược trở lại, cô câm nín nằm im cho hần biến y phục của mình thành đồng rở rách vương đầy sàn nhà. Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra vậy?

Hần lột đồ của cô cho đến khi trên người cô chỉ còn nội y mới ngừng lại. Tiếng huyền não bên ngoài ngày càng rõ rệt, hần gục đầu xuống cổ cô tư thế như đang âu yếm thân mật. Cánh cửa ngay sau đó bị bật mở, 1 bóng người từ bên ngoài vọt vào nhanh như chớp tiếp đó là 1 người khác cũng theo sau, thân ảnh đó đã dừng lại ngay và đứng sững lại khi nhìn thấy 1 màn này: hần và cô thân thể giao triền, tay đan tay đầu kề đầu trao nhau nụ hôn nồng nàn. Bị làm phiền bởi kẻ xông vào, hần tức giận ngẩng đầu lên, ánh mắt còn bao phủ bởi dục vọng.

- Triệu An Bình! Người to gan lắm, dám tự tiện xông vào hoàng cung người biết kết cục chứ?

Chàng không trả lời hần chỉ đắm đắm nhìn về phía người con gái kia. Người con gái hần yêu đang nằm dưới thân 1 gã đàn ông khác, mà kẻ đó chính là kẻ đã gây ra bao nhiêu hiểu lầm và đau khổ cho 2 người họ trong khi cô lại chỉ nghĩ rằng mọi tội lỗi đều là do chàng. Cô vẫn không muốn quay ra nhìn chàng dù chỉ là liếc mắt cũng không, hần cần phải nói với cô tất cả không thể để hiểu lầm cứ nối tiếp thế này được.

- Diệp à, nàng hãy nghe ta nói 1 lần thôi cũng được. Chúng ta hãy ra ngoài nói chuyện nhé?

- ... Người nghĩ giữa chúng ta còn có thể đứng đối diện nhau mà nói chuyện tử tế được sao? Ta không muốn, chỉ nghĩ đến việc phải hít thở chung 1 bầu không khí với người cũng làm ta thấy ghê tởm. Người tốt nhất nên cút đi!- Bách Diệp, nghe ta! Nàng không lẽ còn không hiểu mọi chuyện không phải do ta? Nàng thấy hận ta, ghê tởm ta, người mà hoàn toàn không hay biết về đứa trẻ vì bị ép buộc nên mới ngộ sát nó? Vậy sao lại không hận hần, ghê tởm hần, kẻ là ngọn nguồn của tội ác, không chỉ gây ra cái chết của con chúng ta mà còn khiến nàng phải đau khổ bao năm qua? Bách Diệp nàng hãy suy nghĩ thật kĩ lại đi, hãy đi với ta. Chúng ta cùng nhau giải quyết mọi khúc mắc hiểu lầm, cùng nhau đi khỏi nơi đây, được chứ?

- Triệu An Bình, người thật láo xược! Người coi đây là đâu mà có thể tự tiện xông vào? Người không coi uy nghiêm Hoàng đế của Hoàng Nguyên quốc ra gì hay sao?

- Ta không phải là Bách Diệp. Ta là Thụy Hương, cung nữ của bệ hạ. Người mà người muốn nói chuyện không ở đây... Thụy Hương đã được bệ hạ ban cho mạng sống này, giờ lại là người của bệ hạ... người nói xem ta được nhận nhiều ân sủng như vậy, vì sao lại có thể phản bội ngài, hận ngài được cơ chứ? Trái lại người lại nằm lần bảy lượt phiền nhiễu ta, khiến ta bị phạm hết tội này đến lỗi nọ. Nể tình người là cận vệ thân cận của Hoàng thượng, ta mới nhịn người 1 phép nhưng không có nghĩa là người thích xuyên tạc bậy bạ gì cũng được.

- Bách Diệp...

- Đủ rồi đấy Triệu An Bình! Nàng đã nói đến thế người còn muốn dai dẳng đến khi nào? Nàng đã là người của ta, là Thụy phi được ta sủng ái, không phải là người mà kẻ như người có thể nhòm ngó tới. Ta sẽ đối xử với nàng tốt hơn người có thể, chỉ có ta mới có thể bảo hộ nàng, cho nàng những thứ tốt nhất.

- Ta không tin... nàng đang nói dối. Nàng tự lừa gạt bản thân mình... nàng đừng tự đẩy mình vào ngõ cụt nữa.

Dường như cuộc cãi vã này sẽ còn có thể kéo dài hơn nữa, Bách Diệp quyết định hoàn toàn khiến hắn phải từ bỏ quyết tâm kia. Hai tay quàng vào cổ hắn cô dướn người lên, đôi môi lẳng lơ hôn vào yết hầu đầy nam tính. Cô mỉm cười đầy thỏa mãn dựa sát vào lồng ngực vạm vỡ, ánh mắt khi nhìn về phía hắn mang đầy chán ghét và khinh bỉ.

- Hoàng thượng mới là người mà ta có thể nương tựa nửa đời còn lại. Ngài yêu ta như thế, sủng ta như vậy thì việc gì ta phải đi theo tên bất tài vô dụng như người? Trái tim ta từ lâu đã dành cho ngài rồi, không có chỗ cho người nữa đâu.

- Hoàng thượng... người nói sẽ phong nô tì làm phi tần, là thật chứ?

- Đương nhiên là thật!

- Vậy... thần thiếp xin tạ ơn hoàng thượng.

Rồi 2 người làm như không có sự hiện diện của ai, tiếp tục quán quýt lấy nhau không dời. Trái tim chàng như muốn nứt ra theo từng lời nói của cô, đau đớn như cơn sóng thần ập đến cuốn trôi tất cả lý trí và cảm giác. Từng câu từng chữ tri tri của cô cứ lặp lại liên hồi trong đầu chàng, đôi mắt khóa chặt lấy gương mặt tưởng quen thuộc mà xa lạ kia. Không phải như thế này... mọi chuyện sẽ không phải như thế này. Là tên khốn kia... chàng phải giết hắn. Dù có phải chết hôm nay chàng cũng phải giết hắn. Cơ bắp căng cứng lại, ánh mắt chàng tỏa ra sát khí nồng đượm, chàng tung người nhảy về phía hắn, hung hăng chém tới kẻ vong ơn phụ nghĩa kia. Nguyên Khải đứng phía sau cũng giật nảy mình vì hành động bộc phát của chàng. Cậu dùng tất cả sức lực và tốc độ của mình để giữ lại chàng, không để chàng làm ra điều mất lý trí kia. Thế kiếm chém tới bất ngờ bị kiềm hãm, lại thêm hắn đánh ra 1 chưởng với kinh lực lớn khiến chàng bị bắn ra xa. Nhổ ra 1 ngụm máu, chàng không cam lòng nhìn về phía hắn.

- Người đứng là điên thật rồi. Dám cả gan mưu sát Hoàng đế! Người đâu, lôi hắn xuống tống vào ngục chờ ta đích thân tra khảo!

- Hoàng huynh! Xin huynh hãy khoan hồng tha cho Bình ca ca. Huynh ấy chỉ là nhất thời hồ đồ, huynh hãy nể tình mà tha cho huynh ấy.

- Câm miệng! Nếu ta không nể tình thì còn để các người tự do xông vào cấm cung thế này sao? Hắn còn dám coi thường trẫm, nói lời xàm ngôn với quý phi nương nương, rồi lại còn nổi sát tâm với trẫm. Tất cả tội lỗi vừa rồi đã đủ để ta cho hắn chết không yên thân rồi.

- Nhưng hoàng huynh...

- Ta không muốn nghe lời nào nữa. Người cũng thấy việc tốt hôm nay người làm rồi đấy. Không lẽ người còn muốn giúp kẻ khác lấy mạng hoàng huynh của mình?

- Không phải... đệ không có ý đó.

- Đủ rồi. Người đâu, đem tội nhân xuống. Hộ tống bắt hoàng tử về vương phủ, không có lệnh của ta, không cho xuất môn.

Trước khi bị lôi ra ngoài, ánh mắt chàng gắt gao khóa chặt lên hình bóng cô nhưng cô lại chỉ để lại cho chàng 1 bóng lưng lạnh lùng. Chàng đã mất cô thật rồi, lại 1 lần nữa chàng để cô tuột khỏi vòng tay mình. Đáy lòng lạnh như hầm băng, tâm trí hoàn toàn trống rỗng và sức ực toàn thân đều bị rút cạn.

Đám người kéo nhau đi dần. Trong căn phòng lớn chỉ còn cô và hắn, cô ngồi trên giường thần thờ nhìn đỉnh màn còn hắn thì đứng quay lưng về phía cô. Màn kịch vừa rồi họ diễn quá đạt nhưng dường như lại khiến cho họ khá khó để đối mặt với nhau lúc này. Những suy tính tràn đầy trong đầu Bách Diệp, mọi thứ nhanh đến mức cô không kịp ghép nối chúng 1 cách mạch lạc, cô phải làm gì, cô nên làm gì tiếp theo? Thấy Triệu An Bình đau khổ như thế đã đủ chưa? Cô nên thay đổi kế hoạch chứ? Trái ngược với cô, Huỳnh Khang Kiện lại đang vô cùng bối rối với cảm xúc của mình. Hắn chưa từng trải qua cảm giác lạ lùng mà lôi cuốn như khi ở gần cô đến vậy, đây là lần đầu tiên hắn thực sự ôm lấy cô trong vòng tay mà nâng niu, cũng là lần đầu tiên hắn được hôn cô và hắn thật sự đã chìm đắm trong đó. Tuy tình cảm chỉ đến từ 1 phía nhưng hắn nhận ra chỉ cần hắn có cô bên cạnh là đủ, hắn sẽ dành tất cả những gì tốt đẹp nhất cho cô.

Hắn quay trở lại giường khoác cho cô ngoại bào của mình, nắm chặt vai cô hướng cô nhìn thẳng vào mình và nói với giọng điệu chân thành:

- Ta sẽ làm những gì ta đã nói. Ta sẽ sắc phong nàng làm Thụy Phi, ta sẽ đối xử với nàng tốt nên nàng hãy yên tâm mà dựa vào ta. Chỉ cần nàng luôn yên ổn ở cạnh ta là được, ta sẽ cho nàng mọi thứ.

- ...

- Có lẽ nàng đã mệt rồi... Người đâu, mau đưa nàng đi thay đồ và nghỉ ngơi. Hàm Tiểu, chuẩn bị cho ta Thượng triều, ta có việc cần tuyên bố.

Ngẩng đầu lên nhìn cung điện rộng lớn với biển tên hoa mỹ đề 3 chữ: Bích Lạc điện, Bách Diệp thấy trong lòng cảm giác khó tả. Hắn đã thực hiện những gì hắn đã hứa, đây là sự thật! Không phải là 1 trò đùa ác ý nào của hắn như trước đây, nghĩ đến biểu cảm của hắn lúc đó rất chân thành, thậm chí cô còn nhận ra hắn... thương tiếc cô. Liệu cô có thể tin rằng hắn đã dành tình cảm cho cô? Nếu hắn thực sự đã yêu thích cô vậy cô có thể lợi dụng phần tình cảm này, việc này khiến mọi chuyện trở nên dễ dàng hơn bao giờ hết. Bước vào cung điện dành riêng cho mình, cô mỉm cười tự nghĩ: Huỳnh Khang Kiện, là người đã cho ta cơ hội này, về sau cũng đừng oán trách gì ta!

36. Chương 36

Sau khi được chính thức sắc phong, việc đầu tiên mà Bách Diệp làm không phải là vội vã đẩy Uyển Nhã đi mà là nắm trong tay quyền kiểm soát hậu cung. Là người phụ nữ duy nhất của vua được nhận sủng ái, cô nghiễm nhiên trở thành vị nữ chủ nhân quyền lực nhất lúc này mặc dù có gặp chút xích mích lúc đầu với Thái hậu Chiêu Dương. Riêng về việc của Uyển Nhã hay có thể gọi là Bách Hợp, thì sau hôm đó Huỳnh Khang Kiện đã cho thay đổi cung nữ khác và hoàn toàn vứt chuyện đã xảy ra vào 1 xó không thềm để tâm hoặc có thể tỏ ra không để tâm trước mặt cô. Dù sao cô cũng chẳng mấy để tâm cái tư duy tình cảm rồi rắm của hắn. Chỉ cần hắn và Bách Hợp không còn cơ hội ở cạnh nhau là được.

Điện Lạc Bích nơi cô ở làm theo kiểu “trùng thiềm trùng lương”, lợp ngói âm dương. Điện ở vị trí ngay sau cung điện Càn Thành, từ vị trí cũng có thể thấy được đẳng cấp của chủ nhân cung điện này. Mái điện lợp ngói hoàng lưu ly, có cấu trúc theo dạng mái “chồng diêm”. Giữa hai lớp mái là một bức tường chạy bốn mặt của nhà, được chia thành các ô để trang trí hình vẽ và thờ văn trên các tấm pháp lam theo lối nhất thi nhất họa.

Chậu cá cảnh ngũ sắc quý hiếm được hắn tặng giờ đây là thú vui duy nhất của cô trong hậu cung nhàm chán này. Hắn thật sự sủng ái cô như thế có khiến cô hơi bất ngờ vì từ trước đến nay mối quan hệ giữa họ không được tốt cho lắm. Không phải là vì công việc thì gần như là cô đều tránh tiếp xúc với hắn, lúc ở cạnh thì toàn nghe hắn nói đủ kiểu kích động với châm chọc. Cô hoàn toàn không nghĩ 2 người từng có chút cơ hội nào để nảy sinh gian tình ở đây cả.

Mỗi ngày từ khi cô rời giường cho đến khi đi ngủ, cô đều phải giải quyết hàng trăm sự vụ lớn bé trong cung. Hoàng Nguyên quốc vốn là 1 đất nước có bề dày lịch sử nghìn năm văn hiến lại thêm dân phong luân yêu mến lễ hội văn nghệ nên việc 1 năm tổ chức hàng trăm lễ hội lớn nhỏ là điều dễ hiểu. Là người của hoàng tộc việc phải tham gia vào các lễ hội ấy cũng như 1 nghi thức bắt buộc mà Bách Diệp phải thực hiện. Kết thúc tiệc yến hoàn thành lễ cày ruộng tịch điền, cô lui vào hậu điện để xin nghỉ ngơi. Cả ngày phải đứng dưới trời nắng lại luôn phải duy trì phong thái đoan chính khiến cô như muốn ngã vật ra đất. Vào mùa xuân, triều đình thường tổ chức lễ diễn canh, sau đó đích thân Hoàng đế sẽ xuống ruộng cày để khuyến nông và cầu cho mùa màng được phong đăng hòa cốc. Sau lễ ấy hoàng đế trở về vườn Thường Mậu, ban yến một lần cho thân phiến, hoàng thân, quan văn từ tòng tứ phẩm, quan võ từ hiệp quân trở lên. Sau đó lại thưởng thêm sa, đoạn cho họ, tùy theo thứ bậc để thưởng nhiều hay ít. Tuy cô không phải xuống ruộng cày làm nghi lễ nhưng cũng không tránh khỏi 1 màn yến tiệc phiến phức sau cùng này.

Còn đang cho lũ cá ăn đang dở thì nghe tiếng thái giám hô: “ Hoàng thượng giá đáo!”. Cô lập tức bỏ hết công việc để đi ra ngoài cửa điện nghênh đón hoàng đế xa giá. Khi cô hoàn thành xong lễ nghi, hần bước đến đỡ cô dậy và dắt tay cô vào nội điện. Nhìn gương mặt có chút mệt mỏi của cô, hần dịu dàng nói:

- Hôm nay chắc nàng đã mệt lắm? Sao không nghỉ ngơi đi, đừng cố gắng quá sức.
- Tạ Hoàng thượng quan tâm! Thần thiếp có thể chịu được, những việc như vậy thần thiếp phải góp mặt mới là lễ nên làm.- Ta có cho người đem thiên sơn tuyết liên đến cho nàng, nàng phải chú ý tắm bổ cho bản thân. Nàng còn có bệnh trong người nên cần chú ý điều dưỡng. Qua mấy hôm nữa ta định chọn ngày đẹp trời đưa nàng ra ngoài tịnh dưỡng, nàng thấy thế nào?
- Mọi việc thần thiếp đều nghe theo Hoàng thượng.
- Được rồi! Cũng đến giờ ngự thiện, chúng ta cùng dùng cơm nhé?
- Đó là vinh hạnh của thần thiếp!

Thức ăn được dọn lên đầy chiếc bàn tròn, đủ món đủ hương với những cách chế biến và trang trí cầu kỳ. Giống như có sự ngầm thỏa thuận giữa 2 người, không khí trên bàn ăn rất hòa hợp kể cả khi hần hạ lệnh cho lui hết cung nữ và thái giám ra ngoài.

Đúng như kế hoạch đã định, 3 ngày sau cô và hần khởi giá đến hành cung phía Nam. Nơi này tên là Tiêu sâu viện, tọa lạc trên 1 ngọn núi cao quanh năm sương khói lượn lờ. Sinh vật nơi này cũng rất phong phú, cảnh đẹp 1 ngày xem hoài không chán thật như chốn bồng lai tiên cảnh khiến người ta quên đi hết ưu sầu.

Từ khi trở thành Thụy quý phi đến nay, cô đã được sống trong cảnh nhung lụa hào nhoáng. Hưởng thụ là 1 việc xa xỉ mà trước đây cô không dám nghĩ tới nhưng bây giờ cô lại đang được ở đây, nhận lấy hết thủy ân sủng của Hoàng đế và tha hồ mà sai xử này nọ. Còn nhớ chỉ cách đây không lâu, cô còn ở vị trí hạ đẳng nhất thế mà chỉ trong giây lát, mọi thứ đều đã thay đổi. Nhưng cô có dự cảm rằng những ngày như thế này sẽ không kéo dài lâu, chắc chắn sắp tới sẽ có dông bão ập đến, cô cần chuẩn bị sẵn tâm lý bình tĩnh mà đón nhận.

Tiết trời vào xuân mát mẻ nhưng Tiêu sâu viện lại nằm trên núi cao nên khó tránh khỏi những cơn gió mang theo hơi lạnh. Một chiếc áo choàng được phủ lên người cô, thân thể nhỏ gầy được bao bọc trong chiếc ôm vững chãi và ấm áp. Nhận thấy cơ thể cô lập tức căng thẳng, hần giấu nỗi thất vọng đi nhẹ giọng nói với cô:

- Đừng đứng ngoài này quá lâu, thời tiết vẫn lạnh đó.
- Cô có thể cảm nhận được hơi thở của hần đang phun ra bên tai, ẩm ướt và ấm muối nhưng cô không quen với điều này. Khéo léo kéo dài khoảng cách giữa 2 người, cô mỉm cười nói với hần:
- Cảnh ở đây thật đẹp. Thần thiếp muốn ngắm thêm chút nữa.
- Vậy ta ngắm cùng nàng.

Nói rồi hần cùng nàng sánh vai đứng nhìn ra xa núi non trùng điệp. Trước tầm mắt là những tầng mây lững lờ trôi, thấp thoáng đâu đây 1 mảnh xanh rì ẩn hiện nổi bật hần lên. Lúc lâu sau mặt trời vén lớp mây bạc

roi xuống từng dải nắng vàng ảm áp, lúc này khung cảnh hùng vĩ ngút ngàn mới trải ra trước mắt khiến người ta phải trầm trồ.

Ngay lúc đang say mình trước thiên nhiên tuyệt đẹp, cô nghe thấy hần nói thầm bên tai cô 1 câu trước khi xoay người bước đi.

- Nàng yên tâm! Ta sẽ không ép buộc nàng.

Bóng dáng hần cao ngất của hần khuất dần sau dãy hành lang khúc khuỷu, cô còn đứng nhìn ra xa thêm 1 lúc nữa nhưng tầm mắt như vô định nhìn vào khoảng hư vô, cũng không rõ đang nghĩ gì.

Bách Diệp hé mở cánh cửa sổ phòng mình, qua khe hở có thể nhìn ra đình nghỉ ở giữa vườn phía đối diện có người ngồi một mình trong đêm. Hần tự rót rượu, từ tốn thưởng thức hương vị của nó rồi lại ngồi lặng im. Dù rất muốn mặc kệ làm ngơ nhưng cô vẫn không thể bỏ mặc hần ngồi ở đó cả đêm không ngó đến. Khoác lên vai hần chiếc áo choàng hần đã đưa cho cô, cô ngồi đối diện với hần tự nhiên rót rượu vào chiếc chén duy nhất của hần, đưa lên thưởng thức.

- Hoàng thượng ngồi 1 mình đối ẩm ngoài này rất dễ mắc bệnh, ngài cần chú ý đến long thể.

- Là nàng đấy ư? Ta chỉ là chợt nhớ ra từng chôn hũ rượu này dưới gốc cây nơi đây đã lâu năm mới đào lên nếm thử vị rượu thuở xưa. Nhưng dường như rượu này không còn mùi vị như ta mong muốn, có lẽ nó đáng bị vứt đi.

Đưa tay giữ lấy vò rượu mới uống với non nửa, cô rót đầy chén rồi đưa cho hần:

- Rượu ngon phải uống cùng tri kỷ. Nếu Hoàng thượng không chê, thần thiếp sẵn sàng cùng ngài uống rượu kể chuyện, quên hết u sầu.

Nghe Bách Diệp nói như thế hần thấy trong lòng như nhẹ hần đi, những muộn phiền quần quanh trong đầu này giờ tự nhiên cũng phai nhạt hết. Dù biết cô chắc cũng chẳng thật tâm muốn nghe hần, dù biết cô chẳng mở lòng với hần nhưng hần thấy thỏa mãn hần vì biết dù có không muốn thì cô cũng sẽ không bỏ mặc hần.

Giống như tri kỷ, 2 người cùng nhau ngâm rượu vịnh thơ, gạt bỏ hết thủy khúc mắc mà thanh thoi nói chuyện trên trời dưới đất. Hần không phải bậc cử ngũ chí tôn còn cô cũng không phải phi tử của Hoàng đế. Khi rượu đã hết và ngôi sao cuối cùng còn tỏa sáng trên bầu trời, 2 người mới vui vẻ bước ra khỏi đình trở về phòng. Đưa cô về đến cửa, hần nắm lấy bàn tay cô lưu luyến không muốn buông.

- Cảm ơn nàng!

Hần chưa từng chân thành nói ra lời cảm ơn với bất cứ ai, với địa vị và dòng máu chảy trong người hần cũng không cần phải làm thế nhưng hôm nay từ tận đáy lòng hần muốn nói cho cô biết vị trí của cô trong lòng hần lớn như thế nào. Đáp lại hần không phải là lời lẽ sáo rỗng với thái độ lãnh đạm thường ngày, cô nhìn hần và mỉm cười nụ cười từ thật tâm. Trong lòng phần khích trước sự thay đổi nho nhỏ của cô và không khí thoải mái giữa cả 2, hần đan những ngón tay đang nắm lại thật chặt môi mấp máy như muốn nói thêm gì đó nhưng lại rồi bởi vì sợ mình nói gì sai khiến cô mất hứng. Trước sự lúng túng của hần Bách Diệp không kìm được khẽ bật cười, cô tiến lại gần hần hơn, khoảng cách 2 người giờ rất gần dường như có thể cảm nhận được hơi thở của đối phương. Đôi tay phủ lên bờ vai vững chãi khiến hần toàn thân như đóng băng, cô chưa bao giờ chủ động gần hần đến thế. Gương mặt ấy gần trong gang tấc, bờ môi hần nhưng nhớ đang dâng lên trước mắt, máu toàn thân chảy nhanh đến nỗi khiến tay hần hơi run run. Hần đang chờ đợi cô sẽ tặng cho hần 1 nụ hôn, cô biết thế, nhưng cô lại không làm như vậy. Cô kéo chiếc áo choàng che kín lại toàn thân hần, ở khoảng cách đủ ám muội nói:

- Hoàng thượng phải chú ý sức khỏe. Tiết trời vẫn còn sương lạnh dễ cảm mạo.

Sau đó lại dần khoảng cách ra xoay người vào phòng và nhìn hần với ánh nhìn mang nét cười thích thú. Biết bản thân đã bị cô trêu đùa, hần thấy hơi xấu hổ nhưng ngay lập tức khôi phục lại phong độ của mình, thần nhiên chúc cô ngủ ngon rồi xoay người rời đi. Đi được vài bước hần vẫn nghe thấy tiếng cười khẽ của cô, khóe miệng cũng bất giác nhếch lên.

Bản thân hần vô cùng vui sướng vì biết rằng mọi thứ đang thay đổi theo chiều hướng tốt đẹp. Thư thái đi vào giấc ngủ 1 cách dễ dàng, hần niệm trong lòng 2 chữ: “ Bách Diệp “.

37. Chương 37

Tưởng rằng kế tiếp sẽ là những ngày tháng ngọt ngào nhưng Huỳnh Khang Kiện nào ngờ mấy kẻ ăn không ngồi rồi lại kiếm việc gây phiền hà cho hắn. Từ sau khi hắn tuyên bố sắc phong quý phi, Thái hậu Chiêu Dương và đám quần thần cũng bắt đầu rục rịch tuyển tú muốn đưa người nhà mình vào lấp đầy hậu cung. Buổi thượng triều hôm nay cũng không ngoại lệ, các quan đại thần ở cả 2 phe vốn luôn xung khắc nhưng hôm nay lại đồng lòng hướng đến hắn cầu xin hắn hãy nạp thêm tú nữ để nhanh chóng “long phụng sum vầy”. Hắn đã không thể mạnh miệng tìm cơ thoái thác nữa trước áp lực từ nhiều phía, nhưng những ngày tháng của hắn và Bách Diệp mới chỉ bắt đầu sẽ vì chuyện này mà bị phá hỏng.

Một mình hắn đi đến Bích Lạc điện, hắn muốn xem ý tứ của Bách Diệp ra sao. Đứng từ xa ngấm nhìn bóng dáng chăm chú tỉ mỉ làm việc của cô, hắn lại không nỡ phá hỏng mối quan hệ đang dần chuyển biến tốt của cả 2. Đấu tranh 1 hồi hắn quyết định không nói đến vấn đề này nữa, hậu cung của hắn là do hắn chọn chứ chưa đến lúc kẻ khác can thiệp.

- Nàng đang thêu gì vậy?

- Tham kiến Hoàng thượng! Hoàng thượng giá lâm sao không cho người thông báo để thần thiếp ra nghênh đón?

- Vì không muốn nàng phải làm mấy nghi lễ phiền hà đó nên ta mới tới đây 1 mình.

Hắn phẩy tay hạ lệnh cho tất cả mọi cung nữ lui ra ngoài để lại không gian riêng cho 2 người.

- Lâu lắm rồi ta mới thấy nàng làm nữ công.

- Cái này ư? Chỉ là 1 ngày thời gian rảnh rỗi cũng khá nhiều, thần thiếp muốn ôn lại chút nghề năm xưa.

Nói đến đây, trên mặt Bách Diệp mang theo nét cười dịu dàng và mơ màng khi nhớ lại kỷ ức cũ. Đó là những ngày tháng rất êm đềm và yên bình, cô và Tử Lâm cùng nhau gánh vác sản nghiệp của riêng mình, không phụ thuộc bởi ai cũng không bị ai chi phối. Tử Lâm, không biết bây giờ Tử Lâm ra sao?

- Nàng thêu rất đẹp! Chiếc khăn tay này khi làm xong nàng tặng cho ta nhé?

- Đóa hồng vàng này có vẻ không hợp với phong thái của Hoàng thượng. Nếu ngài không chê, thần thiếp sẽ thêu rồng cưỡi mây cho ngài.

- Không cần, ta rất thích chiếc khăn này. Nàng sẽ tặng ta chứ?

- ... Vậy được rồi.

Vừa trò chuyện vừa thêu khăn, chẳng mấy chốc mà chiếc khăn đã hoàn thành. Hắn cẩn thận bọc chiếc khăn lại rồi để trong ngực, khi thấy cô nhìn mình thì xấu hổ giả bộ ho khan. Bách Diệp cũng không làm khó hắn, cô chỉ mỉm cười hỏi chuyện:

- Hoàng thượng hôm nay chắc trong lòng có chuyện phiền não, không bằng kể cho thần thiếp nghe, thần thiếp sẽ giúp ngài san sẻ.

- Không có gì! Chỉ là chút chuyện chính sự không cần thiết phải giải quyết ngay.

- Hoàng thượng, hôm nay thần thiếp có đến thăm Thái hậu. Sức khỏe của Thái hậu dạo gần đây không tốt lắm. Thái hậu nói muốn được nhìn thấy cháu nội nhưng ngày đấy đến lâu quá, sức khỏe của thần thiếp lại không tốt vậy không biết đến bao giờ mới được bế cháu. Nhân đó người có 1 cô cháu bên ngoại đến tuổi cập kê, lại là con gái 1 vị quan nhị phẩm, nếu Hoàng thượng chịu tuyển chọn nàng ta thì rất nhanh sẽ có long phụng song hỷ.- Đủ rồi! Nàng không cần nghe lời của người khác, chỉ cần sống cho mình là được quản chi mấy chuyện vô nghĩa. Hai ta đều biết Thái hậu có mưu tính gì, nàng hà cớ phải ủy khuất bản thân như thế. Ta không làm việc khiến nàng phải tổn thương đâu.

- ... Hoàng thượng... ngài đối với thần thiếp như thế, thần thiếp rất cảm động, cũng xin ghi tạc trong lòng. Nhưng việc đã đến mức tất cả quần thần và Thái hậu cùng đề xuất, Hoàng thượng không thể vì thần thiếp

mà bỏ ngoài tai khẩn cầu của họ. Ấu cũng là vì lo nghĩ cho Hoàng thượng, cho huyết mạch hoàng gia... nên thần thiếp 1 chút cũng không thấy ủy khuất.

- Ta không...

- Hoàng thượng là bậc minh quân, có thể kia chính là hôn nhân chính trị nhưng xin ngài minh xét việc nặng nhẹ, không thể vì chuyện nhi nữ tình trường mà ảnh hưởng đến uy tín quân thần. Thần thiếp chỉ mong trong lòng Hoàng thượng sẽ chỉ dành chỗ cho thần thiếp thôi không đổi lòng là thần thiếp yên tâm rồi.

Bách Diệp nói rành mạch phân tích thiệt hơn nghe hoàn toàn thuyết phục nhưng khi hần nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn quật cường cố nén đau thương của cô, tim như thắt lại. Hần ôm cô vào lòng, nâng niu như trân bảo. Một lần nữa hần lại làm cô tổn thương, cô vì lo cho hần mà tình nguyện chịu ủy khuất nhiều như vậy mà hần lại chưa thể bù đắp hết. Hần thật có lỗi với cô.

- Được. Ta nghe nàng, tuyền tú cũng được. Nhưng nàng yên tâm, Huỳnh Khang Kiện ta sẽ dành cả đời còn lại yêu nàng, chăm sóc nàng thật tốt. Ta thề cả đời ta sẽ chỉ yêu nàng, hộ nàng 1 đời bình an!

- Tạ ơn Hoàng thượng! - Cô đáp trong tiếng nấc nghẹn ngào.

Tại nơi ngục giam sâu thẳm dưới lòng đất, không ai có thể phân biệt được ngày hay đêm. Địa lao ẩm thấp không 1 ánh sáng rọi tới dù là ánh nến, Triệu An Bình chết lặng trong bóng tối vô tận khi âm thanh duy nhất nghe được chỉ là tiếng hít thở nặng nề của bản thân. Chàng cũng không rõ mình đã bị ném xuống đây bao lâu rồi, chỉ biết thời gian đầu luôn bị tra tấn rất dã man đến mức không còn sức lực để tỉnh dậy khi bị hắt nước lạnh nữa. Huỳnh Khang Kiện hẳn thật là kẻ thâm độc, hẳn cho chàng uống Hóa công tán hoàn toàn hủy bỏ hết nội lực của chàng lại ra tay phế bỏ gân cốt khiến chàng sống dở chết dở. Một ngày không biết bao nhiêu nhất roi quất lên người chàng cũng không biết bao nhiêu cực hình trút xuống. Gần đây hẳn không còn đến xem chàng nữa, cũng nhờ thế mà bớt đi cực hình tra tấn về thể xác. Nhưng trong địa lao sâu thẳm thẳm này nếu hẳn không đến thị phạm thì mọi thứ nơi này đều bị chìm vào quên lãng, chính vì thế mà bọn cai ngục cũng không đến xem chàng còn sống không hay đem đồ ăn cho chàng. Đã tỉnh lại mấy lần nhưng lần nào cũng vì vết thương mà đau đớn, vì bụng đói mà kiệt quệ.

Bỗng nhiên chàng nhìn thấy có ánh lửa từ xa xa tiến lại, không rõ là thật hay do ảo giác của bản thân nữa nên chàng cũng chẳng quan tâm lắm. Khi ánh sáng đã soi tỏ cả căn phòng, người tới cũng đã đứng nhìn lúc lâu thì sự im lặng mới phá vỡ.

- Xem ra người sống thật chẳng dễ dàng gì!

Chàng mở đôi mắt sưng húp, cố gắng mấp máy đôi môi khô ráp nứt nẻ:- Nàng đến xem ta đây ư?... Sao? Có thăm như nàng mong muốn?

- Đây là do người tự mình chuốc lấy.

- Đúng rồi... ta đáng bị như thế này. Khụ khụ...Ta cũng chẳng thiết sống nữa, nàng có thể giúp ta... khụ khụ...kết thúc mọi thứ ngay được không?

Bách Diệp như lặng người đi trước 1 Triệu An Bình yếu ớt và khuất phục như thế. Ngày xưa chàng kiêu ngạo lạnh lùng vậy mà giờ đây lại phải cầu xin cô giúp chàng được chết. Tự hỏi lòng có vui không, có thỏa mãn không khi thấy chàng suy sụp đến mức này? Hận thù trong lòng đã thỏa mãn với sự trả giá đau đớn này hay chưa?

Cô lại nhớ đến những ngày tháng mình cũng chịu đủ loại tra tấn khủng khiếp. Khi đó cô cũng từng không ít lần mong muốn bản thân chết đi để đỡ phải chịu giày vò đau đớn về cả thể xác lẫn tâm hồn. Cô từng điên cuồng thống hận Triệu An Bình vì chàng nhiều lần thương tổn cô, vì cô đau đớn khi biết con của mình là do chàng giết. Nhưng những lúc tỉnh táo, cô cũng biết rằng chàng chỉ là thân bất do kỷ, cô cũng hiểu được việc này không thể đổ lỗi cho riêng ai. Bách Diệp thừa nhận rằng mình quá mù quáng khi luôn đổ mọi tội lỗi lên chàng nhưng cần có 1 người phải lãnh lấy hậu quả. Cô cần chàng phải là người bị trừng phạt để tạm thấy người lòng khi nhớ về những ác mộng mình đã trải qua và để cho kế hoạch báo thù của mình sẽ không bị phát hiện.

Giờ phút tận mắt chứng kiến người đàn ông mà cô yêu nằm thoi thóp trong ngục lao, Bách Diệp nhận ra lòng mình vốn không thoải mái hay vui vẻ như cô tưởng. Mà ngược lại trong lòng chỉ thấy trống rỗng vì

nhận ra mình đẩy chàng đến bước đường này để nhận hết khổ đau nhưng thật ra trong tâm còn đau đớn hơn trước gấp nhiều lần. Đây không phải kết quả mà cô mong muốn!

Tự mình bước vào trong phòng, cô chậm rãi lại gần chàng. Triệu An Bình cố gắng mở mắt để nhìn cô, hy vọng sẽ nhớ mãi gương mặt của cô lần cuối. Cô vẫn là người con gái chàng yêu mãi mãi không bao giờ hối hận, được chết trên tay cô chàng vô cùng mãn nguyện. Chàng sẽ đi trước tìm con rồi cùng nhau đợi cô trên cầu Nại Hà, đợi ngày cả gia đình cùng đoàn tụ. Nghĩ đến đó chàng nở 1 nụ cười đầy thỏa mãn. Bách Diệp không nề hà vết bẩn trên y phục quý giá, cô nâng chàng lên rồi ôm vào lòng, kiểm tra thương thế và sai người gọi thái y đến. Đôi mắt chàng vẫn mở lớn đầy khó hiểu, cô vuốt nhẹ lên mắt bảo chàng nhắm lại, gạt bỏ mái tóc bết cứng che khuất khuôn mặt hằn đầy vết thương. Cô xoa lên gò má hao gầy của chàng, ôm lấy thân thể mềm nhũn vô lực của chàng, nước mắt cô lại rơi xuống không kịp kiềm lại. Tại sao đoạn nghiệt duyên này lại nối liền giữa 2 người họ? Tại sao kiếp này họ lại phải hành hạ nhau đến sống dở chết dở? Lúc này cô không thể tỏ ra lạnh lùng như trước nữa:

- Bình! Chàng có hận ta không?

- Không, ta không bao giờ. – Chàng đáp mà không hề do dự.

- Ta sẽ buông bỏ hận thù, chàng đã chịu khổ nhiều rồi. Ta sẽ tìm cách đưa chàng xuất cung, đi đến 1 nơi thật xa để ẩn cư.

- Nàng... cuối cùng cũng chấp nhận ư?

- Trước hãy cứ chữa trị thương thế đã, ta sẽ liên lạc với Bát hoàng tử nhờ ngài sắp xếp cho chàng. Từ này về sau hãy sống thật tốt, quên tất cả mọi chuyện trong quá khứ và... quên cả ta đi.

- Nàng... khụ khụ... nàng không đi cùng ta? Không được. Nàng không được bỏ mặc ta như thế... khụ khụ...Nếu không thể cùng nàng ở bên thì ta nguyện chết trong lòng nàng ngay lúc này.

- Bình, nghe ta! Hãy cố gắng sống thật tốt. Cuộc đời chàng vẫn còn dài, sống yên ổn và quên hết đi, lấy vợ sinh con và hưởng thụ cuộc sống như 1 người bình thường. Đừng chống cự nữa, ta sẽ không đi vì cuộc đời còn lại đã định sẵn sẽ ở lại Hoàng cung. Hứa với ta phải thay đổi, sống như chàng mong ước và không vướng bận điều gì. Sống... cho cả ta nữa, chàng nghe không?

- Ta thà chết...

- Vậy khác nào giết ta thêm lần nữa? Chàng nghĩ ta sẽ thanh thản sống về sau ư? Chàng muốn ta ngày đêm giày vò tâm can chàng mới hả dạ?

- Chỉ cần biết chàng an bình, ta sẽ nhẹ nhõm đi phần nào. Chỉ cần chàng sống thật tốt, ta sẽ luôn can đảm để mạnh mẽ sống tiếp. Chàng phải tiếp thêm cho ta động lực chứ!

- Đừng nói thêm điều gì, để ta lo! Có ta ở đây rồi.

Trong phòng giam nhập nhòa ánh sáng, bóng của họ lồng vào nhau và tĩnh lặng dị thường. Trừ bỏ không gian ảm thấp bốc mùi, trừ bỏ những dụng cụ tra tấn nhuộm đầy máu khô và trừ bỏ những gông cùm xích sắt, chỉ có 2 người yêu nhau đau khổ vì cuộc tình đầy ngang trái. Họ không hay biết rằng cách đó không xa có người đang nhìn về phía họ trong ánh mắt tràn đầy bi thương.

Huỳnh Khang Kiện đã đi theo cô đến đây, hần vốn tưởng cô sẽ khinh miệt chàng và mắng chửi gay gắt để trút bỏ căm hận với kẻ đã giết con mình. Nhưng xem ra tình yêu của cô dành cho Triệu An Bình vẫn còn bền vững lắm, cô vẫn còn yêu Bình vậy cô có thực sự dành tình cảm cho hần? Hần vẫn thường tự an ủi bản thân rằng mối quan hệ đang dần trở nên tốt đẹp nhưng tận khi chứng kiến cô ôm chàng vào lòng yên lặng rơi lệ đầy xót xa, hần mới đau đớn thừa nhận là mình đã thua trắng thật rồi. Có lẽ ngay từ đầu hần đã sai, ngay từ đầu hần không nên nuôi tham vọng làm đế vương hoặc có lẽ hần không nên tồn tại trên cõi đời này. Vì 1 người con gái mà hần lại bị lụy đến vậy nhưng nếu bắt hần từ bỏ cô hần lại không làm được. Phong bế mọi giác quan, hần chìm đắm trong nỗi u uất và sự đau đớn giằng xé. Nên giữ hay buông, nên từ bỏ hay vẫn chiếm đoạt? Sau cùng hần thả lỏng thân thể, đôi mắt nhắm nghiền lại mở ra toát ra vẻ lãnh đạm khó dò. Hần nhìn Bách Diệp thêm 1 chút rồi xoay người rời khỏi địa lao, bóng lưng cô độc khuất dần sau bóng đêm vô tận.

38. Chương 38

Sau ngày hôm đó dường như Bách Diệp ít gặp Huỳnh Khang Kiện hơn hẳn. Điều này khiến cô vô cùng rối rắm vì lúc này cô cần gặp hẳn hơn bao giờ hết, cô nghĩ có lẽ mình sẽ thuyết phục hẳn thả Triệu An Bình đi với lý do muốn cho tất cả một cơ hội làm lại từ đầu. Nhưng ngoài ý muốn, cô lại không thể tiếp cận hẳn suốt mấy hôm nay. Cô cảm nhận được là hẳn đang tránh mặt cô vì đã 3 ngày liền hẳn chưa hề tới Bích Lạc điện trong khi trước đây ngày nào hẳn cũng tới và ở lại rất lâu. Khi cô chủ động đến cầu kiến thì lại bị Hàm Tiểu ngăn lại vì “Hoàng thượng bận giải quyết chính sự“. Lòng nóng như lửa đốt nhưng lại không thể làm được gì, Bách Diệp đành dùng khổ nhục kế giả trang bệnh cũ tái phát, chỉ có thể mới buộc hẳn chịu đến gặp cô.

Huỳnh Khang Kiện đứng ở cạnh giường nhìn gương mặt tái nhợt của cô, hẳn không đành lòng bèn nói:

- Ta mới chỉ lơ đãng 1 chút mà nàng đã để bản thân chịu khổ thế này rồi. Nàng phải chú ý giữ gìn cho bản thân chứ!
- Đã mấy ngày nay thần thiếp không thấy Hoàng thượng xa giá, có phải chăng Hoàng thượng chán thấy thần thiếp, ghét thần thiếp yếu nhược bệnh tật?
- Nàng nói vắn vơ cái gì thế! Ta bận việc chính sự mấy ngày hôm nay lại thêm việc tuyển tú sắp tới, quả thật đã vắng vẻ nàng rồi.

Mục đích của hẳn chính là khiến cô thấy được nguy cơ thất bại của mình, rằng hẳn không bắt buộc lúc nào cũng phải chạy theo cô để xin được chú ý tới, còn hàng ngàn hàng vạn người phụ nữ nguyện xả vào lòng hẳn cơ mà. Hẳn là vua của 1 nước lại đường đường 1 đẳng nam nhi vì thế mà lòng tự trọng của hẳn rất lớn. Hẳn giận cô ghét hẳn, lợi dụng hẳn cũng giận bản thân chỉ có thể dùng quyền lực để buộc cô ở lại cạnh mình. Mấy ngày nay hẳn không xuất hiện trước mặt cô nhưng đêm đến vẫn lẳng lặng lên nhìn cô từ xa. Khi cô tìm đến hẳn đã biết trước cô muốn nói chuyện gì nhưng nhất thời vẫn không chấp nhận được sự thật là cô còn chấp niệm sâu nặng với kẻ kia.

- Hoàng thượng chăm lo chính sự là phúc của muôn dân. Nhưng thần thiếp còn 1 việc muốn thỉnh cầu.
- Nàng vẫn còn mệt nên hãy nghỉ ngơi đi. Ta còn có việc phải giải quyết.
- Hoàng thượng xin hãy nghe thần thiếp nói 1 chút thôi. Việc là...
- Thụy phi, đủ rồi! Ta biết nàng đang toan tính điều gì nhưng đừng thử thách sự kiên nhẫn của ta theo cách này. Việc nàng muốn nói, ta có thể đồng ý nhưng nàng buộc từ này phải cắt đứt mọi mối liên hệ với quá khứ, với hẳn. Nàng là ái phi của ta chứ không phải là tình nhân của hẳn.

Trước lời tuyên bố của hẳn, Bách Diệp thấy rung mình vì không ngờ hẳn lại tổ chức mọi chuyện như vậy. Nếu hẳn giả vờ không biết xem cô đóng kịch đáng thương vậy thì chính cô đã tự bộc lộ rõ sự giả dối khiến hẳn chán ghét rồi. Có khi thông minh quá lại tự hại mình, nghĩ đến khả năng bị hẳn vạch trần, dìm vào lãnh cung và mọi việc đổ vỡ, cô im lặng không dám lên tiếng. Huỳnh Khang Kiện cũng không đợi cô trả lời, hẳn rời đi chỉ để lại cho cô bóng lưng lạnh lùng cổ hữu nhưng dường như cô có cảm giác rằng lần này hẳn đi sẽ rất lâu cô mới nhìn thấy hẳn.

Quả thật trong suốt 1 tháng đó hẳn không hề tới thăm cô lần nào. Để tránh nghi kị của kẻ khác hẳn vẫn đều đặn cho người mang đủ thứ trân bảo đến tặng cô. Bách Diệp cho người hỏi thăm mới hay hẳn trong thời gian này cũng rất quan tâm đến việc tuyển tú, chỉ dành thời dài trong lòng: haizz, xem ra hẳn vô cùng giận dữ. Có lẽ cô nên tìm cách làm hòa hoặc ít nhất cũng phá vỡ cục diện “chiến tranh lạnh” giữa 2 bên.

Một con bồ câu từ trên trời xà xuống khung cửa cô đang đứng, cô lập tức mang nó vào trong phòng, lấy ống thư ở chân nó và mỉm cười nhẹ nhõm khi đọc xong thư. Bát hoàng tử gửi thư nói cô yên tâm, mọi chuyện đã được sắp xếp ổn thỏa. Tuy nội dung ngắn nhưng lại làm cho cô như trút được hết lo lắng muộn phiền lâu nay. Bách Diệp lại nghĩ đến biểu cảm hồ hững của Huỳnh Khang Kiện, trong lòng càng thêm quyết tâm phải cố gắng vớt vát mối quan hệ này, có thể cô mới có thể yên ổn chờ ngày báo thù thành công được.

Lựa chọn 1 ngày đẹp trời kì thi tuyển tú cuối cùng cũng được tổ chức. Nhìn suốt cả quá trình, Bách Diệp thấy mình thật sự may mắn khi không phải tham gia thi tuyển như người ta vì mức độ khó và nghiêm ngặt của nó. Có tất cả 7 vòng loại, vòng nào cũng vô cùng tốn kém và lăm nghi thức. Vòng thứ nhất chọn nữ nhi tài sắc vẹn toàn cả nước từ 14-18 tuổi. Triều đình đã phải chi ra một khoản tiền lớn, làm lộ phí để cha mẹ các cô gái đưa con mình vào cung ứng tuyển. Ngày tuyển chọn thứ 2, nội giám hoàng cung sẽ thay mặt Hoàng đế loại ra những người có hình dáng chưa được chuẩn. Đó là những cô gái sở hữu thân hình quá cao, quá thấp, quá béo, quá gầy. Ngày tuyển chọn tiếp theo, triều đình sẽ tiếp tục loại bỏ những người có khiếm khuyết trên gương mặt. Chỉ cần có một điểm không đạt, ví dụ như trên người có nốt ruồi, ngay lập tức sẽ bị loại. Sau khi tuyển chọn qua khâu hình thể, triều đình chọn ra được những mỹ nhân có vóc dáng và khuôn mặt hoàn thiện. Những mỹ nữ này phải tiếp tục bước vào ngày tuyển chọn tiếp theo. Ngày tiếp theo này, mỹ nữ phải xưng rõ quê quán, tuổi tác, tên tuổi của mình. Nếu như mỹ nữ nào sở hữu giọng nói pha chút giọng nam, âm lượng quá to hoặc quá nhỏ, âm thanh không trong, nói lắp cũng đều bị loại bỏ. Sang đến vòng thứ 5, nội giám hoàng cung lại tiếp tục để ý đến từng ngón tay chân của các giai nhân. Nếu như mỹ nữ nào có ngón tay chân ngắn, thô kệch đều tiếp tục bị loại. Bên cạnh đó, họ cũng để ý đến dáng đi của những mỹ nhân này xem có đoan trang nhẹ nhàng không. Sau 6 vòng loại những mỹ nữ này cuối cùng được triệu vào cung. Và một lần nữa, các mỹ nữ này phải vượt qua vòng tuyển chọn cuối cùng do chính các cung nữ già có kinh nghiệm trong cung tiến hành. Theo đó, những cung nữ già sẽ tiến hành kiểm tra ngực, nách, da dẻ của các mỹ nữ. Với vòng loại nghiêm ngặt này, hơn một nửa già số giai nhân đã bị loại.

Có tổng cộng 50 mỹ nữ được đưa vào cung ở trong 1 tháng, Trong thời gian 1 tháng này, tính cách, đức hạnh, trí tuệ, lời ăn tiếng nói lẫn hành vi của họ sẽ được người trong cung theo dõi sát sao. Là người tạm thời chưởng quản sự vụ trong hậu cung, Bách Diệp sẽ nói chuyện 1 buổi với 10 mỹ nữ nổi bật nhất đạt đủ tiêu chuẩn trong số đó về cách hành xử sao cho xứng đáng trở thành người phụ nữ kề cạnh bên hoàng đế. Trong số 10 người này có đến 8 người xuất thân từ danh gia vọng tộc có chức quyền, đều là thiên kim của các quân thần 2 phe. Chỉ còn lại 2 người là xuất thân từ dân gian, nhìn vào phong thái bị lấn áp hẳn bởi đám oanh oanh yến yến kia. Bách Diệp than thầm trong lòng: đã tâm của những kẻ kia thật không nhỏ! Ngày Hoàng đế làm lễ sắc phong cho 10 mỹ nữ diễn ra không quá rầm rộ. Hai nữ nhân xuất thân từ dân gian được phong là Tài nhân, vốn chỉ là phẩm hạnh Cửu giai thấp nhất trong số các vị nữ chủ. Nhưng có lẽ đó cũng là chuyện tốt, vì thế mà các nàng mới tránh được minh tranh ám đấu của những mỹ nhân ngoạn độc kia. 8 vị còn lại lần lượt được phong tước Tiệp dư, Quý nhân và Mỹ nhân theo tước phẩm từ cao xuống thấp.

Mỗi đêm Hoàng thượng sẽ đến nghỉ lại ở cung của các vị phi tần, cứ thế 10 ngày cũng đã trôi qua. Đêm nay đã là đêm thứ 11, Bích Lạc điện vẫn chìm trong im lặng. Bách Diệp ngồi khuất trong bóng tối nhìn về nơi duy nhất có ánh trăng rọi qua khung cửa sổ. Đã 2 tháng trôi qua, trừ thỉnh thoảng ghé thăm ăn cùng cô bữa cơm cô gần như không nhìn thấy hắn. Nếu nói là hắn giận dữ thì dường như không phải vì biểu hiện thể này quá cố chấp không giống với tác phong của hắn, có lẽ hắn đang canh cánh trong lòng về việc cô có thật lòng muốn bắt đầu lại với hắn không. Hắn muốn thử lòng cô xem cô có thật sự đơn thuần nghe theo hắn không, với người như hắn chắc chắn sẽ không để bất cứ ai có tính uy hiếp với mình còn tồn tại trên đời. Trong thời gian này cô phải thể hiện 1 chút để trấn an hắn, chỉ là thời gian thử thách này kéo dài quá khiến cô cũng bắt đầu nghĩ rằng suy đoán của mình đã sai.

Gió đêm bắt đầu thổi lớn, 1 tia chớp rạch ngang bầu trời đen mịt mù. Chỉ trong chớp lát những hạt mưa đầu tiên rơi xuống, sau mưa nặng hạt dần. Tiếng mưa rào rào bên ngoài cung điện vang vọng lấp đầy không gian rộng lớn bên trong. Trên giường lớn ấm áp, Bách Diệp đang say giấc nồng không hề hay biết đến sự tồn tại của 1 người khác. Tiếng mưa ngày càng lớn, gió giật những tán cây tạo lên tiếng rít gào rợn người. Thỉnh thoảng lại có tia chớp lóe lên chiếu sáng 1 phần cung điện cũng soi sáng gương mặt của kẻ đó và theo sau là tiếng sấm rền vang. Người đến không phải ai khác chính là Huỳnh Khang Kiện. Toàn thân hắn lúc này ướt đầm, nước mưa nhỏ từ tóc mai của hắn xuống cằm, y phục sưng nước cũng nhỏ giọt xuống sàn “tong tong”.

Hắn nhìn người con gái đang ngủ trong chăn, thỉnh thoảng vì giật mình bởi tiếng sấm mà khẽ cau mày vô thức cuộn người lại. Hắn rất nhớ cô, hắn đã ép bản thân mình suốt 1 tháng liền không đến thăm cô quá 4 lần, đêm đến cũng mặc kệ nỗi nhớ bao trùm không cho phép bản thân lên đến nhìn cô. Chỉ có hắn mới biết 1 tháng này trôi qua đối với hắn dài cỡ nào, chỉ có hắn mới biết lý do ngọn nguồn của việc suy nhược thần kinh do lao lực quá độ gần đây là ra sao. Mười đêm trước hắn đến từng cung điện thị tẩm nhưng hắn không

hề động đến 1 ngón tay của những nữ nhân đó, cái hần chờ là phản ứng của cô. Nhưng nghe tin báo về cô vẫn sinh hoạt bình thường, ăn no ngủ kĩ không lo mình bị thất sủng mà trong khi đó hần lại còn tâm sinh muộn phiền hơn. Hần nhớ cô đến phát điên, thân thể hần run rẩy không phải vì lạnh mà vì hần đang đấu tranh với lý trí ngăn cản hần tiến đến ôm lấy cô thật chặt. Hần chỉ cầu 1 tình cảm thuần khiết chỉ dành cho mình nhưng sao lại khó đến vậy?

Bách Diệp lại bị 1 tiếng sấm làm cho mình bừng tỉnh giấc. Cô tựa quây ngồi dậy, xoa xoa đôi mắt nhìn ra ngoài màn. Tiếng mưa bão vẫn vọng đến bên tai, trời chưa sáng. Lại đặt lưng xuống giường nằm, trùm chăn kín đầu cố gắng nhập miên, dường như trong không khí có 1 mùi hương vừa lạ vừa quen. Nhưng chẳng muốn suy nghĩ nhiều cơn buồn ngủ lại ập tới, Bách Diệp hoàn toàn không để ý thấy trước giường, trên sàn nhà có 1 vũng nước vẫn chưa kịp khô. Sáng hôm sau khi rời giường, cung nữ bên người giúp cô rửa mặt chải đầu lại đem đến 1 tin lớn: Hoàng thượng ngày đêm chong đèn xem tấu chương, đã hao tổn trí lực quá độ nên đã ngã bệnh. Bách Diệp lập tức chỉnh trang rồi đi đến cung Càn Thành thăm hần. Từ xa đã trông thấy 1 đám nữ nhân cung trang lờ lợt đủ sắc màu đang tụ tập trước cửa điện. Nghe tin phu quân bị bệnh chắc hẳn ai cũng cấp tốc chạy đến thăm nom, nếu có thể còn dành phần chăm sóc để tranh thủ tình cảm lúc này là hiệu quả nhất. Nhưng tiếc thay các nàng chỉ là những con búp bê tinh xảo được hần chọn về để trưng bày nhằm chống đối với đám tiểu tứ phương, người duy nhất hần coi trọng lại đang đứng đĩnh đi tới mà không hề sốt sắng như những nữ nhân kia.

Khi cô bước tới, cả 10 mỹ nhân đồng loạt cúi người thi lễ chào cô: “Thụy Phi nương nương, buổi sáng tốt lành“. Bách Diệp mỉm cười bảo các nàng đứng dậy, lúc này mới hỏi chuyện.

- Các vị muội muội thật có lòng, không quản ngại sáng sớm đã đến thăm Hoàng thượng. Chỉ là thái y còn đang chẩn bệnh cho ngài, nếu các muội tập trung ở đây quá lâu sợ là sẽ làm ảnh hưởng đến Hoàng thượng đang nghỉ ngơi. Chi bằng thế này, nếu các muội lo lắng cho tình hình sức khỏe của Hoàng thượng thì trước hết chúng ta cùng nhau ra ngôi đình phía trước đợi chờ, khi thái y ra thì từng người bước vào. Nhớ là nhẹ nhàng hết mức, đừng đánh động đến Hoàng thượng, các muội thấy thế nào?

Những vị phi tần này đều cung cúc tuân theo, luôn miệng nói “phải“. Thế là 1 nhóm các nàng và hàng chục cung nữ phía sau đều hướng ngôi đình kia đi tới. Sau cơn bão đêm qua cảnh vật đều mang vẻ tiêu điều hần, cây cối nghiêng ngả rụng lá gần hết, những bông hoa nhiều màu sắc bị gió thổi giạt khỏi cây vương vãi tứ tung. Cung nhân thái giám đang cố gắng dọn dẹp lại quang cảnh xung quanh, người ra vào cung Càn Thành cũng đang tất bật lại thêm đám nữ nhân tập hợp trong đình, cung Càn Thành hôm nay náo nhiệt hơn hần mọi ngày. Bách Diệp cũng rất bất ngờ vì cô biết hần cũng đã nhiều năm nhưng chưa bao giờ thấy hần bị bệnh dù là cảm mạo. Nhưng thái y khám bệnh đã lâu vẫn chưa thấy ra không biết lần này có phải bệnh nặng? Chẳng lẽ hần đang muốn nhanh chóng rút ngắn thời gian thu tóm toàn bộ quyền lực, vì vậy mới bận rộn suốt 2 tháng nay “hao tổn sức khỏe” như lời mọi người nói? Nếu là như vậy thì cô quả thật đã nghĩ sai về hần rồi. Xem ra Huỳnh Khang Kiện vẫn là con người vô cùng lý trí, hần tuyệt đối không vì tình riêng mà bỏ quên đi khát vọng của hần đối với quyền lực tuyệt đối. Bách Diệp lại cười nhạo bản thân tự mình đề cao mình, nhưng cô lại không biết rằng sự thật là cô đã quá hạ thấp giá trị của mình đối với hần.

Nửa canh giờ sau thái y bước ra, cô bảo các vị phi tần kia lần lượt từng người vào xem hần còn mình thì giữ thái y lại hỏi chuyện. Lão thái y này mắc cái tật nói chuyện dông dài lại hay dùng thuật ngữ chuyên môn khiến cô khó hiểu, đại khái là cô biết được hần bị ngấm nước mưa nên bị sốt cao, lại thêm trong thời gian dài làm việc thâu đêm không nghỉ ngơi điều dưỡng, tâm bệnh nặng nề càng khiến cho căn bệnh càng khó mà chữa dứt điểm trong thời gian ngắn.

Huỳnh Khang Kiện cảm thấy có 1 bàn tay mềm mại đang chạm vào mặt hần. Trước trán nóng bỏng ngay lập tức được 1 chiếc khăn lạnh đắp lên, hần cảm thấy thoải mái hần. Cố gắng mở mắt ra nhìn với hy vọng được thấy bóng hình quen thuộc nhưng hần lại thất vọng 1 lần nữa. Nữ nhân trước mặt thanh cao thoát tục, nét mặt dịu dàng. Nhìn hần tỉnh lại, nàng mỉm cười nhưng ánh mắt không giấu nổi nét lo âu:

- Hoàng thượng, ngài đã tỉnh? Ngài thấy trong người thế nào rồi?
- Nhan Tiệp dư, là nàng sao? Trẫm thấy đã khá hơn rồi, nàng không cần phải lo lắng.
- Hoàng thượng, ngài cố gắng ăn chút cháo để còn uống thuốc.
- Ta không muốn ăn bây giờ, nàng cứ để đó đi.

- Xin Hoàng thượng hãy nghe thần thiếp, ngài bị bệnh nếu không cố gắng ăn uống thì không thể nhanh chóng khỏe lại được.

- Khụ khụ... được rồi, vậy nàng đỡ ta lên... Cứ để ta tự ăn!

Hắn chậm rãi múc 1 muống cháo lên ăn. Cổ họng hắn khô rát vì sốt cao nhưng cháo được nấu lỏng nên rất dễ nuốt. Một muống lại một muống nữa, càng ăn hắn càng cảm thấy mùi vị này rất quen dường như hắn đã từng rất nhiều lần được nếm thử trước kia. Khi đã ăn hết bát cháo hắn lập tức hỏi Nhan Tiệp dư:

- Cháo này do nàng cho người làm?

- Khởi bẩm Hoàng thượng, thật ra cháo này do Hàm Tiểu mang vào nói là chờ Hoàng thượng tỉnh sẽ đói, nhờ thần thiếp giúp ngài ăn tạm bát cháo lót dạ. Nếu mùi vị cháo không hợp thì thần thiếp sẽ bảo người nấu loại khác.

- Không cần, ta chỉ hỏi thế thôi. Ta cần nghỉ ngơi, nàng cũng về tẩm cung của mình đi.

- Vậy thần thiếp xin lui!

Nhan Tiệp dư quyến luyến rời đi nhưng tâm trí hắn lại chẳng đoái hoài gì đến tâm tư của nàng. Bách Diệp không đến thăm hắn, hắn rất mệt mỏi nhưng đối lại cô lại tự mình nấu cháo cho hắn ăn. Đã lâu rồi hắn không được ăn món cô nấu, nhớ lại mùi vị tuyệt vời khi này, sự khó chịu trong người cũng vơi bớt đi.

Mấy lần tiếp theo hắn tỉnh lại nhưng người bên cạnh đều không phải là cô, thế là hắn cũng thất vọng không quan tâm nữa. Người tới thì mặc người tới, hắn không nghĩ sẽ mở mắt tiếp đón trò chuyện với mấy nàng, phiền chết hắn. Cũng không biết hắn đã ngủ bao lâu nhưng lúc hắn mở mắt tỉnh lại trời cũng đã tối. Ánh nến nhu hòa tỏa ra khiến tầm mắt hắn hơi mơ hồ. Hắn nhìn thấy có 1 thân ảnh nhỏ gầy đang nhẹ nhàng bước tới, người ấy không tới xem hắn thế nào mà chỉ đặt bát thuốc xuống bàn rồi lẳng lặng đi ra. Nếu không phải hắn mở mắt ra thì có lẽ còn tưởng đó là cung nữ nhưng làm sao hắn có thể nhầm được khi nhìn thấy Bách Diệp. Thấy cô âm thầm chăm sóc mình lại không muốn kể công, hắn thấy lòng vui vẻ hẳn lên. Đã nằm cả ngày trên giường dưỡng sức hắn thấy thân thể không còn đáng lo ngại nữa. Hắn vui vẻ bước đến chiếc bàn kia và không do dự 1 hơi uống hết bát thuốc đặc quánh còn vương hơi ấm. Tại sao hắn lại thấy bát thuốc này ngọt và dễ uống thế nhỉ? Xong xuôi, hắn quay lại giường thoải mái thả mình xuống nghĩ đến bóng dáng lén lút vừa rồi, trong lòng vô cùng sung sướng và hài lòng. Hắn nghĩ tình hình bệnh của mình còn khá nặng, chắc vẫn phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng dài dài.

39. Chương 39

Huỳnh Khang Kiệt giả ốm thêm 5 ngày nữa rồi mới chậm rãi “hồi phục“. Bách Diệp cũng dành ra 5 ngày tự thân xuống bếp nấu cháo sắc thuốc cho hắn nhưng việc này chỉ có Hàm Tiểu và cung nữ thân cận biết, đối với người ngoài vẫn nói là do đầu bếp lo liệu. Ngày thứ 5 cô đến, thấy hắn vẫn mệt mỏi nằm ngủ thật sâu cô lại có chút thắc mắc. Hắn vốn là cao thủ, người tập võ vốn thân thể khỏe mạnh dù có lao lực tâm trí dẫn đến sinh bệnh thì cũng không thể ốm yếu đến mức này chứ? Liệu có phải hắn đã bị người hạ độc mãn tính? Nghĩ đến khả năng này cô càng run sợ, lại nhớ đến khi trước không đề phòng bị Bách Hợp hãm hại suýt mất mạng. Khả năng hắn bị người của Thái hậu trà trộn vào rồi mưu hại là có thể xảy ra, ai cũng có thể có lúc sơ suất mà. Dù hắn đã không chịu gặp cô đã nhiều ngày nhưng cô dù sao cũng là quý phi được hắn sắc phong, về nghĩa vụ cũng nên đường đường chính chính đến thăm hắn. Nghĩ vậy cô tiến lại gần giường, cũng không lo lắng hắn phát giác vì nghĩ rằng hắn đã ngủ rất trầm vì mệt mỏi mà đưa tay ra áp vào trán hắn, trán hơi hâm hấp nóng. Dịch chuyển tay xuống dọc theo thái dương rồi đến má thấy da dẻ hắn cũng trở nên khô ráp, Bách Diệp len lén thở dài. Đang định rút tay đi thì bị bàn tay to lớn của hắn giữ lại, đôi mắt sâu thẳm của hắn nhìn cô không rời. Bách Diệp hốt hoảng cố sức thu tay về nhưng tay hắn như gọng kìm không buông khiến cô tiến thoái lưỡng nan. Cô cố gắng trấn định bản thân, lấy lại phong thái thường ngày rồi quay sang hỏi thăm:

- Hoàng thượng đã thấy khá hơn chứ?

Hắn không đáp lời, cứ dăm dăm nhìn cô khiến da mặt cô như muốn thiêu đốt. Cũng may công phu da mặt dày của cô khá thâm hậu nên trên mặt không hề biểu lộ bất cứ biểu tình nào cả. Huỳnh Khang Kiện nhìn gương mặt lạnh nhạt của cô lại chuyển mắt sang nhìn 2 bên tai đang ửng hồng, rõ ràng là ngại ngùng và xấu hổ muốn chết lại còn giả trang cao lãnh.

- Nàng cuối cùng cũng nhớ là còn phải đến xem ta sao?

- Hoàng thượng nói gì lạ vậy? Thần thiếp mấy hôm nay ngày nào cũng lo lắng cho Hoàng thượng. Các vị muội muội cũng vậy, các nàng luân phiên nhau đến chăm sóc cho ngài. Thần thiếp thấy vậy cũng tạm thời không dám đến sợ đông người ảnh hưởng đến Hoàng thượng tĩnh dưỡng. Thay vì thế mà mấy ngày nay thần thiếp đều đến Thần điện cầu xin các vị thần phù hộ cho Hoàng thượng an khang, sớm ngày hồi phục.

Bách Diệp đến Thần điện cầu bình an cho hắn? Nói lớn biết bay còn đáng tin hơn. Hắn cũng không phải là mới biết cô vài ngày, hắn biết là cô không tin vào thần linh hay bất cứ thứ gì đại loại thế. Đường như cô phủ nhận mọi tôn giáo với thái độ có chút cực đoan, hắn cũng không rõ lý do vì sao. Cuộc đời cô vốn dĩ đầy trắc trở, hắn biết điều đó, và thường thì trong khó khăn tuyệt vọng người ta sẽ tìm đến sự an ủi từ những thế lực siêu nhiên để níu lấy hy vọng sống sót. Còn cô thì ngược lại, cô không tin thần phật, không tin quỷ dữ, đối với cô kẻ đáng sợ nhất chính là con người.

- Ta nhớ nàng!

- ...

Không ngờ được là hắn sẽ nói như thế nên Bách Diệp phải mất vài giây mới kịp phản ứng. Cô nhìn hắn thật sâu, ánh mắt muện phiền như muốn nói thật nhiều nhưng rốt cuộc lại chỉ nói:- Thần thiếp không xứng đáng với tình cảm của Hoàng thượng.

- Ta biết những ngày qua là ta không phải. Ta chỉ mong 2 chúng ta có cơ hội để bắt đầu, có lẽ lời ta nói đã khiến nàng khó chịu. Ta xin lỗi.

- Nếu cứ cưỡng cầu thì cả 2 ta đều phải chịu đau khổ.

- Nếu chưa thử thì làm sao biết liệu có kết quả hay không. Cho ta 1 cơ hội, ta sẽ không để nàng thất vọng.

- Rồi sẽ có lúc ngài thấy mệt mỏi...

- Ta cam tâm tình nguyện!

Bách Diệp nhận ra khi nói chuyện với mình hắn đã ngồi đây từ lúc nào. Còn đâu vẻ uể oải yếu ớt lúc đầu, thì ra mấy hôm nay hắn lừa cô. Nếu cô thật tâm với hắn có lẽ cô đã rất giận vì hắn khiến cô lén lút chạy qua chạy lại như 1 con cóc. Nhưng cô nghĩ hắn là chuyện này cũng không xấu, hắn giả vờ bệnh để quan sát cô mà trong thời gian này cô lại tận tâm vì hắn như vậy, rất cảm động đi? Chắc là giờ này mọi hiểm nguy đều đã tan biến, trong lòng chỉ hy vọng về 1 tương lai tươi sáng? Vậy cô sẽ cho hắn cơ hội!

Tất cả nữ nhân trong cung đều biết Thụy quý phi là người mà Hoàng thượng sủng ái nhất. Ai cũng ao ước được như nàng ta, sống trong nhung lụa và được Hoàng thượng trao trọn trái tim. Vậy Thụy phi thật ra là người như thế nào mới có thể chinh phục được vị quân vương nổi danh lịch sử này? Có người nói nàng ta có nhan sắc bệ nguyệt tu hoa, Hoàng thượng vừa nhìn đã thương, lại thêm tính tình uyển chuyển khéo léo rất được lòng Hoàng thượng. Có người lại khẳng định thật ra Thụy phi chỉ là 1 người có nhan sắc thường thường bậc trung nhưng tuệ nhân hơn người, trước từng hầu hạ bên cạnh Hoàng thượng 1 thời gian, lâu ngày sinh tình nên mới được ban cho thân phận cao quý như hiện tại.

Tất cả các cung nữ trong cung đều ngưỡng mộ và cũng đố kị với Bách Diệp, chỉ có nhân vật chính được nhắc tới lúc này là không lấy gì làm cao hứng với điều đó. Hoàng cung chính là 1 cái lồng son nhốt tất cả những con chim xinh đẹp nhất. Những con chim trong lồng thì u uất phiền muộn, còn những con chim bên ngoài thì lại ham hố muốn sà vào vì bị sự hào nhoáng của chiếc lồng son che mắt. Mười vị phi tần mới nhập cung chưa được bao lâu là 1 ví dụ điển hình. Các nàng giở đủ loại minh tranh ám đấu hãm hại nhau, mong muốn giành được sự chú ý của Hoàng thượng nhưng các nàng lại không rõ là người chống quần hậu cung hiện giờ là Thụy phi. Những tranh chấp giữa các nàng đều do cô giải quyết. Đã đấu không lại nhau thì các nàng lại hợp nhau đấu với cô.

Cũng không biết do các nàng còn trẻ người non dạ hay do các nàng khinh thường người phụ nữ già nua như cô không dấu lại nổi nhan sắc của các nàng? Mấy trò vặt vãnh của các nàng giống như lấy vải thừa che mắt thánh vậy. Lúc đầu Bách Diệp còn mềm mỏng, lười quản các nàng “lỡ lời” mạo phạm. Hổ không gầm các nàng lại tưởng là con mèo hen? Vì thế mà những lần tiếp theo cô cứ theo luật mà làm, kẻ nào nói lời xằng bậy thì kéo đi vả vào miệng và bắt chép kinh thư 100 bản. Với kẻ bày kế ly gián hãm hại nhau, cô đều điều tra rạch ròi rồi tùy theo mức độ mà xử. Đã có 2 vị mỹ nữ vì không biết trời cao đất dày bị cô tra ra tội, cô đã bắt giam với Huỳnh Khang Kiện. Hắn không ngần ngại gì ban chiếu trả các nàng về lại nhà ngoại, đối với gia thế của các nàng thì đây chính là 1 sự sỉ nhục lớn. Những hành động trên như 1 lời tuyên cáo với tất cả những kẻ tham lam kia rằng Thụy phi nương nương không dễ chọc và Hoàng thượng cũng chẳng phải kẻ khờ để cho đám nữ nhân kia dắt mũi. Mới được yên ổn vài ngày Bách Diệp lại phải ra mặt giải quyết 1 việc nữa. Nhưng lần này cô lại không thể làm công khai mà chỉ có thể lén lút không để ai biết. Nhìn trong tay mẫu giấy nhàu nát, Bách Diệp cảm thấy càng ngày càng có nhiều chuyện phiền phức. Đây là thư Bách Hợp hẹn gặp riêng. Cô có thể hoàn toàn mặc kệ nàng ta vì giờ nàng ta bị đẩy đến nơi xa xôi và hẻo lánh nhất trong cung. Với thân phận hiện tại chắc chắn cơ hội để nàng ta gặp Huỳnh Khang Kiện là rất thấp. Nhưng cô quên mất là Bách Hợp từng là con cò của Thái hậu Chiêu Dương. Tuy giờ nàng ta trở nên vô dụng với Thái hậu nhưng nếu những vị phi tần kia bị nàng ta lợi dụng, chắc chắn phiền phức còn kéo đến không dứt. Có lẽ cô nên chấm dứt mọi chuyện với Bách Hợp ngay lập tức tránh đem dài lăm mòng. Lần này nàng ta hẹn cô ra gặp không biết là muốn giở trò gì. Nếu không phải hiện giờ cô thể đơn lực bạc thì cô đã sớm ra tay giết nàng ta rồi.

Bách Hợp đi qua đi lại trong Phượng Tê cung, nơi vốn đã bị niêm phong từ lâu. Cũng chính vì thế mà nàng mới an tâm hẹn gặp Bách Diệp ở đây không lo sợ sẽ có người đi qua trông thấy. Suốt 3 tháng nay nàng sống không được tốt. Từ khi bị Huỳnh Khang Kiện đuổi 1 cách thô bạo, khi bước qua cánh cửa căn phòng ấy thì số phận của nàng lại 1 lần nữa bị rẽ sang hướng khác. Nàng phải trở lại Táp viện cung và sống trong sự đàn áp của lũ ma ma quản lý. Thái hậu Chiêu Dương cũng vì thế mà bỏ mặc nàng không thêm ngó tới, ngày ngày bị hành hạ và chà đạp cả thể xác lẫn tinh thần khiến Bách Hợp không thể nào nuốt trôi nổi hận này. Khi nàng nhận ra kế hoạch của mình bị phá vỡ thậm chí còn bị cô tính kế lại, nàng đã suy sụp rất lâu, vì sao ông trời còn muốn giúp ả ta? Nàng muốn trả thù đến phát điên, vì kế hoạch mới nhận nhiệm vụ nhiều như thế nhưng giờ lại bất lực bị kẻ thù đưa đẩy như trò đùa khiến nàng chỉ muốn phát rồ. Bách Diệp, ả ta lại còn lấy trộm chiếc vòng ngọc Hồng lục bảo của nàng. Nàng không phải là muốn lưu giữ kỷ vật tình yêu với Huỳnh Khang Kiện, thấy hắn giờ đã khác xưa, thay lòng đổi dạ như vậy chỉ khiến nổi hận thù trong lòng càng tăng thêm. Nàng chỉ muốn nhắc nhở bản thân ngày đêm không được quên nỗi tủ nhục mà mình phải chịu, phải trả hết cho chúng.

Cả cung điện tối tăm lạnh lẽo, nàng ngồi trong đó yên tĩnh suy nghĩ đến mức gần như quên mình đang ở nơi này. Cánh cửa “cốt kết” hé mở, 1 bóng người nhanh chóng len vào trong đi đến trước mặt nàng.

- Người đến muộn so với hẹn đó.
- Có việc gì?
- Sao? Thấy lo sợ khi ta nói ta sẽ công khai thân phận của người?
- Ta không việc gì phải sợ!

Quả thật Bách Diệp không sợ Bách Hợp sẽ tung quần làm liều như vậy. Vì nếu nàng ta có nói thì cũng không ai có chứng cứ để chứng minh cô là Nhị tiểu thư Tướng quốc phủ năm ấy, tất cả mọi người đều tận mắt thấy Nhị tiểu thư đã nằm trong quan tài chôn xuống 3 tấc đất rồi. Hơn nữa đến lúc đó chính nàng ta mới là người bị điều tra. Một kẻ thân phận không rõ lai lịch lại có chứng cứ mưu hại Thụy quý phi, lúc mọi chuyện làm lớn lên thì Thái hậu và Thất hoàng tử sẽ tìm cách thủ tiêu nàng ta, chắc chắn kẻ bị thiệt ở đây không phải cô. - Ha ha! Người nói đúng, làm sao mà Thụy phi cao quý có thể sợ 1 cung nữ hèn mọn như ta?

- Đủ rồi đấy, đừng giả trang tội nghiệp nữa, Bách Hợp!
- Bách Hợp... Bách Hợp. Đã lâu lắm rồi ta không được nghe thấy cái tên này. Người đẩy ta đến bước đường hôm nay, ta còn chưa đủ tội nghiệp ư mà còn phải giả vờ?

- Ta biết giờ ta có nói gì người cũng không nghe nhưng ta muốn khẳng định 1 lần: Kẻ hãm hại người chân chính là Thất hoàng tử.

- Thất hoàng tử chính là người đã cứu ta. Ngài đã kéo ta từ địa ngục trở về, giúp ta có cơ hội báo thù. Vì sao ta lại tin lời kẻ gian trá như người ly gián chứ?

- Tự bản thân người cũng nhận thức được nếu như thật lòng muốn giúp người thì vì sao mấy tháng nay chúng bỏ mặc người không liên lạc?

Bách Hợp đột nhiên im lặng.

- Ta mặc kệ họ có ý đồ gì. Ta chỉ cần biết mạng này của ta là do họ cứu, ta chỉ cần sống sót là được không còn tâm trí để lo nghĩ thiệt hơn. Nếu không có người thì cuộc đời ta đã khác.

- Người hẹn ta đến đây chỉ để nói những lời này thì ta không có hứng thú ở lại nghe nữa. Giờ ta và người khác nhau 1 trời 1 vực, nếu người còn muốn được nhìn thấy ánh mặt trời thì đừng làm điều vô bổ nữa. Còn nếu như vẫn muốn khẳng định năng lực tự đẩy mình vào chỗ chết thì ta sẽ sẵn lòng giúp người chọn 1 cách chết sao cho thống khổ nhất.

- Khẩu khí lớn lắm! Tiện nhân như người nghĩ rằng hiện giờ đang được Huỳnh Khang Kiện chống lưng thì có thể đắc ý vênh vác ư? Người nhìn đi...

Nói rồi Bách Hợp đưa tay lột chiếc mặt nạ da người mỏng như giấy. Dưới lớp mặt nạ tinh xảo là 1 dung nhan khiến người ta chết lặng. Vết sẹo lớn kéo dài cả 1 nửa khuôn mặt, dù thời gian đã làm lành vết thương nhưng màu sắc đối lập và thịt lồi hẳn lên khiến cho gương mặt của nàng trở nên dữ tợn vô cùng. Không còn chút đường nét nào có thể nhận ra đây là Bách Hợp dung mạo khuynh thành năm xưa. Trước phản ứng của cô, Bách Hợp ngửa mặt cười dài.

- Sao? Là nhờ người ban cho đấy!

- Năm đó khi Thất hoàng tử mang ta về đã chữa trị ngược xuôi mới kéo lại cái mạng này. Nhưng còn gương mặt của ta thì không có ai có thể chữa trị được. Từ đó ngày ngày đêm đêm ta đều bức bản thân mình phải nỗ lực để đủ bản lĩnh trả thù người. Ta đã sắp thành công rồi thế mà người lại phát hiện ra, ừ tiện như người quả thật sống dai! Hôm nay ta gọi người ra đây là để đưa Nhị tiểu thư Tướng quốc phủ chân chính xuống mồ.

- Đồ điên, người điên thật rồi!!!

Bách Diệp bị thái độ của Bách Hợp dọa cho phát sợ. Cô la lớn lên rồi xoay người vội chạy. Nhưng nào ngờ ả điên kia lại chạy theo nắm lấy tay cô kéo lại, cố sức dẩy giụa nhưng không kháng cự nổi người con gái bề ngoài yếu ớt kia. Bách Hợp chùng chân xuống lấy thế sau đó dồn lực vào cánh tay quăng Bách Diệp va vào bức tường. Một Bách Hợp nhỏ bé lại có thể dễ dàng ném người cao lớn hơn mình ra xa như vậy? Bách Diệp bị đau không thể đứng dậy nổi, chỉ bồng vào cơn tức giận còn sót lại chút ít để giữ cho mình không quỵ rạp xuống vì cơn đau truyền đến.- Người... người biết võ công?

- Hahahahaha.... Mấy năm này ta đã phải khổ công luyện tập, chỉ là vì chờ ngày hôm nay được tự tay giết chết người. Thống khổ sao? Sợ hãi sao? Cứ từ từ mà thưởng thức!

- Bách Hợp người biết người đang làm gì không? Rất nhanh sẽ có người đến đây, người... hự.

Còn chưa nói hết câu cô đã bị nàng nhảy tới đá túi bụi vào bụng và ngực. Thân thể vốn ốm yếu lại bị đánh dã man như thế, rất nhanh cô chỉ còn nằm thoi thóp trên sàn nhà lạnh băng. Nhìn thấy cô rũ rượi dưới sàn, khóe miệng vẫn còn rỉ máu, Bách Hợp mới hả hê dừng lại. Nàng nắm lấy mái tóc bung xỏa tả tơi của cô giật mạnh ra đằng sau để cô ngước lên nhìn mình.

- Sao người không mạnh miệng nữa đi? Không muốn chửi mắng sao?

Không phải là cô không muốn chửi mắng đánh trả lại mà là cô không còn sức lực nào để động đậy cơ thể nhúc nhích. Mất đã mờ đi chỉ nhìn thấy 1 cái bóng lắc lư trước mặt, đôi môi mấp máy muốn nói nhưng không thốt nên lời.

- Người nghĩ có người đến cứu người? Người tưởng là Thất hoàng tử bỏ mặc ta? Haha ta nói cho người biết, tất cả đều là giả. Chúng ta chỉ đóng kịch để che mắt hắc và người. Hôm nay Huỳnh Khang Kiện sẽ không thể đến cứu người đâu. Có chăng sẽ là nhặt xác người từ đồng hoang tàn!

- Ánh mắt ấy là gì? Tuyệt vọng hay cầu xin? Ta nói cho người hay, ngày hôm nay người phải vùi xác tại nơi này. Xem ta đã chuẩn bị cái gì cho người này?

Bách Hợp cười man rợ lộ từ đâu ra 1 thùng dầu rồi tưới lên người cô 1 phần, còn 1 phần thì rải ra khắp cung điện. Khi đứng trước khung cửa được làm bằng gỗ 2 cây xoan đào khi trước, nàng lưu luyến vuốt ve nó thật lâu nhưng cuối cùng vẫn rưới dầu lên nó. Xong xuôi việc, nàng đứng trước cô mà cười vắn vẹo:

- Người muốn 1 bước thành phượng hoàng? Vậy ta liền cho người thành phượng hoàng lửa!!!

Lúc này thật sự Bách Diệp đã mất hết hy vọng rồi. Hóa ra Thái hậu đã nhúng ta vào vụ này vì thế mà tiếng động lớn như vậy trong cung điện lại chẳng kéo lính gác đến gần. Vậy là hôm nay trời đã định là ngày cô kết thúc mọi thứ khi còn đang dở sao? Cô không cam tâm, không cam tâm!

- Đợi...ta có chuyện... người không biết là...

Bách Diệp muốn tranh thủ kéo dài thời gian để dời đi sự chú ý của Bách Hợp nên mới tìm 1 câu chuyện khiến cho nàng ta rối trí. Nhưng Bách Hợp bây giờ lại không hề mắc mưu, có lẽ do đầu óc không còn thanh tỉnh mà chỉ chăm chăm muốn vứt xuống ngọn nến trên tay mặc cho cô có nói rằng có chuyện quan trọng với nàng ta ra sao. Nhìn ngọn nến nghiêng xuống từ tay nàng, cô nhắm mắt lại, nghiêng chặt hàm răng và trong lòng nguyện rửa Bách Hợp.

Một vệt sáng sắc lạnh phóng tới cắt ngọn nến làm đôi. Bách Hợp không kịp phòng bị nên lộ ra sơ hở để người vừa đến đập trúng ngực phải lùi về sau, nàng nôn ra 1 búng máu. Nghe thấy động tĩnh, cô gấp gáp mở mắt liền nhìn thấy che ở phía trước mình là 1 trong số những ẩn vệ cạnh Huỳnh Khang Kiện. Thật may quá, vậy là cô được cứu rồi.

Bách Hợp có thể cảm nhận được võ công của kẻ kia tuyệt đối cao hơn mình nhiều lần, nếu đầu tay đôi thì phần thiệt sẽ nghiêng về mình. Nhưng nàng nào có cam tâm sẽ để cho Bách Diệp sống còn mình phải gở tay chịu trói. Không để cho nàng kịp suy tính, ẩn vệ kia đã xông tới nhanh như chớp. Một kiếm mang theo sát khí bổ về phía nàng nhưng may mắn nàng thoát chết trong gang tấc. Không ổn, thế này thì nàng sẽ thất thủ mất. Nghĩ vậy nàng bèn nghĩ ra 1 kế. Khi thấy gã kia phóng tới 1 lần nữa, nàng nhanh chóng trốn tránh rồi quệt 1 que lửa ném về phía hắc. Gã ẩn vệ tưởng nàng phóng ám khí bèn lùi 1 bước chém dị vật kia. Nhân lúc gã chưa kịp trở tay nàng lại châm thêm 1 que lửa nữa ném về phía Bách Diệp mong muốn cô nhanh chóng bị thiêu rụi vì nàng ta đã không còn thời gian nữa rồi. Bách Diệp cố gắng lăn mình đi để tránh bị bén lửa nhưng tuy que lửa không rơi trúng người nhưng lại khiến cho vũng dầu khi nãy cô nằm nhanh chóng bắt lửa. Lửa bùng lên rồi nhanh chóng lan đi hướng tới nơi cô nằm. Cô cố gắng giãy dụa muốn chạy trốn nhưng thân thể đã đến giới hạn cuối cùng đành nằm bất động ở đó. Mặt gã cận vệ lập tức biến sắc, nếu không thể bảo toàn mạng cô thì lần này chủ nhân sẽ giết gã. Gã không quan tâm đến Bách Hợp đang đứng cười như điên đại hắc hắc mắng chửi, lập tức dùng hết tốc độ cố gắng bế lấy thân thể mềm oặt kia tranh sang chỗ an toàn. Nào ngờ lửa đã kịp bén lên vạt áo của cô tự lúc nào, gã cuống cuống cởi ngoại bào của cô ra vứt xuống, chiếc áo rất nhanh đã bị ngọn lửa làm biến dạng. Tốc độ bùng phát của ngọn lửa quá nhanh, cả cung điện hiện giờ bị lửa lớn nuốt trọn lấy. Thụy phi đã ngắt lỵ từ lúc nào, gã đành liều mình tông cửa xông ra hy vọng trốn thoát được. Thật chẳng ngờ trong lúc này xà nhà lại từ trên rơi xuống chắn phía trước, không còn đường lui. Gã cố gắng điều tức dồn nội lực đánh về phía cánh cửa sổ gần đó, vì kinh phong mà ngọn lửa bị nghiêng về 1 bên nhưng ko tắt được. Gã chỉ cần có thể, nhanh chóng ôm trọn lấy cô rồi nhảy ra khỏi ô cửa. Cuối cùng cũng thoát hiểm, lúc này mọi người trong cung mới dồn dập xông đến muốn dập lửa. Nhưng việc đó đã trở nên vô nghĩa. Phượng Tê cùng lúc này chìm trong biển lửa dữ dội, cả tòa cung bệ thế là vậy thế mà chỉ nghe “rắc rắc” đã đổ sập trong phút chốc. Ánh lửa đỏ rực chiếu sáng cả 1 góc trời đêm, tiếng người hô hoán cũng làm dậy lên 1 góc hoàng cung, tất cả báo hiệu 1 cơn sóng dữ sắp nổi lên nhấn chìm những yên bình giả dối suốt mấy chục năm qua.

Mọi người có thấy mấy chương gần đây dài hơn hẳn không? Đó có nghĩa là truyện đang ở những chương cuối cùng rồi đó! Có lẽ chương kế tiếp sẽ là chương kết và ta chắc chắn rằng nó sẽ không được post đúng lịch vào

t4 tuần sau nữa nên các nàng đừng sốt ruột nhé. Sẽ phải mất 1 khoảng thời gian nhưng ta sẽ cố gắng viết nhanh nhất có thể. À mà ta đã xác định cái kết S.E cho truyện nhá, nhưng sẽ có 2 phiên ngoại dành cho nữ chính 1 cái kết H.E để an ủi những độc giả “mong manh” mong muốn nữ chính hạnh phúc nhưng cứ bị tác giả ta ngược hoài. He he!!! Nói đến đây thôi, cảm ơn quý vị đã quan tâm theo dõi, xin kính chào và hẹn gặp lại!

40. Chương 40

Minh Nhật năm thứ 7.

Chiêu Dương thái hậu bị phát hiện thông dâm với thống lĩnh nội vệ phía Tây hoàng cung, bôi nhọ danh dự hoàng tộc lại trái với lễ nghi thường tình. Minh Nhật hoàng đế dù không muốn nhưng vẫn phải lên án hành động này của Thái hậu trước toàn thể quần thần. Tạm thời Thái hậu bị đày vào lãnh cung chờ ngày xét xử.

Đứng trên đỉnh núi phía Bắc kinh thành, Thất hoàng tử nhìn về phía những lầu tháp trùng điệp nguy nga của hoàng cung. Rất nhanh thôi đất nước này sẽ thay đổi chủ, y còn muốn đợi thêm chút thời gian nữa sẽ thuận lý thành chương đem Huỳnh Khang Kiện đập đổ, gán hấn 1 tội danh nào đó lưu vào thiên cổ để bị người đời phỉ nhổ. Chỉ đáng hận là hấn lại tuyên bố mẫu hậu của y tội gian dâm, khiến toàn bộ kế hoạch của y phải thay đổi hoàn toàn. Nỗi nhục nhã này để đâu cho hết, mẫu hậu còn đang bị hấn giam cầm trong lãnh cung phải sống những tháng ngày khổ sở. Lòng y dấy lên cơn sóng phần hận mãnh liệt, vốn dĩ y không muốn động đến quá nhiều binh đao nhưng đi đến bước đường ngày hôm nay thì y buộc phải tạo phản soán ngôi của hấn. Y đã trù tính rất kỹ lưỡng rồi, sau khi lên ngôi tuy có mang danh giết vua đoạt ngôi nhưng nó cũng chẳng ảnh hưởng gì nhiều vì trong lịch sử cũng không phải là không có. Giờ 1 nửa cấm vệ quân trà trộn trong đội ngũ cảnh vệ hoàng cung là người của hấn, cả cánh quân biên giới phía bắc gần với kinh thành nhất cũng chờ hấn ra lệnh liền ngăn cản bất kỳ sự cứu viện nào từ bên ngoài, những kẻ hằng ngày là thân tín của Huỳnh Khang Kiện thật ra đều đã bị y mua chuộc, uy hiếp. Y cho người đóng giả mình lừa gạt tai mắt của Huỳnh Khang Kiện rằng mình vẫn đang ở vùng đất phong, chỉ vài canh giờ nữa y sẽ dẫn theo 5000 tinh binh tấn công Hoàng cung hướng đến điện Càn Thành. Y xoay người bước đi về lều trại của mình. Bộ chiến giáp Long thần dành riêng cho bậc đế vương đã được y chuẩn bị từ lâu, cuối cùng đã có thể mặc lên mình rồi. Y tin tưởng y sẽ nắm chắc phần thắng trong tay và ngày hôm nay lịch sử sẽ sang 1 trang mới.

Giờ khắc quyết định cũng đến. Khi Thất hoàng tử đem quân đứng trước Đại cung môn, lập tức có người bên trong mở rộng cửa lớn đón toàn bộ đội quân đi vào. Một đường đi đến Càn Thành cung được tưới bởi máu tươi, y giẫm đạp lên thi thể mà bước tới. Đoàn hộ giá của Huỳnh Khang Kiện đang muốn đưa hấn chạy về phía điện Thuận Thiên, vốn là con đường duy nhất y cố ý muốn mở cho chúng. Dẫn theo 50 cận vệ của mình, y hưng phấn đuổi theo đám người đó. Tại nơi này y sẽ chính thức buộc hấn phải nhường lại ngai vàng cho mình, y sẽ tưới máu của hấn để tể lên thanh kiếm trong tay y và đòi lại những thứ lẽ ra phải thuộc về mình.

Nhìn bên cạnh Huỳnh Khang Kiện lúc này chỉ còn Hàm Tiểu và vài tên cận vệ cầm cố chút hơi tàn bảo hộ hấn ở phía sau, y ngửa đầu cười lớn:

- Ha ha ha... Huỳnh Khang Kiện, người cuối cùng cũng có ngày hôm nay.

Y kéo theo thanh bảo kiếm yêu quý đã nhuộm đầy máu tanh, từng bước từng bước tiến về phía hấn. Vung kiếm chém tên lâu la đang cản phía trước, y chìa mũi kiếm về phía hấn mỉm cười khinh miệt. Huỳnh Khang Kiện vẫn bảo trì im lặng không nói gì, y tiến thì hấn lùi và vẫn âm thầm giữ 1 khoảng cách an toàn cho bản thân. Dần dần cả 2 đã đi đến trước ngai rồng, hấn không nao núng vẫn thản nhiên ngồi xuống giống như trước mắt không có thanh kiếm sắc nhọn, trong đại điện cũng không có tử thi chồng chất. Phong thái vẫn ung dung cao quý, ánh mắt cao ngạo ấy nhìn thẳng vào Thất hoàng tử khiến máu nóng trong người y đang sôi trào. Vì sao y đã dẫn hấn đến bước đường cùng rồi mà hấn vẫn còn giữ nguyên thái độ và vẻ mặt đáng chém đó? Như thể người thua không phải hấn, hấn chỉ đang nhìn 1 con mồi há hê tự ăn mừng mà không biết chính nó đã bị lọt bẫy.- Sắp chết rồi mà còn tỏ ra kiêu căng nhỉ? Không phải lúc này người nên quỳ xuống dập đầu cầu xin ta tha cho 1 mạng hay sao? Để ta xem người còn ra vẻ được bao lâu?

- Không đúng! Những lời này phải do ta nói mới phải!

- Người đừng tự huỷ hoại bản thân nữa! Giờ người đã ở trong tay ta rồi, toàn bộ cảm y vệ đều đã quy thuận ta. Người xem, thuộc hạ của người, thân tín của người đều đã nằm trên đất lạnh. Kế tiếp sẽ là người!

- Bây giờ người chỉ có 1 kết cục duy nhất, cũng giống như chúng. Nhưng ta cho người 2 lựa chọn: thứ nhất, giao long ấn và thượng phương bảo kiếm ra, ta sẽ cho người được chết toàn thân và mai táng cẩn thận; thứ hai, người ngoan cố kháng cự, vậy đừng trách ta khiến người chết không toàn thân vĩnh viễn không thể siêu sinh!

“ Bốp bốp ” tiếng vỗ tay đột nhiên làm cho đại diện tĩnh lặng hẳn đi.

- Nãy giờ người diễn hay lắm, có cố gắng đấy Thất hoàng tử. Nhưng trước khi nắm chắc phần thắng trong tay thì đừng vội đắc ý lơ là, kéo **VẠN KIẾP BẤT PHỤC!!!!**

Khi hắn vừa dứt câu nói, dự cảm bất lành đã ập đến khiến sống lưng y lạnh toát. Tiếng binh lính hô vang dội ngày càng gần, tiếng những bước chân nặng nề dậm như sấm và y có thể nghe thấy tiếng chỉ huy thống lĩnh hét to: “ Bảo vệ Hoàng thượng!”. Y hoảng hốt quay lại, khung cảnh trước mắt khiến y đứng chôn chân tại chỗ. Những binh lính buộc khăn vàng trên tay vốn là nội gián y bố trí nhằm trà trộn vào đội ngũ của hắn chờ ngày hôm nay nội ứng ngoại hợp, vậy mà giờ lại đứng thẳng tắp trong hàng ngũ “ bảo vệ hoàng thượng “. Binh lính xung quanh thương giáp đầy đủ, đội ngũ chỉnh tề tạo nên khí thế trấn áp phản tặc. Những tử thi trên đất cũng nhanh chóng đứng dậy hòa vào đội ngũ đông đảo kia, tất cả bao quanh lấy Thuận Thiên điện không sót 1 khe hở nào. Y đảo mắt nhìn quanh, thương vong không phải không có, huyết nhục không phải không đổ, chỉ là phần lớn trong số đó lại là quân của y.

Năm mươi tên cận vệ lúc này vây quanh bảo hộ y ở giữa, chúng đã xác định đời này sẽ chết vì bảo vệ Thất hoàng tử, chỉ cần y ra lệnh chúng sẽ liều chết mở đường máu để mang y đi. Chỉ là lúc này y lại không còn tâm trí và sức lực để bỏ chạy nữa, ngập tràn trong y là cảm xúc muốn phá hủy tất cả, không cam tâm khi mọi thứ sắp đến tay rồi nhưng y vẫn không thể nắm lấy. Ánh mắt y đại ra, y cười lớn tự giễu. Từ trước đến nay y đều tinh thông mọi thứ khiến người khác phải kính nể, y lại là vị Hoàng tử được Tiên đế sủng ái nhất nên mọi người đều mặc định Người sẽ truyền ngôi báu cho y. Y cũng tự tin nghĩ thế, nhưng lại không ngờ rằng giấc mộng đến ngai vàng lại bị chặt đứt vì 1 đứa con xuất thân ti tiện như hắn. Không phải y không biết Phụ hoàng nhìn Mẫu hậu nhưng trong lòng lại nhìn thành người phụ nữ khác, sủng ái có thừa nhưng chân tâm lại không có. Y có thể nhận ra Phụ hoàng ngoài mặt rất trọng dụng mình, tám tấc ngời khen tài năng của y nhưng thật ra Người đã lường lự khi nhắc đến việc phong y thành thái tử để tương lai kế thừa đại nghiệp của Người. Vậy mà cuối cùng Người lại lựa chọn hắn, điều này như 1 tát thẳng vào mặt khiến y xây xẩm. Danh dự của y, đế nghiệp của y lại bị hủy chỉ vì 1 tên hoàng tử thân phận thấp kém ngày ngày làm trò mua vui cho y? Trên đời này y có cái gì là không có? Tài năng, cơ trí, diện mạo, thể lực y đều đủ cả lại chỉ thua hắn ở 1 chữ “Đức“. Lời Phụ hoàng nói trước khi trút hơi thở cuối lại khiến hắn đau đớn nhận ra hết thảy, là vì y hy vọng quá nhiều nên khi đón nhận lấy sự thật lại khó thể chấp nhận đến vậy. Vì thế mà y không thỏa mãn ở yên tại đất được phong, lại ngày đêm đều chuẩn bị cho kế hoạch soán ngôi đoạt vị. Nhưng lại 1 lần nữa y thua trong tay hắn. Lại vào thời khắc quyết định y đã quá ngạo mạn mà dẫn đến họa sát thân. Huỳnh Khang Kiện dựa vào ghế rồng, hắn phát tay ra lệnh cho cấm vệ quân bắt lấy phản tặc. Huyết chiến xảy ra, mỗi cái chớp mắt lại có 1 thân hình gục xuống. Chỉ trong phút chốc, đứng giữa vòng vây còn lại lạc lõng Thất hoàng tử điên cuồng chém bừa. Cuối cùng, y cầm thanh kiếm xuống sàn chống đỡ thân thể đã mệt mỏi vì kiệt sức. Y hướng đôi mắt vằn đỏ đầy hận thù về phía trên cao nơi hắn đang ngồi bệ vệ, trong đầu xuất hiện hình ảnh mà y vẫn luôn tưởng tượng rằng mình khoác long bào đi giữa 2 hàng đại thần quỳ lạy tiến về phía long ỷ. Y thấy mình cười thỏa mãn nhận lấy sự cung hô của bách quan: “ Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!! “. Ảo ảnh đó lại bất ngờ bị xé rách bởi câu nói kéo y về thực tại đối diện với gương mặt lạnh lùng của hắn: “Kết thúc đi!”

Ngay tức khắc, quân lính xung quanh nhất tề chìa mũi giáo đâm về y. Thân thể y bị xuyên thủng và nhấc bổng lên cao. Khi toàn bộ quân phản loạn đã bị dập tắt, nội vệ trong cung đã kiểm tra lại danh tính những kẻ tham gia trong cuộc phản loạn này. Thi thể của những kẻ cầm đầu bị bày ra 1 khoảng sân để kiểm tra, Huỳnh Khang Kiện lướt qua 1 hàng rồi dừng lại trước thi thể không toàn vẹn của Thất hoàng tử. Trong ánh mắt trợn lớn của y lúc này ngập tràn vẻ bất lực không cam tâm. Hắn cho người đem thi thể của y chặt thành nhiều khúc rồi vứt đến nơi hoang vu cho dã thú ăn, những kẻ còn lại bị chôn vùi nơi bãi tha ma không

có người nhất xác. Toàn bộ gia quyến những kẻ đứng chủ chốt đều bị bắt làm nô lệ lưu đầy nơi biên cương. Cuộc phản loạn rạng sáng hôm đó đến bất ngờ và kết thúc cũng nhanh, dân chúng trong thành không hay biết sự việc kinh thiên động địa như thế lại được hóa giải chỉ trong vài canh giờ.

Bách Diệp mở mắt tỉnh dậy. Mí mắt nặng trĩu và khóe mắt cay xót khiến cô khó chịu muốn chết. Từ khi được cứu thoát khỏi tử thần trong gang tấc, sức khỏe của cô giảm đi rõ rệt. Cô hôn mê hết 3 ngày sau đó, khi tỉnh lại thì toàn thân như bị bại liệt không thể điều khiển cử động thân thể. Huỳnh Khang Kiệt luôn dành nhiều thời gian nhất có thể ở cạnh chăm sóc cho cô nhưng cô có thể cảm nhận được hắt hắt bận rộn làm việc gì đó. Bách Diệp tin rằng giờ đây hẳn đã nghi ngờ bản thân mình thậm chí có khi hẳn còn cho điều tra mọi chuyện rồi cũng nên. Chỉ là hẳn bấy lâu nay lại không nhắc đến vấn đề này, khi ở cùng cô hẳn chỉ thường ôm lấy cô tựa vào lồng ngực hẳn cùng nhau ngắm hoa nở, chuyện trò câu được câu không mà chủ yếu là hẳn tự hỏi tự trả lời.

Cô ngày càng ngủ nhiều hơn, thời điểm tỉnh giấc cũng chẳng thể làm gì ngoài việc nằm trên giường miên man suy nghĩ. Cô hiểu sức khỏe của mình đang ngày càng xấu đi, có lẽ...cô sẽ không qua khỏi. Ngày hôm nay khi mở mắt tỉnh dậy, cô nhận ra căn phòng mình nằm đã đổi thành 1 nơi khác, người hầu bên cạnh cũng chỉ có 1 cung nữ duy nhất. Cô khó nhọc mở miệng:

- Nơi này là đâu?

- Bẩm nương nương, Hoàng thượng đã chuyển người đến Diệp Trúc cung để tĩnh dưỡng 1 đoạn thời gian. Nơi này khí hậu mát mẻ, thực vật tốt tươi sẽ rất tốt cho sức khỏe của nương nương.

Diệp Trúc cung chính là nơi mà thân mẫu của Huỳnh Khang Kiệt ở khi xưa. Hẳn chuyển cô đến đây có mục đích gì? Cung nữ đỡ cô ngồi dậy rồi bón từng thìa thuốc cho cô. Vị thuốc đắng ngắt khiến cổ họng sít lại muốn nôn hết mọi thứ ra nhưng cô vẫn cố kìm lại uống hết bát thuốc. Nếu cô không uống thuốc để cầm chút hơi tàn thì có lẽ nhanh thôi sẽ về chầu Diêm vương, vì vậy Bách Diệp lại tự động viên bản thân mình. Tuy nằm liệt 1 chỗ nhưng người nhạy cảm như Bách Diệp vẫn cảm nhận được trong cung có đại sự diễn ra. Chỉ là việc cô muốn biết lại không có người giải đáp, cung nữ nọ thì chỉ biết cúi đầu phục vụ, cả ngày dài chẳng có 1 ai tiến vào phòng nên lo lắng và bất an chỉ có lòng cô mới biết. Suốt 3 ngày ở Diệp Trúc cung, Huỳnh Khang Kiệt không hề đến xem cô 1 lần. Cho đến tối ngày thứ 4, bóng dáng cao lớn của hẳn mới xuất hiện trước giường cô, cẩn trọng ôm cô ra ngoài sân viện, ngồi trước bậc thềm ngắm trăng như những ngày trước đó. Hẳn hôm nay rất im lặng, ít nói hơn hẳn mọi hôm. Cô tựa vào lồng ngực rắn chắc lắng nghe tiếng trái tim hẳn đập bình thản và vững vàng, cô đang chờ, chờ hẳn nói điều mà hẳn đang suy nghĩ trong đầu.

- Rạng sáng nay, Thất hoàng tử đem quân tấn công Hoàng cung.

Cảm nhận được thân hình gầy guộc của cô khẽ run rẩy, hẳn xiết chặt vòng tay hơn, cái ôm như muốn khảm cô vào lồng.

- Đừng lo, mọi thứ đã ổn cả rồi. Thất hoàng tử đã chết, loạn đảng cũng đã bị thanh trừng. Từ đây triều đại Hoàng Nguyên sẽ sang 1 trang sử mới. Bách Diệp, ta đã giải quyết hết... hận thù của nàng ta cũng đã kết thúc rồi. Giờ nàng hãy yên tâm ở bên cạnh ta nhé?

- Kẻ thù của nàng cũng là kẻ thù của ta, để nghiệp của ta cũng là của nàng. Người hiểu ta nhất chỉ có nàng, người có thể hiểu cho nàng lại chỉ có mình ta. Bách Diệp, 2 ta tâm ý tương thông như vậy... nàng nguyện ý sẽ ở bên ta chứ?

Nãy giờ hẳn chỉ nói mãi 1 nội dung: muốn cô tình nguyện ở bên hẳn. Không phải giờ cô đang ở đây sao, hẳn còn lo sợ cái gì? Chính cô đã lựa chọn buông tay Triệu An Bình, lựa chọn ở lại để trả tư thù, nhưng nếu hỏi cô có nguyện ý hay không thì câu trả lời luôn kiên định là không. Nhưng cô cũng là người biết điều, cô đã nhận được lợi từ phía hẳn thì bây giờ cô sẽ dùng bản thân mình để đáp trả, dấu đó chỉ là cái xác kiệt quệ.

- Thần thiếp bây giờ còn có thể đi đâu được nữa chứ? À... có lẽ chẳng bao lâu nữa sẽ phải đi về chầu Diêm vương. Khụ khụ... người như thiếp chắc chỉ có địa ngục mới chứa chấp.

- Không, nàng đừng nói những lời đó. Với ta, nàng là người quan trọng nhất. Ta đã cho người tìm vị thần y năm xưa, chắc hẳn ông ấy có thể chuyển dữ hóa lành. Vì nàng ta có thể tiêu diệt tất cả nhưng nàng có

biết chỉ 1 câu nói hờ hững hay ánh mắt lạnh nhạt của nàng lại khiến ta tuyệt vọng thế nào không? Ta xin nàng, hãy mở lòng với ta đi!

- Vì sao đêm đó ta lên tới Phượng Tê cung, chắc ngài đã rõ?

Hắn biết chứ. Người hẹn gặp cô đến đó chính là cung nữ Uyển Nhã, nàng ta vốn là người của Thất hoàng tử gài vào bên cạnh hắn. Chắc hẳn nàng ta nhận lệnh của y đến giết Bách Diệp diệt trừ hậu họa. Chỉ là vì sao Bách Diệp lại phải lên lút 1 mình đến gặp nàng ta thì hắn không rõ.

- Ta vốn ở lại cung chỉ vì muốn lợi dụng ngài trả thù chúng. Vốn dĩ mục đích của ta rất xấu, mưu mô tính toán và nội tâm rắn độc...ngài sẽ vẫn thích ta sao?

- Ta biết chuyện tình cảm thì không thể cưỡng cầu nhưng sao nàng không thử thay đổi? Nàng không xấu, chỉ vì cuộc đời đã xô nàng ngã mà lại không có ai ở đó nâng nàng dậy. Ta trân trọng nàng vì nàng thông minh, mạnh mẽ và kiên cường hơn bất cứ ai mà ta biết. - Việc nàng lợi dụng ta để trả thù, ta hoàn toàn không oán trách. Ta đã giúp nàng thành toàn rồi, ta có khả năng bảo hộ nàng cả đời này. Chỉ cần nàng tin tưởng ta sẽ còn có thể làm nhiều hơn thế.

- Bao gồm cả việc tình yêu mà ngài trân trọng đó bị hủy diệt ư? Và cả việc ta đã chia cách ngài và Bách Hợp ư?

- Làm sao mà có thể...

- Ngài đã từng nghi ngờ về sự thay đổi tình cảm của ta chưa? Hắn là khi thấy 1 người trong mắt toàn là hận thù nói lời yêu thương với mình ngài cũng thấy khó chịu? Những việc mà ta làm, những kí ức đẹp mà ngài có thật ra đều do ta cố tình sắp đặt. Ta cùng ngài sánh vai ngắm mặt trời, ta cùng ngài đối ẩm dưới ánh trăng, ta chăm sóc ngài khi ngài ốm và thậm chí ta còn giả vờ không biết ngài hằng đêm vẫn đến... Đó chỉ là 1 màn kịch tình yêu giả dối ta muốn ngài phải nếm thử. Ngài nói đã thanh lọc hết kẻ thù của ta? Nhưng thật ra vẫn còn 1 kẻ mà ta hận thấu xương đang ở đây này. Ngài khiến ta đau khổ vì tình, chia rẽ ta và người ta yêu vậy ta phải cho ngài nếm mùi mật ngọt trước xong sau đó sẽ mời ngài thử vị đắng chát bi lụy khi yêu.

- Năm đó Bách Hợp bị ta đâm và đẩy ngã xuống vực. Nhưng nàng ta không chết mà được Thất hoàng tử cứu sống. Nàng ta trở về để trả thù với thân phận của Uyển Nhã. Khi biết được chuyện đó ta đã khiến cho 2 người ngủ với nhau, vì ta biết với tính cách của ngài, ngài sẽ đẩy nàng đi thật xa. Vậy là ta đã 2 lần chia cắt ngài và người con gái ngài yêu. Lại còn làm cho ngài phải lòng ta, nhiều lần dằn vặt và tâm can ngài khi bắt ngài phải lựa chọn 1 trong 2. Ta là 1 người đàn bà độc ác! Ngài không nên dành tình cảm cho ta nhiều như thế!

Mỗi một từ cô thốt ra lại khiến cho Huỳnh Khang Kiện đau đớn vạn phần. Quả thật cảm giác này không giống như bất cứ sự mất mát bi ai nào trước đây mà hắn trải qua. Trắc Bách Diệp, nàng đã thắng! Nỗi đau tăng dần theo từng nhịp thở, hắn co quắp người lại ôm chặt lấy cô trong lòng. Áp mặt kề sát vào mặt của cô, hắn cố nén tiếng khóc trong cảm lạnh nhưng những dòng nước mắt nóng hổi thì nhau chảy xuống, chảy dọc xuống rơi lên mặt và môi cô. Hắn khóc vì tình cảm mà của mình hóa ra đối với cô chỉ là trò tiêu khiển, khóc khi mình yêu cô nhiều đến mức không hận cô được. Hắn chưa từng có tình cảm sâu đậm với Bách Hợp như đối với cô, nhưng cũng vì mối quan hệ rắc rối này mà đem đến khổ ải cho tất cả. Hắn từng mặc định mình yêu Bách Hợp nên mới bắt cô phải trả giá, hắn vì muốn cô nếm trải sự đau đớn khi mất nàng mà bắt cô phải chịu đựng gấp trăm lần. Rốt cuộc trong chuyện này là ai sai?

Giọt nước mắt của 1 nam nhân chảy vì đau khổ khi yêu thì ra lại mặn đến vậy. Hắn đã biết sự thật nhưng đôi tay vẫn cố chấp không buông lỏng cô ra chút nào. Hắn không thể buông tay được!

Bách Diệp lẳng lặng nhìn làm mi dài thấm đẫm nước mắt của hắn, lòng trải ngũ vị tạp trần. Hận thù đã trả hết nhưng sao cô lại không thấy hả hê thỏa mãn? Cô và hắn quen biết nhau cũng gần chục năm, dù giữa cả 2 là mối dây dưa lằng nhằng phức tạp nhưng không phải là chưa từng coi nhau là bằng hữu, thậm chí là chiến hữu. Khi nhìn thấy những giọt nước mắt đầy xót xa ấy, cô lại cảm thấy đôi chút ân hận khi đã nói ra sự thật. Không phải vì cô yêu hắn mà vì chút tình nghĩa sát cánh bao năm. Lúc này Bách Diệp mới ngộ ra rằng, oan nghiệt 1 đời là vì hận thù che mờ mắt. Khi đã buông bỏ được chấp niệm, bỏ đao tức khắc

sẽ thành phật. Nhưng ở đời có mấy ai có thể nhận ra được việc mình làm sẽ để lại hậu quả ra sao, chỉ khi nhận thấy kết cục mới thở dài tiếc nuối, trách sao đã không lựa chọn khác đi.

Ngày hôm sau Bách Diệp lâm vào trạng thái hôn mê sâu. Huỳnh Khang Kiện không ngừng trách mình đã bắt cô phải đứng ngoài trời gió đêm lâu đến thế, lại còn bị hắt ôm đến hô hấp khó khăn như vậy. Trong thư hồi đáp của lão thần y có nói tới đồ đệ của lão sẽ vào cung thay lão trị bệnh, đáng ra giờ này người phải đến rồi chứ? Hắn nắm chặt lấy bàn tay của cô, hy vọng cô chỉ là ngủ biếng mà thôi, rồi cô sẽ tỉnh dậy và nói những lời làm đau lòng hắn. Hắn không cần gì hết chỉ cần cô sống khỏe mạnh là được. Không lâu sau, Hàm Tiểu bước vào dẫn theo vị đồ đệ chân truyền của lão thần y. Hắn lập tức đứng dậy muốn giục người đó mau chữa cho cô, chỉ cần cô sống thì muốn gì hắn cũng thưởng. Chỉ là không ngờ, vừa xoay người đã gặp lại người quen.

Haizz, ta xin lỗi vì đã để các nàng chờ lâu như vậy. Ta đã rất đắn đo suy nghĩ nên viết kết thúc như thế nào cho hợp lý rồi cuối cùng vẫn phải viết thêm ra 1 chương nữa. Vậy là chương sau sẽ là chương kết nha. Dự là có thể cuối tuần ta sẽ đăng.

Thanks to all!!!

41. Chương 41

Bị vây hãm trong bóng tối vô tận, Bách Diệp thấy mình đang lơ lửng trong không trung. Cô biết bản thân lại hôn mê nhưng lần này khác với những lần trước vì cô thấy xa xa xuất hiện vài đốm sáng le lói. Cô chạy thật nhanh về nơi đó, thấy trước mắt là 3 cánh cửa lơ lửng mở sẵn, chỉ là khi ngó vào lại không thể thấy gì. Cô lựa chọn bước vào cánh cửa đầu tiên bên trái, 1 màn trắng xóa bao phủ và mọi thứ trong tầm mắt dần hiện ra rõ ràng. Nơi này khắp nơi đều màu trắng, tiếng máy đo nhịp tim kêu đều đặn và xung quanh là 1 nhóm người đang nhỏ giọng thảo luận. Đây là thế giới của cô, thế giới hiện đại nơi cô có gia đình thương yêu bảo bọc. Cô có thể nhận ra gương mặt bố mẹ và em trai của cô, người thân của cô!

- Bố...mẹ..

- Diệp! Con gái của mẹ, con tỉnh rồi!!! Tạ ơn trời đất, con tôi cuối cùng cũng tỉnh rồi.

Tiếng bố cũng trầm khàn vang lên gọi tên cô da diết. Cô nhìn thấy vành mắt ông đã đỏ hồng, 1 giọt nước lăn nhanh xuống theo nét mặt già nua. Đứa em trai cô nhất mực thương yêu cũng đứng cạnh, giờ nó đã trưởng thành và chững chạc lên rất nhiều. Gặp gia đình hạnh phúc lúc này làm cô không kìm nén nổi nước mắt, muốn ngồi dậy ôm lấy mọi người. Vị bác sĩ thấy vậy liền giữ vai cô lại không cho cử động để ông làm 1 loạt động tác kiểm tra. Sau cùng ông mới vui mừng nói: “ Chúc mừng các vị, bệnh nhân đã qua được giai đoạn khó khăn nhất. Bây giờ chỉ cần tĩnh dưỡng điều độ là được.”

Sau 1 tháng Bách Diệp cũng được cho xuất viện. Một nhà vui vẻ đoàn tụ bên mâm cơm gia đình ấm cúng. Cô thật không ngờ rằng mình cuối cùng lại có thể trở về với người thân, hạnh phúc trước mắt khiến cô ngỡ vực rằng những chuyện xảy ra ở thế giới đó liệu có là thật? Hay đó chỉ là 1 giấc mộng đầy đau khổ do cô hôn mê mà thành, và khi tỉnh dậy thì mọi chuyện lại đi về đúng với quỹ đạo của nó? Nhưng nếu chỉ là mơ thì sao đêm đêm nỗi u uất cứ mãi gặm nhấm con tim này?

Bách Diệp mặc kệ, cô chỉ biết là giờ mình đã được về với người thân, cô phải tận hưởng những giây phút này và bù đắp cho thời gian qua đã khiến mọi người lo lắng. Cuộc sống vẫn tiếp tục, những chuyện tai tiếng của cô đã lắng xuống. Một ngày nọ cô thong thả đi bộ trong công viên gần nhà, ngồi xuống 1 chiếc ghế đá cạnh bờ hồ và thả mình vào những dòng suy nghĩ miên man. Một bóng hình vô tình lọt vào trong tầm mắt, cô thấy vị hôn phu đã ruồng bỏ mình, Tần Minh đang tản bộ men theo bờ. Cả hai đều bắt lấy ánh nhìn của đối phương ngay sau đó, trân trối đứng bất động. Cô là người trở lại trạng thái bình thường đầu tiên, cô mỉm cười bước đến phía hắn.

- Đã lâu không gặp!

- Anh... anh xin lỗi. Thật ra...

- Tần Minh, em mới là người có lỗi. Lúc đó em đã quá rối trí, vì danh dự của bản thân mà làm những chuyện ngu ngốc. Nhưng em cuối cùng cũng đã thông suốt rồi. Tình yêu không thể cưỡng ép, em không thể bắt anh sống hết quãng đời còn lại với người mà mình không yêu, khiến cho người anh yêu phải thương tâm. Cảm ơn anh đã cho em 1 đoạn ký ức đẹp đẽ, tuy chúng ta không thể làm bạn như trước nhưng vẫn sẽ là 2 người lạ thân thiết. Anh... hãy sống thật hạnh phúc, em đi đây. Nói ra những lời này, Bách Diệp như thấy thanh thản hẳn. Khi trước cô có khúc mắc yêu hận với hắn nhưng đổi lại chỉ là khổ đau cho cả cô, hắn và những người xung quanh. Giờ cô giải thoát cho hắn và cho cả bản thân cô nữa, cuộc sống vẫn tiếp diễn và sẽ bớt thống khổ hơn. Sẽ không có bất cứ ai vì thiếu 1 ai mà không sống được cả, cái chính là ta có tự biết yêu quý, trân trọng bản thân mình hay không vì nếu ta không trân trọng thì sẽ không có ai thay ta làm như vậy.

Bách Diệp rảo bước sang đường vì chỉ còn vài giây nữa đèn báo hiệu chuyển màu. Trờ trêu thay khi lần này vận đen lại ám lên cô, 1 chiếc xe tải phóng đến với tốc độ nhanh khủng khiếp húc thẳng vào cô. Cô chỉ kịp cảm nhận thân hình mình bị bay bổng hẳn lên rồi tất cả lại chìm vào bóng tối.

Giật mình mở lớn đôi mắt, cô ôm lấy tim mình thở hổn hển. Cô đã trở lại khoảng không vô định nơi có 3 cánh cửa hé mở. Thì ra những sự kiện vừa rồi chỉ là ảo giác, nó được hình thành từ trong miên ý thức của cô. Cô không muốn lãng phí thêm thời gian ở đây nữa, liền chạy vào cánh cửa ở giữa. Chỉ trong 1 cái chớp mắt cô thấy mình đang chạy trên đường cái tấp nập ở kinh thành. Bản thân cứ phóng về phía trước mà không ngừng lại được, Bách Diệp hoang mang không rõ vì sao mình lại không thể điều khiển thân thể lúc này. Bất ngờ cô đâm sầm vào 1 người đi trên đường rồi bật ngã ra sau. May thay người đó đưa tay ra đỡ nên cô mới thoát khỏi cú ngã dập mông.

- Tôi xin lỗi.

- Lần sau nên cẩn thận hơn.

Nghe thấy giọng nói ấy, cô ngạc nhiên ngược lên. Gương mặt tuấn tú của Triệu An Bình đang ở ngay trước mắt. Triệu An Bình nhận ra cô, chàng ngay lập tức bước qua cô lạnh lùng như chưa quen biết. Bách Diệp đã nhớ ra đây là lần đầu tiên họ gặp nhau tại kinh thành, chàng cũng lạnh lùng bỏ đi với vẻ mặt chán ghét cô như thế. Khi đó cô chỉ ngây ngốc đứng giữa đường không hay biết mình sắp bị xe ngựa đâm phải. Nhưng chuyện đó cũng không quan trọng, lần này cô sẽ không đứng im tại đó nữa, cô chạy đuổi theo chàng và nắm chặt lấy cánh tay ấy. Chàng lập tức xoay người vùng tay ra, giọng điệu cảnh cáo:

- Đừng động vào ta! Cô muốn gì?

- Đừng nóng, ta chỉ là lâu ngày không gặp nên muốn trò chuyện với chàng chút thôi.

- Giờ ta đang rất bận, không tiếp!

- Vậy ngày mai? Hay bất cứ khi nào chàng rảnh ta đều có thể đến.

- Không có hôm nào hết!

Triệu An Bình bỏ đi không thèm trả lời thêm bất cứ câu hỏi nào của cô. Bách Diệp thấy chàng đi quá nhanh bèn lại vén váy chạy đuổi theo, bám chặt lấy chàng luôn miệng độc thoại. Đứng giữa phố nên chàng cũng không thể cư xử thô bạo với cô được nên đành nhún nhường nhìn cô sán lại gần nhiệt tình nói chuyện.

Những chuỗi ngày sau đó cô liên tục tìm đến tranh thủ bồi đắp tình cảm với Triệu An Bình. Chàng đã mạnh miệng hay thô lỗ với cô nhưng vẫn không có tác dụng, dường như 1 khoảng thời gian không gặp, cô có vẻ cứng đầu cổ chấp hơn hẳn. Nhưng chàng cũng phải thừa nhận rằng nhờ có cô mà nơi chàng ở mới thực sự được coi ra dáng 1 ngôi nhà, đồ ăn cô nấu lại ngon nên chàng tạm thời có thể chịu đựng sự quấy rầy của cô coi như không khí mà thân nhiên làm việc của mình. Bách Diệp mừng lắm vì so với hiện thực thì chàng dễ thu phục hơn nhiều, hay là do lần này cô có chiến lược nên chàng mới dễ dụ như vậy? Nhìn chàng tập võ trong sân, cô miễn nguyện ngồi 1 bên may cho chàng 1 bộ y phục mới. Cuộc sống bình dị như thế này vẫn là khát khao lớn nhất của cô, tiếc là cô chỉ có thể hưởng thụ nó ở trong ảo cảnh do chính mình dệt nên. Nếu như cô có thể trở lại quá khứ thì thật tốt, cô sẽ thay đổi tất cả để bị kịch không chồng chất hết

lớp này đến lớp nọ như vậy. Chỉ mới thất thần giây lát, 1 đường kim bị lệch đâm vào đầu ngón tay. Không đau nhưng cũng khiến cô giật mình tỉnh lại. Đưa tay lên quan sát cô thấy chỗ vết bị kim đâm nặn ra 1 giọt máu đỏ, đảo mắt ra xa cô kêu lên thất thanh: “ A!!!”. Triệu An Bình thấy thế liền thoát cái đã đứng cạnh bên, lo lắng hỏi:

- Cô bị sao thế?

- Hu hu, tay ta...

- Có tí máu thôi mà cũng làm ầm lên! – Lại vẽ mặt ghét bỏ, chàng toan bỏ đi.

- Hu hu hu... nhưng ta bị chứng sợ máu.

Nói rồi cô giả vờ khó thở, mặt mày cau có tái nhợt lại. Sự tình hình chuyển biến xấu, chàng vội nắm tay cô rồi lấy chiếc khăn tay quần lại, miệng vẫn không ngừng an ủi cô:

- Được rồi, đừng sợ! Ta giúp cô tạm cầm máu rồi, giờ hãy nín đi, không có chuyện gì nữa rồi.

Bách Diệp chui vào trong lòng chàng khóc thút thít nhưng chỉ có nàng mới biết bản thân mình muốn cười lớn đến mức nào. Lúc đầu chàng có cứng người lại vì hành động không kiêng kị gì của cô nhưng thấy đáng vẻ thương tâm ấy đành bất đắc dĩ ôm lấy cô, vỗ về dỗ cô nín khóc.

Khi Bách Diệp tỉnh dậy thì thấy bản thân đã ở 1 nơi hoàn toàn khác, vì sao cô lại dịch chuyển đến 1 địa điểm và thời gian khác trong khi ảo cảnh thứ nhất lại không hề có chuyện đó xảy ra? Nhận ra được mình đang đứng trên con đường rộng thênh thang được ngăn lại bởi những bức tường cao chót vót của hoàng cung, cô chợt thấy hoảng hốt. Tại sao cô lại ở trong cung? Không phải giờ cô nên sống hạnh phúc với Bình hay sao? Đột nhiên cô bị 1 bàn tay thô lỗ đẩy đi về phía trước, gã binh lính quát: “ Đi nhanh lên, còn đứng ngay ra đó ngó nghiêng cái gì! ”.

Giờ cô mới phát hiện ra hoàn cảnh của bản thân hiện tại thật thê thảm. Tóc tai xõa xượi, trên người mặc 1 bộ đồ cung nhân bản thủ và chân tay đều bị xích lại bởi gông cùm nặng trĩu. Cô bị giải đến 1 cái vạc lớn đun nước sôi sùng sục. Trên đài cao, Bách Hợp ngồi tựa vào ghế phượng nhìn cô với ánh mắt còn nóng rực hơn cả ngọn lửa kia. Cô hy vọng suy nghĩ kinh khủng trong đầu mình bây giờ sẽ không thành hiện thực, không phải nàng ta muốn cô nhảy vào vạc nước sôi kia đâu nhỉ?

- Bách Diệp muội muội!

Được rồi, nghe giọng điệu sồn gai ốc như vậy thì điều cô nghĩ là đúng rồi. Vậy là cô đang đứng ở đoạn cuối của câu chuyện, Tầm về với Vua còn Cám nhận lấy cái chết vì sự ngu ngốc của mình. Nhưng làm ơn đi, cô đâu có muốn tham khảo “bí quyết làm đẹp” này của nàng đâu!

- Trông muội ngày càng tiêu tụy. Ta có 1 cách giúp muội còn xinh đẹp hơn xưa gấp nhiều lần. Chúng ta bắt đầu nhé?

Bách Hợp từ trên đài đi tới cạnh cô, dắt tay cô đi lên khúc gỗ chênh vênh bắc trên miệng vạc. Nàng thì thầm với cô, giọng nói êm dịu nhưng thốt ra câu lệnh không cho phép chối từ:

- Nhảy xuống!

Cô cúi xuống nhìn thấy các vạc nước to khổng lồ đen ngòm, có lẽ Bách Hợp đã sai người đúc riêng cho cô. Dù biết đây chỉ là ảo cảnh, cô sẽ không cảm nhận chút đau đớn nào nhưng nhìn thấy cái chết thống khổ sắp dành cho mình, mồ hôi lạnh không ngừng chảy xuống. Cô dáo dác nhìn xung quanh hy vọng sẽ thấy có người đến giúp rồi lại thất vọng khi nhận ra chẳng ai có thể ngăn cản Bách Hợp lúc này. Cô đi từng bước trên tấm ván, vẫn không dám nhảy xuống nhưng phía sau có người đã sốt ruột bèn “giúp” cô 1 tay. Cô rơi xuống và chìm trong làn nước nóng bỏng, những mảng da bong tróc và co lại 1 cách kinh dị là thứ cuối cùng cô nhìn được trước khi thị giác bị phá hủy. Tưởng chừng như bản thân đã đi thật rồi nhưng lúc này 1 vòng tay lại ôm trọn lấy cô, lồng ngực quen thuộc của Triệu An Bình khiến cô ngạc nhiên cố gắng đẩy chàng lên trên. Chàng điên rồi, đây là vạc nước sôi đó! Cô sẽ không cảm nhận được đau đớn nhưng chàng thì khác, cơn đau này sẽ kinh khủng như thế nào chứ? Triệu An Bình dù rất đau đớn nhưng chàng vẫn dùng hết sức để ôm lấy người con gái chàng yêu vào lòng. Nếu nàng phải chết thì chàng nguyện chết chung 1 chỗ với nàng. Khi Bách Diệp vùng dậy lần nữa thì thấy mình đang ở trong không gian đen tối vô

tận ban đầu. Ảo cảnh này lúc đầu thì ngọt ngào như thế nhưng sao kết thúc lại thảm khốc như vậy? Dù biết chàng bất chấp sinh tử muốn cô cùng chết có làm cô cảm động nhưng kết cục này quá đối thương tâm. Bách Diệp cũng không biết mình đã mất thêm bao lâu nữa để ổn định lại tâm trạng, khi mọi cảm xúc đã ổn định cô bước về phía cánh cửa còn lại. Lần này ảo cảnh đưa cô đến với 1 không gian lạ lẫm mà cô chưa từng đến. Nơi đây có 1 ngôi nhà trúc đơn giản nằm dưới tán cây hợp hoan đang bung hoa nở. Trước nhà có khoảng sân trồng mấy luống rau và cây thuốc, đàn gà trong sân chuyên tâm mổ thóc và cách đó không xa là 1 con suối nhỏ hiền hòa. Nơi này... thật đẹp, giống như có ẩn tượng qua nhưng cô lại không thể nhớ nổi mình đã bao giờ đến đây chưa. Từ trong nhà trúc 1 nam nhân mặc y phục xám giản dị bước ra, thấy cô đứng trước cổng liền vui mừng đi tới. Tuấn nhan như họa, nét cười dịu êm như nước là gương mặt của Trắc Tử Lâm đã lâu cô không gặp.

- Cuối cùng ta đã có thể thấy tử rồi!

- Tử Lâm!!!

Cô nhào vào vòng tay đang dang rộng của chàng, quàng tay lên cổ ôm lấy chàng thật chặt. Chàng trai của cô đây rồi, thì ra đã xa cách lâu như thế, hóa ra chàng đã trưởng thành chừng chạc như thế này. Quyền luyện bịn rịn một hồi cô mới buông chàng ra, ngó ngang liếc dọc rồi mới vui mừng nói:

- Đúng là đệ rồi! Suốt 4 năm biệt ly không 1 lần liên lạc, hẳn là có nhiều thứ thay đổi, nhiều chuyện mà ta rất muốn nghe.

- Đúng là có rất nhiều, rất nhiều điều ta muốn nói với tử. Lại đây ngồi xuống, chúng ta từ từ nói!

- Từ khi tử rời đi, lúc đó ta cứ nghĩ tử chỉ là đi du ngoạn đó đây muốn bắt ta ở lại quán xuyến công việc nên mới không nói với ta 1 tiếng. Rồi ta nghe được tin tử vì bảo hộ Hoàng hậu mà chết, thực sự ta không tin nổi điều đó cho đến khi tận mắt nhìn thấy tử nằm yên nghỉ trong quan tài. Rồi sau đó người nhà của tử cũng dọn về cố hương, công việc kinh doanh thì bị tịch thu vì 1 vài lỗi không được làm sáng tỏ. Cơ nghiệp khi trước của tử lúc đó chỉ còn sót lại cửa hiệu thuở ban đầu chúng ta dựng nghiệp. Ta xin lỗi vì đã không thể bảo toàn gia sản của tử, để rơi vào tay của kẻ cường quyền.

- Tiền tài chỉ là vật ngoài thân, ta cũng không muốn tiếp tục duy trì những thứ gia sản đổi từ sương máu của người khác nữa. Thật may là đệ vẫn ổn, ta chỉ sợ khi ta biến mất nhưng đệ vẫn bị liên lụy đến mà không được sống yên.

- Sau đó, ta gặp được sư phụ của ta.

- Sư phụ?

- Là vị thần y đã từng chữa trị cho tử đó. Ông ấy và ta có duyên gặp gỡ, lại từng cứu ta nên ta mới xin bái sư làm thầy. Cửa tiệm thì ta giao cho quán gia, cùng sư phụ đi chu du tứ phương hành y tế thế. Ta học được rất nhiều từ người, cũng nhìn qua biết bao thăng trầm. Nếu không phải có lần nghe sư phụ nhắc tới từng chữa trị cho 1 người có quyết tâm sống sót quá lớn khiến người thật sự khâm phục, ta hỏi ra thì mới ngỡ ngàng đó là tử. Giờ thì cuối cùng cũng chứng thực được là tử còn sống, giờ tử đang ở ngay trước mặt ta đây rồi. Ta...rất vui, cuối cùng lại có thể nhìn thấy tử, được chăm sóc cho tử. Đừng bao giờ biến mất trước mắt ta không 1 lời báo trước nhé! - Tử Lâm, là lỗi của ta. Nhưng... đây chỉ là ảo ảnh của ta, ta không biết làm sao thoát khỏi đây, nếu ta có tỉnh lại thì có lẽ sẽ chẳng thể gặp mặt đệ lần cuối. Hơn nữa, ta không dám đối mặt với mọi thứ, nếu ta tỉnh lại sẽ còn đem đến đau khổ cho nhiều người hơn. Đệ cũng biết ta không phải người tốt gì, việc làm ăn trở nên phát đạt, mở rộng quy mô, thâu tóm kinh thương...thậm chí ta còn giết hoàng hậu nữa. Ta...tội nghiệt đây mình!!!

- Bách Diệp, đã đến lúc tử nên tỉnh rồi! Tỉnh lại và đối mặt với mọi thứ, không thể cứ mãi ngủ vùi để trốn tránh hiện thực hoài được đâu. Mở mắt ra... và...

Tử Lâm còn chưa nói hết, hình bóng chàng mờ dần rồi biến mất. Ngôi nhà trúc và cảnh vật xung quanh cũng vì thế biến mất theo, bóng tối lại bao trùm nhưng không còn im ắng mà bị khuấy động bởi vô vàn tạp âm. Ban đầu chỉ là tiếng thì thầm khe khẽ sau đó ngày càng to dần lên, rõ ràng chỉ là tiếng của 2 người nhưng lại bị khuếch trương và lặp lại nhiều lần bên tai chồng chéo lên nhau khiến cô khó chịu vì không thể hiểu được gì. Đột nhiên có ánh sáng xuất hiện phía trước, âm thanh ồn ào hóa ra bắt nguồn từ đó. Nên đi theo hay bỏ chạy? Phải chăng đó là ánh sáng sẽ đưa cô trở về hiện thực hay đó chính là ánh sáng dẫn

cô đến với ranh giới sinh tử? “Hãy tỉnh lại đi thôi!”, câu nói của Tử Lâm lúc này giúp cho cô thêm quyết tâm bước về phía trước. Khi vầng sáng bao trọn lấy thân thể, cô cảm nhận được âm thanh ồn ào ban nãy dần trở nên rõ ràng và dễ nghe hơn rất nhiều. Cả thân thể như bị nhấc bổng và thổi bay lên trên cao. Cuối cùng khi cô mở mắt lần nữa đã có thể nhìn thấy đỉnh màn quen thuộc ở Bích Lạc điện.

Vậy là cô đã tỉnh lại sau cơn mê dài đằng đẳng. Toàn thân trên dưới đều ê ẩm cả vì đã lâu chỉ nằm 1 tư thế, xương cô như muốn nhũn ra rồi. Tiếng nói chuyện mà khi trong ảo cảnh cô nghe thấy thì ra chính là của Huỳnh Khang Kiện và Tử Lâm. Cô vừa cử động 1 chút đã làm 2 người họ phát hiện, cả 2 đều nhanh chóng chạy đến bên giường xem rồi vui mừng khi thấy cô cuối cùng cũng tỉnh lại. Tử Lâm bắt mạch và làm 1 vài thao tác kiểm tra cần thiết rồi thở phào nhẹ nhõm, cô đã tỉnh lại vậy có nghĩa là còn có thể qua khỏi. Triệu An Bình vội vã nói liên tiếp:

- Nàng... nàng tỉnh rồi! Thật may quá, ta... ta rất lo. Nàng có thấy đau ở đâu không? Có cần gì không ta cho người chuẩn bị?

- Tỉ đã vất vả rồi! Hẳn là giờ thấy trong người vẫn khó ở nhưng yên tâm là vài hôm nữa tỉ sẽ khỏe lên trông thấy.

- Bây giờ bệnh nhân còn yếu nên không có sức để nói chuyện được, kính mong Hoàng thượng tạm lánh để cho bệnh nhân được nghỉ ngơi.

Dù lời nói và giọng điệu của Tử Lâm như thế là bất kính với hần nhưng lúc này hần chẳng so đo. Chàng có thể chữa cho cô thì có bảo hần làm gì hần cũng làm, hơn nữa lời thầy thuốc thì phải tuân theo. Hần còn dặn dò Bách Diệp vài câu rồi mới đi. Khi trong phòng chỉ còn 2 người, chàng mới dè dặt nói chuyện với cô:

- Tỉ đã hôn mê hết 1 tuần rồi. Nếu tỉ không tỉnh lại nữa thì ta thật không biết phải làm sao cứu tỉ nữa vì suốt 1 tuần nay tỉ không thể bổ sung dưỡng chất cho cơ thể. Thật tốt... tỉ đã chịu tỉnh lại gặp ta rồi. - Đừng vội có nói chuyện, giờ tỉ vẫn cần nghỉ ngơi nhiều. Khi đã khỏe lại thì chúng ta cùng ôn chuyện, được không?

Bách Diệp khẽ gật đầu đáp ứng. Tử Lâm của cô là ai cơ chứ? Chàng bây giờ là đệ tử chân truyền của thần y đại danh鼎鼎, lời chàng nói đương nhiên là điều đúng đắn rồi nên cô nhất nhất đều nghe theo. Cô nhìn chàng, ánh mắt ngấn lệ hàm xúc bao điều muốn nói. Nhưng điều cô muốn nói nhất bây giờ là: Tử Lâm, thì ra ta vẫn còn cơ hội gặp đệ! Cảm ơn đệ đã thức tỉnh ta từ cơn u mê mộng mị.

Bệnh tình của Bách Diệp nói không thể cứu chữa thì chưa hẳn là đúng nhưng nếu muốn nói có thể chữa khỏi thì lại không phải. Tạm thời về ngoại thương thì cơ bản là đã khỏi nhưng nội thương và tâm bệnh tích tụ lại là nguyên nhân chính kéo sức khỏe của Bách Diệp tuột dốc không phanh. Tử Lâm thật vất vả mới có thể khiến cô ít chịu đi những cơn đau thể xác nhưng trong lòng cô lại bị 1 tảng đá lớn đè nặng nên mọi lời khuyên bảo và động viên đều không tác dụng. Chàng luôn dùng hết sự dè dặt và ân cần để an ủi cô nhưng lần nào cô cũng mỉm cười gật đầu bảo đã biết nhưng rồi mọi sự vẫn đầu vào đấy. Huỳnh Khang Kiện thường xuyên lui tới thăm cô, hần mang theo biết bao thuốc bổ với trò tiêu khiển mong cô đỡ buồn chán trong thời gian phục hồi. Chỉ là hần cũng nhận ra, hần càng cố lại gần thì cô lại càng tránh hần thật xa. Hần nhiệt tình thì cô lạnh nhạt, cô theo lời hứa chấp nhận ở lại nhưng luôn như 1 cái xác không hồn hờ hững với hần. Dạn dĩ, hần đành ít ghé tới, là muốn cho cô thoải mái mà tĩnh dưỡng cũng là muốn cho bản thân thời gian suy xét lại mọi việc.

Một ngày nọ, Nguyên Khải xuất hiện mang theo 1 tin xấu khiến toàn bộ công sức của Tử Lâm đều đổ xuống sông biển hết, cũng khiến cho tâm trạng mọi người đều rơi vào bế tắc. Ngày đó ráng chiều tà chiếu lên cảnh vật tiêu điều, cô nằm trên ghế nghỉ đặt dưới dàn đăng tiêu, sắc cam vốn cho cảm giác chói lọi nay lại nhuộm màu u ám, ảm đạm đến thương tâm. Nguyên Khải đứng trước bàn, cúi đầu im lặng. Cậu chờ đợi mong rằng Bách Diệp sẽ nói gì đó nhưng từ đầu đến cuối cô chỉ ngược mắt lên nhìn những chùm hoa hình chuông đang mặc cho gió lay động. Chuyện của Triệu An Bình, Huỳnh Khang Kiện và Trắc Bách Hợp cậu không hoàn toàn hiểu, cũng không dám phán xét ai đúng ai sai. Ngày hôm nay cậu đến gặp Bách Diệp cũng chẳng phải muốn thay Bình đòi 1 cái công đạo, cậu chỉ muốn nói cho cô biết Bình đã sống ra sao từ khi rời khỏi vòng quanh luẩn quẩn này. Chàng luôn dặn vặt mình và lâm vào tự kỷ rồi mắc bệnh triền miên, 3 ngày trước đã không thể qua khỏi. “Không thể qua khỏi”, 4 chữ này như ma chú cứ quẩn lấy tâm thần cô không thôi. Cô gạt đi sự tổn tại đầy lúng túng của Nguyên Khải, chìm đắm trong sắc hoa nhức nhối tâm

can. Thật lâu, thật lâu sau cô đưa ánh mắt vô thần nhìn cậu, mỉm cười nhưng khiến lòng người chua xót:

- Đã đi rồi thì liên quan gì đến ta? Chàng đã được giải thoát khỏi chốn hồng trần thăm thẳm, còn muốn ta phải dẫn vật cả kiếp này hay sao?

- Không, huynh ấy không có ý đó! Trước lúc lâm chung, huynh ấy dặn ta không được nói cho tỉ biết lại bảo ta mang tro cốt thả trên núi Thiên Dữu để linh hồn huynh ấy hòa vào trong gió, yên nghỉ chốn năm xưa. Nhưng ta muốn mang bình tro cốt này cho tỉ để 2 người gặp lại lần cuối, cũng tùy theo xử trí của tỉ. Núi Thiên Dữu, làng Phúc Điền? Nơi 2 ta lần đầu gặp mặt, cũng bắt nguồn mối nhân duyên trắc trở và vô phận giữa 2 ta. Bình ơi, chàng từng nói muốn cùng ta về lại làng quê sống cuộc sống điền viên hạnh phúc. Giờ 2 ta âm dương cách biệt, chốn cũ năm xưa lại chỉ còn là nơi chôn cất người!

Bách Diệp không nhỏ 1 giọt nước mắt nào, cô không hề đề cập đến chuyện của Bình nữa nhưng thường xuyên ngẩn người nhìn về phương xa. Lâu dần bệnh tình lại trở nên trầm trọng, cả người đơn bạc mờ ảo như 1 làn sương mỏng manh bất cứ lúc nào cũng có thể tan biến. Huỳnh Khang Kiện lòng đau như cắt, cô vẫn còn lưu luyến quá nhiều với Triệu An Bình, đến nỗi chàng đi rồi mà cô vẫn không thể quên còn muốn buông thả bản thân để có thể sớm đi theo chàng. Thật ra Bách Diệp không hề có ý muốn dùng cái chết để giải thoát, cô đang tự trừng phạt bản thân mình. Cô có thể gào lên: “ta không có lỗi, là đời phụ ta”, nhưng cô biết bản thân mình cũng đã khiến cho mọi chuyện đi theo 1 hướng hoàn toàn khác, cô cũng phải chịu trách nhiệm với việc sai lầm mà mình đã làm. Chỉ là dường như cô sống cũng khiến bao người lao lực chết càng khiến cho người ta thương hại, Bách Diệp thật sự rối rắm.

Thấy Bách Diệp lại 1 lần nữa tự dày dora bản thân, Huỳnh Khang Kiện thật sự đã tuyệt vọng rồi. Hắn không còn ích kỷ muốn giữ cô cho riêng mình nữa, hắn muốn cô sống và khỏe mạnh, sống như cách 1 con người sống chứ không phải chỉ là tồn tại qua ngày như bây giờ. Vì thế mà hắn làm ra 1 quyết định, quyết định buông tay để cô đi. Hắn sẽ không cưỡng chế cô ở bên cạnh nữa, hắn muốn thấy 1 Bách Diệp có sức sống thoải mái tung cánh bay cao như thuở thiếu thời kia. Có lẽ chỉ có vùng trời rộng lớn ngoài hoàng cung lạnh lẽo này mới là nơi thích hợp với cô, chỉ có 1 người đàn ông duy nhất kiếp này mới nắm giữ được trái tim cứng rắn ấy của cô.

Hắn bình thần đứng trước giường bệnh, mùi thuốc bắc quấn quanh trong phòng. Đã từ lâu căn phòng này không được mở cửa, dường như Bách Diệp không còn xác định được giờ đang là thời điểm nào trong ngày nữa. Hắn ngồi xuống cạnh bên, nắm lấy bàn tay gầy yếu và nhẹ giọng nói:

- Ta đã thông suốt rồi, Bách Diệp, nàng hãy đi đi. Đi đến nơi nàng muốn, làm những việc mà nàng thích và đừng bận tâm điều gì mà thanh thần sống thật tốt. Ta sẽ không ép buộc nàng nữa, nàng cũng không cần vì lời hứa kia mà ở lại. Chỉ hy vọng ân oán giữa 2 ta sẽ được hóa giải, hy vọng cuộc đời nàng vẫn coi Huỳnh Khang Kiện ta là bằng hữu như trước.

- Ta sẽ cho chuẩn bị, nàng hãy hồi phục thật nhanh để có thể đi đường xa. Nàng có thể đi bất cứ lúc nào, cũng không cần nói với ta. Có lẽ khi nàng đi, ta sẽ không đến tiễn. Nửa đời còn lại chắc sẽ không 1 lần gặp lại nên hy vọng nàng sẽ sống thật tốt... ta, ta chỉ có bấy nhiêu lời muốn nói thôi. Nàng nghỉ ngơi đi!

- ... Cảm ơn...Kiện huynh!

Được nghe 2 tiếng “Kiện huynh” này lần cuối, hắn cuối cùng cũng mãn nguyện. Ngày cô cùng Tử Lâm đi, hắn đứng trên lầu Tứ Phương Vô Sự dõi theo bóng xe ngựa thông thả rẽ hướng. Trong lòng là mất mát và thống khổ nhưng cũng đành cố ép bản thân phải buông tay. Hắn dứt khoát xoay người đi, nếu hắn còn tiếp tục nhìn hắn sợ mình sẽ điên cuồng đuổi theo kéo cô về. Hắn đã giải thoát cho cô, cũng nên học cách giải thoát cho chính mình đi thôi!

Bách Diệp ôm trong lòng hũ tro cốt của Bình tự bước về phía trước. Nơi cô đang đứng là 1 vách núi cao ngất nhô ra, cũng chính là nơi 10 năm trước cô và chàng cùng nhau phi qua thung lũng sâu lõm chằm đá nhon, băng trên những ngọn cây cao vút tìm đường xuống núi. Cô thì thầm với hũ tro trên tay:

- Bình, chàng xem chúng ta đã về làng Phúc Điền rồi. Như ý nguyện của chàng, ta sẽ thả chàng hòa với gió trên đỉnh Thiên Dữu. Chàng hãy yên nghỉ đi nhé!

Cô bốc từng nắm tro vung tay thả xuống. Đám bột trắng xám tan rã giữa không trung rồi nhanh chóng bị cơn gió ngang qua cuốn đi mất. Đến khi tro trong hũ đã hết, cô đứng lặng người cố dõi theo hướng đi của

gió nhưng đành nhận ra mình đã làm chuyện vô nghĩa. Tử Lâm vẫn trầm ngâm đứng sau cô, ánh mắt không rời khỏi hình bóng gầy guộc ấy nhưng trong lòng không nói ra cảm xúc hiện thời của mình là gì. Chàng bước lên sóng vai với cô, cùng dõi mắt ra xa nơi ngôi làng Phúc Điền nhỏ bé nằm yên bình. Mặt trời khuất dần sau những dãy núi xa xăm, những rặng mây ửng đỏ cũng dần rã ra. Tưởng như bên tai vẫn còn văng vẳng mấy câu hát từng nghe năm nào:

“Khó bên nhau có sao lại gặp gỡ

Cận kề bên sao không thể thoát nên lời

Sinh tử chia cách, chân trời cô độc

Sử sách lật lại từng trang, ký ức phong kín

Thiếp và chàng kiếp này đành vô duyên.”

Ngày lặng lẽ tàn.

Sau 1 năm rưỡi ấp ủ, bỏ dở rồi lại viết tiếp, cuối cùng mình cũng đã hoàn thành tác phẩm đầu của mình rồi (dù đã có 1 truyện ngắn hoàn nhưng thời điểm viết nó còn sau cả Đoạn niệm). Mình xin gửi lời cảm ơn đến tất cả những bạn đọc giả trung thành luôn dõi theo và quan tâm chờ đợi từng chương mỗi tuần, cảm ơn những nút like những bình luận động viên tinh thần cho mình rất nhiều của các bạn. Còn nhớ thời điểm Đoạn niệm dừng lại ở __^

Nhưng một lần nữa vẫn phải nhắc đến sự nhiệt tình từ phía các bạn, bởi nếu không có sự ủng hộ ấy thì Đoạn niệm bây giờ vẫn chỉ là 1 câu chuyện dang dở mà thôi. Cảm ơn các bạn, trong thời gian tới mình sẽ viết tiếp 2 ngoại truyện nữa coi như 1 cái kết H.E cho nữ chính, nhưng giờ mình sẽ tạm nghỉ đã. Xin chào mọi người nhé!!!!

42. Chương 42: Ngoại Truyện 1: Huỳnh Khang Kiện

Trong nội điện quỳ đầy cung nhân và quan thần, có kẻ thút thít khóc than. Ta cố gắng giữ cho mình những phút tỉnh táo cuối cùng, dặn dò với Hàm Tiểu:

- Sau khi ta nhắm mắt xuôi tay, lập tức tuyên chiếu phong Thái tử kế vị, phong Bát vương làm nhiếp chính ở bên can gián và giúp đỡ tân đế. Tuyệt không cho phép hậu cung tham dự vào việc triều chính, và... không được để cho 2 người đó xảy ra bất cứ vấn đề gì.

- Nô tài tuân mệnh!

- Ta biết mình không còn thời gian nữa, cho thái y lui đi, các người cũng chuẩn bị dần đi là vừa.

- Tất cả lui xuống, Bát vương người ở lại cùng ta.

Ta đưa đôi mắt nhấp nhem nhìn người em trai duy nhất mà ta coi trọng, hắn bây giờ đã là 1 vương gia đầy uy phong, cũng là người duy nhất mà ta có thể tin tưởng giao phó mọi chuyện sau này. Nguyên Khải ngồi cạnh giường ánh mắt hần chất chứa sự đau lòng và phiền muộn. Hắn hỏi:

- Huỳnh không muốn gặp nàng lần cuối sao?

Trong trí nhớ hiện lên hình bóng người con gái lạnh lùng, hờ hững, cũng là người duy nhất khiến ta phút giây nào cũng mong được gặp mặt.

- Không! Ta không muốn làm phiền đến cuộc sống của nàng, lại cũng không muốn để nàng thấy bộ dạng này của ta. Hãy giúp ta bảo vệ nàng!

- Ta hiểu! Huỳnh còn việc gì chưa an tâm không?

- Ta đã không còn việc gì chưa thực hiện được nữa, chỉ là đến lúc sắp đi lại cảm thấy tiếc nuối trong lòng.
- Tiếc nuối?
- Đúng vậy...

Ta sinh ra tuy mang danh là 1 hoàng tử nhưng thân phận lại thấp kém hơn những người khác, ngày ngày đều bị bắt nạt và lôi ra làm trò đùa cho những kẻ được xưng là huynh đệ tử muội ruột thịt. Mẫu thân cũng không muốn tranh chấp gì, bà chỉ muốn ta và người anh sinh đôi được sống bình an chờ đến ngày được phong vương rời khỏi hoàng cung. Tiếc là số phận đã an bài chúng ta phải trải qua nhiều biến cố để rồi cả 2 người thân duy nhất trên đời lần lượt rời khỏi ta. Vì đau đớn ta nuôi nấng hận thù, vì không cam tâm ta quyết dẫn thân vào cuộc huyết tinh giành ngai vàng kia. Xông pha nơi xa trường, vó ngựa giẫm đạp lên những tòa thành đổ vỡ, ngân thương trong tay nhuộm đẫm biết bao máu kẻ thù. Tại nơi quan trường sâu hiểm, ta từng bước đi lên đến đỉnh danh vọng, từng bước đạt được những gì ta muốn. Chỉ là đến cuối cùng khi đã nhìn thấu hồng trần mới hay việc ta làm chỉ là vô nghĩa, tội nghiệt kiếp này biết trả giá đến bao giờ mới xong? Ta gặp nàng lần đầu ở ngôi làng Phúc điền xa xôi. Ấn tượng về nàng lúc đó thật mờ nhạt, có lẽ bản thân nàng muốn lánh đời nên luôn tạo 1 lớp vỏ khiến sự tồn tại của nàng dường như vô hình với người khác. Nàng không như những người con gái bình thường thấy sắc đẹp và tiền tài mà nảy lòng tham, nhưng cũng luôn khẳng định mình không phải người thanh cao chê bai vật chất dung tục. Ta vì tìm kiếm người con gái thất lạc của Tướng quốc công để có được sự hậu thuẫn từ phía thế lực đối địch với Chiêu Dương hoàng hậu, lại không ngờ nhờ 1 kiếp nạn mà tìm được người ấy. Mọi thứ tiến triển đúng như những gì ta sở liệu. Ta chấp nhận chỉ lập 1 mình Bách Hợp làm người phụ nữ duy nhất trong cung, đổi lấy sự tín nhiệm bên ngoại thích và cũng coi như sự bù đắp cho người con gái thuần khiết đã bị ta lợi dụng kéo vào cuộc chiến này. Bản thân ta cứ luôn nghĩ rằng mình rất yêu nàng, người tài sắc vẹn toàn, thông hiểu lễ nghĩa như nàng thì đâu có điểm nào để chê đâu chứ. Chỉ là vì suy nghĩ đó mà ta đã đẩy người ấy xuống địa ngục sâu thẳm, khiến cho 2 ta không còn cách để bên nhau nữa. Ta vì muốn trút giận mà hành hạ nàng, đổ lỗi cho nàng vì cái chết của Bách Hợp. Ta đương nhiên hiểu sự việc không đơn giản như những gì nó thể hiện ra nhưng ta cần 1 người chịu hết tội lỗi, và nàng không may lại là người đó. Nếu ta biết sau này ta sẽ cực kỳ hối hận thì có lẽ mọi chuyện đã khác rồi, nhưng cuộc đời sẽ chẳng có từ “nếu”.

Ta buộc nàng phải giúp mình hạ bệ Thất hoàng tử, khiến nàng phải sống dưới thân phận 1 cung nữ luôn phải dè chừng thế lực hắc ám trong hoàng cung. Dần dần việc gây khó dễ cho nàng khiến ta thấy hứng thú, nhìn gương mặt vô cảm vì uất ức, vì sợ hãi mà thay đổi làm ta thấy thỏa mãn. Ai bảo nàng ta cứ trưng mãi 1 biểu cảm như vậy. Ta biết chuyện tình cảm của nàng và Triệu An Bình, nhưng ta càng ngày càng thấy 2 người liếc mắt đưa tình trông thật ngứa mắt. Vậy là ta càng nghĩ ra nhiều cách để phạt nàng hơn, coi như răn đe nàng không được phép 2 lòng. Dù vậy thì sao chứ? Ta có thể giày vò thân xác nàng nhưng lại chẳng bao giờ chạm được đến tâm nàng, khiến nàng thay đổi cảm xúc vì ta. Thật là 1 thất bại lớn trong đời của Huỳnh Khang Kiện ta đây. Cảm giác khó chịu và chua xót này là gì vậy?

Đến khi xác định được tình cảm của mình thì ta thật sự rất hối hận. Hối hận vì những việc xuẩn ngốc mà ta đã làm trước đó, ta biết những tổn thương ta gây ra cho nàng rất khó lành lại. Chúng ta sẽ không có kết cục tốt. Nhưng ta không quan tâm, từ trước đến nay mọi thứ ta muốn đều có được, không phải của ta thì ta sẽ đoạt lấy. Ta dùng mọi thủ đoạn để đoạt lấy nàng từ tay huynh đệ đã vào sinh ra tử, ta giữ lấy nàng bằng cách chia rẽ và gieo rắc trong nàng khổ đau. Ta hiếu thắng, tham lam, ích kỷ và tàn nhẫn. Nhưng ta đâu nhận ra rằng tình cảm không giống như mưu quyền, tranh đấu và chiếm đoạt là được. Chỉ vì sự cố chấp ấy mà ta càng đẩy nàng đi xa hơn, càng khiến cho người con gái duy nhất ta yêu thống khổ vạn phần. Ta biết nàng lợi dụng, tính kế và che giấu ta nhiều điều nhưng ta vẫn cho qua. Vì yêu nàng nên ta không thể buông tay dù nàng rạch vào lòng ta 1 vết thương quá lớn.

Huỳnh Khang Kiện ta danh chấn 1 thời lại cuối cùng gục ngã chấp nhận thất bại trước 1 nữ tử yếu đuối như nàng. Ta để nàng đi vì đã không đảm bảo lời hứa bảo vệ nàng, để nàng đi vì không nỡ nhìn thấy nàng chỉ là 1 cái xác không hồn. Ta muốn nàng được sống, cuộc đời nàng đã kinh qua đau bể, nàng đã mất rất nhiều rồi. Ta không thể để cho nửa đời còn lại của nàng bị chôn vùi nơi thâm cung lạnh lẽo này nữa. Ta để nàng đi.

Ta vẫn để ý thông tin về nàng, im lặng bảo hộ nàng bình an. Từng 1 lần không kìm được lòng, ta bí mật đến thăm nàng. Tuy chỉ đứng nhìn từ xa nhưng thấy nụ cười tươi rạng rỡ lại 1 lần nở trên môi nàng cũng

khiến ta an tâm rất nhiều. Vậy là ta đã làm đúng, thật tốt.

Sau này ta gặp lại Bách Hợp qua 1 lần vi hành. Ta biết nàng từng là người của Thát hoàng tử, lại nhiều lần gây khó dễ cho Bách Diệp nhưng nợ ân tình vẫn phải trả. Ta đưa nàng về với ngôi hậu, 2 ta vẫn chung sống hòa hợp nhưng vô cùng khách sáo. Hậu cung ngày càng nhiều mỹ nhân, cũng có người hoài thai con của ta nhưng vì nhiều lý do mà đều bị sảy. Ta biết là nàng làm, ta rất giận vì những đứa con của ta vô tội, sinh mệnh nhỏ bé còn chưa kịp chào đời đã bị nàng ta ép chết. Cuối cùng cũng có 1 hoàng tử được bí mật sinh ra và nuôi nấng. Ngày ta sắc phong nó làm thái tử, vẻ mặt của Bách Hợp vẫn vẹo đến đáng cười. Nàng ta chưa từng hoài thai con của ta, ta sẽ không bao giờ để chuyện đó xảy ra vì ta biết dã tâm của nàng. Nàng còn dám hạ độc mãn tính với ta thì làm sao lại không dám phế ấu để để đoạt vị cơ chứ! Dù biết nàng nhắm tâm với mình ta lại để mặc kệ nàng làm tới. Có lẽ ta đã không muốn sống lâu thêm nữa, càng sống chỉ càng thấy mình cô độc.

Giọng nói ta nhỏ dần, ta cảm thấy sức lực toàn thân như tiêu thoát đi. Bóng tối dần chiếm trọn lấy tầm nhìn, ta rốt cuộc cũng có thể mỉm cười ra đi. Thế giới của ta đã hoàn toàn yên tĩnh.

Minh Nhật năm thứ 27, Hoàng đế băng hà. Thái tử 13 tuổi lên ngôi lấy hiệu là Kiến Hy, dưới sự phò trợ của nhiếp chính vương bình trị xã tắc. Về sau nổi danh là vị vua hiền đức anh tài, đưa Hoàng Nguyên quốc phồn thịnh lên đến thời kỳ đỉnh cao nhất trong lịch sử.

43. Chương 43: Ngoại Truyện 2: Trắc Tử Lâm

Nửa đêm tung hàng!!! Phiên ngoại cuối cùng đây, chúc các nàng đọc vui vẻ! Chuẩn bị đón chờ 1 tác phẩm ngược tâm mới của ta nhé! Kakakaka

Trong núi sâu heo hút, 1 nam nhân nằm bất hôn mê trên mô đất đầy đá sỏi. Trên người chàng chẳng chít vết thương lớn nhỏ, là do bị trượt chân khi muốn hái 1 cây thuốc quý mà ngã xuống thung lũng này. Khi mặt trời đã xuống núi, bầu trời đầy sao như dải lụa vắt ngang trên không lấp lánh tỏa sáng. Khẽ động mí mắt, chàng cuối cùng cũng tỉnh dậy.

Ta đang ở đâu đây? Phải rồi, ta bị trượt ngã xuống đây. Cứ tưởng là mình tận số rồi chứ nhưng vẫn cảm nhận được cơn đau nhức nhối chạy toàn thân thể này thì vẫn còn sống rồi. Ta cố gắng cử động thân thể, không thể ở đây được vì chắc chắn sẽ chẳng có ai tình cờ đi ngang qua giúp đỡ ta lúc này, hơn nữa ta phải về vì có người đang đợi ta.

Ta không cha không mẹ, không nơi nương tựa. Từ nhỏ đã lang bạt khắp nơi để kiếm miếng ăn, thường xuyên bị đám ăn mày giành giật, bị lũ trẻ trong làng trêu chọc đánh. Ta thấy vậy cũng quen rồi, thỉnh thoảng có người đánh xong cũng cho ta chút đồ thừa thãi hay ném cho ta vài đồng bạc lẻ vậy là có thể sống thêm 1 ngày. Lần đó ta mò mẫm tới được Kinh thành phồn hoa, nghe nói ở đây ăn xin cũng kiếm được kha khá nên ta ôm tâm trạng vui mừng vì những ngày sắp tới chắc sẽ không đến nỗi tệ. Thật chẳng ngờ lại đụng phải đám người đầu gấu trong thành, chúng là đám người không nói lý lẽ cứ tự nhau lại đánh ta không nương tay. Một đứa trẻ như ta thì làm sao chịu được những nắm đấm, cú đá tàn nhẫn của đám người lực lưỡng như thế chứ. Lúc đó ta đã tuyệt vọng rồi nhưng nàng lại ra mặt ngăn đám người đó lại, nàng đúng là kẻ ngốc thích lo chuyện bao đồng, ta đã nghĩ thế đấy. Nàng ta sẽ đối phó thế nào với đám trâu nước này chứ? Ta thấy nàng to tiếng với chúng, thấy nàng bị tên cầm đầu tát mạnh đến mức ngã dúm dui... trong lòng muốn gào thét bảo nàng hãy chạy đi nhưng...ta lại hôn mê bất tỉnh. Khi tỉnh lại thì đã nằm trong 1 căn phòng thật đẹp, ta được nàng chạy chữa và chăm sóc. Nàng nói từ nay ta tên Trắc Tử Lâm, nàng nói chúng ta có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu.

Nàng là người con gái vô cùng đặc biệt, lại quen biết với rất nhiều nhân vật tai to mặt lớn trong kinh thành. Gia cảnh và những chuyện riêng tư của nàng ta không dám hỏi và cũng không để tâm mấy, chỉ cần nàng cho ta ở bên mãi như thế này là tốt rồi. Việc kinh doanh ngày càng phát đạt, nàng mở rộng việc kinh thương và

ngày càng nổi tiếng trong giới thương nhân. Ta thấy nàng ban ngày cười nói, tiệc tùng sênh ca. Nhưng đêm đến ánh đèn trong căn phòng nàng phải quá giờ sủu mới bị thổi tắt. Người ta thấy vẻ ngoài phù phiếm của nàng mà không hay biết nét tiêu tụy của nàng trong đêm cô liêu. Ta không hiểu vì sao nàng không muốn thậm chí là ghét bỏ nhưng vẫn cứ phải làm những việc này. Nàng không nói ta cũng không hỏi, mỗi ngày lại cứ như thế trôi qua. Ngày nhận được tin nàng đã mất là ngày ta cảm thấy như mất hết tất cả. Cảm giác khó khăn lắm mới có được hạnh phúc rồi lại bị mất đi thật không dễ chịu gì. Ta còn chưa thể chăm sóc bảo vệ nàng ngày nào, chưa từng thổ lộ với nàng những gì lòng ta cất giấu vậy mà nàng... đã đi thật rồi. Sau đó là những chuỗi ngày vô vị dài lê thê, ta vẫn sống nhưng tâm thì đã chết lặng. Cơ duyên đã để ta gặp được sư phụ, vị thần y mà người đời xưng tụng lại nhìn trúng ta nhận ta làm đồ đệ. Ta thấy việc này cũng không tệ, cùng người hành y tế thế, chu du thiên hạ. Ta nhìn thấy nhiều thứ cũng học được nhiều điều. Từng có những người con gái mạnh dạn tỏ tình với ta, nhưng trái tim này lại không thể chứa nổi 1 ai khác ngoài nàng. Ta mỉm cười chấp nhận, nàng ra đi và bị người đời cho vào lãng quên vậy thì ta sẽ dùng cả cuộc đời mình để tưởng nhớ đến nàng.

May mắn gặp lại khi cả 2 đều đã trải qua bao thăng trầm. Được nhìn thấy nàng ngủ say trong giấc mộng mê man, nắm lấy bàn tay cảm nhận nhịp đập yếu ớt nhưng minh chứng cho sự tồn tại của nàng, ta đã không nén nổi dòng lệ. Ta dùng hết hiểu biết của mình để níu giữ lấy nàng, không thể để nàng rời mình 1 lần nữa. Chỉ là khi nàng tỉnh thì lại trầm luân trong bể khổ đau thương. Nàng yêu tha thiết 1 người, ta biết. Nàng vì người đó mà mất hết sức sống và buông thả bản thân, ta giận nhưng càng thương nàng hơn. Cuối cùng 2 ta được thoát ly khỏi hoàng cung, nàng nói muốn về làng Phúc Điền. Tự tay nàng thả tro của người yêu hòa vào làn gió, nàng tự nhủ cắt đứt chấp niệm bao lâu nay.

Từ đây ta không còn e ngại che giấu tình cảm của mình, cũng không đòi nàng phải đáp trả mà luôn cố gắng dần thay thế vị trí của ai kia. Nàng vẫn trách ta thật ngốc, nàng không xứng đáng để ta làm thế. Nhưng nàng đâu hay nàng tồn tại như là ánh sáng duy nhất soi rọi cuộc đời ta, không có nàng sẽ không có ta ngày hôm nay. Không còn là thứ tình cảm sùng bái hay ỷ lại như lúc thiếu thời mà là tình cảm của 1 nam nhân muốn chăm sóc cho người con gái mà mình yêu. Nàng không còn ủ rũ đau thương như trước, chỉ đôi khi thất thần thổn thức khi nhớ lại chuyện xưa. Năm năm kể cận, 4 năm chia lìa rồi lại thêm 4 năm làm tri kỷ, vị trí của ta trong nàng vẫn mãi là “người thân”. Nàng tích cực mai mối cho ta, thậm chí còn có đoạn thời gian lạnh nhạt tránh mặt muốn ta từ bỏ. Nàng thật là lạnh lùng đến đáng sợ, đến quyền được yêu và chăm sóc nàng ta cũng không được có sao? Sự kiên trì của ta đối với nàng chỉ là chấp niệm, tình cảm của ta nàng lại nghĩ rằng đó là sự lăm lăm tưởng của kỷ niệm thời niên thiếu. Bách Diệp, nàng không nghĩ đến trái tim ta cũng biết đau sao?

Ta lê từng bước cố gắng thoát khỏi nơi hẻo lánh này, nếu gặp may có thể sẽ gặp được người đến cứu viện chăng? Sức lực toàn thân như muốn rút hết nhưng ta vẫn tiếp bước. Ta còn phải về chông nom nàng, không có ta nàng sẽ bỏ bê bản thân ra sao đây? Xác định con đường về nhà thật gian nan, con đường chạp tới trái tim nàng càng khó khăn hơn nhưng ta vẫn muốn bước tới. Bởi vì ta yêu nàng!

Ta nghe thấy tiếng nàng gọi ta. Có thật không? Chắc là nghe nhầm! Ta cười chua xót tiếp tục đi. Nhưng khi nhìn thấy bóng hình quen thuộc ấy đang chạy tới gần mình, ta đã tưởng mình gặp ảo giác mà đứng sững lại. Nước mắt nàng không ngừng tuôn, cánh môi bị cắn đến trắng bệch. Nàng chạy đến ôm lấy thân thể rách nát của ta, xem xét vết thương 1 hồi rồi khóc lớn. Ta cuống quýt muốn lau nước mắt cho nàng lại bị nàng đè lại ôm trong lòng, nàng trách:

- Tử Lâm chết tiệt! Làm ta lo muốn chết! Tại sao lại bắt cần đến mức này chứ?

Ta muốn nói vài câu trấn an nàng nhưng hoàn toàn bất lực, đành im lặng hưởng thụ vòng tay ấm áp của nàng.

- Nếu chàng có mệnh hệ gì thì ai sẽ lo cho ta? Ai sẽ ở bên niệm kinh bên tai mỗi khi ta bỏ bê bản thân mình? Ta nói cho chàng biết, chàng đã hứa sẽ ở bên ta cả đời rồi, cầm chàng phá bỏ lời thề đấy. Nếu không... ta... huhuhu...

- Còn chưa nghe rõ sao mà trốn mắt lên nhìn ta? Ta nói chàng không được phép rời xa ta, cả đời này bị ta trói buộc. Giờ đừng hy vọng được rút lại lời chàng đã nói, chàng là người của ta nên phải nghe ta, rõ chưa?

- Ôi sao chậm hiểu thế không biết? Thân thể này là của ta, không có sự cho phép thì cầm được gây tổn

thương lên mình đây biết chưa hả? Huhu... tên chết tiệt này có biết ta đã sợ đến mức nào không hả? Bệnh của ta còn tái phát nữa này...

Có phải ta vừa nghe thấy nàng đã mở lòng với mình không? Nàng chấp nhận ta thật rồi ư? Ta vòng tay ôm lấy nàng, hạnh phúc cười ra tiếng nhưng vì vết thương mà bật ho khan. Nàng cuống quýt vuốt ngực và giúp ta sơ cứu vết thương, cuối cùng thì công sức bỏ ra không uổng phí, ta đã tu thành chính quả rồi! Ta nhận ra vết thương thì ra lại không đau đớn như ta tưởng, trong lòng ngọt ngào như mật khiến ta say mê.

Ánh nắng ban mai len lỏi qua những tán cây, soi rõ con đường về nhà của 2 người. Những chú chim cất tiếng hót véo von, hoa leo bung nở đua sắc như chúc mừng cho chuyện tình của họ. Mùa xuân còn nữa năm nữa mới đến nhưng hoa đào của ai đó đã nở rộ rồi.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-nhan-tam-cam-doan-niem>